

UNIVERZITET U BEOGRADU
FILOLOŠKI FAKULTET

Aleksandra Č. Vukotić

**ISTORIJA I FIKCIJA U ROMANIMA
DONA DELILA**

doktorska disertacija

Beograd, 2016

UNIVERSITY OF BELGRADE
FACULTY OF PHILOLOGY

Aleksandra Č. Vukotić

**HISTORY AND FICTION IN
THE NOVELS OF DON DELILLO**

Doctoral Dissertation

Belgrade, 2016

ФИЛОЛОГИЧЕСКИЙ ФАКУЛЬТЕТ
УНИВЕРСИТЕТА В БЕЛГРАДЕ

Александра Ч. Вукотић

**ИСТОРИЯ И ВЫМЫСЕЛ В РОМАНАХ
ДОНА ДЕЛИЛЛО**

докторская диссертация

Белград, 2016

Podaci o mentoru i članovima komisije

Mentor:

dr Zoran Paunović, redovni profesor, Univerzitet u Beogradu, Filološki fakultet

Članovi komisije:

1. _____

_____

2. _____

_____

3. _____

_____

Datum odbrane:

_____

Istorija i fikcija u romanima Dona DeLila

Sažetak

Rad se bavi pitanjima istorije i fikcije u prozi Dona DeLila, jednog od najistaknutijih pisaca savremene američke književnosti. Istoriju u kontekstu DeLilove poetike posmatramo i kao istoriju u širem smislu, kao akumulirano znanje i iskustvo, ali i kao istoriografiju, odnosno pokušaj da se prošlost uobliči i razume u okvirima naučnog diskursa. Tako i termin fikcija ujedno koristimo kao pojam koji upućuje na imaginarno i izmaštano, ali i na prozu, roman, umetnički diskurs. U radu stoga razmatramo pitanja istorijskog i istoriografskog, imaginarnog i umetničkog u stvaralaštvu Dona DeLila, i to prevashodno u romanima *Ratnerova zvezda* (1976), *Beli šum* (1985), *Vaga* (1988), *Mao II* (1991), *Podzemlje* (1997), *Padač* (2007) i *Tačka Omega* (2010). Stilska, tematska i konceptualna raznolikost odabranih dela omogućava nam praćenje razvoja istorijske svesti u romanesknom svetu ovog autora, koji karakteriše obilje sučeljenih perspektiva preuzetih iz raznovrsnih umetničkih i vanumetničkih oblasti. Osim književnih žanrova i drugih umetničkih formi, od slikarstva i arhitekture do filma i fotografije, opus Dona DeLila uključuje i diskurs drugih disciplina, poput filozofije, istoriografije, sociologije i politike, matematike, fizike i astrofizike, sve do teologije, mistike i astrologije. Stoga takvom izuzetno bogatom i raznolikom opusu u ovom radu pristupamo transdisciplinarno, ukrštanjem književnih, kulturoloških, istorijskih, političkih i filozofskih teorija. Nakon kraćeg uvoda u poetiku Dona DeLila u svetlu njegovog zanimanja za istoriju, u prvom poglavlju dajemo kritički pregled najznačajnijih teorija koje obrađuju odnos istorije i fikcije, a koje su nam pomogle da definišemo DeLilov složen pristup ovoj temi: od pozitivističkih pogleda na istoriju, preko teorije o „istorijskoj imaginaciji“ i ideje istorije kao „imaginarnog izlaganja“, teorija o poetskoj i istorijskoj iluziji, istorije kao književnog žanra i romana „istoriografske metafikcije“, do „metafizike unutrašnjeg iskustva“ i teorija koje prevazilaze okvire teksta i diskursa. U drugom poglavlju se bavimo istorijom kao tematskim i pripovedačkim okvirom u DeLilovom stvaralaštvu, od autorovog „osećaja“ istorije i uloge pojedinca u istoriji, do pripovedačkih postupaka kojima se preispituju mehanizmi stvaranja istorijskog narativa.

Potonje pitanje detaljnije obrađujemo u trećem poglavlju, u svetlu tehno-kulture i diskursa modernih i novih medija, te u navedenim romanima pratimo povećanje napetosti između istorije i fikcije sa tehnološkim napretkom. Konačno, poslednje poglavlje se bavi neuhvatljivom tajnom istorije, koja u DeLilovim romanima ostaje izvan domašaja ljudskog razumevanja, kao nepresušni izvor inspiracije koja pokreće maštu naučnika i umetnika. U ovom poglavlju ujedno razmatramo odnos nauke, teologije, mistike i umetnosti kao različitih sfera ljudske delatnosti kroz koje pojedini DeLilovi junaci pokušavaju da pronađu smisao u istoriji.

Ključne reči: DeLilo, istorija, fikcija, imaginacija, mediji, tehnologija, nauka, umetnost, misterija

Naučna oblast: Društveno-humanističke nauke

Uža naučna oblast: Filološke nauke

UDK broj:

History and Fiction in the Novels of Don DeLillo

Abstract

This thesis explores the questions of history and fiction in the novels of Don DeLillo, one of the most distinguished contemporary American authors. In this study, history is understood both as the wealth of accumulated knowledge and experience, and as historiography, the textual practice of writing historical experience in order to define it within scientific discourse. Similarly, the term fiction is used both in the sense of imagination and fancy on the one hand, and the genre of the novel and artistic discourse in general on the other. Hence, this thesis is concerned with the problems of the historical and the historiographic, the imaginary and the artistic in Don DeLillo's opus, primarily in *Ratner's Star* (1976), *White Noise* (1985), *Libra* (1988), *Mao II* (1991), *Underworld* (1997), *Falling Man* (2007) and *Point Omega* (2010). The stylistic, thematic and conceptual diversity of these selected novels allows the development of a historical consciousness to be followed in these works, which are characterized by an abundance of largely conflicting perspectives taken from various artistic and non-artistic fields. Apart from different literary and other art forms, from architecture and fine arts to photography and film, DeLillo's oeuvre also borrows from the discourse of other disciplines, including philosophy, history, sociology and politics, mathematics, physics and astrophysics, theology, mysticism and astrology. Therefore, this thesis combines literary, cultural, historical, political and philosophical theories in order to approach such a diverse oeuvre from a transdisciplinary stance. After a short introduction to Don DeLillo's poetics in the light of his interest in history, the first chapter presents a critical review of some of the important theoretical concepts and hypotheses which help define the author's complex approach to this subject matter. These are the theories which analyze the boundaries and common grounds of fictional and factual discourses: from the positivist view of history as science to the theory of "historical imagination" and the concept of history as "imaginary narration," theories of poetic and historical illusion, history as a literary genre and the genre of "historiographic metafiction," to the "metaphysics of inner experience" and theories beyond the textual and

discursive. The second chapter explores history as a thematic and narrative framework in DeLillo's novels, from the author's "sense of history" and the role of an individual in history, to the narrative strategies and techniques which examine the process of the writing of history. The latter is discussed in more detail in the third chapter, in the context of technoculture and the discourse of modern and new media, as we perceive an increase in the tension between history and fiction with the development of technology. Finally, the last chapter discusses the unfathomable secret of history, which remains forever out of reach, as a perpetual source of inspiration for DeLillo's characters of artists and scholars. In this part we also explore the relations of science, technology, theology, mysticism and art as different spheres of human activity through which characters in DeLillo's novels try to make sense of history.

Key words: DeLillo, history, fiction, imagination, media, technology, science, art, mystery

Scientific field: Social Sciences and Humanities

Narrow scientific field: Philology

UDC number:

Sadržaj

UVOD.....	1
1. Istorija i fikcija: račvanja i ukrštanja.....	9
1.1 Granična područja istorije i fikcije	10
1.2 „Poetika“ istoriografije	16
1.3 „Ukrštena referencija“ istorije i fikcije	19
1.4 Poetska i istorijska iluzija	23
1.5 Izlaz iz lingvistike diskursa: distinktivne odlike istorije i fikcije	26
1.6 Istorija u romanu: „istoriografska metafikcija“	32
1.7 DeLilo i istorija: izvan teksta.....	36
2. Istorija kao tematski i pripovedački okvir u DeLilovom romanesknom svetu	41
2.1 „Osećaj“ istorije	45
2.2 „Čovek u istoriji“	50
2.3 Istorija, zaplet, kontraistorija	67
2.4 Istorija i problem autorstva	80
2.5 „Soba usamljenih činjenica“	88
2.6 Narativ u ruševinama	98
3. Istorija, fikcija i novi modeli ljudskog iskustva: DeLilo i logika medija.....	106
3.1 Istorija kao „indiferentna nebuloza“	109
3.2 Istorija, mediji i iluzija.....	114
3.3 „Saga o stvorenoj realnosti“.....	119

3.4 U potrazi za izgubljenim smislom	127
3.5 Istorija, vest, spektakl	134
3.6 Istorija i logika tehnologije	142
3.7 DeLilo i „filmsko posmatranje sveta“.....	152
3.8 DeLilova „virtuelna kamera“	161
3.9 Mediji, istorija i sećanje.....	167
4. Istorija, misterija, imaginacija.....	182
4.1 Istorija i misterija: „Mi smo zvezdani prah, ti i ja“.....	185
4.2 „Previše ironije i slučajnosti“	191
4.3 <i>Credo ut intelligam</i>	196
4.4 Istorija kao „sfera združenih ljudskih misli“	200
4.5 „Teologija? Logika? Matematika? Umetnost?“	214
ZAKLJUČAK.....	226
LITERATURA	232
BIOGRAFIJA AUTORA	245

UVOD

Raskošan opus savremenog američkog pisca Donalda Ričarda (Dona) DeLila teško bi se mogao žanrovski odrediti ili svrstati u određeni književni pravac. Ipak, u nedostatku preciznijih odrednica, slobodno možemo reći da se radi o jednom od vodećih pisaca čije je ime postalo sinonim za savremeni američki roman. Uprkos tome što je na književnu scenu, prema sopstvenim rečima, stupio relativno kasno, njegov vanserijski talenat je veoma brzo prepoznat, o čemu svedoče brojna nacionalna i međunarodna književna priznanja koja su usledila. Prestižne nagrade su Dona DeLila svrstale u red najznačajnijih pisaca današnjice, poput Tomasa Pinčona, Kormaka Makartija i Filipa Rota (Bloom 2003: 1), međutim DeLilo i dalje sebe doživljava kao pisca sa margine i svojevrsnog „outsajdera“ u novom svetskom poretku (DeCurtis 2005: 52). Naime, iako bi se prema vremenskim okvirima mogao svrstati u postmoderniste, DeLilo je oduvek insistirao na modernističkoj tradiciji, na koju se u velikoj meri oslanja u svojim delima, te sebe često opisuje kao modernistu u postmodernoj (Nel 2008: 13). I zaista, glasovi moderne književnosti, imenovani i neimenovani u intervjuima koje retko i nevoljno daje, odjekuju u DeLilovoj prozi u kojoj često možemo pronaći i čitave omaže velikim modernistima. Međutim, kako DeLilo ne priznaje granice unutar umetnosti, važno je spomenuti i ostale uticaje koji se očitavaju kako u tematici romana, tako i u pripovedačkim postupcima i strukturi likova. To su, pre svega, moderna kinematografija, zatim džez, umetnost performansa i umetnost svake druge vrste (Passaro 1991: 38) – ukratko, elementi visoke i popularne kulture, i svi događaji koji mapiraju prostore sećanja formirajući kolektivnu i individualnu američku svest i iskustvo.

Za mogućnost da i sam učestvuje u oblikovanju američke svesti i kulture najzaslužniji su DeLilovi roditelji koji su se početkom dvadesetog veka iz Italije doselili u Ameriku, u Bronks, gde je DeLilo odrastao u dosta oskudnom okruženju, koje će mu kasnije poslužiti kao metafora američke puste zemlje, naličja američkog sna. Možda će upravo zbog svog evropskog porekla, ali i imigrantskog okruženja u kom je proveo formativne godine kao pripadnik radničke klase, glavnim tokovima američke kulture i tradicije zauvek pristupati sa margine, iz novih, svežih perspektiva, i bez sentimentalnosti koja je uvek kobna za oštricu omiljene mu ironije. S druge strane, prilično je uverljiva i pretpostavka Danijela Arona (Daniel Aaron) da u DeLilovim romanima „ništa ne upućuje na potisnuto 'italijansko poreklo'“, te da bi njegovo ime „isto tako moglo da glasi i Don Smit ili Don Braun“.¹ Ipak, ako uzmemo u obzir njegov roman *Podzemlje (Underworld, 1997)*, upadljiva je lakoća sa kojom opisuje model italijanske porodice i italijansku četvrt u Bronksu, u velikoj meri iz ličnog iskustva, što umnogome doprinosi uverljivosti ovog romana. U Bronksu, gde se rodio 20. novembra 1936. godine, DeLilo je pohađao katoličke škole i jezuitski Univerzitet u Fordamu, tako da je katoličko nasleđe u velikoj meri oblikovalo ovog velikog pisca koji u religijskom ritualu prepoznaje sličnu draž koju oseća u susretu sa umetničkim delom (LeClair, 1982: 26), ali i beskrajnu inspiraciju za parodiju. Na Fordamu je stekao diplomu iz komunikologije, što donekle objašnjava njegovo odlično poznavanje medijske kulture, informacionih sistema i mreža, ali i opčinjenost jezikom koji za DeLila ima gotovo mistična svojstva. U jednom intervjuu DeLilo navodi da jezik ima moć da „definiše stvari, definiše haotično iskustvo“, zbog čega je po sopstvenim rečima verovatno i pristupio pisanju – „da bi naučio da razmišlja“.² Svakako, prema širokom spektru tema koje su obuhvaćene u petnaest romana, dvadeset kratkih priča i nekoliko drama i eseja koje je do sada objavio, reklo bi se da je DeLilo uspeo da definiše čitavu jednu epohu američke istorije od pedesetih godina prošlog veka do danas.³

---

¹ U originalu: “...nothing in his novels suggests a suppressed 'Italian foundation' ... His name could just as well be Don Smith or Don Brown” (Aaron 1999: 67-68). Svi navodi iz sekundarne literature dati su u vlastitom prevodu autorke ovog rada, osim ako nije drugačije naznačeno.

² U originalu: “...to define things, define muddled experience“; “Maybe I wanted to learn how to think.” (Begley 1993).

³ U studiji „Objava broja 9/11“, Zoran Paunović zaključuje da „kada SAD ne bi imale DeLila, morale bi da ga izmisle – zbog toga što su takvog pisca čekale decenijama, u drugoj polovini XX veka naročito. Čekale su

Ipak, kako podseća Frenk Lentricija (Frank Lentricchia), do objavljivanja romana *Beli šum* (*White Noise*, 1985), Don DeLilo nije ozbiljnije shvaćen ni unutar akademskih krugova, niti van njih (Lentricchia 1999: 1). Zapravo, širi publicitet dolazi sa njegovim sve većim zanimanjem za američku istoriju, koje posebno karakteriše romane osamdesetih i devedesetih godina, kao i pojedine romane iz prve decenije novog milenijuma, u kojima DeLilo slobodno i beskompromisno kombinuje istorijske i fiktivne svetove. Tada će biti obeležen kao „književni vandal“ i „loš građanin“,⁴ posebno zbog romana *Vaga* (*Libra*, 1988), koji iskrivljuje zvaničnu sliku ubistva Džona Kenedija, prebacujući deo odgovornosti za ubistvo predsednika na samo američko društvo. Slične kontroverze izazvali su i romani *Mao II* (1991) i *Padač* (*Falling Man*, 2007), u kojima se teroristi između ostalog prikazuju u tragičnom svetlu, kao proizvod savremenog društva spektakla. Takva vrsta publiciteta, međutim, posebno je privukla zagovornike teorija zavere i pobornike alternativne istorije, te su DeLilovi romani počeli da se tumače kao kritika američkog društva i politike, a replike iz romana su ubrzo postale neizostavni deo kulturoloških i političkih studija. No, DeLilov roman je mnogo više od društvenog komentara i političkog trilera, što je samo jedna u nizu konvencija koje pisac koristi i parodira. DeLilo se bavi suštinskim pitanjima koja pritiskaju savremenog čoveka i pokušava da odredi, ali i pomeri, naše granice spoznaje istine insistirajući na važnosti istorije i kolektivnog nasleđa.

U svetu DeLilovih romana do istine se prvenstveno dolazi spoznajom istorije, koja je za ovog pisca veća i od života i od fikcije. Istorija je toliko moćan intertekst u romanima Dona DeLila da se čini da se jedino u njoj može očitati smisao svih stvari i bića. Prema njegovim rečima „umetnost pokušava da pronade nekakav smisao i logiku u ogromnoj i nepreglednoj trodimenzionalnoj konstrukciji koju zovemo istorijom“,⁵ i takav ambiciozni poduhvat upravo karakteriše romane ovog pisca. Međutim, iako DeLilo istoriju popularno

---

pisca koji bi mogao da objedini novije američko kolektivno iskustvo, da taj fragmentarni haotični svet nekako pohvata u prozni iskaz koji će moći da komunicira sa čitaocem i da obuhvati čitavu sliku tog tako heterogenog sveta.“ (Paunović 2007: 155).

⁴ U originalu: “a literary vandal”, “a bad citizen” (Will 1988). DeLilov odgovor Vilu bio je da njegovu opasku smatra komplimentom, te da ne krivi Ameriku zbog Lija Harvija Osvalda, već zbog Džordža Vila. (Opširnije u: Nel 2002: 109-10).

⁵ U originalu: “...art attempts to make a certain coherent sense out of the vast, messy, three-dimensional construction that we call history.” (Silverblatt 1998).

naziva „konstrukcijom“, ona je „trodimenzionalna“, odnosno u skladu sa teorijom Fredrika Džejmsona (Fredric Jameson), „suštinski nenarativna i neprikaziva“,⁶ pa se nikada ne može dočarati isključivo pričama i pisanim dokumentima, jer u biti nije tekstualne prirode. Zbog toga će ovaj rad posebnu pažnju posvetiti konceptu istorije kao tajne i misterije, što je česta tema DeLilovih romana.

Dakle, celokupno stvaralaštvo Dona DeLila prožima intenzivan osećaj da je istorija izuzetno moćna sila koja oblikuje čovekovu svest. Po mišljenju Džona Duvala (John Duvall), Don DeLilo je jedan od najvećih američkih romanopisaca upravo zbog toga što nas njegovi romani pozivaju da razmišljamo na istorijski način, ispitujući u kojoj meri su velike društvene i kulturne sile i važni istorijski događaji uticali na formiranje savremenog američkog identiteta (2008: 2). Veliki broj DeLilovih romana obrađuje, ili bar uključuje, ključne trenutke u savremenoj istoriji koji su najviše uticali na formiranje američke individualne i kolektivne svesti, dok se jedan broj romana bavi mestom pojedinca u istoriji, ili samim značenjem i značajem istorije. To su ujedno i njegovi najcenjeniji romani, na koje će se ovaj rad najviše fokusirati: *Beli šum*, *Vaga*, *Mao II*, *Podzemlje*, *Padač* i *Tačka Omega*, kao i *Ratnerova zvezda*, nepravedno zapostavljeni roman u književnim kritikama, koji autor zapravo smatra svojim najboljim ranim romanom (LeClair 1982: 27).

Ideja o tome da istorija igra ključnu ulogu u oblikovanju svakodnevnog života možda je najlucidnije izražena u romanu *Beli šum*, iako se ovo delo na prvi pogled istorijom uopšte ne bavi. Zapravo, istorija je važna tema ovog romana upravo zbog toga što je upadljivo odsutna, pa je roman izrazito aistoričan kako bi ispitaio šta se događa kada prestanemo da razmišljamo na istorijski način, ili kada istoriju počnemo doslovno da tumačimo kroz naočari postmodernističkih teorija. Elementi istorije ovde se ukazuju kao prazni znakovi koji ni na šta ne upućuju, pa sumanutu svet *Belog šuma*, u kome između ostalog Adolf Hitler i Elvis Presli stoje u istoj ravni, pokazuje koliko je lako izgubiti istoriju iz vida u medijskoj kulturi, što neizbežno vodi u sveopšti haos i stanje šizofrenije. Ovo je ujedno i roman u kom DeLilo najotvorenije parodira savremene teorije kulture i istorije, kao, na primer, ideju o istoriji i „stvarnosti“ kao iluziji, dovodeći ih do apsurd.

---

⁶ U originalu: “fundamentally non-narrative and non-representational” (Jameson 1981: 82).

Roman *Vaga* eksplicitnije se bavi historijom, te za glavnu temu ima važan momenat u američkoj historiji kojim se završilo doba „političke nevinosti“ (Duvall 2008: 3), kada je ubistvom Džona Kenedija „slomljena kičma američkog veka“.⁷ Kroz priču o Osvaldu, navodnom atentatoru na predsednika prema „Izveštaju Vorenove komisije“, predstavljena je mešavina fikcije i činjenične i kontračinjenične historije – *Vaga* tako uvodi i lik drugog atentatora, teorije zavere i alternativne ispovesti, predstavljajući nove „dokaze“ i „činjenice“. Ipak, vrednost ovog romana nije u predstavljenoj alternativnoj verziji priče o atentatu na Kenedija, koja zapravo kombinuje različite teorije zavere koje su se pojavile kao odgovor na „Izveštaj Vorenove komisije“, već u pomenutoj ideji da je historija neobjašnjiva sila koja upravlja životima običnih ljudi, te da pojedinac nije ništa drugo do proizvod historije.

Motiv Kenedijevog ubistva prisutan je i u romanu *Podzemlje*, koji se smatra ne samo DeLilovim najboljim delom, već i jednim od najznačajnijih savremenih američkih romana. Pored izmišljenih likova, u ovom romanu se nalazi čitav niz historijskih ličnosti koje su od Hladnog rata do devedesetih godina bile elementi historije i kontraistorije, između ostalih Džon Edgar Huver, Leni Brus, Bobi Tomson, Ras Hodžis, a posredno i Džon Kenedi, Li Harvi Osvald, Litl Ričard, Mik Džeger, Sergej Ajzenštajn i drugi. Ovde se dodatno razrađuje teza postavljena još u romanu *Vaga*, da se u doba medijskih tehnologija posebno komplikuje odnos istine, historije i fikcije pošto mediji u vidu novinskih članaka, fotografije, filma, televizije i računara pružaju beskrajne mogućnosti umnožavanja istine i fabrikovanja historije. Pored toga, i sama narativna struktura romana, oblikovana po uzoru na tehnike montaže avangardnog filma, razotkriva mehanizme stvaranja historije u medijskoj kulturi i načine na koje se popunjava zajedničko polje znanja i iskustva.

Romani *Mao II* i *Padač* obrađuju događaje iz novije historije, ispitujući ulogu terorizma i traume u oblikovanju američke svesti. Teroristički napad na Svetski trgovinski centar u Njujorku, prefiguriran u romanu *Mao II* i direktnije obrađen u romanu *Padač*, otvorio je novo poglavlje u historiji simbolički označivši novi milenijum kao prelazak iz doba paranoje u doba strepnje i straha. Jedan lik u *Padaču* kaže: „Ništa nije sledeće. ... Ovo

---

⁷ U originalu: “that moment in Dallas ... that broke the back of the American century” (*Libra*, 181).

je sledeće. Vreme kada će ljudi strahovati premda nema razloga za strah.“ (*Padač*, 15).⁸ U oba romana povlače se uznemirujuće paralele između umetnika (pisca ili uličnog izvođača) i teroriste u pokušaju da se odredi njihovo mesto u istoriji, kao i individualnom i kolektivnom sećanju. Osim toga, u romanu *Mao II* DeLilo se otvorenije bavi masovnim skupovima koje će u kasnijim delima posmatrati kao jedinstveno telo sa posebnom ulogom u istoriji. Svakako, time će se implicitno otvoriti i pitanje o ulozi istorije u formiranju grupnog identiteta, što je još jedna važna tema njegovih romana.

Sa romanom *Tačka Omega* (*Point Omega*, 2010) Don DeLilo kao da ispisuje pun krug u svom stvaralaštvu, nadovezujući se na jedan od svojih najranijih romana, *Ratnerovu zvezdu* (*Ratner's Star*, 1976). Elementi čudesnog i mističnog, koji su najeksplicitnije izraženi u *Ratnerovoj zvezdi*, romanu koji istoriju posmatra kroz teorije antičkih mistika, ponovo se uvode u teksturu romana *Tačka Omega*, što baca novo svetlo na celokupan DeLilov opus i zahteva njegovo ponovno promišljanje. U *Tački Omega* likovi su gotovo nečujni i nepomični – kao da su u vakuumu koji im omogućava da transcendiraju prostor i vreme i sagledaju istoriju na nov način. Istorijsko znanje se ovde prevashodno razume kao neka vrsta zajedničkog informacionog polja koje se čoveku otvara u retkim trenucima povišenog stanja svesti, a najpre u susretu sa umetničkim delima. Kroz sveden izraz i likove koji gotovo da imaju sposobnost telepatske komunikacije, DeLilo kao da sugerise da se do istine može doći i kroz neizgovoreno, naslućeno. Upravo zato, a ne zbog nedostatka veštine autora, oni pomalo podsećaju na holograme, kako ih je pogrdno opisala književna kritičarka Mičiko Kakutani (Michiko Kakutani), zbunjena DeLilovim sve češćim izletima u iracionalno i mistično (Kakutani 2010).⁹ Kriptičnost i samozatajnost izraza koja prati DeLilove romane od samog početka, međutim, kao da implicira da je mogućnost spoznaje istine u obrnutoj srazmeri sa sposobnošću artikulacije, jer je istina neizreciva i njeno mesto

---

⁸ U originalu: “Nothing is next. ... This was next. The time to be afraid is when there's no reason to be afraid.” (*Falling Man*, 10). Citati iz romana *Kosmopolis*, *Bodi artist*, *Podzemlje*, *Padač* i *Tačka Omega* dati su u prevodu Zorana Paunovića (DeLilo 2004, 2005, 2007, 2008, 2010), navodi iz romana *Americana* u prevodu Marijane Javornik Čubrić (DeLillo 2003), dok je citate iz romana *End Zone*, *Great Jones Street*, *Ratner's Star*, *Running Dog*, *The Names*, *White Noise*, *Libra* i *Mao II* prevela autorka ovog rada.

⁹ Osim Kakutani, DeLila kritikuje i Brus Boer (Bruce Bawer), koji smatra da „predstavljanje stvarnosti nije DeLilova jača strana“ i da je njegove likove teško zamisliti kao ljudska bića (Bawer 2003: 22). Videti i: Updike 2003.

je u nesvesnom i imaginarnom, u podzemljima svesti, gde slobodno možemo da lutamo kroz vreme, neopterećeni kulturnim i jezičkim barijerama.

Iz bogatog opusa Dona DeLila jasno se vidi da je odličan poznavalac savremenog društva, ali i kulturnih i književnih teorija koje vešto koristi i parodira u svojim delima. Međutim, zbog važne uloge istorije i društveno-kulturnih promena koje imaju istaknuto mesto u delima ovog pisca, DeLilo se često posmatra prvenstveno kao odličan analitičar savremenog doba i svojevrsan prorok, a katkad se sugeriše i da bi njegova dela pre trebalo da budu predmet izučavanja studija kulture nego književnosti (Baxter 2012), što umnogome zasenjuje umetničku vrednost DeLilovih romana. DeLilov književni opus nesporno se mora posmatrati i kroz prizmu studija kulture, međutim fokusiranjem na kulturološki važne teme i zanemarivanjem literarnih kvaliteta DeLilove proze stvaralaštvo ovog pisca se katkad posmatra kao svedočanstvo jedne epohe, a sam DeLilo kao istoričar i dijagnostičar pre nego umetnik, romanopisac. Ipak, njegova dela prvenstveno karakteriše izvanredno bogatstvo jezika, u kome se po mišljenju mnogih kritičara najjasnije očitava originalnost DeLilovog pisma.¹⁰ DeLilovi romani sačinjeni su od glasova iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, koji svi govore na jedinstvenom, američkom jeziku. U tom smislu, glasovi iz prošlosti zauzimaju posebno mesto u DeLilovom stvaralaštvu, a višeglasje ukazuje na obilje perspektiva koje se dodatno umnožavaju sa razvojem medijske kulture, usložnjavajući odnos istorije i fikcije u delima ovog velikog autora.

Ovaj rad će upravo iz navedenih razloga pokušati da objedini pomenute perspektive kombinovanjem književnih, kulturnih, istorijskih, političkih i filozofskih teorija, u cilju ostvarivanja transdisciplinarnog pristupa kakav zahteva DeLilov izrazito raznolik opus. U pokušaju da što jasnije sagledamo odnos istorije i fikcije u njegovom stvaralaštvu, u narednom poglavlju ćemo najpre navesti kratak pregled najuticajnijih teorija koje se, uz manju ili veću dozu ironije, mogu prepoznati u njegovim romanima, a kako je pitanje istorije od ključne važnosti u DeLilovoj epistemologiji, ono će biti osnova za dalja razmatranja problema spoznaje u delima ovog autora. U drugom poglavlju ćemo se

---

¹⁰ Npr. Majkl Nejs (Michael Naas) zapaža da je DeLilov jezik toliko moćan da gotovo da prodire u DNK njegovih čitalaca, gde nastavlja da se beskrajno reprodukuje. (Naas 2016).

pozabaviti istorijom kao tematskim i pripovedačkim okvirom u DeLilovom stvaralaštvu, od autorovog „osećaja“ istorije do pripovedačkih postupaka koji, podražavajući dominantne savremene diskurse, razotkrivaju mehanizme stvaranja istorije. Potonje pitanje detaljnije ćemo razmotriti u trećem poglavlju, u svetlu medijske kulture, koja predstavlja nezaobilazan kontekst u DeLilovom stvaralaštvu. Konačno, poslednje poglavlje se bavi neuhvatljivom tajnom istorije, koja u DeLilovim romanima zauvek ostaje izvan domašaja ljudskog razumevanja, kao nepresušni izvor inspiracije koja pokreće maštu naučnika i umetnika.

1. Istorija i fikcija: račvanja i ukrštanja

Istorija je, zna se, najeruditskiji, najobavješteniji, najbudniji i možda najzatrpaniji domen našeg sjećanja; ali to je isto tako i izvor sa koga dolaze do postojanja i do kratkotrajnog sjaja sva bića. (Mišel Fuko, Riječi i stvari, 1971: 267)

Nakon viševjekovnih bezuspešnih pokušaja da se u akademskim krugovima postigne dogovor o značenju termina istorija i fikcija i njihovom međusobnom odnosu, jasno je da je reč o dve „neuhvatljive“ discipline koje se ne mogu precizno odrediti, njihovo značenje uvek izmiče. Sa izuzetkom ideje da istorija i fikcija kao zajednički cilj imaju unapređenje ljudskog duha, gotovo nijedna druga definicija nije izdržala test vremena u svom originalnom obliku, tako da se granično područje između ova dva polja neprestano menja. Danas se za ove pojmove kaže da imaju fluidni, porozni, ili hibridni karakter, da upotrebimo samo neke od termina koje koriste savremeni teoretičari (Hutcheon 1988: 9, 106) u želji da ukažu na snažnu međuzavisnost dve discipline koje ograničenim sredstvima pokušavaju da dočaraju sveobuhvatnost ljudskog iskustva.

Međutim, uprkos problemima koji neizbežno nastaju prilikom svakog pokušaja razgraničavanja istorije i fikcije, važno je da precizno odredimo šta će se u ovom radu tačno podrazumevati pod ovim pojmovima, kako bismo dobili što izoštreniju sliku njihovog odnosa u stvaralaštvu Dona DeLila. Tako će se istorija ovde posmatrati i kao istorija u širem smislu – kao svekoliko akumulirano iskustvo, istina o prošlosti ili polje znanja kome čovek ima ograničen pristup, ali i kao historiografija, ispisivanje prošlosti, odnosno pokušaj da se prošlost uobliči i razume u kategorijama vremena, prostora i samog jezika, diskursa. U studiji će se, dakle, razmatrati prostor koji i istorija u širem smislu i historiografija zauzimaju u romanima Dona DeLila, pri čemu će se termin istorija koristiti u oba značenja. Analogno sa tim, termin fikcija ćemo posmatrati i kao pojam koji upućuje na imaginarno, izmaštano, umetničko, ali i kao prozu, roman, kako se ovaj termin prevodi kada označava književni žanr. Konačno, istoriju i fikciju ćemo razmatrati kao odvojene discipline koje

pokušavaju da dođu do istine različitim putevima koji se neretko ukrštaju, ali zauvek ostaju razdvojeni.

1.1 Granična područja istorije i fikcije

Istorija i fikcija su vekovima posmatrane kao srodne discipline, a njihovo granično područje uglavnom je određivao odnos prema istini. Poznato je da je Aristotel poeziju stavljao ispred istorije kada je reč o istini govoreći da „zato i jeste pesništvo više filofska i ozbiljnija stvar nego li historiografija, jer pesništvo prikazuje više ono što je opšte, a historiografija ono što je pojedinačno“ (Aristotel 2008: 72), odnosno da se istina bolje ukazuje u opštem nego u pojedinačnom. Uprkos zajedničkom cilju fikcije i historiografije da dođu do istine, Aristotel ih je posmatrao kao dva odvojena procesa, jer u fikciji vlada zakon verovatnoće i nužnosti, a u istoriji ono što se zaista dogodilo. Dakle, iako se u antici osnovni zadatak istorije nije bitnije razlikovao od fikcije, umetničke produkcije,¹¹ ove dve discipline su bile prilično jasno razgraničene – za razliku od fikcije, imaginarnog diskursa, istorija je pripadala sferi realističkog diskursa (koji često nije bio ništa manje u domenu umetnosti od fikcije). Međutim, kako Simor Četmen (Seymour Chatman) primećuje, Aristotelova *Poetika* otvara više pitanja nego što daje odgovora (1978: 1), i upravo je u navedenim tezama posejana klica svih daljih diskusija o odnosu istorije i fikcije prema istini. Ipak, naučnost i objektivnost istorijske discipline nisu ozbiljnije dovedeni u pitanje sve do dvadesetog veka, kada se pojavila sumnja u mogućnost prikazivanja prošlih događaja onako kako su se dogodili, kako zbog njihove višestruke udaljenosti od sadašnjeg trenutka, tako i zbog problematičnosti istorijskih dokumenata i činjenica. Osim toga, zakoni verovatnoće i nužnosti, kao i mnoge druge zakonitosti i pripovedne konvencije, prepoznati su i u istorijskom diskursu, čime je on izgubio na verodostojnosti i približio se diskursu fikcije.

---

¹¹ Kako zapaža Mišel Fuko (Michel Foucault), zadatak istorije „iz dubine grčkog vijeka“ bio je, između ostalog, da čuva tradiciju, daje kritičku svest sadašnjosti, razmatra sudbinu čovečanstva i anticipira budućnost (Fuko 1971: 405).

Imaginacija, ipak, neće biti eksplicitno uvedena u studije istorije sve do romantizma. Iako su historiografi u antičkom periodu zabeleške o prošlim događajima prikazivali na umetnički način, jer je cilj takvih prikaza prevashodno bio unapređenje ljudskog duha i čuvanje tradicije, a ne samo nizanje činjenica o prošlosti, postojala je čvrsta vera da istorijski diskurs upućuje na prošle događaje kako su se zaista odigrali, i do njih su istoričari dolazili racionalno, izučavanjem dokumenata, arhiva i ostalih tragova prošlosti. Tek u romantizmu je kreativna moć imaginacije prepoznata kao još jedna spona između diskursa istorije i fikcije, jer imaginacija nas, po mišljenju romantičara, jedina može dovesti do istine. Naime, romantičari stvaralačku maštu prepoznaju u samom mišljenju i zapažanju, ističući da upravo mašta čoveku omogućava kontakt sa istinom. U „Odbrani poezije“ Šeli (Percy Bysshe Shelley) kaže: „Pripovetka o pojedinačnim činjenicama jeste kao ogledalo koje zamračuje i iskrivljuje ono što bi trebalo da je lepo: pesništvo je ogledalo koje čini lepim ono što je iskrivljeno.“ (Šeli 1964: 74). Dakle, za romantičare je poezija stvaralački princip koji je u biti svake ljudske tvorevine, a za Šelija je i sam jezik poezija.¹² Na ovaj način kod romantičara poezija postaje jedini mogući diskurs kroz koji možemo promišljati svet oko sebe, a moć imaginacije imperativ dolaska do istine.

S druge strane, romantičarsko razumevanje književnosti (ali i ostalih ljudskih tvorevina) kao fikcije, ili „imaginativne sposobnosti stvaranja nestvarnog“¹³ stvorilo je plodno tle za raskidanje spona sa istorijom, te istorija u 19. veku zvanično dobija status naučne discipline i okreće se naučnom izučavanju tragova prošlosti, naizgled bez umetničkih pretenzija. Za Mišela Fukoa ovo označava radikalni zaokret u razumevanju istorije jer ona tada prestaje da se posmatra kao istorija svih živih bića, stvari i zemlje, ili kao sveukupno iskustvo, kako se tumačila od antike (Fuko 1971: 267, 405). Za razliku od antičkih predstava o suštini istorije koje se s vremenom nisu bitnije menjale, u 19. veku se osnovni zadatak istorije sveo na sakupljanje činjenica o prošlim događajima, kako bi se prošlost što objektivnije prikazala. Za Rankea (Leopold von Ranke) osnovni zadatak

---

¹² Ova ideja će biti razvijena do krajnosti u postmodernizmu, posebno kod Hejdena Vajta koji iznosi tezu o stilskim figurama kao osnovnom principu konfiguracije znanja. Videti str. 17-18.

¹³ Kornelije Kvas ističe da termin fikcija u ovom značenju ulazi u književnost u 16. veku, kako bi se pronašao izlaz iz dihotomije na paru istina-laž u tumačenju književnih dela, ali da romantičari posebno insistiraju na fikciji kao imaginaciji, pesničkoj slobodi (Kvas 2011: 24-25).

istorije sastojao se u tome da se oživi prošlost „onako kao što se zaista dogodila“¹⁴ i da na taj način pruži objektivan, nepristrasan uvid u istinu. Naime, naučna historiografija je sada do istine pokušavala da dođe preko primarnih dokumenata iz prošlosti koji su bili pažljivo proveravani u kontekstu prošlih događaja, a istoričar je bio u obavezi da pripoveda objektivno, uzimajući u obzir samo naučno dokazane činjenice.

Međutim, takvo pozitivističko razrešenje napetosti između istorije i fikcije nije bilo dugog veka, kao ni zamisao da naučna historiografija može doći do objektivne istine o prošlosti. Ovu ideju će iz temelja poljuljati teorija relativiteta koja se početkom 20. veka paralelno razvija na svim naučnim poljima. U književnu teoriju je uvodi Henri Džejms (Henry James) već 1908. godine, gotovo istovremeno sa Ajnštajnovim objavljivanjem studije o relativnosti u fizici, kada u Predgovoru za *Portret jedne leđi* poredi roman sa zdanjem sa milion prozora, ističući da u zavisnosti od perspektive uvek postoji bezbroj načina da se opiše jedan isti događaj (Džejms 1975: 56). Uvođenjem perspektive, tačke gledišta, u književni svet, Henri Džejms podriva autoritet objektivnog pripovedača u romanu, što će ubrzo naći primenu i u „stvarnom“ svetu u kome koncept relativnosti dovodi do prevrednovanja svih dotadašnjih teorija. Tako će tezu o naučnom, objektivnom pripovedanju o prošlosti, odnosno rekonstrukciji prošlosti kako se zaista dogodila, zameniti ideja o istoriji kao naknadnoj konstrukciji prošlosti, koja u velikoj meri zavisi od figure istoričara i njegove tačke gledišta. Istoričar nije nepristrasni sakupljač, već on prema posebnim kriterijumima bira informacije koje smatra relevantnim, te pokušava da ih stavi u neki odnos, popunjavajući prazna mesta kako bi ispričao priču tako da neizostavno mora imati početak, sredinu i kraj. Praznine i nejasnoće, poput romanopisca, istoričar popunjava iskustvom, koje Henri Džejms u eseju „Umetnost romana“ objašnjava kao „moć da se u gledanom vidi ono što se ne može videti“ (Džejms 2012: 60). Osim toga, i sama činjenica da se prošlost čak i u „naučnoj“ historiografiji morala predstaviti u vidu teksta otvorila je prostor za narativističke teorije koje će u najekstremnijem obliku istoričara pokušati da prikažu kao pripovedača koji neizbežno koristi moć imaginacije u rekonstrukciji prošlosti.

---

¹⁴ Nem. *wie es eigentlich war*; Pol Riker ukazuje na važnost veznika „kao“, koji upućuje na podražavanje stvarnosti, predstavljanje u formi drugog, metaforu, koja „ukidajući mogućnost doslovnog značenja, ukida i mogućnost referentnog odnosa prema realnosti.“ (Bečanović-Nikolić 1998: 169)

O važnosti iskustva u tumačenju prošlosti govori i engleski filozof i historičar Robin Dž. Kollingvud (Robin G. Collingwood), dovodeći u pitanje naučni pristup historiji koji se zasniva isključivo na činjenicama. U studiji *Ideja historije* (*The Idea of History*, 1946) on navodi da predmet historije nije ništa drugo do ljudsko iskustvo, te da jedino o tome može biti pravog historijskog saznanja, kroz oživljavanje prošlog iskustva u historičarevoj svesti.¹⁵ Stoga on govori o važnosti „konstruktivne imaginacije“ u historiji, ili „historijske imaginacije“, nadovezujući se na romantičarsku ideju o kreativnoj imaginaciji, koju će u nešto izmenjenom obliku kasnije koristiti mnogi savremeni teoretičari. Naime, Kollingvud nalaže da idealan historičar ne sme samo da se oslanja na historijske činjenice, već mora da se identifikuje sa historijskim ličnostima o kojima piše, te da pokuša da oživi njihove misli u vlastitoj svesti, u kontekstu sopstvenog znanja i iskustva – „historičar mora u svom sopstvenom umu ponovo upražnjavati prošlost“ (Kollingvud 2003: 262). Historija koja ne donosi takav kritički uvid koji proizlazi iz iskustva i imaginacije historičara za Kollingvuda je ništa drugo do „historija makaza i lepka“, te on zaključuje da „to uopšte nije stvarno historija“ (*Ibid.* 241).

Kollingvud je, dakle, smatrao da činjenice bez historijske imaginacije nikada ne vode do historijskog saznanja, i, kako primećuje Hejden Vajt (Hayden White), zagovornik narativističkih teorija u historiografiji, za Kollingvuda „neprerađene“ činjenice nemaju nikakvo značenje ako historičar od njih ne napravi uverljivu priču. Vajt, s druge strane, i same historijske događaje naziva „elementima priče“ koji su neutralni dok ne postanu deo zapleta kroz različite narativne postupke (White 1978: 83-84).

Na primeru Vajtove kritike Kollingvuda jasno se vidi rez koji je postmoderna napravila sa prethodnim teorijama, tražeći preispitivanje svih uspostavljenih vrednosti. Naime, Kollingvud se ne bavi samom prirodom činjenica, već ih doživljava kao date fragmentarne, haotične tragove prošlosti koji se moraju povezati korišćenjem historijske imaginacije, intuicije, kako bi dobili smisao. Tek u postmodernoj se preispituje ontološki i epistemološki status činjenice, koja tada počinje da se razume kao konstrukcija, ili tekst čije

---

¹⁵ Kollingvud u ovoj studiji odaje priznanje historičaru Frensisu Bredliju (Francis Herbert Bradley), koji je, po njegovim rečima, doveo do „kopernikanske revolucije u teoriji historijskog saznanja“, kada je u historijsku nauku uveo vlastiti sud historičara kao „kriterijum koji historičar primenjuje na tvrdjenja svojih autoriteta“ (Kollingvud 2003: 225-226).

tumačenje je uslovljeno različitim faktorima. Jurij Lotman ističe da je „istoričar ... osuđen da ima posla s *tekstovima*“ koji stoje između istoričara i prošlih događaja (2004: 332). Naravno, pod „tekstom“ Lotman podrazumeva sve što čini semiotički prostor, što je dato u šifrovanom obliku, uključujući fotografije, umetničke slike, filmove, arhitekturu i ostale ljudske tvorevine. Za Lotmana istoričar ima ulogu „dešifranta“ koji činjenice ne sme posmatrati kao polaznu tačku istraživanja, jer je činjenica uvek iskonstruisana sa određenim ciljem, uvek je rezultat izbora stvaraoca teksta (*Ibid.*, 334). Iako Lotman ne poriče materijalnu vrednost činjenice, on insistira na tome da je činjenica tekst podložan različitim interpretacijama u zavisnosti od različitih kulturnih kodova. O tome govori i Žak Derida (Jacques Derrida), za koga odsustvo „označenog“, tj. „transcendentalnog“ bića na koje tekst upućuje podrazumeva beskrajnu „igru označitelja“, odnosno beskonačnu, zauvek otvorenu mogućnost interpretacije (Derrida 2005: 354, 360-370; 1997: 50).¹⁶ Na ovaj način historiografija se doživljava kao umetnički tekst koji se može tumačiti na bezbroj različitih načina u zavisnosti od kulturnih kodova koji su prostorno i vremenski određeni.

Takav lingvistički obrt, odnosno posmatranje sveta kao teksta, dovodi do razvoja narativističkih teorija za koje istorija ne predstavlja ništa manju konstrukciju od fikcije, kao, na primer, kod Rolana Barta (Roland Barthes), Hejdene Vajta, Pola Vena (Paul Veyne) i Linde Hačen (Linda Hutcheon). Po mišljenju istoričara Hejdene Vajta narativizacija ne proizvodi isto značenje kao hronologizacija (White 1987: 42), tako da je pripovedanje uvek naknadna interpretacija teksta, jer u pripovedanju narator činjenicama uvek pripisuje neko značenje. Za Pola Vena istorija nije nauka, već „pravi roman“ zbog toga što koristi istovetne narativne postupke (Veyne 1984: x).¹⁷ Tako i Rolan Bart u studiji „Diskurs istorije“ postavlja niz retoričkih pitanja o tome da li postoji suštinska razlika između istorije i fikcije, te zaključuje da je ovde reč o istovetnoj vrsti diskursa i da se osim na planu pripovedanja sličnost može uočiti i na planu fikcionalnosti, jer je istorijski diskurs u biti „imaginarno izlaganje“ (Bart 2005: 43). Uprkos takvim hipotezama, koje će u

---

¹⁶ Derida ovo stanovište, kako i sam kaže, zasniva na Ničeovoj i Hajdegerovoj kritici i „dekonstrukciji“ metafizike i koncepta Bića i istine, na čije mesto dolaze koncepti „igre“, „interpretacije“ i „znaka“ iza kojeg se ne skriva istina (Derrida 2005: 354, 365).

¹⁷ Kako primećuje Lubomir Doležel, ovde je na delu tautološko izjednačavanje istorije i fikcije. Iz toga što historiografija koristi pojedine narativne postupke kao roman ne sledi da je isto što i roman (videti str. 26).

najekstremnijem vidu dovesti do potpune relativizacije termina istorija i fikcija, Linda Hačen u studiji *Poetika postmodernizma (A Poetics of Postmodernism)* podseća da postmoderna teorija ne poriče da je prošlost zaista postojala, već ukazuje na to da nam je dostupna isključivo u tekstualnom obliku (Hutcheon 1988: 16, 119). Hačenova ovde zapravo ponavlja Liotarovu (Jean-François Lyotard) teoriju da je narativni oblik, to jest priča, „prevashodni oblik znanja“ (Liotar 1988: 37),¹⁸ kao i Lotmanovu ideju da istoričar kontakt sa prošlim događajima ostvaruje samo preko narativnih izvora koji su neizbežno „deformisani“ (Lotman 2004: 340), pa je unapred osuđen na neuspeh, posebno zato što takve izvore opet mora da pretoči u narativ, čime ih dodatno ograničava i deformiše. Upravo u tim deformisanim tekstualnim izvorima Linda Hačen prepoznaje obilje mogućnosti za savremeni roman, te razvija ideju o žanru istoriografske metafikcije, romanu koji se kritički odnosi prema prošlosti.¹⁹

Dakle, sumnja u pouzdanost istoriografije i mogućnost spoznaje istine o prošlim događajima jedno je od najbitnijih obeležja postmoderne, u kojoj istoriografija počinje da se tumači kao umetnički tekst. Ipak, navedeni narativisti pogrešno su optuženi za krajnji relativizam i naučni pesimizam jer prepoznavanjem pripovednih odlika istoriografije ne ukidaju ontološki status prošlosti. To će pak tvrditi neke ekstremnije struje prema kojima istorija ne postoji po sebi, već isključivo kao konstrukcija o prošlosti koja nastaje kao proizvod različitih interesa – teoretičari poput Žana Bodrijara (Jean Baudrillard) koji stvarnost tumače kao simulakrum, imitaciju života i istine.²⁰ Kako ćemo videti u narednim poglavljima, romani Dona DeLila slikovito pokazuju zavodljivost ove ideje, kao i svih ekstremnih stavova koji sa nepodnošljivom lakoćom ulaze u diskurs teorije.

---

¹⁸ O tome govori i Derida kada zapaža da je sama istoričnost uslovljena pisanjem, jer su narodi bez pisma ujedno ostali bez istorije. Za Deridu upravo pisanje „otvara“ polje istorije (Derrida 1997: 27), jer „ono što se nije dogodilo u pisanju nema drugog prebivališta“ (Derrida 2005: 11).

¹⁹ Opširnije na str. 33-35.

²⁰ Videti str. 25-26.

1.2 „Poetika“ istoriografije

Tokom druge polovine 20. veka mnogi teoretičari u istoriografiji počinju da uočavaju istovetne narativne tehnike kao u pripovedanju. Njihovo stanovište je da istoričar poput autora romana ispreda priču o prošlosti birajući „činjenice“ koje smatra relevantnim i praveći zaplet koji ne mora nužno odgovarati istorijskoj istini. Osamdesetih godina 20. veka teoretičari istorije zapravo preuzimaju narativne teorije iz studija književnosti, koje bar na formalnom planu uspevaju da izraze duh vremena i zaokret u studijama istorije. Tako se rađa ideja o narativnosti kao distinktivnoj odlici istoriografije. Ako uporedimo dve studije koje su objavljene 1978. godine, *Priča i diskurs: struktura pripovedanja u romanu i na filmu* (*Story and Discourse: Narrative Structure in Fiction and Film*) američkog književnog kritičara Simora Četmena i *Tropi diskursa* (*Tropics of Discourse: Essays in Cultural Criticism*) američkog istoričara Hejdena Vajta, iako je reč o dve različite discipline – fikciji i istoriografiji, upadljivo je da su književne teorije njihov zajednički imenitelj. Diskusija o pripovedačkim strategijama vodi do nove tačke preseka ove dve discipline, između kojih će se u jednom trenutku staviti i znak jednakosti. Osnovna ideja koja je ponovo povezala istoriju i fikciju jeste svest o tome da proces narativizacije, svojstven kako fikciji tako i istoriografiji, neizbežno uključuje selekciju i fabuliranje, odnosno zaplet bez koga je svaka priča „logički nemoguća“ (Chatman 1978: 47). Tako je za Četmena priča apstraktan pojam dok se ne predstavi narativno, a zaplet uslov postojanja svakog narativa, isto kao što je za Hejdenu Vajtu fabuliranje postupak karakterističan za svaki narativ, uključujući istoriju (Chatman 1978: 37, 47; White 1978: 82). Jedna ista priča tako može imati bezbroj zapleta u zavisnosti od organizacije i naglašavanja različitih elemenata priče, odnosno od jednog istog niza događaja može se napraviti mnoštvo različitih zapleta – tragičnih, komičnih, romantičnih ili ironičnih, u zavisnosti od tačke gledišta (*Ibid.*, 61, 85, 92). Četmen dalje navodi da zakoni pripovednog diskursa nalažu da u tekstu ne sme postojati nijedan lik ili događaj koji na bilo koji način ne doprinosi zapletu – u strukturi teksta svaki deo mora da doprinosi njegovom jedinstvu (Chatman 1978: 21). Iako za istoriju ne važe takvi zakoni, nemoguće je napisati istoriografiju koja bi uključila sve ljude i događaje iz prošlosti, tako da je neka vrsta selekcije neizbežna i na ovom polju.

Hejden Vajt zapravo polazi od strukture narativnog teksta, izlažući ideju o istovetnosti načina pripovedanja u istorijskom i romanesknom diskursu, za koje je karakteristično građenje zapleta. Oslanjajući se kako na Kollingvudovu teoriju istorijske imaginacije, tako i na semiološko tumačenje sveta kao teksta koji treba dešifrovati, Vajt ponavlja da istoričar neizbežno odabira relevantne podatke iz obilja „činjenica“, što podrazumeva izostavljanje velikog broja podataka, jer ih je nemoguće sve odjednom prikazati. Zatim ih organizuje, postavlja u određene odnose kroz proces fabuliranja, čime neizbežno jedni podaci bivaju naglašeniji od drugih. Poštujući zakon verovatnoće i nužnosti, istoričar je često primoran i da popunjava praznine, nejasna mesta, korišćenjem intuicije, iskustva ili konstruktivne imaginacije kako bi prošlost prikazao na razumljiv način. Vajt zaključuje: „...istorijske činjenice, koje je istoričar isprva konstituisao kao podatke, moraju se konstituisati po drugi put kao elementi verbalne strukture koja se uvek piše sa određenim (otvorenim ili skrivenim) ciljem“, jer „činjenice ne govore za sebe, već o njima govori istoričar“.²¹

Međutim, za Vajta ovde ne prestaje sličnost između istorije i fikcije. Za razliku od svojih prethodnika, on uočava još jednu dodirnu tačku između ove dve discipline, i to u samom načinu predstavljanja istorijske istine. U eseju „Breme istorije“ (The Burden of History) on pravi paralelu između istoričara Jakoba Burkharta (Jacob Burckhardt) i slikara postimpresionista, govoreći da je Burkhartov cilj bio da prikaže jednu, a ne čitavu istinu o italijanskoj renesansi, „isto kao što je Sezan odustao od pokušaja da ispriča svu istinu o pejzažu“.²² Upravo u umetnosti Vajt prepoznaje univerzalni jezik kojim pokušavamo da dođemo do istine, nalazeći da je metafora osnovni način na koji razumemo svet oko sebe – poput umetnika, istoričar svesno ili nesvesno bira metafore koje će nam dočarati prošlost. Interpretacija istorije prema tome ima uporište u samom jeziku koji, kako Vajt navodi, „funkcioniše tropološki“ (White 1978: 72), i to preko četiri najvažnije stilske figure:

---

²¹ U originalu: „...historical facts, originally constituted as data by the historian, must be constituted a second time as elements of a verbal structure which is always written for a specific (manifest or latent) purpose“; „...the facts do not speak for themselves, but that the historian speaks for them“ (White 1978: 55-56, 125).

²² U originalu: „His intention was not to tell the *whole* truth about the Italian Renaissance but *one* truth about it, in precisely the same way that Cezanne abandoned any attempt to tell the whole truth about a landscape.“ (White 1978: 44).

metafore, metonimije, sinegdohe i ironije.²³ Zbog toga se istorijski diskurs po Vajtovom mišljenju može posmatrati isključivo kao narativni konstrukt. Vajt kaže da istorije treba shvatiti kao „simboličke strukture, proširene metafore, koje 'porede' događaje o kojima govore sa nekim oblikom sa kojim smo već imali priliku da se upoznamo u svojoj književnoj kulturi”.²⁴ Drugim rečima, stilske figure služe da nam približe nepoznato – prošle događaje od kojih smo višestruko udaljeni, kako vremenski, tako i kulturom i jezikom (White 1978: 86).

Vajt se ovde zapravo nadovezuje na Mišela Fukoa, koji u celokupnom čovekovom okruženju prepoznaje diskurs, te osnovnu slabost društvenih nauka pronalazi u pretendovanju na objektivnu istinu – jer se reči, ljudski konstrukt, nikada ne mogu odnositi na stvarnost. U *Arheologiji znanja* Fuko zaključuje:

Diskurs nije život – njegovo vreme nije vaše vreme, u njemu se nećete izmiriti sa smrću. Sasvim je moguće da ste vi ubili Boga pod teretom svega onoga što ste rekli, ali nemojte misliti da ćete od svega onoga što kažete načiniti čoveka koji će živeti duže nego on. (Fuko 1998: 226).

Dakle, čovek nikada ne može spoznati istinu – za to bi bio potreban potpuno slobodan diskurs koji nije određen vremenom i prostorom, smrtnošću ljudske civilizacije i idejama koherentnosti i logike koje, kako Fuko smatra, još od Platona ograničavaju misao zapadne civilizacije.²⁵ Hejden Vajt se oslanja na Fukoa u velikoj meri, ali uglavnom u domenu posmatranja sveta kao diskursa, zaobilazeći njegov ontološki pesimizam, koji smatra manje relevantnim za svoju teoriju istorije kao narativne konstrukcije. Dok Fuko pokušava da preispita autoritet društvenih nauka, Vajt želi da ukaže na njihovo međusobno prožimanje, koje se najjasnije vidi u tropološkom predstavljanju stvarnosti. Figure prethode našoj percepciji stvarnosti, tako da je svaka predstava nužno određena jezikom. Zbog same prirode jezika, a ne zbog ličnosti istoričara, istorija nikada ne može biti objektivna i

---

²³ Vajt ovu ideju, kako i sam priznaje, preuzima od Fukoa i razrađuje je. Fuko metaforu, metonimiju i sinegdohu naziva osnovnim figurama u „tropološkom prostoru“ (videti: White 1987: 116).

²⁴ U originalu: “...symbolic structures, extended metaphors, that ‘liken’ the events reported in them to some form with which we have already become familiar in our literary culture” (White 1978: 91).

²⁵ Videti: White 1987: 108.

nepriistrasna, egzaktna nauka, jer je jezik njeno osnovno sredstvo komunikacije. Zato po mišljenju Hejdene Vajta stvarnost možemo tumačiti jedino kroz poređenje sa onim što možemo da zamislamo i prepoznamo, što je zapravo povratak na antičke zakone verovatnoće i nužnosti, koji u postmodernoj teoriji nalaze primenu i van okvira književnosti. Drugim rečima, zamisao Henrija Džejmsa da romanopisac mora da govori tonom istoričara (Džejms 2012: 2) sada dobija obrt u tezi da istoričar, svesno ili nesvesno, mora da govori tonom romanopisca kako bi njegova poruka uopšte bila razumljiva.

Praveći upadljive paralele između istoričara i implicitnog, podrazumevanog autora romana, DeLilo, između ostalog, ispituje i ovu teoriju kroz pripovedačke postupke koje koristi u svojim delima. Tako se među DeLilovim likovima istoričara, poput Nikolasa Branča u romanu *Vaga*, često mogu prepoznati elementi metafikcionalnosti (Green 2008: 98), ali uvek u nekom vidu parodije, kako ćemo videti u ovom radu.

1.3 „Ukrštena referencija“ istorije i fikcije

Posmatranje istorije kao metaforičnog diskursa koji najviše podseća na realistički roman neizbežno vodi do pitanja o odnosu takvog teksta prema životu i stvarnosti, odnosno referencijalnom potencijalu historiografije. Zbog simboličke prirode svakog teksta, za Hejdenu Vajtu je iluzorno govoriti o bilo kakvoj mogućnosti direktne referencijalnosti u historiografiji, jer je ono što dobijamo uvek „odraz“ stvarnosti, nikako sama stvarnost – zbog tropološke prirode jezika nijedan tekst se ne odnosi direktno na prošle događaje (White 1987: 209). Međutim, uprkos tome što je veliki broj kritičara u ovoj hipotezi prepoznao klicu nihilizma, Hejden Vajt se zapravo na početku ograđuje od istorijskog relativizma, insistirajući na tome da između istorijskih i fiktivnih događaja postoji ona ista razlika koju je još Aristotel uočio, ali da priroda događaja nije relevantna za teoriju koju izlaže (White 1978: 121). Ono što Vajt želi da otkrije jeste u kojoj se meri diskurs istorije poklapa sa diskursom fikcije, te navodi da osim što koriste iste tehnike, strategije i formu, istoričar i romanopisac imaju i isti cilj – oni „žele da dočaraju verbalnu sliku 'stvarnosti'“.²⁶ Za Vajtu,

---

²⁶ U originalu: “Both wish to provide a verbal image of ‘reality’” (White 1978: 122).

međutim, „stvarnost“ koju pisac želi da dočara nije ništa manje istinita od prikaza „stvarnosti“ u historiografiji, jer je, uprkos tome što je u domenu imaginarnog, uvek zasnovana na ljudskom iskustvu. Poput Fukoa, i Vajt ponavlja da je do raskola između istorije i fikcije došlo u 19. veku, kada se istina mogla objasniti jedino posredstvom činjenica, i kada je fikciji osporena moć dolaska do istine. Vajt dodaje da takva pogrešna percepcija vuče korene još od Herodota, „oca historiografije“, i ideje da istorija zaista ima moć da prikaže prošle događaje u narativnom obliku onako kako su se dogodili. Još iz tog vremena dolazi (pogrešno) uverenje da romanopisci izmišljaju sve elemente priče – od likova i događaja do motiva, zapleta i celokupne atmosfere, dok istoričari navode istinite događaje i likove koristeći narativne tehnike kako bi zainteresovali čitaoca za svoju „istinitu“ priču (White 1987: x). Pojedini teoretičari stoga ispituju da li se može govoriti o ontološkim razlikama u ove dve discipline, i u kojoj meri elementi romana moraju odgovarati stvarnosti da bi uopšte bili razumljivi, isto kao što nam historiografija prošlost može približiti isključivo narativnim tehnikama i stilskim figurama.²⁷

Međutim, slabost Vajtove „poetike historiografije“, možda je upravo u tome što nigde ne daje jasnu definiciju istine, on koristi ovaj termin kako bi označio i celokupno ljudsko iskustvo, što bi mogao da bude sinonim i za samu istoriju, i istinu o prošlim događajima, koja nam je manje ili više nedostupna. Vajt je verovatno toga svestan, ali je ontološki problem manje važan za njegovu teoriju koja se fokusira na strukturu historiografskog i umetničkog teksta, te pitanje istorijske istine ne razmatra detaljnije.²⁸ Pa ipak, time su odškrinuta vrata kako za kritičare teorije o istorijskom tekstu kao književnoj konstrukciji, tako i za teoretičare koji će Vajtove teze razviti do apsurdna, dovodeći u pitanje i samo postojanje sveta van teksta.

Za razliku od ekstremnijih narativista, koji u historiografiji vide samo konstrukciju koja često nije ništa manje u domenu imaginarnog nego fikcija, Pol Riker (Paul Ricoeur) govori o „posrednoj, izvedenoj“ vezi između istorije i fikcije – on niti poriče veze između

---

²⁷ Za Pola Vena, koji se smatra jednim od najekstremnijih narativista, čak i blisku prošlost možemo spoznati jedino preko tekstualnih tragova, jer po njegovom mišljenju i samo pamćenje ima uporište u tekstualnom doživljaju stvarnosti (Veyne 1971: 309).

²⁸ Videti kritiku Lubomira Doležela, str. 28-29.

istorije i fikcije o kojima govore narativisti, niti istoriji osporava naučnost prikazujući je kao konstrukciju. Naprotiv, Riker tvrdi:

Samo historiografija može da polaže pravo na referenciju koja je upisana u *iskustvu*, zato što je istorijska intencionalnost usmerena na događaje koji su se *stvarno* odigrali. ... Iako je nedostupan sadašnjem opažanju, prošli događaj upravlja istorijskom intencionalnošću i daje joj realistički ton kakav književnost – ma koliko bila „realistička“ – nikada ne može postići. (1993: 107; kurziv P. R.).

Pol Riker, dakle, opreznije pristupa problemu odnosa istorije i fikcije, ističući istorijsku intencionalnost, pretenziju na naučnu objektivnost, kao nedvosmisleno distinktivno obeležje istorijskog diskursa. Vajtova teorija o istoriji kao „književnom artefaktu“ (*a literary artifact*) neadekvatna je, smatra Riker, koji se zalaže za umerenije rešenje za koje je prevashodno potrebno precizno definisati pojam istorije. Dakle, dok Vajt ne razmatra odnos istorije i fikcije prema stvarnosti, već se najpre bavi njihovim međusobnim odnosom, zadovoljavajući se idejom o historiografiji kao (umetničkom) odrazu, Pola Rikera zanima referencijalna dimenzija pripovesti, odnos diskursa istorije i fikcije prema stvarnosti.

No, nedostatak istorijske intencionalnosti nipošto ne sugerise neravnopravnost ove dve discipline – „i književna dela unose u jezik neko iskustvo i tako stupaju u svet kao i svaki drugi diskurs“, smatra Riker (1993: 104). Za Rikera je svaka priča ispričana kao da se dogodila, te „fikcija duguje istoriji isto onoliko koliko istorija duguje fikciji“ (*Ibid.*, 108). Zato on uvodi pojam „ukrštene referencije“ (*Ibid.*, 46), koji pokriva kako elemente fikcije u diskursu istorije, tako i elemente istorijskog, „stvarnog“, u diskursu fikcije, koja se uvek mora povinovati zakonima verovatnoće i nužnosti. Istorija i fikcija prema tome nisu istovetne, već srodne vrste pripovednog diskursa. Za Rikera su to simbolički diskursi, koji imaju isti krajnji cilj – da prikažu ljudsko iskustvo – iako to čine na različit način, posredstvom stvarnih i imaginarnih događaja.

Za razliku od Fukoa i Vajta, Riker pod iskustvom prvenstveno misli na razumevanje vremena i temporalne strukture, koje su za njega ključne za razumevanje ove dve discipline – iz čega Vajt zaključuje da je za Rikera svaki veliki istorijski narativ „alegorija o

vremenu“ (White 1987: 181). I zaista, Pol Riker osnovne sličnosti između istoriografije i fikcije upravo pronalazi u narativnom predstavljanju vremena i vremenskom karakteru ljudskog iskustva. Temporalnost, ljudska percepcija vremena, za Rikera predstavlja krajnju referenciju i jedne i druge vrste diskursa: „Svet koji prikazuje svako pripovedno delo uvek je vremenski svet.“ (Riker 1993: 11). Ipak, kako Zorica Bečanović-Nikolić podseća u studiji *Hermeneutika i poetika: teorija pripovedanja Pola Rikera*, u fikciji vreme ne mora da se prikaže linearno, kalendarski – umetnik ima slobodu u odnosu na stvarno prošlo ili sadašnje vreme. Za razliku od istoriografije, u fikciji autor nije i pripovedač, te „u okvirima fiktivnih svetova nastaje fiktivno iskustvo vremena fiktivnih ličnosti“, odnosno za Rikera vreme u fikciji ne zavisi od kosmičkog vremena, već se izražava kroz iskustvo likova (Bečanović-Nikolić 1998: 162-163). Međutim, poput istorijskih ličnosti, i iskustvo fiktivnih likova uvek ima uporište u realnosti, u iskustvu autora i čitaoca. Zato se za Rikera i istorija i fikcija izjednačavaju „tek u slušaocu ili čitaocu“ – „[t]ekst postaje delo tek u interakciji sa čitaocem“ (Riker 1993: 95, 102). Dakle, primarni cilj i istoriografije i fikcije za Rikera jeste prikazivanje ljudskog iskustva, a tek u kontaktu čitaoca sa tekstom može biti govora o prenošenju iskustva, odnosno znanja. Time se vraćamo na osnovni zadatak istorije, definisan još u antici – da daje kritičku svest sadašnjosti, unapređuje ljudski duh i anticipira budućnost, sasvim nalik na književnost.

Opus Dona DeLila nedvosmisleno ukazuje na piščevo duboko razumevanje istovetnosti osnovne svrhe ove dve discipline, čije se vezivno tkivo upravo gradi na temelju ljudskog iskustva. Ukrštajući istorijske i fiktivne svetove, DeLilo stvara mozaike od činjenica i priča koje bi „revnosniji“ čitalac naizgled lako mogao razlučiti jedne od drugih. Ipak, poznavaoocu DeLilove poetike to nije namera, pošto je do kraja svakog romana koji se bavi ovom temom (posebno *Vaga* i *Podzemlje*) čitaocu jasno da je ušao u začarani krug u kome istorijsko postaje imaginarno, a imaginarno poprima obrise istorijskog, popunjavajući prostore iskustva i sećanja.

1.4 Poetska i istorijska iluzija

Začarani krug stvarnosti i imaginacije u prozi Dona DeLila često dovodi do spoznaje o besmislu takve podele u našoj percepciji sveta. Naime, u najekstremnijim književnim teorijama, umetnički tekst se posmatra kao autoreferencijalna tvorevina – on ne upućuje ni na šta drugo nego sam na sebe. Takve teorije, koje se uglavnom svode na „lingvistiku diskursa“,²⁹ ukidaju mogućnost bilo kakve referencije na stvarnost svakoj vrsti diskursa, kako fikcionalnog, tako i istoriografskog, čime se oni izjednačavaju i počinju da se posmatraju kao različiti oblici imaginativnog diskursa. Danas je već opšte prihvaćeno da takvo viđenje vuče korene iz strukturalizma i ideje Ferdinanda de Sossira (Ferdinand de Saussure) o relativnoj, odnosno arbitrarnoj prirodi svakog znaka i sistema, uključujući jezik, koji je u biti našeg razumevanja sveta. Nasuprot tradicionalnom shvatanju istoriografije kao diskursa koji upućuje na stvarnost, što je vekovima bila njegova distinktivna odlika koja ga je razlikovala od fikcionalnog diskursa, lingvistički obrt u filozofiji dovodi u pitanje postojanje bilo kakvih referenata van teksta.³⁰ U pomenutoj studiji „Diskurs istorije“ Rolan Bart insistira na tome da nijedan tekst nema referencijalnu vrednost, i da je čak i u nekoj zamišljenoj objektivnoj istoriji stvarnost samo privid. Tako za Barta ni u fikcionalnom ni u istorijskom diskursu više ne može biti govora o „stvarnom“, već samo o onome što on naziva „efektom stvarnog“, kome težimo u čitavoj kulturi (2005: 43-4).³¹ Prema ovoj filozofiji, kao što jedan znak uvek upućuje na drugi znak, nikada na „stvaran svet“, tako ni tekst nikada ne može upućivati na stvarnost, već samo na drugi tekst. O tome govori i Žak Derida, kada podseća da društvene nauke nisu ništa drugo do „interpretacija interpretacije“ (Derrida 2005: 370). Kako zapaža Antoan Kompanjon (Antoine Compagnon), iz takvih strukturalističkih i poststrukturalističkih hipoteza se rađa ideja o intertekstualnosti, koju u književnu teoriju eksplicitno uvodi Julija Kristeva, oslanjajući se na Bahtinovu ideju o govornoj raznolikosti u romanu.³² Kristeva pak

---

²⁹ Bart u studiji „Diskurs istorije“ objavljenoj 1984. godine iznosi tezu da je u savremenom svetu možda jedino moguće govoriti o diskursu iz ugla lingvističkih teorija (Bart 2005: 38).

³⁰ Videti, npr. Derrida 2005: 354.

³¹ Videti i Bart 1990: 190-196.

³² Videti: Bahtin 1989: 58-92.

proširuje Bahtinovu ideju o dijalogu i polifoniji u romanu, tako da se „dijalog“ ili intertekst sada javlja isključivo između različitih tekstova, nikako između teksta i „stvarnosti“.³³

Teorija intertekstualnosti u romanu preslikana na polje istorije ipak je donekle kontroverznija – pomisao na to da historiografski tekstovi ne upućuju ni na šta drugo nego na druge historiografske tekstove, koji su i sami konstrukcije, neizbežno vodi u naučni pesimizam. Kako Fredrik Džejmson ističe u studiji *U tamnici jezika (The Prisonhouse of Language)*, formalistički i strukturalistički pristupi književnosti predstavljaju „ontološko rasulo“ (Jameson 1978: 173), začarani krug iz koga nema izlaza, a isto bi se moglo reći i za preslikavanje strukturalističkih postulata iz polja književnosti na polje istoriografije.

Sredinom druge polovine dvadesetog veka, dakle, svaki nagoveštaj odnosa teksta i sveta počinje da se smatra iluzijom, ili „referencijalnom iluzijom“, kako ovu pojavu definiše Rifater (Michel Riffaterre) u istoimenoj studiji, a što je zapravo nadogradnja romantičarskog koncepta o „voljnom prihvatanju poetske iluzije“ (*willing suspension of disbelief*), kako ga Kolridž definiše u delu *Biographia Literaria* (Coleridge 1834: 174). Dok se za strukturaliste i poststrukturaliste znak nikada ne odnosi direktno na stvarnost – između reči i referenata se umeće „[t]a mitologija, označeno“ (Rifater 1990: 197),³⁴ Rifater ovu pojavu prvenstveno prepoznaje u književnosti, gde čitalac samo ima iluziju da se tekst odnosi na stvarni svet, što predstavlja „deo književnog fenomena“ (*Ibid.*). Čak i kada roman upućuje na istorijski tekst, istorija se u okviru takvog književnog dela može posmatrati isključivo kao konstrukcija, ili kao bilo koji drugi umetnički tekst. Jedina referencijalnost koju Rifater dopušta kada je reč o umetničkom tekstu jeste referencijalnost u čitaocu, „u oku onoga koji gleda“, odnosno „u našem iskustvu o književnosti“ (*Ibid.*).

Međutim, ideja o poetskoj iluziji posredstvom narativističkih teorija dosta nekritički ulazi u polje istoriografije – kako smo videli, uglavnom zbog višesmislenosti samog termina istorija i neusaglašenosti teoretičara po tom pitanju – što po analogiji rađa ideju o istorijskoj iluziji. Pojedini teoretičari će tako dovesti u pitanje i ontološki status prošlosti, predlažući tezu da se prošlost obistinjuje tek u narativnom prikazu. Najpoznatiji

---

³³ Opširnije u: Kompanjon 2001: 135.

³⁴ Za Deridu je to samo „san o prisustvu, sigurnim temeljima, poreklu i kraju igre“ (Derrida 2005: 370).

predstavnik ove „ekstremističke“ struje svakako je Žan Bodrijar, koji prošle događaje, kao i stvarnost uopšte, svodi na nivo simulakruma, u potpunosti negirajući mogućnost spoznaje istine. Za razliku od Hejdene Vajta, Pola Vena, Rolana Barta i Linde Hačen, koji ne diskutuju o tome da li se prošlost zaista odigrala, već ukazuju na to da nam je znanje o prošlosti dostupno isključivo preko tekstualnih tragova, Bodrijar, makar deklarativno, radikalno ukida ontološki status prošlosti, kao, na primer, u tvrdnji da se „Zalivski rat nije dogodio“ u istoimenoj studiji (Baudrillard 1995). Naravno, Bodrijar ovde ne pokušava da dokaže da pomenutog rata nije bilo, već govori o prošlim događajima kao veštačkim tvorevinama,³⁵ do krajnosti razvijajući teorije o relativnoj prirodi svih znakova i rekonstruktivnoj imaginaciji, uz upozorenje da znakovi više nisu ni u kakvoj vezi sa označenim. Naime, Bodrijar smatra da živimo u svetu bez referentnih tačaka, koji dolazi od apsolutne negacije vrednosti znaka (Bodrijar 1991: 9). Zbog nepostojanja bilo kakvog sistema referencije, odnosno zbog toga što znak prestaje da ima bilo kakav referencijalni odnos prema stvarnosti, po Bodrijarovom mišljenju više ne možemo govoriti o mehanizmu prikazivanja, uprizoravanja, već isključivo o mehanizmu simulacije, koji se od reprezentacije razlikuje po tome što ukida princip ekvivalencije i logike činjenica (Bodrijar 1991: 9, 20). U takvom svetu, koji ima sve manje smisla zbog „šizofrenosti“ informacija i značenja, istorija se posmatra kao „izgubljeni referencijal“ ili daleki mit o prošlosti (Bodrijar 1991: 44) – što implicira da takva prošlost nikad nije postojala. Drugim rečima, u svetu simulakruma svaka pretenzija na istinu i objektivnost postaje iluzorna.

Bodrijarov „apokaliptički nihilizam“, kako ga Linda Hačen karakteriše u *Politici postmodernizma* (Hutcheon 1991: 33), zapravo treba da proizvede efekat šoka, senzacije, imitirajući diskurs medija koji kreiraju sliku o prošlim događajima i uspostavljaju politiku hegemonije koristeći pripovedne tehnike selekcije, organizacije i fabuliranja, te ga tako treba i posmatrati – kao provokaciju i poziv da se probijaju nametnute granice racionalnih okvira i logike. Ideja o tome da se prošlost nije dogodila zapravo je metafora sveta u kome događaji počinju da se posmatraju kao materijal za scenario koji može imati mnoštvo

---

³⁵ O tome govori i Daglas Kelner u studiji *Medijska kultura*, nazivajući Zalivski rat „kulturno-političkim događajem“ i „medijskom konstrukcijom“ Za Kelnera se „[r]at protiv Iraka može ... čitati kao tekst koji su proizveli Bušova administracija, Pentagon i mediji, koristeći slike i diskurse krize, a zatim i rata da bi obezbedili pristanak i podršku javnosti za vojnu intervenciju Sjedinjenih Država.“ (Kelner 2004: 329-31).

različitih funkcija. Uostalom, Bodrijarov apokaliptični ton u velikoj meri je samoironičan, te se teze ovog teoretičara moraju uzeti sa rezervom, uglavnom kao društveni komentar i jedno dosta poetsko viđenje stvarnosti. Ipak, ideja o istorijskoj objektivnosti kao prividu, iluziji, razvija kritički odnos prema istoriji i svest o tome da više ne može biti govora o jedinstvenim sistemima koji pretenduju na zvaničnost i konačnost istine. S druge strane, takav pristup istoriografiji dovodi do krajnjeg relativizma, naučnog pesimizma i upitanosti nad samom svrhom postojanja ove discipline. Kod Dona DeLila najupečatljiviji primer parodije na teoriju istorijske iluzije nalazimo u romanu *Padač*, u kome se bombaški napad na Svetski trgovinski centar u Njujorku dovodi u pitanje. DeLilo ideju o simulakrumu parodira kroz vizuru medijskog doživljaja stvarnosti u kome status „stvarnog“ dobijaju isključivo događaji koji se plasiraju u medijima, dok sve izostavljeno gubi ontološki status. Autor pak na ovaj način ujedno ispituje i odnos medijske kulture, politike i ideologije koji u savremenom svetu formiraju istorijski narativ, čime se posebno bavimo u trećem poglavlju ovog rada.

1.5 Izlaz iz lingvistike diskursa: distinktivne odlike istorije i fikcije

Šizofrenost kojom je okarakterisana era simulakruma jedna grupa teoretičara prepoznala je i u samom diskursu narativista koji u jednom trenutku kao da gube fokus, te rasprave o književnosti i istoriografiji počinju da svode na lingvističke probleme. Osim toga, ideja o tome da zbog diskurzivne prirode razmišljanja fikcija i istoriografija ne dele samo istovetne pripovedne postupke već i elemente poetske iluzije izazvala je negodovanja kako u redovima književnih teoretičara, tako i istoriografa. Posmatranje istorije kao mita o prošlosti i njeno potpuno izjednačavanje sa fikcijom i drugim vrstama diskursa bio je radikalna zaokret u odnosu na tradicionalno shvatanje odnosa istorije i književnosti, te su se ubrzo pojavile brojne antinarativističke kritike. Na primer, za Lubomira Doležela, češko-kanadskog književnog teoretičara, ideja o istovetnosti istorijskog i književnog diskursa „prokrijumčarena“ je u postmodernističku teoriju tautologijom i zamenom sinonima, kroz ideju da je istoriografija isto što i fikcija samo zbog toga što koristi neke narativne postupke

koji predstavljaju književne operacije (Doležel 2003: 65). Drugim rečima, iz toga što historiografija koristi pojedine narativne strategije fikcionalne pripovesti ne sledi da je ona i sama fikcija, što je za Doležela dogma postmoderne. Nadovezujući se na Doležela, i Andrijana Marčetić navodi da je nazivanje svake vrste pripovedanja fikcijom jedna od „najštetnijih zabluda savremenih teorija proze“ (Marčetić 2009: 10). Ipak, jedan od najoštrijih vidova kritike poststrukturalističkog shvatanja fikcije i istorije upućuje Dorit Kon (Dorrit Cohn) tvrdeći da fikcija i historiografija nikada ne mogu biti izjednačene zbog specifičnih obeležja fikcionalnog pripovedanja. Dakle, dok se većina savremenih teoretičara radije bavi sličnostima nego razlikama između historiografije i fikcije, kritičari narativističkih teorija pokušavaju da ukažu na distinktivne odlike ove dve discipline, ne odbacujući u tom procesu sve uspostavljene paralele.

U studiji „Fikcionalna i istorijska pripovest: u susret postmodernističkom izazovu“ (Fictional and Historical Narrative: Meeting the Postmodernist Challenge, 1999), Lubomir Doležel pokušava da pronađe izlaz iz ćorsokaka u koji neizbežno vodi slepo praćenje strukturalističkih smernica. Krivicu za pogrešan smer u kom je krenula postmoderna teorija po Doleželovom mišljenju umnogome snosi Rolan Bart, koji je inspirisao savremenike svođenjem istorijskih činjenica na lingvističke konstrukte, odnosno idejom da istorijski diskurs, poput diskursa fikcije, nema referencijalni odnos prema stvarnosti, jer jezik nikada ne može da upućuje ni na šta drugo osim na samog sebe. Lubomir Doležel insistira da problem odnosa istorijske i fikcionalne pripovesti mora da se premesti sa ravni diskursa na ravan sveta ako želimo da izađemo iz začaranog kruga narativističkih teorija.

Priznajući da jezik nema veliku performativnu moć i sposobnost neposrednog prikazivanja stvarnosti, Doležel predlaže tezu o mogućim svetovima, koju, kako i sam kaže, pozajmljuje iz Lajbnicove metafizike kako bi razgraničio istorijski i imaginativni diskurs.³⁶ Razvijajući ovu teoriju, Doležel dolazi do nekoliko distinktivnih odlika fikcionalnog i istorijskog pripovedanja, koje se uglavnom svode na ograničenja istorijskog diskursa. Dakle, dok se historiografija svodi na fizički moguće svetove, autor fikcionalne pripovesti ima na raspolaganju čitav niz mogućih svetova. Činioci u historiografiji moraju se poklapati

---

³⁶ Za razliku od Lajbnica, kod koga su mogući svetovi prisutni u božanskom umu, za Doležela oni nisu transcendentalne prirode, već proizvod kreativne imaginacije čoveka (Doležel 2003: 68).

sa istorijskim ličnostima koje su imale udela u nekom prošlom događaju, dok u fikciji izbor likova isključivo zavisi od autora teksta, koji, kako smatra Doležel, ima punu slobodu. Dalje, za razliku od tradicionalnog razumevanja historiografije, za Doležela ni istorija ni fikcija ne prikazuju prave ljude, već isključivo njihove „moguće parnjake“, pri čemu samo likovi u historiografiji moraju imati neko uporište u dokumentovanim izvorima. Naposljetku, praznine koje karakterišu i historiografsko i fikcionalno pripovedanje različite su prirode te dolaze zbog ograničenosti znanja u historiografiji i epistemološke su prirode, odnosno zbog estetskih faktora u fikciji. Drugim rečima, dok u historiografiji možemo gajiti nadu da ćemo u budućnosti uspeti da popunimo praznine novim činjenicama, to u fikciji nije moguće – imaginarni svet ne postoji pre nego što se uobliči u diskurs.³⁷

Zapravo, u biti teorije o mogućim svetovima jeste stepen performativnosti jezika. Za Doležela je samo diskurs fikcije performativan pošto kreira jedan imaginativni mogući svet, dok to ne važi za historiografiju, koja kreira „modele prošlosti“ (Doležel 2003: 74). Osim toga, istorijski diskurs za Doležela karakterišu reči koje izražavaju različit stupanj verovatnoće, čime istoričar pravi odstupnicu i izražava različit nivo sigurnosti.

Dakle, očigledno je da Doležel ne poriče međuzavisnost istorije i fikcije, prihvatajući mogućnost „otvorene granice“ (*Ibid.*, 63), ali se zalaže za umereniju poziciju u odnosu na strukturaliste. Ideja o mogućim svetovima jednako je primenljiva i na svet fikcije i na svet historiografije, s tim što mogući svetovi historiografije imaju ograničenja koja se za Doležela ne mogu odnositi na imaginativne svetove. Ovde bismo lako mogli izneti kontraargument da i svet fikcije ima izvesna ograničenja koja od antike regulišu zakoni verovatnoće i nužnosti, između ostalog, ali takva ograničenja svakako nisu iste vrste kao nameti historiografskog diskursa koji pretenduje na istinitost zasnovanu na stvarnim događajima i činjenicama.

U tom smislu Doležel posebno kritikuje Hejdenu Vajta, zbog zaobilaženja problema istorijske istine. Za Doležela Vajt i njegovi sledbenici „padaju na ispitu Holokausta“ i ostalih traumatičnih događaja iz prošlosti (*Ibid.*, 66-67). Za njega je potpuno pogrešna Vajtova ideja da se jedan isti događaj u historiografiji može prikazati u četiri varijante,

---

³⁷ Doležel se u tom smislu poziva na najpoznatiji primer za besmislenost popunjavanja praznina u fikciji koji navodi Nikolas Wolterstorff – pitanje o tome koliko je dece imala Lejdi Magbet, pošto znanje o tome ne postoji (2003: 72; Wolterstorff 1980: 133).

tragično, komično, ironično i romantično, u zavisnosti od promene tačke gledišta. Za Doležela to nije moguće, odnosno istinito, pošto bi po toj tvrdnji Hitler i drugi zločinci mogli da postanu postati „uzvišene“ ličnosti ako bi se prikazali kao tragične figure (*Ibid.*, 67).

Iako Doležel s pravom insistira da se Holokaust ne može prikazati nikako drugačije nego onako kako se zaista dogodio (oko toga uostalom postoji međunarodni konsenzus), svedoci smo da u diskursu medija negativne figure često postaju uzvišene upravo sa promenom tačke gledišta i korišćenjem pripovednih postupaka, procesa selekcije, organizacije i fabuliranja.³⁸ Don DeLilo se često poigrava sa ovom idejom u svojim romanima, pokazujući na taj način krajnji stupanj šizofrenosti savremenog sveta u kome Hitler, teroristi i atentatori uživaju istu popularnost kao kulturne ikone. Roman *Vaga*, napisan u velikoj meri sa tačke gledišta atentatora Lija Harvija Osvalda, najbolje odslikava ovu teoriju, ali neizbežno poziva na preispitivanje toga da li krivica može da se pripíše isključivo pojedincu ili i društvu čiji je on produkt.

Iste godine kada Doležel objavljuje pomenuti rad, Dorit Kon objavljuje studiju *Distinkcija fikcije* (*The Distinction of Fiction*, 1999), u kojoj sa jednako jasnom argumentacijom pokušava da ukaže na neutemeljenost izjednačavanja istorijskog i imaginativnog diskursa. Za razliku od Lubomira Doležela, koji pažnju prevashodno usmerava na diskurs istorije, njegova ograničenja i mogućnost dolaska do istorijske istine preko istorijskih izvora, Dorit Kon više zanimaju distinktivne odlike fikcionalnog diskursa, koje formuliše kroz nekoliko kriterijuma fikcionalnosti. Poput Doležela, i Konova polazi od teorije Rolana Barta o istovetnosti istorijskog i fikcionalnog diskursa, posebno od njegove ideje o ulozi objektivnog pripovedača čiji je cilj ostvarivanje efekta stvarnog kako u realističkom romanu, tako i u historiografiji. Kako bi ukazala na fundamentalnu grešku u takvom pristupu fikciji i historiografiji, Dorit Kon navodi nekoliko kriterijuma na osnovu kojih se delo može smatrati fikcionalnim, pri čemu se, između ostalog, poziva i na

---

³⁸ Film „Ratom protiv istine“ (Wag the Dog, 1997) Berija Levinsona upravo odslikava ovu teoriju Hejdene Vajta. Oslanjajući se u velikoj meri i na Bodrijara, ovaj film prikazuje historiografiju kao scenario koji se sa lakoćom može menjati i prilagođavati različitim interesima.

naratologiju Simora Četmena i Vejna Buta (Wayne Booth), koja je u narativističkim teorijama nekritički iskorišćena za definisanje nove istoriografije.

Kao prvo, Konova insistira na tome da pripovedač nema istu ulogu u istoriografiji i realističkom romanu stoga što su autor i pripovedač isti u istoriografiji, a različiti u fikcionalnom pripovedanju, gde „stanovišta koja eksplicitno izražava pripovedač ne moraju da se podudaraju sa implicitnim stavovima autora“.³⁹ Ovde se Dorit Kon nadovezuje na Četmenovu podelu na pošiljaoca – stvarnog autora, podrazumevanog autora i pripovedača sa jedne strane, i primaoca – pravu publiku, podrazumevanu publiku i onoga kome se pripoveda.⁴⁰ Četmen podseća da pripovedač u književnom delu ne mora da ispriča sve što zna – pripovedači često svesno ili nesvesno skrivaju informacije kako bi doprineli razvoju zapleta (Chatman 1978: 212). Tako je objektivni pripovedač samo jedna od mogućnosti koju stvarni autor može da iskoristi, dok je za istoriografiju to jedina mogućnost – istoriograf koji bi namerno skrivao informacije svesno bi obmanjivao čitaoca. Pored toga, različita uloga pošiljaoca u istoriografiji i fikciji implicira i razliku među primaocima kada je reč o ova dva diskursa. Dok čitaoci od istoriografskog diskursa očekuju dokumentovane podatke i argumentovane stavove, u fikciji se čitalac poziva da potisne nevericu i prihvati predstavljenu priču, koja treba da bude napisana što uverljivije. Nasuprot tome, kada je reč o istorijskom diskursu, od čitaoca se očekuje da se kritički odnosi prema tekstu u kome treba da ispituje slabe tačke, što ne bi imalo nikakvog smisla kada je u pitanju fikcija.

Dalje, po mišljenju Vejna Buta, najvažnija privilegija, odnosno „povlastica“ pripovedača jeste mogućnost uvida u misli likova (Booth 1976: 180), te se druga distinktivna karakteristika romana koju Dorit Kon navodi tiče upravo svesti likova u romanu i istoriografiji. Dok likovi u romanu za Konovu imaju „prozirnu“ svest jer roman ulazi u misli likova, istoričar može samo da nagađa o razmišljanjima istorijskih ličnosti na osnovu dokumenata iz prošlosti jer nema direktan pristup njihovim mislima. Dorit Kon se

---

³⁹ U originalu: “a narrator’s explicitly stated norms may not coincide with the implicit norms of the author.” (Cohn 1999: 129).

⁴⁰ U originalu: “On the sending end are the real author, the implied author, and the narrator (if any); on the receiving end, the real audience (listener, reader, viewer), the implied audience, and the narratee.” (Chatman 1978: 28).

pita: „Koji je 'ozbiljan' tekst ikada naveo misli bilo koga osim samog autora?“⁴¹ Naime, ako bi i želeo da dočara unutrašnji svet neke istorijske ličnosti, istoričar bi morao da se ogradi odgovarajućom terminologijom kako bi izrazio različit stepen sigurnosti, što je, kako smo već videli, za Doležela distinktivno obeležje historiografskog diskursa. Ovakvih ograničenja, naravno, nema u umetnosti romana, osim ako pripovedač ne oponaša diskurs istorije.

Naposletku, pripovedač za Četmena ima zadatak da dokaže „istinitost“ svoje priče, dok je zadatak autora da priču i diskurs, kao i samog pripovedača, učini interesantnim i uverljivim, jer vrednost književnog dela ne zavisi od istinitosti u odnosu prema stvarnosti, već od istinitosti u odnosu na fiktivni kontekst (Chatman 1978: 227, 244). Nasuprot tome, u historiografiji postoji vera u sposobnost da se dosegne pozitivno znanje o činjenicama i istini o prošlosti, što Dorit Kon navodi kao treći nesumnjivi kriterijum po kome razlikujemo istoriju i fikciju. Drugim rečima, samo u historiografiji može biti govora o kriterijumu referencijalnosti jer za razliku od fikcije historiografija uspostavlja neki odnos prema stvarnosti, koristeći „manje ili više pouzdane dokumentovane dokaze o prošlim događajima od kojih istoričar oblikuje priču“.⁴²

Prema svim kriterijumima koje Dorit Kon navodi nesumnjivo možemo razlikovati historiografiju od fikcionalnog pripovedanja, osim kada je u pitanju problem referencijalnosti, koji se često dovodi u pitanje. Međutim, nereferecijalnost književnog dela koju teorija Dorit Kon postulira, a koja sugerise potpunu autonomiju ali i apsolutnu nerazumljivost umetničkog dela, treba posmatrati isključivo kao distinktivnu odliku fikcije u odnosu na historiografiju, a ne kao nereferecijalnost u doslovnom značenju. Naime, kako Andrijana Marčetić zapaža, Dorit Kon ne smatra da je fikcionalni diskurs potpuno nereferecijalan – da bi uopšte bio razumljiv, svaki tekst mora da uspostavi neki odnos prema stvarnosti. Nereferecijalnost ili autoreferencijalnost više se odnosi na slobodno mešanje različitih svetova – imaginarnih svetova umetnutih u stvarni svet (Marčetić 2009: 31-32). Ono što Dorit Kon, poput Lubomira Doležela, zapravo ističe jeste to da je

---

⁴¹ U originalu: “What ‘serious’ discourse ever quoted the thoughts of a person other than the speaker's own?” (Cohn 1999: 117).

⁴² U originalu: “more or less reliably documented evidence of past events out of which the historian fashions his story.” (Cohn 1999: 112).

istoriografija u tom smislu ograničena jer nema slobodu mešanja činjeničnog i fiktivnog, odnosno pokušava da upućuje isključivo na stvarnost ukoliko želi da se približi istini.

Dakle, i Dorit Kon i Lubomir Doležel navedenim argumentima uspešno pokazuju neodrživost teorija po kojima istoriografija ne može upućivati na stvarni svet zbog pozajmljivanja narativnih tehnika iz fikcionalnog pripovedanja, zato što korišćenje pojedinih pripovedačkih postupaka koje prepoznajemo u romanu ne znači da istoriografiju po ovoj analogiji možemo posmatrati kao roman. To svakako ne označava povratak na ideju o istoriji kao objektivnoj nauci koja može dočarati prošlost onako kako se dogodila i veru da u istoriografiji možemo dobiti pozitivno znanje o prošlim događajima. Naprotiv, kritičari narativističkih teorija u istoriografiji ne osporavaju važnost kritičkog posmatranja istorije, već pozivaju na konstruktivnost i naučnu utemeljenost teorije nauštrb senzacionalizma i relativizma.

1.6 Istorija u romanu: „istoriografska metafikcija“

Kako Henri Džejms zapaža u eseju „Budućnost romana“, umetnost živi od razmene gledišta i rasprava svih vrsta (Džejms 2012: 50), pa tako i savremeni roman u diskusijama o odnosu istorije i fikcije pronalazi mnoštvo ideja kako na ravni sadržaja, tako i u okvirima pripovedanja. Uloga istorije u savremenom romanu koji koristi teme i strategije istoriografije razlikuje se od njene uloge u tradicionalnom istorijskom romanu, koji uglavnom predstavlja romansirane biografije istorijskih ličnosti. Istorija u savremeni roman ulazi „svesno“, kritički, to jest, kako ćemo videti, kroz autoironiju, parodiju i pastiš,⁴³ čiji je cilj da razotkriju mehanizme stvaranja značenja. Za savremeni roman istorija je intertekst u istoj ravni sa svim ostalim tekstovima, bilo da pripadaju naučnom ili imaginativnom diskursu.

Brojni su pokušaji postavljanja romana koji se zanimaju ovom tematikom u jedinstveni žanrovski okvir, međutim svi su se pokazali kao neodrživi gotovo kao i sam termin „postmoderni roman“, koji nema značenje osim ako se ne odnosi na vremensku

---

⁴³ Fredrik Džejmson definiše pastiš kao „parodiju koja je izgubila smisao za humor“ – tu nema satiričnog impulsa, već samo osećaj da ne postoji nešto normalno u odnosu na ono što se parodira (Jameson 1989: 114).

epohu koja dolazi posle modernizma.⁴⁴ Iako je danas jasno da romane koji se transparentno bave historiografijom nije moguće svrstati u isti žanr, to ne znači da oni ne dele neke zajedničke karakteristike koje nam ukazuju na promenu perspektive i promišljanja stvarnosti u savremenom društvu. U tom smislu, najsveobuhvatnije definicije odnosa savremenog romana prema istoriji izvela je Linda Hačen, kroz presek stanja u savremenim studijama književnosti i istorije.

Linda Hačen polazi od savremenog viđenja sveta kao teksta, pa je u tom smislu saglasna sa teoretičarima poput Fukoa, Liotara, Lotmana i Barta u tome da istorija za nas ne postoji drugačije osim u formi teksta. Međutim, Hačenova insistira na tome da narativističke teze ne pokušavaju da dokažu da se prošlost nije dogodila, već da je naš pristup istoriji uslovljen tekstualnošću (Hutcheon 1988: 16). Ona ističe razliku između istorije po sebi i istorije za nas – istorija po sebi nije tekstualne prirode, ali je čoveku dostupna isključivo u tekstualnom obliku. Zbog toga je za Lindu Hačen jedina istinita historiografija ona koja prihvata ideju o svojoj narativnoj prirodi. Dakle, za Hačenu, kao jednu od vodećih savremenih teoretičarki, potraga za istinom i značenjima nije uzaludna, sve dok prihvatamo da su svi zaključci neizbežno konstrukcija. Poenta nije u tome da li prošlost postoji – Hačenova ne osporava njen ontološki status, već dovodi u pitanje na koji način i u kojoj meri možemo spoznati prošlost.

U *Politici postmodernizma (The Politics of Postmodernism)* Linda Hačen možda najjasnije sumira svoje viđenje odnosa između fikcije i historiografije, poredeći ih sa drugim disciplinama, kao što su književnost i književna teorija. Za nju su to „hibridne“ forme koje pozajmljuju konvencije jedne od drugih, ali zauvek ostaju razdvojene (Hutcheon 1991: 37). Iznoseći tezu da su granice između žanrova, npr. romana i autobiografije, romana i istorije, romana i biografije, postale fluidne (Hutcheon 1988: 9), Linda Hačen pokušava da bliže odredi kompleksan odnos između istorije i fikcije u postmodernom romanu govoreći o historiografskoj metafikciji kao sve popularnijem žanru. Hačenova se zapravo u ovoj

---

⁴⁴ O protivrečnostima unutar samog naziva „postmodernizam“ govori još Ihab Hasan (Ihab Hassan), koji se smatra jednim od prvih teoretičara ovog pravca. On zapaža da i sama reč postmodernizam izgleda „čudno i rogovatno“ jer se „poziva na ono što želi da prevaziđe ili potisne“, samu modernističku tradiciju. Hasan stoga zaključuje da ovaj termin „pati od izvesne semantičke nestabilnosti“, jer „sadrži unutrašnjeg neprijatelja, za razliku od romantizma i klasicizma, baroka i rokoka“ (Hassan 1982: 263). O kontradiktornostima ovog pojma u književnosti, kao i drugim granama umetnosti videti i: Kelner 2004: 86-88.

žanrovskoj odrednici, kako i sama navodi, nadovezuje na definiciju revizionističkog istorijskog romana (*revisionist historical novel*) Brajana Makhejla (Brian McHale) kao postmoderne forme romana koji se kritički odnosi prema prošlosti i predstavlja svojevrsnu reviziju prošlosti (Hutcheon 1991:59; McHale 1987: 245). Njegovu odrednicu ona dopunjuje nazivom „istoriografska metafikcija“, ukazujući na pripovedačke postupke koji u savremenom romanu razotkrivaju proces ispisivanja istorije kao proces rekonstruisanja istorije. Elementi metafikcije ogledaju se u tome što je narativni proces otvoren, događaji su „svesno“ organizovani, tako da ne izgleda kao da govore sami za sebe (Hutcheon 1991: 66-67). Hačénova pritom insistira na razlici između prošlih događaja i činjenica – i historiografija i fikcija konstruišu činjenice od događaja, odnosno odlučuju koji događaji će postati činjenice. Upravo postmoderni roman „opsesivno“ ukazuje na tu razliku između događaja, koji nemaju značenje sami po sebi, i činjenica, kojima je pridodato značenje (Hutcheon 1988: 122, 1991: 57). Takvim ogoljavanjem narativne strukture naglašava se proces tumačenja i stvaranja značenja koji karakteriše svaki vid pripovedanja, kako u istorijskom, tako i u imaginativnom diskursu, i Hačénova zaključuje da „oba žanra neizbežno konstruišu prošlost dok je pretvaraju u tekst.“⁴⁵ Tako roman istoriografske metafikcije odražava svest da su i istorija i fikcija konstrukcije, a neskrivena metafikcionalnost zapravo treba da otvoreno ukaže na proces selekcije, organizacije i (re)konstruktivne imaginacije u istoriografskom diskursu, koji se u tom smislu približava fikciji.

Dakle, za Hačénovu postmoderna nema nostalgican, već kritički odnos prema prošlosti – sumnja, neverica i preispitivanje su ključne reči u savremenoj teoriji. Za razliku od modernizma, postmoderni roman se vraća istoriji, ali kritički, kroz ironiju, parodiju i pastiš – parodija i potvrđuje i preispituje moć istorijskih prikaza, ona je „i dekonstrukcionistički kritička i konstruktivistički kreativna“.⁴⁶ Dakle, samosvesni istoriografski roman nije nihilistički u smislu odricanja moći spoznaje istine, već konstruktivno kritičan u smislu preispitivanja velikih narativa i svih sistema koji su do sada pokušavali da predstave bilo kakvu jedinstvenu i neopozivu istinu. Postmoderni roman ima

---

⁴⁵ U originalu: “...both genres unavoidably construct as they textualize that past” (Hutcheon 1988: 93).

⁴⁶ U originalu: “Postmodern parody is both deconstructively critical and constructively creative” (Hutcheon 1991: 98).

svest da su i „istorija i fikcija diskursi na osnovu kojih pokušavamo da razumemo prošlost“, odnosno da je „fikcija samo jedna vrsta diskursa pomoću koga konstruišemo sopstvenu verziju stvarnosti“. ⁴⁷ Jedna od postmodernih strategija jeste da pokaže da postoji „ne jedna istina, već istine u množini, istine koje su uslovljene društvom, ideologijom i istorijom“. ⁴⁸ Savremeni roman takvu ideju o višeglasju i višestrukosti istine iskazuje kroz mnoštvo različitih perspektiva koje jedna drugu poništavaju, ukazujući na neodrživost i neistinitost velikih priča koje pretenduju na bilo kakvu konačnost, odnosno mogućnost predstavljanja jedinstvene istine.

Prema tome, roman historiografske metafikcije ne negira mogućnost spoznaje istine već ističe koliko je važno stalno se vraćati istoriji i iznova je promišljati uz dozu ironije kako bi se sagledala iz novih perspektiva. Hačenova naglašava da postojanje prošlosti ne zavisi od naše mogućnosti da je spoznamo, ali da prošlost za nas postoji isključivo u vidu tragova koje nalazimo u sadašnjosti. Međutim, uprkos tome što se uglavnom svrstava u „umerenije struje“ kada je reč o poređenju istorije i fikcije, prvenstveno zbog toga što ne ukida saznavnu moć istorije, odnosno ne posmatra je kao apsolutnu konstrukciju, primetno je da Linda Hačen i istoriju i fikciju naziva žanrovima, što ipak nije adekvatan termin koji obuhvata obe discipline. Hačenova, naravno, na ovaj način želi da istakne narativne odlike istorije, ali neprecizno korišćenje terminologije može dovesti do kontradiktornih izjava – ako istorija i fikcija uprkos „poroznom“ karakteru zauvek ostaju jasno omeđene kao dve zasebne discipline, kako Linda Hačen sugerise, onda ne može biti govora o istoj vrsti diskursa i razumevanja istorije kao žanra u istoj ravni sa romanom.

---

⁴⁷ U originalu: “What the postmodern writing of both history and literature has taught us is that both history and fiction are discourses, that both constitute systems of signification by which we make sense of the past”; “...fiction is offered as another of the discourses by which we construct our versions of reality” (Hutcheon 1988: 89, 40).

⁴⁸ U originalu: “...leads to the acknowledgement, not of truth, but of truths in the plural, truths that are socially, ideologically, and historically conditioned.” (Hutcheon 1988: 18)

1.7 DeLilo i istorija: izvan teksta

Čini se da je diskusija o narativnim odlikama istorije već iscrpljena, pomalo anahrona, i da je o ovom problemu gotovo sve već rečeno, kako sa stanovišta narativista, tako i umerenijih i konzervativnijih struja. Oznaka historiografske metafikcije počela je da se koristi u najširem mogućem značenju tako da obuhvata gotovo sve savremene romane koji se iole bave istorijom,⁴⁹ pa su se ubrzo kao alternativa pojavile nove kovanice, poput „metaistorijskog romana“ Ejmi Elajas (Amy Elias) i „novog metarealizma“ Mari-Luiz Kolke (Marie-Louise Kohlke). Primetno je da danas metafikcionalnost ne označava isto što i kod pisaca ranog postmodernizma – elementi metafikcije su prigušeniji, suptilniji i teže uočljivi,⁵⁰ a ideja o historiografiji kao rekonstrukciji koju karakterišu istovetni narativni postupci kao u romanu uglavnom se vezuje za osamdesete godine prošlog veka. Zato se u književnosti „post-postmoderne“ traže nove strategije, koje će dodatno pomeriti granice naše percepcije stvarnosti, a pisci poput Dona DeLila donose neke alternativne prikaze novog stanja svesti, dok pritom ne zanemaruju prethodnu tradiciju, već se na nju nadovezuju.

Kako smo videli, najveći broj savremenih teoretičara saglasan je u tome da istorijska istina postoji, ali da se do nje može doći isključivo preko narativa. Hejden Vajt zaključuje da problem narativizacije u istoriji nastaje zbog toga što nam stvarni događaji nisu dati u formi priče, a Fredrik Džejmson ističe da istorija nije tekst – istorija je nenarativna i suštinski neprikaziva, ali joj možemo pristupiti isključivo u formi teksta, te su tako i naše mogućnosti saznanja ograničene. Tako i Linda Hačen smatra da istoriju (stvarne događaje koji su se odigrali u prošlosti) možemo spoznati samo posredstvom njenih tekstualnih ostataka jer se narativizacija danas smatra osnovnim oblikom ljudske spoznaje. Dakle, videli smo da ona ne dovodi u pitanje stvarnost istorijskih događaja za razliku od

---

⁴⁹ O tome opširnije u: Duvall 2012: 3; Elias 2012: 24. Kako još Patriša Vo (Patricia Waugh) objašnjava, i sam termin „metafikcija“ je „elastičan“, te „obuhvata širok spektar romana“ (Waugh 1984: 19).

⁵⁰ Suprotno ranijim metafikcionalnim strategijama ogoljavanja narativne strukture i fikcionalnosti kroz različite završetke romana ili otvoreno razbijanje iluzije, u savremenim romanima osetno je namerno prikrivanje narativne strukture, po uzoru na strategije koje tradicionalno koristi historiografija – Mari-Luiz Kolke takav postupak naziva „novim (meta)realizmom“, a Ejmi Elajas „postmodernom metafikcijom“ (Kohlke 2004: 156, Elias 2012: 15-29).

teoretičara poput Žana Bodrijara, za koje je stvarnost samo konstrukcija. To možemo primetiti i u romanima historiografske metafikcije – istina ili istine postoje, ali do njih vodi niz nepouzdatih tekstualnih tragova.

Ova struja mišljenja verovatno je najbliža poetici Dona DeLila, koji je i sam često u intervjuima insistirao na neispisivosti istorije, koja ostaje zauvek nedokučiva i podložna sumnji. DeLilo, međutim, u svojim romanima dopušta još jednu mogućnost – direktni susret sa istorijskom istinom koja se junacima ukazuje neposredno, nenarativno, kada im se u trenucima epifanije otvara put u polje znanja. Dakle, iako u svetu DeLilovih romana istina i istorija pripadaju suštinski nenarativnim i neprikazivim kategorijama, likovima mogućnost spoznaje nije sasvim uskraćena – do istorijskog saznanja se katkad može doći uz pomoć čuda i misterije. Tako ponekad i sami nazivi romana, kao što su *Ratnerova zvezda*, *Vaga* (eng. *Libra*, horoskopski znak) i *Tačka Omega* upućuju na neku vrstu kosmičke „nadsvesti“, odnosno na zvezde, astrologiju, i neku neobjašnjivu silu koja čoveka vodi do istine, što neodoljivo podseća na Šlegelovu definiciju istoričara kao proroka zagledanog u prošlost – sasvim nalik na astrologa, koji prošlost, sadašnjost i budućnost tumači uz pomoć zvezda i onostranog, ali i svoje imaginacije.

Slično kao kod Aurelija Avgustina, koji smatra da ljudsku dušu „treba osvjetljavati drugim svjetlom kako bi imala udjela u istini jer ona sama nije istina“ (Augustin 1973: IV.xv.25), tj. gde ljudska misao može doći do istine jedino uz pomoć božije milosti, i u svetu DeLilovih romana proces ulaska u istoriju kao zajedničko „polje znanja“ često mora da bude potpomognut nekom spoljašnjom, nevidljivom mističnom silom, ili čudom.⁵¹ Celokupno DeLilovo stvaralaštvo snažno je obeleženo njegovim katoličkim nasleđem,⁵² i učenja Aurelija Avgustina su važna za razumevanje njegove poetike, posebno njegova teorija o tome da su prošlost, sadašnjost i budućnost u ljudskoj duši kao pamćenje, gledanje

---

⁵¹ Učenja Sv. Avgustina važna su za razumevanje DeLilove poetike, i on još u svom prvom romanu, *Amerikana*, spominje Sv. Avgustina koga lik poznat kao „Ludi Pisac Memoranduma“ citira u jednoj anonimnoj poruci: „I nikada čovjek ne može biti kobnije u smrti nego kad je i sama smrt besmrtna“ (*Americana* 26, 101), a koji će poslužiti kao polazna tačka za razmatranja o Avgustinovom shvatanju života kao beskrajnog procesa umiranja. U romanu *Kosmopolis* Beno Levin, u svojoj „ispovesti“ nekadašnjem poslodavcu Eriku Pakeru kaže citirajući Avgustina: „Postao sam zagonetka i za samog sebe ... I u tome je moja bolest.“ (*Kosmopolis*, 167). U originalu: “I have become an enigma to myself. So said Saint Augustine. And herein lies my sickness.” (*Cosmopolis*, 189).

⁵² O tome detaljnije u: Hungerford 2006: 343-80.

i očekivanje.⁵³ Ova teorija zapravo dolazi još od Platona, koji je spoznaju istine shvatao kao sećanje na jedino istiniti svet ideja. Dok je Platon smatrao da se duša seća saznanja iz prenatalnog perioda, Avgustin je istinu posmatrao kao večno sećanje na Boga, pandan Platonovom svetu ideja. Avgustinova „metafizika unutrašnjeg iskustva“, kako je definiše filozof Vilhelm Windelband (Windelband 1978: 323), govori o tome da put spoznaje vodi kroz samospoznaju duše. U biti takvog učenja jeste ideja o jedinstvenom informacionom polju ili polju kolektivnog znanja, istorijskog znanja ili istine, koja je čoveku manje ili više dostupna kroz lično, unutrašnje iskustvo. Don DeLilo ovu filozofiju, u nešto izmenjenom obliku, pronalazi u učenju francuskog filozofa i sveštenika Pjera Tejera de Šardena (Pierre Teilhard de Chardin), koji se u prvoj polovini 20. veka nadovezuje na učenja neoplatonista i mistika. Za Šardena su ljudske misli združene u „noosferi“ gde pokušavaju da dosegnu maksimalni nivo svesti, odnosno „tačku Omega“, što je za ovog filozofa i teologa krajnji cilj ljudske istorije i evolucije (Chardin 2008: 182, 273).

Ova linija mišljenja posve je izolovana od ostalih teorija jer ima uporište u iracionalnom. Ona je ujedno izlaz iz odveć tekstualizovanog doživljaja stvarnosti i poziv na razmišljanje van nametnutih okvira logike koji od Aristotela rukovode naučnom teorijom. Avgustin kaže „veruj da bi saznao“, i u DeLilovim romanima je za spoznaju istine katkad neophodno takvo otvaranje prema onostranom i čudesnom, kjerkegorovski „skok u veru“, što je jedini izlaz iz ništavila i začaranog kruga sumnje. Ipak, kod DeLilovih junaka takva vera u čuderno često prelazi u sujeverje, opsesiju ili paranoju, te oni počinju da traže značenja i tamo gde se ona ne mogu pronaći i povezuju nepovezivo, neretko i na najbanalnijem nivou. Tako je, na primer, mantra romana *Podzemlje* „sve je povezano“ ujedno i parodija društva koje u svemu pokušava da pronađe skriveno značenje i neki dublji smisao.

Dakle, u romanima Dona Delila zastupljene su gotovo sve pomenute teorije koje se bave odnosom istorije i fikcije. Jasno je, međutim, da su sve bez izuzetka umotane u beskrajne slojeve ironije i parodije, tako da se DeLilova poetika neprestano opire mogućnostima klasifikacije i svrstavanja u žanrovske okvire. Isto važi i za samog autora – iako je na prvi pogled tipičan predstavnik postmodernizma, mnogi kritičari ga radije

---

⁵³ Videti str. 186.

predstavljaju kao modernistu, dok ga Harold Blum (Harold Bloom) pak naziva „romantičarem transcendentalistom“ (Bloom 2003: 2).⁵⁴ Ipak, kako još Ihab Hasan podseća, jedan isti umetnik može u toku života stvarati i modernistička i postmodernistička dela (Hassan 1982: 264), i DeLilo je upravo takav pisac – u njegovim delima istovremeno prepoznajemo elemente različitih tradicija.⁵⁵ Zadatak ovog rada, međutim, neće biti da odredi u kojoj meri DeLilo pripada modernoj, postmodernoj, romantičarskoj, ili bilo kojoj drugoj tradiciji, već da pokaže šta nam elementi različitih tradicija i teorija koje autor manje ili više svesno koristi u svojim delima govore o odnosu, značenju i značaju istorije i fikcije u njegovoj poetici.

DeLilo se u tom smislu, svojim jedinstvenim stilom približava idealu koji Ihab Hasan naziva „nezavisnom kritikom“, otporom prema akademskim „izmima“, školama i pravcima, a koji podrazumeva „neprestanu borbu perspektiva ... priznavanje različitosti, heterogenosti, boravak u prostoru drugosti ... prihvatanje marginalnosti, veštinu balansiranja na ivicama.“⁵⁶ Naime, svaka do sada predstavljena teorija u DeLilovim romanima je razvijena do apsurda ili prikazana u izvrnutom obliku. Na primer, dok u romanu *Vaga* posmatramo Nikolasa Branča, penzionisanog agenta tajne službe CIA koji piše tajnu istoriju atentata na Džona Kenedija, kako proučava „sve“ u vezi sa životom navodnog atentatora, Lija Harvija Osvalda – od njegovog dnevnika, preko stomatološkog kartona majke Osvaldovog ubice Džeka Rubija, sve do mikroskopskog prikaza Osvaldove tri pubične dlake,⁵⁷ beznadežno tragajući za istinom, ovaj neumorni prikupljač nam se može učiniti kao parodija na svakog istoričara koji je uveren da se isključivo preko dokumentarne građe, naučnim metodom, može doći do istine. Naravno, Branča beskrajn niz nasumičnih činjenica iz „Izveštaja Vorenove komisije“ neće dovesti ni do kakvog otkrića, i on je sve

---

⁵⁴ Toni Taner (Tony Tanner) pak DeLila naziva „urbanim transcendentalistom“ (2000: 217). Videti i: DeCurtis 2005: 52-74; Duvall 2008: 1-10.

⁵⁵ Zato možemo govoriti samo o elementima modernizma, postmodernizma, romantizma i transcendentalizma u svetu DeLilovih romana, ali ne i o autoru kao postmodernisti, modernisti ili romantičaru transcendentalisti.

⁵⁶ U originalu: “It means ... a continual struggle among perspectives. It means a recognition of difference, heterogeneity, a way to inhabit the space of otherness. It means an acceptance of marginality, knowing how to skate on edges.” (Hassan 1995: 161).

⁵⁷ U originalu: “Documents. There is Jack Ruby’s mother’s dental chart, dated January 15, 1938. There is a microphotograph of three strands of Lee H. Oswald’s pubic hair.” (*Libra*, 181).

dalje od cilja što dublje ulazi u analizu te „džojsovske knjige o Americi“.⁵⁸ U liku Nikolasa Branča, ali i Voltera Vina Evereta, tvorca Osvaldove sudbine koji kuje zaveru o atentatu i upoređuje svoj zaplet sa zapletom romana, unapred ispredajući priču kojom se roman završava, očitavaju se i pomenuti elementi metafikcije, te se ova dva lika mogu posmatrati kao dvojnici autora romana (Green 2008: 98), ali i kao svojevrsni istoričari koji koriste svoju moć „kreativne imaginacije“ da popune prazna mesta u obilju kontradiktornih činjenica. U tom smislu *Vaga* je naizgled tipični primer romana historiografske metafikcije kako ga definiše Linda Hačen.

Međutim, donekle u suprotnosti sa idejom historiografske metafikcije, ali i teorijama po kojima je spoznaja istine moguća samo u narativnom obliku, DeLilo uključuje i Džejmsonovu ideju o nemogućnosti narativnog prikazivanja istine i istorije na mestima gde likovi govore o tome koliko je teško govoriti istinu. Za Osvaldovu majku, na primer, to je nemoguć poduhvat, jer, kako kaže u svom svedočenju na sudu, „postoje priče u pričama“,⁵⁹ te se istina nikada ne može predstaviti u potpunosti.

Dakle, ni *Vaga* ni, kako ćemo kasnije videti, drugi romani Dona DeLila ne mogu se definisati ni kao romani historiografske metafikcije,⁶⁰ ni kao historiografski romani. Ono što bi se pomenutim teorijama, između ostalog, moralo dodati kako bismo što bolje razumeli DeLilovu poetiku jeste element iracionalnog, mističnog, nepojmljivog. „Pravi život nemoguće je svesti na izgovorenu ili pisanu reč, to ne može niko, nikada... Biografija od osam stotina stranica samo je beživotno nagađanje“, zaključuje Ričard Elster u romanu *Tačka Omega* (23),⁶¹ koji možda najjasnije sumira suštinu DeLilove poetike. Pisanoj stvari život udiše imaginacija, i DeLilov prefinjen izraz upravo sopstvenim primerom pokazuje da je umetnost taj „božanski dah“ koji čitaocu kroz unutrašnji doživljaj otvara pristup polju znanja, ili sveukupnog ljudskog iskustva koje zovemo istorijom.

---

⁵⁸ U originalu: “Joycean Book of America” (*Libra*, 182).

⁵⁹ U originalu: “There are stories inside stories” (*Libra*, 450).

⁶⁰ Kako Mirna Radin-Sabadoš zapaža, „roman *Vaga* je veoma složene višeslojne strukture, i daleko premašuje modele tekstualnosti koje analizira Hačionova, jer DeLillo stupa u područja koja iako imaju dodirnih tačaka sa problemima tekstualnosti, zapravo istražuju granice same predstave.“ (Radin-Sabadoš 2008: 78).

⁶¹ U originalu: “The true life is not reducible to words spoken or written, not by anyone, ever. ... An eight-hundred-page biography is nothing more than dead conjecture.” (*Point Omega*, 17).

2. Istorija kao tematski i pripovedački okvir u DeLilovom romanesknom svetu

Romani Dona DeLila duboko su uronjeni u istoriju, tako da se ona u delima ovog autora može prepoznati ne samo u tematici, već i u narativnim postupcima, karakterizaciji, ali i u samoj atmosferi romana. DeLilo u figuri istoričara prepoznaje onaj isti stvaralački potencijal kao u figuri romanopisca, a u strukturi priče strategije nalik na mehanizme historiografije. No, to ipak ne znači da bismo mogli da izvedemo jednostavan zaključak da je za DeLila historiografija žanr u istoj ravni sa žanrom političkog ili detektivskog romana, u ključu poetike historiografije Hejdena Vajta. Istorija je za DeLila, kao i fikcija, pokušaj sažimanja ljudskog iskustva, pronalaženja smisla u naizgled besmislenom i apsurdnom svetu – kako i sam primećuje: „Dvadeseti vek je uglavnom nastao od apsurdnih trenutaka i događaja. ... Takve stvari su kafkijanske.“⁶² Kafkijanski je svet u kome turisti iz zabave dolaze u Bronks da fotografišu obolele beskućnike i ulične deponije, kao u DeLilovom *Podzemlju*. Svet koji svakog trenutka može da nestane u narandžastom oblaku u obliku atomske pećurke apsurdan je isto kao i svet u kome nedužni stradaju u masovnim terorističkim napadima u ime vere, ili od ruke usamljenih očajnika željnih slave – ukratko, svet u kome razvoj modernih tehnologija paradoksalno dovodi do konačnog prestanka komunikacije i razumevanja. Za Dona DeLila pomenuti događaji menjaju istorijsku svest, i on, kako i sam kaže, u svojim romanima upravo pokušava da pronađe trenutak začetka američkog apsurdna (*Ibid.*).

DeLilo, dakle, čin pisanja posmatra kao ključan proces u definisanju takve nasumične, neuređene stvarnosti, ali i u pronalaženju sopstvenog mesta i uloge u takvom haotičnom sistemu, bilo da se radi o istoriji, bilo o fikciji. U jednoj rečenici romana *Mao II*, koja evocira DeLilovo objašnjenje da se pisanju posvetio kako bi naučio da razmišlja,⁶³

---

⁶² U originalu: “The 20th century was built largely out of absurd moments and events. ... These things are Kafkaesque.” (Oswald: *Myth, Mystery, and Meaning*, 2003).

⁶³ Videti str. 2.

fiktivni pisac Bil Grej kaže: „Jezik mojih knjiga me je oblikovao kao čoveka.“⁶⁴ Čitajući romane Dona DeLila, stiče se utisak da prema istom mehanizmu jezik istorije kao narativa nad narativima oblikuje celokupan ljudski rod, ilustrujući akumulirano iskustvo kroz pojedinačne priče o ljudima u istoriji.

O historiografiji se, međutim, ne može govoriti kao o žanrovskom okviru kada su u pitanju romani Dona DeLila, koliko god odlomci iz pojedinih romana, poput *Vage*, romana *Mao II*, *Podzemlja* i *Padača* upućivali na takav zaključak. *Vaga* se u tom smislu najviše približava historiografiji jer sadrži pojedine pasuse koji su doslovno preslikani iz „Izveštaja Vorenove komisije“ – u vidu dokumentacije o Osvaldovom bolničkom lečenju, svedočenja na sudu, isečaka iz Osvaldovog „Istorijskog dnevnika“, pisama i opisa fotografija. Ipak, u DeLilovom romanu „činjenice“ iz ovog dokumenta kojim je zaključena istraga o ubistvu Džona Kenedija gotovo neprimetno postaju elementi fiktivnog zapleta, udaljavajući se na taj način od istorijske istine i faktografskog pripovedanja. U *Vagi* se, nasuprot zvaničnoj verziji događaja, pojavljuje i drugi atentator, „čovek određenog imena, lica i nacionalnosti“, i na taj način za DeLila „izgubljena istorija postaje nesputano pletivo fikcije“.⁶⁵ Dakle, Don DeLilo u historiografiji pronalazi uzor, tehnike i strategije koje, provučene kroz stvaralačku maštu autora, postaju pripovedni postupci koji katkad imitiraju naučni diskurs istorije, bez ikakve pretenzije da predstave novu istorijsku istinu. Stoga se o istoriji kao žanrovskom okviru u DeLilovom stvaralaštvu može govoriti samo uslovno, kao o njegovoj velikoj temi i nepresušnom izvoru inspiracije za pripovedanje.

Paralele koje DeLilo neprestano uspostavlja između istorijskog i imaginativnog diskursa, međutim, imaju višestruku funkciju. Sa jedne strane, DeLilo istoriju i fikciju, poput Henrija Džejmsa, posmatra kao discipline čiji je zadatak da ilustruju „prošlost ljudske akcije“ (Džejms 2012: 53), ljudsko iskustvo, i na taj način unesu osećaj smisla i logike u svet apsurdna. S druge strane, u romanima je uvek naglašen stvaralački princip, ideja o tome da se prošlost uprizoravanjem iznova kreira. U tom smislu kod autora posebno interesovanje pobuđuju najznačajniji istorijski događaji oko kojih se plete niz različitih

---

⁶⁴ U originalu: “The language of my books has shaped me as a man.” (*Mao II*, 48)

⁶⁵ U originalu: “In *Libra* there he is, the second shooter, a man with a name, a face and a nationality. This is how lost history becomes the free weave of fiction. ... He is simply the man who stands in the blank space.” (DeLillo, *Assassination Aura*, 2005: vii).

priča i teorija zavere, zatim kontradiktornosti, nerazjašnjena ili nepopunjena mesta u historiografiji, kada se istoričar kreće kroz šumu nepovezanih i nedovršenih podataka. Drugim rečima, konstruktivna imaginacija, koju Kolingvud uvodi u historiografski pristup činjenicama, u DeLilovim romanima postaje spona između pripovedača i istoričara, ali i svih drugih istorijskih figura koje presecaju i (pre)usmeravaju tok istorije.

Upravo na ovom mestu pronalazimo neka od osnovnih pitanja u delima ovog autora – kako se postaje deo istorije i koji događaji i prema kojim kriterijumima ulaze u istorijski narativ. U romanu *Vaga*, koji se posebno fokusira na pomenute teme, Li Harvi Osvald u trenutku priključivanja zaveri oko atentata na Džona Kenedija razmišlja kako je on sada „čovjek u istoriji“,⁶⁶ i možda se upravo u toj zamisli krije istina o tragičnoj sudbini obe istorijske figure, atentatora i žrtve. U tom svetlu Osvalda možemo posmatrati i kao nusprodukt ili pak žrtvu društva u kome čin ubistva omogućava prelazak iz anonimnosti u istoriju. *Podzemlje* se vraća ideji o ubistvu kao inicijaciji u istoriju kroz prikaz Ričarda Henrija Gilkija, imaginarnog Teksaskog ubice sa autoputa koji serijskim ubistvima usamljenih vozača obezbeđuje svoje mesto u istoriji – poput Osvalda, i Gilki na ovaj način želi da postane „deo tuđe istorije“ (*Podzemlje*, 271).⁶⁷ Fiktivni dečiji snimak ubistva sa autoputa tako evocira sećanje na istorijski snimak Abrahama Zaprudera,⁶⁸ koji prikazuje ubistvo Džona Kenedija, trenutak kada predsednik biva pogođen u kolima koja nastavljaju da se kreću. DeLilov imaginarni Osvald i Gilki, ali i Beno Levin iz romana *Kosmopolis* (*Cosmopolis*, 2003)⁶⁹ i Hamad, fiktivni mladi terorista iz romana *Padač*, nasilno ulaze u tok istorije, oni prodiru u istorijski narativ izmišljajući i izgrađujući sopstvenu ulogu u sistemu koji ne predviđa mesto za neprilagođene, za one koji su „opkoljeni drugim kulturama, drugim budućnostima, sveobuhvatnom voljom tržišta i kapitala i spoljnih politika“ (*Padač*,

---

⁶⁶ U originalu: “He was a man in history now.” (*Libra*, 149).

⁶⁷ U originalu: “part of the history of others” (*Underworld*, 266).

⁶⁸ Džon Duval snimak Teksaskog ubice sa autoputa naziva „jezivim duplikatom“ („the eerie double“) Zapruderovog snimka, poredeći devojčicu koja je snimila događaj sa Abrahamom Zapruderom, koji je snimio atentat na Džona Kenedija u Dalasu (Duvall 2002: 50).

⁶⁹ Za Zorana Paunovića i Beno Levin predstavlja svojevrsnog „teroristu“ (Paunović 2008: 157).

74),⁷⁰ kako Hamad primećuje, pravdajući svoju ulogu u planiranju terorističkog napada na Svetski trgovinski centar u Njujorku.

Naravno, iako se isprva čini da romani Dona DeLila premeštaju krivicu sa pojedinca na društvo, relativizujući istorijsku istinu, to nije u potpunosti tačno, o čemu već postoje opsežne studije.⁷¹ Stoga će ovaj rad kontroverzne i nekonvencionalne prikaze istorijskih ličnosti, kao što su Adolf Hitler i Li Harvi Oswald, i događaja poput nuklearnih proba i terorističkih napada prevashodno posmatrati u svetlu autorovih pripovedačkih strategija, kao uznemirujuće metafore koje nam mogu odškrinuti vrata istorije, koja ne postoji bez imaginacije istoričara koji opisuje njen tok, kao ni bez ljudi u istoriji koji se silinom svoje imaginacije upisuju u njene tokove.

No, takvo posmatranje DeLilovih romana ipak zahteva dodatno pojašnjenje. Bizarne paralele koje se uspostavljaju između Hitlera i Elvisa u *Belom šumu*, atentatora i žrtve u *Vagi*, romanopisca i teroriste u romanu *Mao II*, sportske utakmice i nuklearne probe u *Podzemlju*, umetnosti i terora u *Padaču* i *Tački Omega*, svakako će izazvati neprijatnost kod čitalaca koji bi od autora očekivali da napravi eksplicitniji otklon od sveta svojih romana i jasnije izrazi sopstveni stav. Među takvim čitaocima su već pomenuti Džordž Vil za koga DeLilo predstavlja svojevrsnog književnog vandala, ali i Brus Boer, koji osnovnu slabost romana *Beli šum* pronalazi u DeLilovom neutralnom stavu prema Hitleru i estetici nacizma, jer, kako tvrdi: „Za njega [DeLila], kao i za Džeka Glednija, pitanje Hitlera jednostavno 'nije pitanje dobra i zla.'“⁷² Jasno je da Boer u ovom radu pogrešno poistovećuje autora i likove u romanu, pa ovaj argument ne može ozbiljnije biti uzet u obzir, ali primer odlično odslikava suptilnost DeLilove slojevite parodije koja će katkad izmaći i najpažljivijem čitaocu. Razume se, ravnodušnost i manjak saosećanja prema istorijskim ličnostima i događajima ne pokazuje autor, već njegovi izmišljeni likovi, koji su neretko predstavljeni karikaturalno, komično, kako bi između ostalog doveli u pitanje savremene narativističke teze o relativnosti istorijske istine. Don DeLilo, kao „patolog

---

⁷⁰ U originalu: “This is what they talked about, being crowded out by other cultures, other futures, the all-enfolding will of capital markets and foreign policies.” (*Falling Man*, 80).

⁷¹ Videti npr. Cantor 1991: 39-62 i Lentricchia 1999: 1-6.

⁷² U originalu: “To him, as to Jack Gladney, the question of Hitler is simply 'not a question of good and evil.'” (Bawer 2003: 27).

postmodernizma“,⁷³ kako ga s pravom naziva Pol Kantor (Cantor 1991: 58), upravo kroz takva ekstremna, nasumična, u današnjem svetu neprihvatljiva poređenja ukazuje na neodrživost postmodernističkih tumačenja istorije, koja su se sasvim odvojila od stvarnosti i ljudskog iskustva.

2.1 „Osećaj“ istorije

U eseju „Moć istorije“ (The Power of History, 1997) DeLilo kaže: „Roman će uvek ispitivati nepoznate male kutke ljudskog iskustva. Ali tu je i magnetna sila javnih događaja i ljudi koji stoje iza njih.“⁷⁴ Centralna osa DeLilovog romana često je događaj koji predstavlja prelomni trenutak u istoriji ili dovodi do promene istorijske svesti: u *Vagi* je to ubistvo Džona Kenedija, u *Podzemlju* pobeda Džajantsa i sovjetska nuklearna proba, u *Padaču* 11. septembar, dok rat u Iraku predstavlja nevidljivi centar u romanu *Tačka Omega*. Zapravo, atentat na Kenedija je za Dona DeLila najveća prekretnica u američkoj istoriji, jer je upravo to vreme kada je, prema rečima ovog autora, „[k]ultura nepoverljivosti i paranoje počela da se razvija, utisak tajne manipulacije istorijom, i taj osećaj se pojačao tokom decenija, od Dalasa do Vijetnama do Votergejta do predvorja Iraka“,⁷⁵ i stoga se često pronalazi u njegovim romanima, kao tema, motiv ili omaž. Na primer, DeLilov debitantski roman *Amerikana* završava se svojevrsnim „hodočašćem“ glavnog junaka Dejvida Bela u Dalasu, gde pre nego što se ukrca na let za Njujork obilazi mesta kojim se kretala Kenedijeva delegacija na dan atentata, bolnicu u kojoj je Kenedi preminuo i mesto sa koga je Oswald pucao:

Ujutro sam krenuo u smjeru zapada po Ulici Main u centru Dallasa. Skrenuo sam desno u Ulicu Houston, lijevo u Ulicu Elm i rukom pritisnuo trubu.

---

⁷³ U originalu: “a pathologist of postmodernism” (Cantor 1991: 58).

⁷⁴ U originalu: “Fiction will always examine the small anonymous corners of human experience. But there is also the magnetic force of public events and the people behind them.” (DeLilo, „The Power of History”, 1997).

⁷⁵ U originalu: “A culture of distrust and paranoia began to develop, a sense of the secret manipulation of history, and this feeling intensified through the decades, from Dallas to Vietnam to Watergate to the doorstep of Iraq.” (Oswald: Myth, Mystery, and Meaning, 2003).

Držao sam je tamo dok sam prolazio pored Školskog spremišta knjiga, preko trga Dealey i ispod trostrukog podvožnjaka. Stalno sam trubio i po Ulici Stemmons i kod Bolnice Parkland. Stao sam na Love Fieldu i kupio dar za Merry. (*Americana*, 364-365)⁷⁶

Na dugom proputovanju kroz američki Srednji zapad, koje obuhvata najveći deo ovog romana, Dejvid, mladi direktor televizijske mreže, pokušava da se suoči sa sopstvenom prošlošću, ali putovanje očigledno ne može biti kompletno bez sagledavanja šire slike, zajedničke prošlosti i istorijskog nasleđa simbolično prikazanih u jednom od najtraumatičnijih trenutaka u američkoj istoriji kada je tragično nastradao Džon Kenedi, popularni predsednik i ikona savremene kulture. Zato Dejvid odlazi u Dalas, pandan današnjoj „Nultoј tački“ u Njujorku (*Ground zero*), u neku vrstu obrnutog svetilišta, gde želi da obeleži svečanost trenutka na svoj način, da trubeći u sirenu oda poštu tragično nastradalom predsedniku, ali i čitavom događaju koji je toliko snažno odjeknuo širom sveta. Završni redovi *Amerikane* tako predstavljaju neku vrstu prologa koji najavljuje istorijsku temu koja će se sporadično ponavljati u narednim delima, kao u romanu *Running Dog* (1978), gde jedna junakinja devet godina ne može da prestane da čita „Izveštaj Vorenove komisije“, zatim u romanu *Beli šum*, u kome se javlja u vidu parodije američkog društva,⁷⁷ dok u *Vagi* ne postane samo središte romana. Čini se, međutim, da Dejvid Bel nije jedini koji trubeći u sirenu pokušava da prizove duhove prošlosti. Moguće je da i sam autor na ovaj način pravi lični omaž događaju koji ga je „stvorio“ – naime, upitan da li bi u svojim delima izmislio atentat na Kenedija da se nije dogodio, DeLilo u jednom intervjuu kaže: „Možda je to stvorilo mene... Tako da je moguće da ne bih postao ovakav pisac da nije bilo atentata.“⁷⁸

---

⁷⁶ U originalu: “In the morning I headed west along Main Street in downtown Dallas. I turned right at Houston Street, turned left onto Elm and pressed my hand against the horn. I kept it there as I drove past the School Book Depository, through Dealey Plaza and beneath the triple underpass. I kept blowing the horn all along Stemmons Freeway and out past Parkland Hospital. At Love Field I turned in the car and bought a gift for Merry.” (*Americana*, 377).

⁷⁷ U *Belom šumu* Džek Gledni nakon pokušaja ubistva dovozi žrtvu u bolnicu, gde nailazi na sladunjavu sliku Džona Kenedija u raju, na kojoj se drži za ruku sa papom Jovanom XXIII.

⁷⁸ U originalu: “Maybe it invented me... So it’s possible I wouldn’t have become the kind of writer I am if it weren’t for the assassination.” (DeCurtis 2005: 56). Zanimljiv je i DeLilov komentar o tome da kada je pisao roman *Amerikana* nije mogao ni da zamisli da će se nekoliko godina kasnije kretati sličnim putevima kao

Zaista, DeLilo će u mnogim potonjim romanima isticati važnost ovog istorijskog događaja koristeći različite strategije. U *Podzemlju* se, na primer, atentat poredi sa pobedom „Džajantsa“ iz 1951. godine:

... I tako joj je Sims ispričao o Tomsonu i Branki i o tome kako ljudi i danas, četrdeset godina kasnije, ponekad zapitaju jedni druge: Gde si bio kada je Tomson istrčao homera? Ispričao joj je kako su neki od nas zaustavili taj trenutak i sačuvali ga verno uobličienog... o tome kako su mnogi ljudi koji nisu bili na toj utakmici tvrdili da jesu i kako su neki od njih sasvim iskreno verovali da su bili tamo pošto je u tom događaju bilo dovoljno pritajene moći da ljude navede da veruju da su tog dana bili na Polo Groundsu, jer kako su inače mogli da sve to osećaju tako snažno na svojoj koži.

„Misliš, kao ono s Kenedijem. Gde ste bili kada je ubijen Kenedi?“

Glasik reče: „Kada je Dž. F. K. Bio ubijen, ljudi su se zavukli u kuće. Gledali smo televiziju u zatamnjenim sobama i telefonom razgovarali s prijateljima i rođacima. Ali kada je Tomson istrčao homera, ljudi su pohrlili napolje. Poželeli su da budu zajedno. ...“ (*Podzemlje*, 97)⁷⁹

Odlomak razmatra uticaj važnih istorijskih događaja na ponašanje ljudi, efekat koji „pritajeno“ moćni događaji, poput sportske utakmice, i centralni istorijski događaji, kao što je atentat na predsednika, proizvode u ljudskoj svesti. Takvi događaji postaju važne vremenske odrednice, oni povezuju i mapiraju prostore sećanja, do granice kada gube status događaja i sve više počinju da se posmatraju kao doživljaji. Tomsonov hounran i atentat na

---

Dejvid Bel, tokom priprema za pisanje romana koji se bavi atentatom na Kenedija (“I had no idea I would take similar walks in pursuit of a novel dealing with JFK assassination”, DeLillo 2016).

⁷⁹ U originalu: “...So Sims told her about Thomson and Branca and how people still said to each other, more than forty years later, Where were you when Thomson hit the homer? He told her how some of us had stopped the moment and kept it faithfully shaped...how people claimed to have been present at the game who were not and how some of them honestly insisted they were there because the event had sufficient seeping power to make them think they had to be at the Polo Grounds that day or else how did they feel the thing so strongly in their skin. ‘You’re not saying like Kennedy. Where were you when Kennedy was shot?’ Glassic said, ‘When JFK was shot, people went inside. We watched TV in dark rooms and talked on the phone with friends and relatives. We were all separate and alone. But when Thomson hit the homer, people rushed outside. People wanted to be together.’” (*Underworld*, 94).

Kenedija prevazilaze sferu kolektivnog pamćenja i prerastaju u duboko lične doživljaje, i stoga ih junaci „osećaju tako snažno na svojoj koži“, kao da su im prisustvovali, te o njima još dugo ispredaju priče i legende.

Smeštena u istu ravan, u prostor sećanja svih junaka u romanu, ova dva naizgled nepoveziva istorijska događaja koja su izazvala različite reakcije – izlazak na ulice, odnosno povlačenje u domove – u suštini imaju istovetnu funkciju – da istoriju prikažu kao prostor zajedništva i povezanosti sa drugima. Roman koji na različite načine sugerise da je „sve povezano“, neprestano uspostavlja paralele između nasumičnih događaja i pojava, pa tako pobedu „Njujork džajantsa“ u *Podzemlju* prati i senka nuklearne eksplozije, koja naizgled nije ni u kakvoj vezi sa sportskim događajem – jedino što ova dva događaja povezuje, reklo bi se, jeste to što su se dogodili na isti dan – trećeg oktobra 1951. godine. U DeLilovom svetu pak paralele nikada nisu nasumične, već naprotiv, pažljivo promišljene, ali autorov neobičan izbor istorijskih događaja i ličnosti koje su najviše uticale na razvoj američke svesti, iz svih sfera ljudske delatnosti, nije u skladu sa zvaničnim historiografijama, jer, konačno, ni sam autor nije istoriograf. Suprotstavljanjem raznorodnih događaja autor dočarava svoj umetnički doživljaj, odnosno „osećaj“ istorije kao zajedničkog polja znanja na kome se temelji ljudsko iskustvo. Isti postupak će ponoviti i u romanu *Padač*, kada pitanje „Gde ste bili kad se to dogodilo?“ (112) priziva u sećanje ne samo stravične trenutke terorističkog napada na Svetski trgovinski centar, već i druge važne trenutke u istoriji obrađene u prethodnim romanima, koji poput Tomsonovog houmrana i atentata na Kenedija prodiru „negde pod kožu“ (*Padač*, 119)⁸⁰ i postaju deo zajedničkog sećanja.

Zbog autorovog ponavljanja čitavih rečenica i slika iz romana u roman, što Tomas Hil Šob (Thomas Hill Schaub) definiše kao „narativni *déjà vu*“,⁸¹ poput iskustva koje se „oseća na koži“ ili ulazi „pod kožu“, na primer, stiče se utisak da DeLilo zapravo sve vreme piše jedan isti roman u kome istorija postaje velika metafora ljudskog iskustva koje, po rečima Henrija Džejmisa, „nema granica i nikad nije potpuno“, te „hvata u svoje tkanje svaku česticu iz vazduha“ (Džejms 2012: 59-60). Pripovedački postupci u romanima Dona

---

⁸⁰ U originalu: “Where were you when it happened?”; “...seemed to run beneath her skin” (*Falling Man*, 126, 134).

⁸¹ U originalu: “a narrative *déjà vu*” (Schaub 2011: 75). Šob ovde govori o ponavljanju u okviru romana *Podzemlje*, ali bi se njegova ideja slobodno mogla primeniti na čitav DeLilov opus.

DeLila upravo odaju ovakvo modernističko viđenje umetnosti pisanja romana, kao i umetnosti uopšte, u kojoj je važan svaki pojedinačni utisak o životu.

U pomenutom eseju „Moć istorije“ DeLilo otkriva koje su pak njega „čestice iz vazduha“ dovele do ideje da događaji različitih razmera i važnosti u historiografiji neretko dobijaju jednak prostor u ljudskoj svesti. Govoreći o načinu na koji je dolazio do pojedinih ideja za roman *Podzemlje*, on u ovom eseju navodi kako ga je proučavanje arhiva, između ostalog, dovelo do naslovne strane *Njujork tajmsa* od 4. oktobra 1951, na kojoj su se našla dva takva događaja, jedan do drugog, sa propratnim tekstom istovetne dužine – *Džajantsi osvajaju šampionat* i zlokobni *Sovjeti testiraju atomsku bombu*.⁸² On u pomenutom eseju kaže: „Šta sam uočio u ovim suprotstavljenim događajima? Dve vrste konflikta, razume se, ali još nešto, možda više stvari... Najpre, međutim, moć istorije ... Osećaj istorije.“⁸³ Tako će se ova naslovna stranica naći u *Podzemlju*, gde će poslužiti kao polazna tačka za dalja razmatranja istorije kao prostora zajedničkog iskustva. Naslovna stranica ujedno postaje i metafora istorije koja odbija da bude isključiva, i koja se može približiti istini jedino sakupljanjem što više pojedinačnih iskustava o ljudima i događajima u istoriji, a ne istorijskim ličnostima i događajima. Nakon pobede Džajantsa sportski komentator Ras Hodžis razmišlja:

Nije li sasvim moguće da će ovaj trenutak na sredini veka prodrati ljudima pod kožu trajnije no sve velike odsudne strategije uglednih vođa, čeličnih generala s naočarima za sunce – trajnije no sve one unapred iscertane vizije koje nam prodiru u snove? (*Podzemlje*, 61)

i zaključuje da to jeste ljudska istorija „čije telo i duh jačaju prožeti snagom ove naše stare, pouzdane igre“ (*Ibid.*).⁸⁴ Drugim rečima, „telo i duh“ istorije čine ljudski doživljaji koji

---

⁸² U originalu: *Giants capture pennant, Soviets explode atomic bomb*. (The New York Times, October 4, 1951).

⁸³ U originalu: “What did I see in this juxtaposition? Two kinds of conflict, certainly, but something else, maybe many things... Mostly, though, the power of history... A sense of history.” (DeLillo, *The Power of History*, 1997).

⁸⁴ U originalu: “Isn't it possible that this midcentury moment enters the skin more lastingly than the vast shaping strategies of eminent leaders, generals steely in their sunglasses—the mapped visions that pierce our dreams? ... This is the people's history and it has flesh and breath that quicken to the force of this old safe game of ours.” (*Underworld*, 59-60).

često prolaze ispod radara istoriografije, a koji zajedno sa centralnim istorijskim događajima učestvuju u izgradnji zajedničkog nasleđa i iskustva. Zato se u ovom romanu prepliću priče koje se čine nespojivim, istorija i kontraistorija, junaci poput šefa FBI Edgara Huvera, komičara Lenija Brusa, ikona popularne kulture Litl Ričarda i Mika Džegera, između kojih DeLilo pronalazi čudne ali i čudesne paralele kako bi kroz svet svojih romana dočarao moć istorije, istinu koja izmiče zvaničnim istoriografijama.

Mogućnost uprizoravanja jedne takve sveobuhvatne istorije, međutim, dovodi se u pitanje na kraju *Podzemlja*, kada gotovo svi likovi zauzimaju svoje mesto u virtuelnom prostoru, koji samo na prvi pogled podseća na zamišljenu idealnu istoriografiju koja ništa i nikoga ne izostavlja. Možda upravo internet, ta ogromna i nepregledna baza podataka u kojoj su svi likovi zauvek dostupni i međusobno povezani banalnom logikom računara,⁸⁵ pokazuje svu jalovost ideje o mogućnostima uprizoravanja istorije u faktografskom smislu. Do sličnog zaključka vodi i *Vaga*, u kojoj ni „Izveštaj Vorenove komisije“, koji pojedini kritičari smatraju pretečom kompjuterskih baza podataka,⁸⁶ ni obilje činjenica i forenzičkih dokaza, nisu dovoljni za zaključivanje priče.

2.2 „Čovek u istoriji“

Prodor u istoriju, odnosno u sistem, jedno je od DeLilovih velikih pitanja, pa se u njegovim romanima susrećemo sa plejadom likova koji na različite načine obezbeđuju svoje mesto u istoriji. Sa jedne strane, tu su izmišljene i stvarne istorijske ličnosti, političari, umetnici, poznati novinari i reporteri, dok na drugom kraju stoje takozvane „nule u sistemu“ (*Libra*, 151), nevidljivi otpadnici od društva koji, kako je pomenuto, nasilno prodiru u istorijske tokove. Zbog takvog uključivanja likova i događaja iz najrazličitijih sfera delatnosti, pojedini kritičari u DeLilovim romanima prepoznaju „odsustvo želje za diskriminacijom ili isključivanjem“,⁸⁷ a jedan od efekata koji takav pripovedni postupak

---

⁸⁵ O „logici računara“ kao novoj logici i kulturnom obliku videti: Manović 2015: 262-281.

⁸⁶ Videti: Herbert 2010: 292-293.

⁸⁷ U originalu: “a refusal to discriminate or to exclude” (Boxall 2008: 44).

proizvodi jeste iluzija stvarnosti, odnosno utisak da se roman ne bavi izmišljenim, već stvarnim, istorijskim ličnostima i događajima.

Likovi i događaji u DeLilovim romanima, međutim, „istorijski“ su samo u onoj meri u kojoj se njihovo ime pominje u istorijskim arhivama i dokumentima, i koji u svet romana, između ostalog, ulaze u cilju stvaranja iluzije stvarnog sveta, ali njihov portret u romanu uvek je umetnička, izmaštana slika, koja u određenoj meri iskrivljuje zvanične podatke. U eseju „Moć istorije“, DeLilo upravo piše o ovoj nepremostivoj razlici između istorije i fikcije:

Pisac ne želi da vam priča ono što već znate o velikim, hrabrim, nemoćnim i okrutnim ljudima. Roman se podvlači pod kožu istorijskih ličnosti. Daje im znojave dlanove i kijavice i veš sa flekama od urina i rečenice skrivene od javnosti i užas besanih noći. Tako se proširuje svest i ljudska istina se posmatra u novom svetlu.⁸⁸

Samog autora, reklo bi se, najviše zanima upravo proširivanje svesti i iskustva, odnosno mogućnost da se do istine skrivene od zvanične historiografije dođe putem imaginacije, umetničke produkcije. Takvim uvidom u imaginarne, naslućene misli i osećanja učesnika savremene istorije, istorijskih i neistorijskih ličnosti, dolazi se do dublje, ili opštije istine, koja je u DeLilovom romanu često direktno suprotstavljena faktografskoj istini.⁸⁹

Dve najupečatljivije istorijske ličnosti koje u DeLilovom stvaralaštvu postaju veće i „istinitije“ od same istorije jesu Džon Edgar Huver iz *Podzemlja* i Li Harvi Oswald iz *Vage*, arhetipske figure DeLilove proze čije se reinkarnacije pojavljuju i u drugim romanima, ukazujući upravo na neke opšte principe koji se ponavljaju kroz ljudsko iskustvo i istoriju. Kao čovek koji je najveći deo života proveo kao direktor Federalnog istražnog biroa, Edgar

---

⁸⁸ U originalu: “The novelist does not want to tell you things you already know about the great, the brave, the powerless and the cruel. Fiction slips into the skin of historical figures. It gives them sweaty palms and head colds and urine-stained underwear and lines to speak in private and the terror of restless nights. This is how consciousness is extended and human truth is seen anew.” (DeLillo, *The Power of History*, 1997).

⁸⁹ O tome govori i jedan lik u romanu *Great Jones Street*, profesor „latentne istorije“: „Potencijalni događaji su često značajniji od stvarnih događaja. Stvarni događaji koji prolaze neopaženo često su važniji od zabeleženih događaja, bili oni stvarni ili mogućni.“ (U originalu: “Potential events are often more important than real events. Real events that go unrecorded are often more important than recorded events, whether real or potential.”; 75).

Huver je predstavnik moćnika, arhitekata američke ali i globalne istorije i politike. Iako se kao lik pojavljuje tek u romanu *Podzemlje*, prisustvo ovog čoveka „za koga je iskrivljivanje života stvarnih ljudi bila stvar birokratske rutine“⁹⁰ oseća se u pričama i sudbinama agenata FBI još u romanu *Vaga*, u kome se i misteriozna moćna figura direktora arhiva Centralne obaveštajne službe, koji naručuje pisanje alternativne istorije o Kenedijevom ubistvu, a koga Branč pominje kao „Direktora“, može posmatrati i kao neka vrsta Huverove reinkarnacije. Ipak, Džon Edgar Huver svoje puno obličje u DeLilovom opusu dobija tek u *Podzemlju*, gde, uprkos tome što nema ulogu u središnjem zapletu, predstavlja jednu od najmoćnijih figura u romanu. Ajra Nejdell (Ira Nadel) označava ga kao „sumorno prisustvo“ (2002: 183-184) zbog ozbiljnog i turobnog tona koji unosi u atmosferu romana, ali kako njegova aura okružuje veoma važnu epohu američke istorije u kojoj je u najvećoj meri izgrađen i definisan savremeni američki identitet, on je ujedno i tvorac ljudskih sudbina i istorije, odnosno „moćno sveprisustvo“, a sa tačke gledišta metafikcije i jedan od dvojnika autora romana.

Edgara Huvera upoznajemo kroz dve epizode u *Podzemlju*: na samom početku romana, na bejzbol utakmici Džajantsa i Dodžersa oktobra 1951, i na Crno-belom balu Trumana Kapotea 1966. godine. U oba navrata, on je okružen slavnim ličnostima, koje su za njega „vodeći duhovi epohe, muškarci i žene koji su predstavljali neophodan začim duha vremena“ (*Podzemlje*, 567),⁹¹ odnosno ljudi koji zajedno sa njim oblikuju istoriju. Međutim, iako je i sam jedna od centralnih ličnosti 20. veka, DeLilov Edgar pati od kompleksa inferiornosti, što je još na početku simbolično nagovešteno rečenicom „Osetljiv je na svoju visinu...“ (*Ibid.*, 18), dok će kasnije u romanu, na Kapoteovom maskenbalu, na površinu izbiti još neke slabosti prvog čoveka Biroa, u čijoj je biti neprevaziđen Edipov kompleks i suzbijanje nagoveštene homoseksualnosti: „Konflikt. Priroda njegove žudnje i neumoljiva nastojanja da razotkrije homoseksualce u vladi. Tajna njegove žudnje i

---

⁹⁰ U originalu: “a man who distorted the lives of real people as a matter of bureaucratic routine” (DeLillo, *The Power of History*, 1997)

⁹¹ U originalu: “Celebrated people were master spirits, men and women who spiked the temper of the age.” (*Underworld*, 557).

odbijanje da joj se pokori.“ (*Ibid.*, 584).⁹² Njegov opsesivni strah od bacila, „nevidljivih oblika života“ (*Ibid.*, 18) i želja za belom sobom u Birou, sigurnom poput majčine utrobe, gde bi „mogao da provodi vreme kada bi se osetio ranjivim spram sila kojima je bio okružen” kao „[u]šuškano mezimče mamice Huver“ (*Ibid.*, 570, 575)⁹³ otkriva uzroke njegovog grozničavog punjenja dosijea stvarnim i izmišljenim tajnim podacima u magnovenju paranoje, koji očigledno sežu duboko u detinjstvo.

Još jedan razlog Huverovog bespoštednog progona neistomišljenika jeste njegovo suštinsko nerazumevanje duha vremena. Paradoksalno, iako je i sam čovek koji „otelotvoruje kontrast i kontradiktornosti“,⁹⁴ njegov vojnički um ne prihvata novi koncept stvarnosti u kojoj pojmovi postaju porozni, hibridni. I ovaj aspekt njegove ličnosti jasno vidimo na Kapoteovom maskenbalu, na koji dolaze i neke slavne ličnosti njujorške kontrakulture, poput Endija Vorhola, zbog kojih Huver oseća nelagodu, dok je na utakmici mnogo opušteniji u društvu poznatih i priznatih pevača, zabavljača i biznismena. Osećaj nelagodnosti se pojačava sa dolaskom fiktivne kostimografinje Tanje Berenger. Dok čeka da mu Tanja namesti masku, Huver razmišlja o njenom „povelikom“ dosijeu: „U različitim prilikama bila je optuživana da je lezbejka, socijalista, komunista, narkoman, raspuštenica, Jevrejka, katolikinja, crkinja, imigrant i vanbračna majka“ (*Podzemlje*, 571),⁹⁵ pri čemu bubašvaba koja izviruje iz njenog džepa otelotvoruje njegove fobije i simbolično predstavlja pretnju njegovom utvrđenom sistemu vrednosti. Kako primećuje Žizel Manganeli Fernandes (Gisele Manganeli Fernandes), Huver ne može da prihvati raznovrsnost – sve u njegovom okruženju je bele boje, od stvari do ljudi (2005: 77, 79), a na sličan način razmišlja i Klajd Tolson, „drugi čovek“ Biroa i Edgarov verni pratilac, za koga maskenbal „najavljuje nastavak kenedijevskih godina. U kojima su čvrsto utvrđene kategorije počele da deluju nevažno. U kojima je postalo moguće nekakvo fluidno

---

⁹² U originalu: “He is sensitive about his height”; “Conflict. The nature of his desire and the unremitting attempts to expose homosexuals in the government. The secret of his desire and the refusal to yield.” (*Underworld*, 17, 573).

⁹³ U originalu: “the unseeable life forms”; “where Edgar himself might like to spend time when he was feeling vulnerable to the forces around him”; “Mother Hoover’s huddled runt.” (*Underworld*, 18, 560, 564).

⁹⁴ U originalu: “...Hoover embodies contrast and contradiction.” Nadel 2002: 183-184.

⁹⁵ U originalu: “She’d been accused at various times of being a lesbian, a socialist, a communist, a dope addict, a divorcee, a Jew, a Catholic, a Negro, an immigrant and an unwed mother.” (*Underworld*, 561).

kretanje“ (*Podzemlje*, 582).⁹⁶ Za Šefa i Juniora, kako u romanu jedan drugog zovu „od milošte“, sve je povezano: „Demonstranti protiv rata, kradljivci đubreta, rok-sastavi, promiskuitet, droga, kosa.“ (*Ibid.*, 587)⁹⁷ – i sve je to deo jedne velike zavere, protiv koje se oni bore ne birajući sredstva: od sastavljanja lažnih dosijea do političkih progona i ubistava. Između ostalog, u romanu je nagovešteno da je i poznati komičar i društveni kritičar Leni Brus ubijen po Huverovom nalogu, kada Klajd razmišlja o razmerama Huverove odmazde: „...počelo je da se šuška. Jeste li čuli. Lenija su ubili tajanstveni ljudi iz krugova vlasti.“ (*Podzemlje*, 585).⁹⁸ Nagoveštena ubistva političkih neistomišljenika u *Podzemlju* umnogome podsećaju na nerasvetljena politička ubistva u vezi s atentatom na Kenedija, koja su pedantno nabrojana u romanu *Vaga* (57-58), pa se stiče utisak da iza njih takođe stoji prvi čovek Biroa, koji bi se u tom romanu možda mogao okarakterisati kao nevidljivo prisustvo.

Podzemlje nam, dakle, daje uvid u Huverove najdublje tajne, strepnje i strahove, pokazujući da se istorija zapravo „kuva“ u podzemljima ljudske svesti, koja čuvaju tajne skrivene od istoriografije. Huverovu „religioznu“ odmazdu „iz srednjeg veka“ (*Podzemlje*, 585) pobuđuje hiljadu protivrečnih poriva sa kojima on kao ljudsko biće Edgar, a ne prvi čovek Biroa Huver, pokušava da se izbori. Kada Klajd kaže: „Svaka zvanična tajna u Birou rađala se u krvi Edgarove duše“ (*Ibid.*, 584),⁹⁹ postaje kristalno jasno da se i celokupna istorija rađa i oblikuje u ljudskoj duši, iz unutrašnjih konflikata kojih često nismo svesni. To je ono prećutano u istoriografiji što nam može otkriti samo umetnik, romanopisac, koji ljude u istoriji prikazuje kao robove strasti i tako istoriju predstavlja u novom svetlu, te proširuje svest i iskustvo čitalaca. Na taj način, kroz priče pojedinačnih ljudi u istoriji sagledavamo istoriju ljudske duše, čija mračna strana ima posebnu vrstu magnetne privlačnosti za pisca, vazda zainteresovanog za skrivene, neosvetljene kutke ljudske svesti.

---

⁹⁶ U originalu: “A dreadful prospect, Clyde thought, because it suggested a continuation of the Kennedy years. In which well-founded categories began to seem irrelevant. In which a certain fluid movement became possible.” (*Underworld*, 571).

⁹⁷ U originalu: “Find the links. It’s all linked. The war protesters, the garbage thieves, the rock bands, the promiscuity, the drugs, the hair.” (*Underworld*, 577).

⁹⁸ U originalu: “... a buzz began to circulate in the usual places. Dig it. Lenny's been killed by shadowy forces in the government.” (*Underworld*, 575).

⁹⁹ U originalu: “religious retribution out of the Middle Ages”; “Every official secret in the Bureau had its blood-birth in Edgar's own soul.” (*Underworld*, 574-573)

Razumevanje mračne strane istorije zasigurno spada u osnovne zadatke velikih romanopisaca, i Don DeLilo nije izuzetak. Kao jedan od glavnih uzroka sve apsurdnijeg i banalnijeg zla u savremenom svetu on prepoznaje nepremostivi jaz između bogatih i slavnih na jednoj i nesrećnih i zaboravljenih na drugoj strani, koji se neprestano produbljuje. Uz Kapoteov Crno-beli bal, „[b]ožansko okupljanje pet stotina ljudi... isključivo uz pozivnicu“ (*Podzemlje*, 570),¹⁰⁰ koji predstavlja samu elitu američkog kulturnog života šezdesetih godina, *Podzemlje* istovremeno prikazuje i naličje ovog miljea, kroz epizode o ljudima van glavnih istorijskih tokova, nevidljivim za sistem i za istoriju. Klajdova razmišljanja o ličnostima „miropomazanim i predodređenim za uspeh, sa aurama nalik na one kraljeva Inka“, koji nose „znake astralne svetlosti“ (*Ibid.*, 580-581),¹⁰¹ možda najjasnije u romanu prikazuju duh vremena i rađanje kulta slavnih ličnosti koje počinju da se doživljavaju kao božanstva, kasta nedodirljivih.

I u drugim romanima DeLilo posvećuje posebnu pažnju ovom fenomenu koji postaje novi-stari izvor konflikta u svetu. U romanu *Vaga*, na primer, Džon Kenedi je predstavnik nedodirljivih, on poput sveca „sija na većini fotografija“ dok „[m]i nismo zreli, energični, harvardovci, svetski putnici, bogati, zgodni, srećni, duhoviti. Savršenih belih zuba“, kako razmišlja Gaj Banister, jedan od pripadnika parapolitičkih snaga, koga „iritira i sam pogled na njega“,¹⁰² Kenedija. Slike savršene sreće, bogatstva i samodovoljnosti „miropomazanih“ izazivaju sve koji ne pripadaju najužem krugu odabranih, i ta nevidljiva ali neprobojna ograda predstavlja otvoreni poziv na prestup izopštenih, agresivni prodor u sistem koji u DeLilovom *Podzemlju* simbolizuje upad „Đubretarske gerile“ na Kapoteov maskenbal. Grupica demonstirajućih koji nenajavljenim performansom na maskenbalu izražavaju nezadovoljstvo postojećim režimom i agresivnom politikom ujedno nagoveštava i predskazuje proteste mnogo ozbiljnijih razmera, koji će ubrzo prerasti u strahovite terorističke napade, čijom se prirodom DeLilo posebno bavi u romanima *Mao II* i *Padač*.

---

¹⁰⁰ U originalu: “A godlike gathering of five hundred... invitation only” (*Underworld*, 560).

¹⁰¹ U originalu: “the anointed and predestined, aura’d like Inca kings ... all bearing signs of astral radiance” (*Underworld*, 570).

¹⁰² U originalu: “It’s not just Kennedy himself,” Banister was saying... “It’s what people see in him. It’s the glowing picture we keep getting. He actually glows in most of his photographs. We’re supposed to believe that he’s the hero of the age ... We’re not smart enough for him. We’re not mature, energetic, Harvard, world traveler, rich, handsome, lucky, witty. Perfect white teeth. It fucking grates on me just to look at him.” (*Libra*, 67-68).

Odnos centra i margine, „važnih“ poznatih ličnosti i onih drugih, koje historiografski radar ne registruje, slikovito je predstavljen i u sceni romana *Vaga* u kojoj Džon Vejn dolazi u posetu marincima u pauzi između snimanja dva filma. Dok slavnog glumca fotografišu za vreme ručka u menzi, Li Harvi Oswald stoji u hodniku, uvek van glavnih tokova, i pita se „da li će se on videti u pozadini, u prolazu, kako se osmehuje“.¹⁰³ Navedena Vejnova fotografija sa marincima i Oswaldom koju DeLilo uključuje u priču zaista postoji,¹⁰⁴ mada se Oswaldovo lice ne vidi jasno, pa tako ni osmeh o kome razmišlja. Ipak, Oswaldova nehotice uhvaćena mutna figura na fotografiji Džona Vejna upravo predstavlja njegov slučajni prodor u istoriju „velikih“ ljudi, a izmaštani osmeh zlokobno predskazuje kasnije događaje u romanu, sugerišući da istoriju čine i anonimni „mali“ ljudi o kojima bi se zapravo mogli napisati tomovi, samo da nisu u potpunosti izostavljeni iz historiografskih dokumenata. Kako autor i sam primećuje u jednoj raspravi:

Da je Oswald zaista toliko beznačajna osoba [u odnosu na Kenedija], Izveštaj Vorenove komisije ne bi brojao 26 tomova koji bi mogli da vam slome kičmu. On je bio čovek koji je za kratkog života uspeo da napravi neverovatnu ličnu istoriju, prepunu incidenata i promenljivih okolnosti.¹⁰⁵

Međutim, Oswaldova lična istorija, zaključujemo iz *Vage*, ostala bi nepoznanica da nije bilo njegove odluke da nasilno proдре u glavne istorijske tokove, ali ni slučajnog spleta okolnosti koje katkad na neobjašnjiv način osvetle usamljene figure iz senke.

DeLilo se figurom nasilnika koji napada sistem bezumnim zločinima, bavi i u drugim romanima u pokušaju da pronađe klice sve bizarnijeg zla koje čini središte zapleta savremenog historiografskog narativa, koji u jednom trenutku prestaje da se povinuje Aristotelovim principima verovatnoće i nužnosti, pa postaje neverovatniji i od same fikcije. Zapravo, ideju o američkoj stvarnosti čudnijoj od fikcije još početkom šezdesetih godina

---

¹⁰³ U originalu: “Someone takes a photograph of John Wayne and the officers, and Ozzie wonders if he will show up in the background, in the passageway, grinning.” (*Libra*, 93).

¹⁰⁴ Fotografija je najverovatnije snimljena između 15. januara i 7. marta 1958. godine (Fitzpatrick 2008: 21).

¹⁰⁵ U originalu: “If Oswald were truly such a weightless individual, the Warren Report would not have to number 26 back-breaking volumes. He was a man who managed in a brief lifetime to compile an extraordinary personal history, dense with incident and shifting context.” (Oswald: *Myth, Mystery, and Meaning*, 2003).

formuliše Filip Rot, objašnjavajući da savremeni američki pisci imaju težak zadatak da razumeju i prikažu na uverljiv način američku stvarnost, koja „neprestano prevazilazi naše talente“, te je u neku ruku sramota za „oskudnu maštu“ pisca.¹⁰⁶ Za Dona DeLila prelomni trenutak u kome stvarnost nadilazi imaginaciju jeste atentat na Džona Kenedija, „sedam sekundi koje su slomile kičmu američkog veka“,¹⁰⁷ a atentator Oswald, koji je „postao prvi od onih belih zamišljenih mladih ljudi koji planiraju ubistvo poznate ličnosti – predsednika, predsedničkog kandidata, rok zvezde – kako bi kanalisali svoju usamljenost i očaj“,¹⁰⁸ preteča nasilnika koji ubistvom osigurava svoje mesto u istoriji. Otuda DeLilovo veliko zanimanje za jednu od najomraženijih figura u američkoj istoriji, koja u romanu *Vaga* dobija attribute ljudskosti. Reklo bi se da je za DeLila razumevanje, a ne odbacivanje zločinca, razume se, uz puno uvažavanje žrtve, jedini put suočavanja i prihvatanja istorijskog nasleđa i iskustva, te Oswald dobija svoje reinkarnacije i u drugim DeLilovim romanima, koji figuru zločinca osvetljavaju sa različitih strana. Za Stejsi Olster (Stacy Olster) Oswald je „prototip“ koji inspiriše na zločin kako DeLilovog poremećenog „Teksaskog ubicu sa autoputa“ iz *Podzemlja*, tako i poludelog Bena Levina iz *Kosmopolisa* (Olster 2011: 10), a ovom nizu bismo slobodno mogli dodati i Hamada, mladog teroristu iz romana *Padač*, čiji lik DeLilo upravo temelji na Osvaldu.

Dakle, likovima poput Edgara Huvera, koji stvaraju i prekrajaju istoriju, DeLilovi romani suprotstavljaju otpadnike od sistema i istorije, likove koji u malim sobama, nevidljivi i nepoznati, planiraju nasilan prodor u istoriju. U romanu *Padač* susrećemo se sa mladim Hamadom u trenutku kada se priključuje grupi terorista koji planiraju da izvrše napad na Svetski trgovinski centar: „Hamad je gurao kolica kroz supermarket. Za te ljude on je bio nevidljiv, a i oni su za njega polako postajali nevidljivi ... jer on je u suštini bio niko niotkuda.“ (*Padač*, 151-2).¹⁰⁹ Na sličan način razmišlja i Li Harvi Oswald, dok u *Vagi*

---

¹⁰⁶ U originalu: “The American writer in the middle of the 20th century has his hands full in trying to understand, describe and then make credible much of American reality ... it is even a kind of embarrassment to one's own meager imagination. The actuality is continually outdoing our talents...” (Roth 1977: 34).

¹⁰⁷ U originalu: “the seven seconds that broke the back of the American century” (*Libra*, 181).

¹⁰⁸ U originalu: “Oswald ... became the first of those soft white dreamy young men who plan the murder of a famous individual – a president, a presidential candidate, a rock star – as a way of organizing their loneliness and misery” (Oswald: *Myth, Mystery, and Meaning*, 2003).

¹⁰⁹ U originalu: “Hammad pushed a cart through the supermarket. He was invisible to these people and they were becoming invisible to him. ... he was basically nobody from nowhere.” (*Falling Man*, 171-2).

ogorčeno ponavlja kako je „nula u sistemu“,¹¹⁰ nakon čega pokušava da preseče vene. U romanu *Podzemlje* to je Ričard Henri Gilki, „Teksaski ubica sa autoputa“, koji sa svoje četrdeset dve godine radi na kasi u supermarketu, i razmišlja kako da postane „deo tuđe istorije“, a u *Kosmopolisu* Ričard Šits, alijas Beno Levin, koga je sistem sveo na „beznačajan tehnički element“. I u drugim DeLilovim romanima, kao što je na primer *Mao II*, susrećemo se sa sličnim mračnim, promašenim figurama koje napadaju sistem koji ih ne prepoznaje, a koje nas podsećaju na banalnost i apsurdnost zla koje se ukorenilo u savremenom svetu. U ovom romanu to je Džordž Hadad, koji za razliku od Osvalda, Gilkija, Levina i Hamada sam po sebi ne izaziva saosećanje čitaoca, već traži pravdu za odbačene ukazujući na duboko pogrešne vrednosti na kojima se zasniva zapadna civilizacija koja je sebi dodelila ulogu prosvetitelja.

Najuočljivije paralele se pak mogu povući između Osvalda i Hamada, mladića koji su gotovo opsednuti idejom o sopstvenoj isključenosti iz glavnih društvenih tokova. Najpre, i Hamad i Osvald opsesivno razmišljaju o tome kako da sebe učine vidljivim za sistem, ali kako nisu dovoljno snažne figure, oni postaju instrumenti u rukama drugih, mračnih sila o kojima imaju samo delimično znanje, a koje upravo manipulišu izgubljenim očajnicima poput njih. Zatim, Osvald zamišlja kako će njegov život dobiti svrhu priključivanjem nekoj tajnoj komunističkoj organizaciji: „Pronaći će neku komunističku ćeliju ... Oni će mu dati zadatke koje treba da izvrši, noćne misije koje zahtevaju inteligenciju i tajnovitost. Nosiće tamnu odeću, preskakaće krovove na kiši.“¹¹¹ Hamad na isti način hrli u „kuću sledbenika“ (*Padač*, 76), gde krvnom zakletvom na ubijanje Amerikanaca njegov život konačno dobija smisao: „Primali su naloge najvišeg džihada, naloge da proliju krv, svoju i tuđu.“ (*Padač*, 153).¹¹² Osvaldovo zadovoljstvo pri pomisli na to da je priključivanjem zaveri postao „čovjek u istoriji“¹¹³ (*Libra*, 149) oseća se i kod Hamada: „Nosio je bombaški prsluk i znao

---

¹¹⁰ U originalu: “A zero in the system.”; “He is a zero in the system.” (*Libra*, 151, 357).

¹¹¹ U originalu: “He would find a communist cell. ... They would give him tasks to perform, night missions that required intelligence and stealth. He would wear dark clothes, cross rooftops in the rain.” (*Libra*, 35, 37).

¹¹² U originalu: “They received instruction in the highest jihad, which is to make blood flow, their blood and that of others.” (*Falling Man*, 173).

¹¹³ U originalu: “He was a man in history now.” (*Libra*, 149).

da je sada konačno postao čovek, spreman da prevali put do Boga.“ (*Padač*, 152).¹¹⁴ Njihove misli su toliko slične da se katkad čini da je reč o jednom istom liku koji samo silno želi da oseti da negde pripada. Hamad je došao u Ameriku da stekne tehničko obrazovanje i da se asimiluje u društvo kako bi se što bolje pripremio za samoubilački teroristički napad, međutim „[l]etačka obuka nije mu išla od ruke“ (*Padač*, 151)¹¹⁵ – isto kao što ni Osvald u *Vagi* ne pokazuje zavidne veštine u ulozi marinca. Osim toga, oni ne uspeavaju da se integrišu u društvene tokove, iako o tome potajno maštaju:

Vozio je micubiši pospanim ulicama. Jednoga dana, čudno, video je automobil u koji se strpalo šestoro-sedmoro ljudi, i svi su bili mladi, možda dečurlija sa koledža, momci i devojke. Da li bi mogao da izađe iz svog automobila i uđe u njihov? (*Padač*, 152).¹¹⁶

Šta sprečava Hamada da se asimiluje i izađe iz izolacije i šta on to vidi u mladićima i devojka u automobilu što ga istovremeno privlači i odbija? S jedne strane, on se susreće sa jednom novom kulturom čiji se sistem vrednosti u velikoj meri razlikuje od njegovog. To je ujedno i pretnja za njegov već izgrađeni sistem koji bi u susretu sa Drugim mogao da se poništi, posebno zato što se on unapred doživljava kao kolonizator: „Ti ljudi koji džogiraju u parku, gospodari sveta. Ti starci koji sede u ligeštulima, sa kopicama za bejzbol i belim telima izbrazdanim venama, oni upravljaju našim životima.“ (*Padač* 153).¹¹⁷ Džozef Konte (Joseph Conte) upravo u toj „netrpeljivosti prema globalizaciji i zapadnoj tehnokratiji“¹¹⁸ uočava zajedničku crtu DeLilovih nasilnika. Međutim, ironija je u tome što ni Hamad ni Osvald zapravo nemaju izgrađen sopstveni sistem vrednosti, pa se u pozadini njihovih razmišljanja često krije tuđa propaganda, zasnovana na neistinama koje oni tako mladi, usamljeni i ranjivi nisu u stanju da prepoznaju.

---

¹¹⁴ U originalu: “He wore a bomb vest and knew he was a man now, finally, ready to close the distance to God.” (*Falling Man*, 172).

¹¹⁵ U originalu: “His flight training was not going well.” (*Falling Man*, 171).

¹¹⁶ U originalu: “He drove the Mitsubishi down sleepy streets. One day, so strange, he saw a car with six or seven people crammed in, laughing and smoking, and they were young, maybe college kids, boys and girls. How easy would it be for him to walk out of his car into theirs?” (*Falling Man*, 172).

¹¹⁷ U originalu: “These people jogging in the park, world domination. These old men who sit in beach chairs, veined white bodies and baseball caps, they control our world.” (*Falling Man*, 173).

¹¹⁸ U originalu: “...the antipathy toward globalism and Western technocracy is a common trait.” (Conte 2008: 187).

S druge strane, Hamad silno želi da se uklopi u sistem, ali strahuje da neće biti prihvaćen, zato što na globalnom planu zapadna civilizacija, po njegovom mišljenju, ne prihvata drugost, odnosno sve koji nisu „zreli, energični, harvardovci, svetski putnici, bogati, zgodni, srećni, duhoviti,“ kako je nagovešteno još u *Vagi*. Govoreći o osećaju „izgubljene istorije“ (*Padač*, 74), Hamad ujedno govori i o ukradenoj budućnosti, jer oseća da nikada neće uspeti da se integriše u glavne društvene tokove.

Sličnu bojazan izražava i Beno Levin u *Kosmopolisu*: „Ali kako se zvuci uopšte pretvaraju u reči? Reč je o dva odvojena sistema koja mi svojim kukavnim nastojanjima želimo da povežemo.“ (*Kosmopolis*, 56).¹¹⁹ Ponavljajući ideju o dva odvojena sistema u okviru iste strane kao refren, Beno Levin se zapravo pita kako se postaje deo sistema, odnosno kako se pravi prodor u istoriju drugih. Na takvim mestima u romanu vidimo da likovi odbačenih u DeLilovoj prozi nisu toliko kritični prema sistemu, koliko zapravo žele da se u njega integrišu. U *Kosmopolisu*, na primer, Beno Levin planira ubistvo svog pređašnjeg poslodavca Erika Pakera, koji ga je otpustio bez najave i otpremnine, i „bezdušno“ ostavio da živi u napuštenoj zgradi u blizini Jedanaeste avenije: „Struju kradem od jedne ulične svetiljke. Sumnjam da mu je ikad palo na pamet gde ja to živim. ... Sakupljam stvari, istina je, po trotoarima u kraju.“ (*Kosmopolis*, 58).¹²⁰ Na prvi pogled se čini da ubistvo Erika Pakera simbolizuje napad na vrednosti savremenog sveta koje Erik predstavlja: liberalni kapitalizam, odsustvo saosećanja za druge, problematičan sistem vrednosti. Ipak, kroz Benove „ispovesti“ saznajemo da je u pitanju patetičan čin osвете, pokušaj izlaska iz anonimnosti u cilju očuvanja sopstvenog integriteta, a ne zarad viših ciljeva.

Naime, Levin, Osvald i Hamad sebe doživljavaju kao porozne ličnosti, te Beno razmišlja: „Svetlost na ulici prolazi kroz mene. Ja sam, kako se ono kaže, porozan za svetlost.“ (*Kosmopolis*, 172).¹²¹ Slična misao pohodi i Osvalda, koji i pored svoje nove uloge radikalnog levičara u sukobu sa državom oseća da „... sistem prolazi pravo kroz

---

¹¹⁹ U originalu: “But how can you make words out of sounds? These are two separate systems that we miserably try to link.” (*Cosmopolis*, 55).

¹²⁰ U originalu: “I steal electricity from a lamppost. I doubt if this occurred to him, for my living space... I collect things, it is true, from local sidewalks.” (*Cosmopolis*, 57).

¹²¹ U originalu: “Light shines through me on the street. I'm what's the word, pervious to visible light.” (*Cosmopolis*, 195).

njega, kroz sve, čak i revoluciju. On je nula u sistemu.“¹²² Oni osećaju da svetlost i sistem prolaze kroz njih zato što su, poput Hamada, nevidljivi, nevažni i promašeni u svojim „kukavnim naporima“ da se povežu sa sistemom. Na jednom drugom nivou, oni su porozni za svetlost zato što su figure iz mraka koje donose smrt i kraj komunikacije zarad, kako se čini, očuvanja elementarnog samopoštovanja.

Za ove likove je, dakle, važna vidljivost u sistemu, a ne borba protiv njega. U dugo planiranom susretu sa Erikom, vidimo da je Levina „[o]hrabrila ... pomisao da ga je Erik prepoznao“ (*Kosmopolis*, 167), što je važno zbog njegovog osećaja integriteta, koji je izgubio kada je od docenta na državnom koledžu, koji je „napustio ... da [bi] zaradio svojih milion dolara“ sveden na „beznačajan tehnički element u firmi“ (*Ibid.*, 57, 60),¹²³ da bi na kraju bio izbačen iz sistema. Njegova borba za vidljivost pak ne predstavlja borbu protiv takvog sistema, već želju za priznanjem koja pokreće svakog čoveka. Naime, nadovezujući se na Platona, Hegela i Koževa, Frensis Fukujama (Francis Fukuyama) kaže da svaki čovek „želi da bude priznat kao *ljudsko biće*, to jest kao biće sa određenom vrednošću kao što je dostojanstvo“, dodajući da sistem liberalnog kapitalizma uglavnom obezbeđuje zadovoljenje ove želje (Fukujama 2002a: 23; kurziv F. F.). Međutim, na primeru Bena Levina vidimo protivrečnosti liberalne demokratije, koja za Fukujamu predstavlja „krajnji“, odnosno najprogresivniji stupanj istorije jer „najpotpunije (iako ne potpuno) zadovoljava temeljne ljudske težnje“¹²⁴ – Levinov neuspeli pokušaj da se uklopi u takav sistem napuštanjem državnog koledža i upuštanjem u neizvesne tokove slobodnog tržišta pokazuje da mogućnosti ipak nisu jednake za sve. Pravo je pitanje, dakle, čije težnje zadovoljava savremeno društvo liberalne demokratije, koje ne predviđa mesto za drugačije i neprilagođene.¹²⁵ Zato umesto da postanu „poslednji ljudi“, oličeni u figuri Erika Pakera,

---

¹²² U originalu: „... the system floats right through him, through everything, even the revolution. He is a zero in the system.“ (*Libra*, 357).

¹²³ U originalu: “He found encouragement in the thought that Eric had recognized him.”; “I was assistant professor of computer applications. Maybe I said this already, in a community college. Then I left to make my million.”; “I became a minor technical element in the firm, a technical fact.” (*Cosmopolis*, 189, 56, 60).

¹²⁴ U studiji „Refleksije o kraju istorije, pet godina kasnije“ Fukujama kaže: „...usled različitih teorijskih razloga, liberalna demokratija i slobodno tržište predstavljaju najbolji režim ili, preciznije, najbolji od mogućih alternativnih načina organizacije ljudskog društva (ili... najmanje loš od svih mogućih režima).“ (Fukujama 2002b: 351).

¹²⁵ Fukujama objašnjava da su „ljudska bića u suštini *nejednaka*; i tretirati ih jednako ne znači afirmisati ih nego poricati njihovu ljudskost.“ (2002a: 303; kurziv F.F.). Ipak, postuliranje prirodne nejednakosti ljudi u

čoveka potpuno zadovoljenih potreba, ali lišenog bilo kakvih težnji i pokretačke snage, pojedinci u DeLilovim romanima poprimaju karakteristike „prvih ljudi“, koji su, kako Fukujama objašnjava, „angažovani u krvavim bitkama za prestiž, ovog puta s modernim oružjem“ (Fukujama 2002a: 29).

Tako i Oswald svoj nasilan prodor u istoriju pravda željom za nekom vrstom priznanja. Nakon hapšenja on razmišlja: „Svi su sada znali ko je on. To mu je dalo snagu. Više nije posmatrao zatočeništvo kao životni usud.“¹²⁶ Dok sedi u ćeliji, Oswald razmišlja kako je konačno otkrio smisao svog života, te kako će vreme provedeno u zatvoru iskoristiti za analizu zločina i velikih životnih pitanja. Njegov život počinje ispočetka i iznenada postaje važan: „Ljudi će doći da ga vide, prvo advokati, zatim psiholozi, istoričari, biografi. Njegov život sada ima jednu jasnu temu, zvanu Li Harvi Oswald.“¹²⁷ Ubistvo predsednika za Osvalda označava prodor u sistem, gde on konačno dobija svoju ulogu od istorijskog značaja, a kako Džeremi Grin (Jeremy Green) primećuje, Oswald veruje da će ga istorija kao „bezlična metafizička sila“ zauvek osloboditi izolacije.¹²⁸

Ovde se nameće paralela i sa Ričardom Henrijem Gilkijem iz *Podzemlja*, koji smatra da nasumičnim ubistvima usamljenih vozača na teksaskim autoputevima obezbeđuje svoje mesto u istoriji „pošto je to bio jedini način da pobegne, da se oslobodi tričavih pojedinosti vlastitog bića.“ (*Podzemlje*, 271).¹²⁹ U pozadini takvog poremećenog toka misli stoji problematična kultura, odnosno kult slavnih ličnosti, koji ohrabruje prodor u istorijske tokove po svaku cenu, i u DeLilovoj poetici jasno su naznačene uzročno-posedične veze između jačanja kulta slavnih i opsesivnih ideja o vidljivosti i priznanju. Tako istoričar Nikolas Branč u romanu *Vaga* razmišlja kako

---

kombinaciji sa pretpostavljanjem društva liberalne demokratije kao najsavršenijeg od svih društvenih uređenja čini se jednako opasnim kao i pretpostavka o jednakosti svih ljudi i ravnomernoj raspodeli kapitala, koju zagovaraju DeLilovi likovi levičara i terorista. U romanima Dona DeLila vidimo da je u oba slučaja za održanje takvog sistema neophodan izvestan broj „beznačajnih elemenata“ na račun kojih prosperiraju kako najbogatiji pojedinci tako i vođe totalitarnih sistema – od terorističkih organizacija do državnih uređenja.

¹²⁶ U originalu: “Everybody knew who he was now. This charged him with strength... He no longer saw the confinement as a lifetime curse.” (*Libra*, 435).

¹²⁷ U originalu: “People will come to see him, the lawyers first, then psychologists, historians, biographers. His life had a single clear subject now, called Lee Harvey Oswald.” (*Libra*, 435).

¹²⁸ U originalu: “Oswald ... imagines history as an impersonal metaphysical force that will at once give him a permanent identity and sweep him out of his isolation.” (Green 2008: 98).

¹²⁹ U originalu: “because this was the only way to escape, to get out from under the pissant details of who he was.” (*Underworld*, 266).

Posle Osvalda, ljudi u Americi više ne moraju da žive kao tihi očajnici. Prijaviš se za kreditnu karticu, kupiš pištolj, putuješ kroz gradove, predgrađa i tržne centre, anonimno, anonimno, tražeći priliku da upucaš prvu uobraženu ispraznu facu, samo kako bi ljudima dao do znanja da postoji neko ko čita novine.¹³⁰

Ričard Henri Gilki iz *Podzemlja* upravo predstavlja izdanak takvog sistema, i on je još jedan lik koji DeLilo izgrađuje po Osvaldovom modelu, na šta ukazuje slučajni snimak ubistva koji se u romanu poredi sa Zapruderovim snimkom atentata na Kenedija, ali i njegova trostruka struktura imena. Pomisao na to da je konačno postao vidljiv za sistem opija ga koliko i Osvalda, i on je na ivici da otkrije svoj identitet medijima, jedinom mestu gde oseća da je živ, jer on: „mora sve da izbaciti iz sebe, da podeli s drugima“ (*Podzemlje*, 271).¹³¹

Takvo razumevanje vidljivosti unutar sistema pak odaje manijakalnu crtu ličnosti, koja predstavlja još jednu nit koja povezuje DeLilove likove nasilnika u istoriji. To su ne samo promašene, već i poremećene ličnosti kod kojih postoji ogroman jaz između želja i mogućnosti. Na primer, i Osvald i Levin imaju veliku ambiciju da napišu kapitalna dela, Osvald „Istorijski dnevnik“ po uzoru na Vinstona Smita iz Orvelovog romana *1984*, dok Levin želi da napiše „Ispovesti“, „deset hiljada stranica“ (*Kosmopolis*, 58) za koje je najočiglednija inspiracija istoimeno delo Aurelija Avgustina. Beno živi u uverenju da je svojevrsni filozof koji se bavi važnim temama: „Bitišem filozofski na rubu sveta. ... Krupne mi teme kolaju kroz svest. Tema usamljenosti i odbačenosti.“ (*Kosmopolis*, 58-59).¹³² Međutim, kako nisu u stanju da se pisanjem bore protiv sistema – njihovi zapisi odaju niz poremećaja, poput Osvaldove disleksije i Levinove fanatičnosti i paranoje – oni se okreću nasilju, najbržem načinu prodora u glavne istorijske tokove. Paralelu možemo povući i između Osvalda i Hamada, koji su prikazani kao povodljivi mladi ljudi zavedeni lošim

---

¹³⁰ U originalu: “After Oswald, men in America are no longer required to lead lives of quiet desperation. You apply for a credit card, buy a handgun, travel through cities, suburbs and shopping malls, anonymous, anonymous, looking for a chance to take a shot at the first puffy empty famous face, just to let people know there is someone out there who reads the papers.” (*Libra*, 181).

¹³¹ U originalu: “...Richard had to take everything outside, share it with others...” (*Underworld*, 266).

¹³² U originalu: “I live at the ends of the earth philosophically. ... There are great themes running through my mind. The themes of loneliness and human discard.” (*Cosmopolis*, 57-58).

idejama. Osim povodljivosti, Osvald i Hamad dele i autodestruktivnu crtu, pa Osvald u dva navrata u *Vagi* sebi nanosi ozbiljnije povrede, prvi put kada kao marinac puca sebi u ruku i potom odlazi u zatvor, i drugi kada prerezivanjem vena koketira sa idejom samoubistva (*Libra* 91, 151). S druge strane, Hamad voljno odlazi u smrt zarad „višeg cilja“, odnosno, kako je indoktriniran, ubijanja Amerikanaca, suzbijajući razmišljanja o „ostalima, onima koji će poginuti“ (*Padač*, 155),¹³³ koja ga s vremena na vreme obuzimaju. Dva Ričarda u zrelih četrdesetim, Gilki i Šits (Levin), primeri su ozbiljnije poremećenih ličnosti koji između ostalog pate od teške depresije. Ričard/ Beno u svojim ispovestima kaže: „Oduvek se priča da sam nepredvidljiv. On je nepredvidljiv. On ima problema sa identitetom i higijenom. On hoda, kako bih rekao, čudno.“ i „Rekli su mi da imam problema sa mentalnom ravnotežom, pa su me premestili da radim na manje važnim valutama ... A onda su me otpustili...“ (*Kosmopolis*, 56, 60).¹³⁴ Tako ni Ričard Gilki ne uspeva da se uklopi u sredinu: „Nekada je imao zadatak da u supermarketu sedi u staklenoj kabini i sakuplja čekove ... ali je po svoj prilici nešto zabrljao pa su ga ponovo vratili za kasu, da provlači kupljenu robu preko skenera ... izložen povremenom zlostavljanju apsolutnih stranaca.“ (*Podzemlje*, 271).¹³⁵ Ukratko, njihova duševna bolest u velikoj meri je odgovorna za njihovo ponašanje, pa DeLilovi romani deo krivice za njihove neobjašnjive zločine pripisuju društvu koje takve ljude odbacuje kao neprilagođene, oduzimajući im pravo na postojanje u okvirima sistema.

Dakle, likovi očajnika, odbačenih i neprilagođenih, deo su jednog posebnog sveta u okviru DeLilovog opusa, u kome ćemo neretko primetiti (za pojedine kritičare uznemirujuće) razumevanje za zločinca, „saosećanje za đavola“. U romanu *Mao II*, predstavnik terorističke organizacije iz Bejruta, Džordž Hadad kaže:

---

¹³³ U originalu: “What about the others, those who will die? ... What about the others?” (*Falling Man*, 176).

¹³⁴ U originalu: “They always said I was erratic. He is erratic. He has problems of personality and hygiene. He walks, whatever, funny.”; “They said I had problems of normalcy and they demoted me to lesser currencies. I became a minor technical element in the firm, a technical fact. I was generic labor to them.” (*Cosmopolis*, 55, 60).

¹³⁵ U originalu: “He used to sit in a glass booth at the supermarket batching personal checks ... but he seemingly messed up somehow and was out at the counters again, running items over the scanner ... subject to the casual abuse of passing strangers in the world.” (*Underworld*, 266-267).

I nije li romanopisac taj ... koji u duši zna šta terorista misli i oseća? Kroz istoriju su upravo pisci bili naklonjeni nasilniku koji živi u mraku. Sa kim saosećate? Sa kolonijalnom policijom, okupatorom, bogatim zemljoposедnikom, korumpiranom vladom, militarističkom državom? Ili sa teroristom?¹³⁶

Ova ideja se, kao Šobov narativni *déjà vu*, ponavlja u DeLilovim romanima u različitim oblicima, kao i sama figura ubice, teroriste, poremećenog nasilnika koji napada sistem iz očajja. Pravi romanopisac zna kako se terorista oseća zato što i sam napada sa margine,¹³⁷ preispituje uvrežene vrednosti, obrušava se na sistem i tradiciju i u tom smislu teroristički napad jeste neka vrsta metafore umetnosti pisanja romana koju karakterišu kako kreativni, tako i rušilački princip. Razumevanje, odnosno saosećanje sa zločincem, naravno, ne sugeriše i aboliranje od zločina, već ideju o tome da zločini velikih razmera ne mogu isključivo ići na teret pojedinca. O tome najbolje svedoči pomenuta asimetrija između Osvalda i Kenedija, zbog koje narativ, po rečima Pitera Boksala, „*ne uspeva* da se poveže,”¹³⁸ ali i između Osame bin Ladena i žrtava terorističkih napada, koja inspiriše razvijanje teorija zavere uprkos zvaničnim izveštajima, na čemu DeLilovi romani tako uporno i slikovito insistiraju. Istinu je, dakle, potrebno tražiti na drugom mestu, ili će priča u suprotnom zauvek ostati nepovezana.

Još jedan razlog zbog koga ćemo u DeLilovom romanu često osetiti razumevanje za zločinca jeste njegovo zajedničko stradanje sa žrtvom, kao i apsurd i uzaludnost njegovog nedela, čime je ujedno veća i tragedija same žrtve. Ironija je, dakle, u tome što zločinac ne uspeva da promeni sistem, što DeLilovi romani iznova sugerišu. Ubica poput Osvalda je očajnik, „promašeni mučenik“ (*a misplaced martyr; Libra*, 33), ili žrtva sistema gotovo kao nevine žrtve koje sa sobom vodi u smrt. Isto važi i za Hamada, ali i za Bena Levina, koji će zauvek ostati nevidljiv za sistem koji će nastaviti da proizvodi nove Erike Pakere. Drugim

---

¹³⁶ U originalu: “And isn’t it the novelist ... who knows in his soul what the terrorist thinks and feels? Through history it’s the novelist who has felt affinity for the violent man who lives in the dark. Where are your sympathies? With the colonial police, the occupier, the rich landlord, the corrupt government, the militaristic state? Or with the terrorist?” (*Mao II*, 130).

¹³⁷ Videti str. 1.

¹³⁸ U originalu: “narrative *fails* to cohere” (Boxall 2006: 133, kurziv P. B.).

rečima, uprkos tome što se Ričard Šits / Beno Levin po mišljenju Džozefa Kontea „ne može posmatrati kao mučenik u borbi za globalnu teokratsku državu“,¹³⁹ on se svakako može razumeti kao stradalnik i gubitnik u borbi protiv globalne oligarhijske države, u kojoj će ostati da „bitiše“, usamljen i očajan, „na rubu sveta“ (*Kosmopolis*, 58). I za drugog Ričarda, ubicu iz *Podzemlja*, ispostaviće se da je i sam žrtva sistema, odnosno agresivnog medijskog senzacionalizma, jer iza njegovih nedela, isto kao kod ostalih pomenutih zločinaca, stoji snažna želja da ga sistem konačno prepozna, što se manifestuje kroz njegovu duševnu bolest. Kao i ostali, i on bira nasilje kao najsigurniji put prodora u glavne tokove sistema i istorije. U romanu *Mao II* Džordž Hadad upravo upozorava na ovu autodestruktivnu crtu zapadne civilizacije, tražeći pravdu za teroriste: „Zbunjujuće je kad ubijaju nedužne. Ali to je upravo jezik primećivanja, jedini jezik koji Zapad razume.“¹⁴⁰

Zato se u romanima traži bar neka vrsta saosećanja sa odbačenim i precrtanim figurama u istoriji, na koje je i crkva zaboravila udaljivši se od sopstvenog učenja i osnovne hrišćanske ideje da je jedini ispravni odgovor na nasilje bezuslovna ljubav i saosećanje za svakoga, pa i one koji su skrenuli s „božijeg“ puta. U romanu *Vaga*, ovu ideju najeksplicitnije formuliše lik Osvaldove majke, koja je i sama izdvojena kao „društveno neprilagođena“.¹⁴¹ Kroz lik Margaret Osvald, koja je kao prodavačica i kasirka u prodavnici čarapa otpuštena ne samo zbog toga što ne zna da sabira i oduzima, već i zato što ne koristi dezodorans (*Libra*, 38), predstavljeni su paradoksi američkog društva i problematična priroda američkog osećaja za pravdu. Paradoks je, međutim, u tome što Margaret najvećim delom romana stoji upravo pred sudijom i porotom, dok svaka njena izjava podvlači neiskrenost i neispravnost postulata na kojima se zasniva sistem pravičnosti. Nakon što je Osvald sahranjen na brzinu, bez službe sveštenika, ona sudiji postavlja pitanje:

---

¹³⁹ U originalu: „... Levin is not to be regarded as a martyr in the cause of a global theocratic state...“ (Conte 2008: 187).

¹⁴⁰ U originalu: “It’s confusing when they kill the innocent. But this is precisely the language of being noticed, the only language the West understands.” (*Mao II*, 157)

¹⁴¹ U originalu: “a social misfit” (*Libra*, 38).

... ako je Li zalutala ovca, pa ga zbog toga ne želite u crkvi, svrha crkve je promašena. Dobri ljudi ne moraju da idu u crkvu. Recimo da njega zovu ubicom. Upravo je ubicama potrebna crkva. Zar tako ne govori Isus?¹⁴²

Margaret na ovaj način, jednostavnim narodskim jezikom postavlja naizgled banalno pitanje koje iz temelja preispituje agresivni sistem sprovođenja pravde koji ne predviđa mogućnost učenja i pokajanja. Možda je Margaret Oswald lik koji u celokupnom DeLilovom opusu najjasnije govori o začaranom krugu zla u kome kroz istoriju žrtva i zločinac postaju dve strane novčića, odnosno kako Oswald zamišlja: „On i Kenedi su partneri. Figura ubice na prozoru neodvojiva je od žrtve i njegove istorije.“¹⁴³ Ova ideja posebno je naglašena u *Padaču*, gde se figure žrtve i zločinca i doslovno sjedinjuju u trenutku kada se „organski šrapnel“, raspršeni delići tela bombaša samoubica, zarivaju u tela žrtava. Uz puno razumevanje i poštovanje prema žrtvama, DeLilo na ovaj način, između ostalog, postavlja pitanje nismo li svi žrtve sve agresivnije politike i skrivenih interesa i zapleta. Ovu temu, koja se ponavlja iz romana u roman, dodatno naglašavaju i same pripovedačke tehnike koje u DeLilovom stvaralaštvu oponašaju proces stvaranja istorije, a koje zahtevaju posebnu pažnju.

2.3 Istorija, zaplet, kontraistorija

Pojam zapleta, koji Hejden Vajt i Pol Ven krajem 20. veka iz oblasti književne teorije premeštaju u studijsko polje istorije, posebno je važan za razumevanje istorijskog okvira u poetici Dona DeLila. Kao što smo videli, za jedan broj teoretičara zaplet, bez koga je priča apstraktna, „logički nemoguća“ (Chatman 1978: 47), ima centralno mesto u svakom narativu, istorijskom ništa manje nego u fiktivnom.¹⁴⁴ Ovim pitanjem se bave i romani Dona DeLila, u kojima se historiografsko i imaginarno neprestano prepliću,

---

¹⁴² U originalu: „...if Lee is a lost sheep and that is why you don't want him in the church, it escapes the purpose of a church. The good people do not need to go to church. Let's say he is called a murderer. It is the murderers who need a church. Isn't this what Jesus teaches?“ (*Libra*, 449).

¹⁴³ U originalu: „He and Kennedy were partners. The figure of the gunman in the window was inextricable from the victim and his history.“ (*Libra*, 435).

¹⁴⁴ Videti str. 16.

sugerišući neminovno prožimanje ove dve vrste diskursa. Ipak, čini se da sam DeLilo prihvata ovu tezu sa kritičkom distancom, ispitujući u kojoj meri se može govoriti o procesima selekcije i fabuliranja u historiografiji bez uplitanja u vrzino kolo relativizacije, kružne argumentacije i naučnog pesimizma, te često koristi parodiju i ironiju kako bi preispitao ulogu zapleta u savremenom tumačenju istorije i odveć tekstualnom doživljaju sveta. Kroz različite metafikcionalne strategije, ogoljavanjem narativne strukture, DeLilo zapravo prenaplašava i karikira ulogu zapleta u konstrukciji priče, pažljivom analizom procesa njegovog stvaranja.

Autora, međutim, posebno zaokuplja višeznačnost reči „zaplet“ (eng. *plot*), koja se sa engleskog može prevesti i kao „zavera“, „tajni plan“, te upravo na tom mestu pronalazi inspiraciju za sopstvene narativne tehnike. Zavera, a ne zaplet, sudeći po DeLilovom opusu, oblikuje svaki narativ iza kog se vazda krije interes konspiratora, skriveni plan koji u priču unosi dah misterije koju valja protumačiti. Zato se u DeLilovom romanu fokus često premešta sa samog zapleta (zavere) na njegovog tvorca: zaveru izmaštavaju već pomenuti „ljudi u malim sobama, u izolaciji“, od pisca i istoričara do teroriste, čije „tajne i grozničave ideje“¹⁴⁵ menjaju istorijske tokove.

Zaplet ili zavera za DeLila tako postaju važni elementi u mehanizmu stvaranja značenja kako u fiktivnom, tako i u istorijskom diskursu, a DeLilo njihov najočitiji pojavni oblik prepoznaje u teorijama zavere koje okružuju ključne događaje u savremenoj američkoj istoriji, posebno ubistvo Džona Kenedija i teoristički napad 11. septembra 2001. Međutim, za razliku od popularnih političkih romana i trilera, kao i romana alternativne istorije, u kojima teorija zavere predstavlja centralni deo zapleta, u romanima Dona DeLila ona ima višestruku funkciju, pa se može posmatrati kao metafora diskursa fikcije i historiografije, kao element metafikcije, parodija, ali i kao jedan od ključnih elemenata misterije u romanu. Za Džona Maklura (John McClure), na primer, upravo teorija zavere unosi atmosferu misterije u DeLilove romane, i postaje svojevrsna zamena za religiju: „Jer teorija zavere objašnjava svet, poput religije, tako što postulira postojanje tajnih sila koje

---

¹⁴⁵ U originalu: “Men in small rooms, in isolation. ... Men in small rooms. Men reading and waiting, struggling with secret and feverish ideas.” (*Libra*, 196, 41).

prožimaju i transcendiraju sferu običnog života“.¹⁴⁶ Maklur još navodi da u postreligijskom svetu DeLilovog romana teorija zavere postaje gotovo jedina adekvatna zamena za mistični doživljaj stvarnosti, kao vera u nedokučivu višu silu, ljude iz senke koji upravljaju životima drugih i prekrajaju istoriju (*Ibid.*). Teorija zavere tako ulazi u poetiku Dona DeLila kao suprotnost historiografiji, kontraistorija koja pronalazi skrivene veze i interese u pozadini zvaničnih dokumenata i izveštaja. Još u romanu *Running Dog* jedan od protagonista, Glen Selvi, govori o svetskim zaverama i fantastično isplaniranim atentatima koji predstavljaju novo polje opsesija, dok u romanu *Great Jones Street* (1973) jedan junak objašnjava da država namerno podstiče strah primenom sile, te kaže: „Čitaj Kafku, čitaj prokletog Orvela.“¹⁴⁷ Ove ideje odjekuju gotovo u svakom DeLilovom romanu, posebno u *Vagi* i *Podzemlju*, gde se odražavaju i na same pripovedačke postupke i strukturu dela. Slobodnim, ali suptilnim preplitanjem zvanične historiografije, teorije zavere i fikcije, DeLilovi romani preispituju strukturu zvaničnih historiografskih izveštaja, i posmatraju ih kao proizvod imaginacije, odnosno kao fikciju, dovodeći na taj način čitaoca do upitanosti nad mogućnostima sagledavanja istine u narativnim predstavama stvarnosti. Krajnji cilj autorovog pristupa, međutim, nije da pobudi sumnju u zvanične izveštaje, već da oponaša dominantan diskurs vremena i postavi pitanje u kojoj meri nas savremena tumačenja stvarnosti i „osećaj tajne manipulacije istorijom“¹⁴⁸ približavaju, odnosno udaljuju od istine.

U tom smislu teorija zavere u DeLilovom stvaralaštvu ima posebnu ulogu u predstavljanju paranoičnog duha vremena. Dok u romanu *Running Dog* likovi govore o razvijenom sistemu nadzora preko kog se neprestano prikupljaju informacije: „Banke, osiguravajuća društva, kreditna udruženja, poreska uprava, kancelarije za izdavanje pasoša...“¹⁴⁹ u *Vagi* se teorije zavere javljaju u obliku neproverenih glasina koje podstiču

---

¹⁴⁶ U originalu: “For conspiracy theory explains the world, as religion does, without elucidating it, by positing the existence of hidden forces which permeate and transcend the realm of ordinary life.” (McClure 1991: 103).

¹⁴⁷ U originalu: “This is the age of conspiracy. ... World-wide conspiracies. Fantastic assassination schemes.” (*Running Dog*, 111); “Read your Kafka. Read your bloody Orwell. The state creates fear through force.” (*Great Jones Street*, 155).

¹⁴⁸ U originalu: “a sense of the secret manipulation of history.” (DeLillo, *Assassination Aura*, 2005: vi).

¹⁴⁹ U originalu: “Banks, insurance companies, credit organizations, tax examiners, passport offices...” (*Running Dog*, 93).

sveopštu paranoju. Takve su, na primer, priče o planovima za ubistvo Fidela Kastro: „Planirali su da otruju Kastrove cigare... da pošalju ubice u Havanu, trovače, snajperiste, sabotere... Pokušavali su da naprave školjku koja će eksplodirati kad ode da pliva.“¹⁵⁰ Naravno, veo mistične prašine posebno okružuje jednu od najvažnijih figura u američkoj istoriji, Džona Kenedija: „Znaš da se ovaj Kenedi šetka sa deset ili petnaest ljudi koji liče na njega. Znaš to?“¹⁵¹ ali i njegovu tragičnu smrt koja nakon više od pola veka nastavlja da inspiriše teoretičare zavere koji se bave motivima atentata, načinom na koji je izveden i potom razjašnjen.

DeLilo u romanu *Vaga* zapravo obrađuje nekoliko alternativnih tumačenja atentata, poput teorija o broju atentatora i metaka, i Osvaldovoj suštinskoj nekompetentnosti da obavi tako važan zadatak. Na primer, u sceni atentata u *Vagi* upoznajemo i drugog atentatora, izvesnog Rejma, čiji hitac pogađa predsednika u glavu, nakon što ga je Osvaldov samo okrznuo po vratu. Osvald u tom trenutku shvata da su njegova tri hica promašila metu i razmišlja kako je izigran:

Okej, pogodio ga je jednom. Ali ga nije ubio. Čini mu se da ga je pogodio u gornji deo leđa ili negde u području vrata, ne usmrivši ga. Onda je promašio i pogodio guvernera. Onda je potpuno promašio. To su okolnosti za koje oni ne znaju. Jesu li sigurni da je baš on bio na prozoru? Možda su stvari drugačije nego što misle. Nameštaljka.¹⁵²

Dok sedi u školskom spremištu knjiga u Dalasu, Osvald razmišlja kako je prevaren, mada čitaoci unapred znaju i za drugog atentatora i Osvaldovu sekundarnu ulogu u zapletu. Dvadesetak stranica ranije u romanu posmatramo jednog pripadnika parapolitičkih snaga, Ti-Džej Makija, kako analizira Osvaldovu ulogu u zaveri i preokreće smer daljeg razvoja

---

¹⁵⁰ U originalu: “They were planning to poison Castro's cigars ... to send assassins to Havana, poisoners, snipers, saboteurs. ... They were devising a sea shell that would explode when he went swimming.” (*Libra*, 21)

¹⁵¹ U originalu: “You know this Kennedy goes around with ten or fifteen people who look just like him. You know that?” (*Libra*, 141).

¹⁵² U originalu: “Okay, he shot him once. But he didn't kill him. To the best of his knowledge he hit him in the upper back or somewhere in the neck area, nonfatally. Then he missed and hit the Governor. Then he missed completely. These are circumstances they don't know about. Are they sure it was him in that window? It could be different than they think. A setup.” (*Libra*, 408).

zapleta uvodeći drugog atentatora u priču. Isprva zamišljen kao lažni atentat, zaplet dobija ozbiljniji, sumorniji ton rečenicom „Ti-Džej nije verovao da će Oswald pogoditi metu“¹⁵³ i pretvara se u plan ubistva u kome će Oswald poslužiti kao „žrtveno jagnje“ i zatvoriti konstrukciju priče, a time i samu istragu.

DeLilo ovaj zaplet unutar zapleta kreira prema postojećim, bezbroj puta ispričanim teorijama zavere koje pokušavaju da osvetle pozadinu tragičnog ubistva Džona Kenedija, prikazujući Ameriku druge polovine dvadesetog veka kao zemlju kojom upravljaju mračne sile, a ne zvanične vladajuće strukture poput Bele kuće, koja u *Vagi* predstavlja sam „vrh neznanja“. To je zemlja kojom vladaju ljudi iz moralnog podzemlja – Ti-Džej Maki i Vin Everet su likovi izgrađeni po uzoru na Edgara Huvera, koji u *Podzemlju* „radi u polutama“ i „donosi ljudima propast“ (*Podzemlje*, 581) – dok predstavnici vlasti, ministri, računaju na to da će biti „izolovani od znanja“ kao najveće opasnosti (*Libra*, 21-22). Roman dočarava i paranoičan strah od levičarskih pokreta i komunizma, koji bi mogli da izazovu nered u uređenom američkom sistemu: „Sva opasnost je u Beloj kući, od nuklearnog oružja nadalje. Šta to on [Kenedi] smeru sa Kastrom? Kakav to tajni kanal ima u saradnji sa Sovjetima?“¹⁵⁴, a što je u romanu nagovešteno kao mogući motiv za atentat na Džona Kenedija. DeLilo u *Vagi* vešto ilustruje vreme prisluškivanja, poligrafa, potkazivanja i brižljivog pohranjivanja podataka o važnim i potencijalno opasnim ličnostima epohe, kroz prikaze različitih predstavnika parapolitičkih organizacija, koji će u romanu *Podzemlje* biti objedinjeni u jedinstvenoj ličnosti Džona Edgara Huvera.

Dakle, kroz Kenedijevu i Oswaldovu priču sazdanu od istina, poluistina i glasina, DeLilo ilustruje doba zavere i paranoje u američkoj i svetskoj istoriji, pri čemu se njihove priče protežu i kroz druge romane, sugerišući ideju o sveopštoj povezanosti i zaveri na globalnom nivou. Već je bilo reči o DeLilovom prenošenju tema i motiva iz romana u roman kroz „narativni *déjà vu*“,¹⁵⁵ međutim, važno je istaći da pomenute „veze i tajne saveze“ DeLilovi romani često pronalaze i na banalnim mestima, kao na primer, u ponavljanju određenih brojeva, imena i boja. U tom smislu roman *Podzemlje*, koji

---

¹⁵³ U originalu: “T-Jay didn’t trust Oswald to make the shot.” (*Libra*, 386).

¹⁵⁴ U originalu: “All the danger is in the White House, from nuclear weapons on down. What’s he plotting with Castro? What kind of back channel does he have working with the Soviets?” (*Libra*, 68)

¹⁵⁵ Videti str. 48.

uspostavlja intratekstualne i intertekstualne veze između likova i događaja iz najrazličitijih sfera, kako unutar tako i van okvira DeLilovog opusa, svakako prednjači nad ostalim romanima ovog pisca. Iako ga Džon Duval opisuje kao „Modernističku potragu Nika Šeja za izgubljenim vremenom“,¹⁵⁶ *Podzemlje* je praktično neprepričljiv roman zbog mnoštva zapleta i podzapleta – od porodične priče protagoniste Nika Šeja, do pojedinačnih priča Edgara Huvera, Lenija Brusa, umetnice Klare Saks i crtača grafita Ismaila Munjosa, Teksaskog ubice sa autoputa i njujorških opatica, do porodice Kotera Martina, dečaka sa kojim počinje glavni deo zapleta – potraga za bejzbol lopticom. Svi likovi su, dakle, povezani u jednom velikom zapletu koji govori o putanji bejzbol loptice kojom je Tomson izveo pobjednički hounran na utakmici Džajantsa i Dodžersa oktobra 1951. godine. Loptica, opet, predstavlja metaforu nuklearnog jezgra i atomske bombe,¹⁵⁷ čiji se preteći oblak nadvija nad čitavom epohom druge polovine 20. veka koju roman ambiciozno i uspešno dočarava, i na taj način predstavlja vezivnu nit između likova koje prožima isti osećaj paranoje, ali i strepnja od konačnog atomskog udara. Osim skrivenih i očiglednih veza između likova i događaja, u romanu postoji i mnogo tajnih organizacija, o kojima piše Patrik O’Donel (Patrick O’Donnell), navodeći između ostalog „Džep“, tajnu organizaciju za proizvodnju oružja za koju radi Nikov brat Met Šej, i „Zid“, kojim rukovodi Ismail Munjos, crtač grafita (2008: 114). Za O’Donela ove organizacije, kao „podzemlja [DeLilovog] *Podzemlja*“, postoje kao alternativni svet u kome se kao u ogledalu događaji odigravaju paralelno sa zvaničnim istorijskim zbivanjima, i u kome kao u snu na površinu izbijaju patologije i strahovi koje običan svet oseća dok obavlja svakodnevne aktivnosti (*Ibid.*, 115). Taj podzemni, skriveni svet zapravo čini kontraistoriju, priče koje su izostavljene iz zvaničnih dokumenata, i DeLilo posebno insistira na njihovoj važnosti kroz smislene i (naizgled) besmislene veze koje neprestano uspostavlja sa historiografijom.

Ideju o podzemnom, skrivenom svetu koji krije dublju istinu od one u pojavnoj stvarnosti DeLilo jasno formuliše još u romanu *Vaga* kroz slike podzemne železnice, koje

---

¹⁵⁶ U originalu: “*Underworld* records Nick Shay's modernist search for lost time.” (Duvall: 2002: 25).

¹⁵⁷ U *Podzemlju* Marvin Landi kaže: „A sve je to zanimljivo zbog toga što kada su napravili atomsku bombu, čujte ovo, njeno radioaktivno jezgro napravili su u veličini loptice za bejzbol.“ (*Podzemlje*, 176). U originalu: “Which the whole thing is interesting because when they make an atomic bomb, listen to this, they make the radioactive core the exact same size as a baseball.” (*Underworld*, 172).

će kasnije razraditi u *Podzemlju*. U uvodnom poglavlju naslovljenom „U Bronksu“ posmatramo Osvalda kako se vozi njujorškim metroom od Bronksa do 42. ulice, čime je simbolično označen njegov dolazak u samo središte istorijskih zbivanja. Dok voz hrli kroz mračne podzemne prolaze, on stoji u prvom vagonu i razmišlja o tajanstvenoj moći podzemlja: „Nije mu se činilo neobičnim da metro krije mnogo zanimljivije stvari od poznatog grada iznad. Tamo napolju nema ničeg važnog, usred dana, što ne može da pronade u čistijem obliku u ovim tunelima ispod ulica.“¹⁵⁸ Te zanimljivije stvari i čistiji oblik istine upravo su predmet romana *Vaga*, u kome podzemna železnica postaje metafora kontraistorije, tajne istorije atentata. Podzemna železnica, odnosno sama ideja podzemlja, potom u DeLilovom istoimenom romanu postaje ne samo jedna od centralnih metafora skrivene istorije, već i glavna nit koja povezuje raznorodne likove i događaje čije se priče ukrštaju u dubinama podzemlja: u podzemnoj železnici, ali i s druge strane zakona i pojavne stvarnosti.

U svetu DeLilovih romana, dakle, zvanična historiografija je predstavljena kao pojavni oblik dubljih, skrivenih interesa i tajni, koje se najjasnije prelamaju kroz lik Edgara Huvera u *Podzemlju*, posebno u trenutku kad razmišlja o najvažnijoj i najopasnijoj tajni u romanu, o atomskoj bombi i „neprijateljima“ iz Azije „u dugim kaputima i sa krznanim kapama“:

Kakvu li to tajnu istoriju oni ispisuju? Postoji tajna same bombe i postoje tajne koje bomba podstiče, stvari nedokučive čak i za samog Šefa – čoveka čije posvećeno srce čuva sve pogane tajne zapadnog sveta – pošto je tu reč o pričama koje tek nastaju. To je ono što on zna, to da je duh te bombe utisnut ne samo u njenu fiziku čestica i zraka već i u prilike koje ona stvara za nastajanje novih tajni. (*Podzemlje*, 52)¹⁵⁹

---

¹⁵⁸ U originalu: “It did not seem odd to him that the subway held more compelling things than the famous city above. There was nothing important out there, in the broad afternoon, that he could not find in purer form in these tunnels beneath the streets.” (*Libra*, 4).

¹⁵⁹ U originalu: “...he can almost hear the wind blowing across the Central Asian steppes, out where the enemy lives in long coats and fur caps... What secret history are they writing? There is the secret of the bomb and there are the secrets that the bomb inspires, things even the Director cannot guess—a man whose own sequestered heart holds every festering secret in the Western world—because these plots are only now

Za Edgara Huvera, čoveka koji želi da pronikne u srž svake tajne pošto ne može da podnese neizvesnost i neobaveštenost, ona ima gotovo magijsku privlačnost, „libidinoznu“ energiju (*Podzemlje*, 17), pokretačku snagu, pa ima dvostruku ulogu, kao pomenuti element misterije koju tek treba protumačiti i kao materijal za stvaranje novih priča, posebno onih koje doprinose širenju paranoje. Ako ovaj odlomak posmatramo kroz naočari metafikcije, jasna je i dvostruka uloga tajne u samom procesu građenja zapleta. Tajna je utisnuta u „fiziku čestica i zraka“ ne samo bombe, već i svakog zapleta, zato što, s jedne strane, predstavlja središte, duh svake priče, dok sa druge strane donosi materijal za građenje novih priča i podzapleta, određujući pravac u kom se klupko odmotava. O važnosti tajne govori i Vin Everet, još jedan tvorac zavere i zapleta u romanu *Vaga*, kada kaže da u tajni postoji nešto „životvorno“¹⁶⁰ – tajna udiše život svakom zapletu, dok priroda tajne određuje njegov dalji tok.

U složenom svetu *Vage* i *Podzemlja*, međutim, tajna nije jedini mistični element zapleta. Smeštajući dešavanja u istorijski kontekst Hladnog rata, DeLilo i doslovno prenosi specifičnu retoriku ove epohe koju po mišljenju Tomasa Hila Šoba u romanima, novinama, filmovima i muzici karakterišu reči poput „unutrašnji neprijatelj“, „zavera“, „paranoja“, ali i „slučaj“, „sudbina“ (Schaub 2011: 69). Don DeLilo na ovaj način najpre želi da dočara atmosferu paranoje koja je obeležila ovaj period imitirajući dominantni diskurs vremena, pa se pomenute reči nebrojeno puta ponavljaju iz romana u roman. Posebno važnu ulogu u odvijanju zapleta, odnosno zavere, pak ima „slučaj“, splet okolnosti zbog kog se događaji odvijaju određenim tokom, a koji u DeLilovoj poetici najpre podseća na „zlu kob“, tako da romani poput *Vage* i *Podzemlja* zapravo odaju utisak da su upravo ove neobjašnjive sile koje intervenišu između autora i zavere ključni element zapleta istorijskog narativa. U romanu *Vaga* ova zamisao je eksplicitnije izražena, jer i sami likovi iznose svoja zapažanja o duhu vremena, simulirajući na taj način ulogu autora. Jedan od takvih likova je Volter Vin Everet, glavni konspirator atentata na Džona Kenedija i tvorac Osvaldove sudbine, koji u više navrata u romanu razmišlja o posebnoj logici koju nosi svaki zaplet, istorijski i fiktivni:

---

evolving. This is what he knows, that the genius of the bomb is printed not only in its physics of particles and rays but in the occasion it creates for new secrets.” (*Underworld*, 50-51).

¹⁶⁰ U originalu: “There’s something vitalizing in a secret.” (*Libra*, 26).

Zapleti nose sopstvenu logiku. Zapleti imaju tendenciju da se kreću ka smrtnom ishodu. Verovao je da je ideja smrti utkana u prirodu svakog zapleta. Zaplet priče ništa manje nego zaveru naoružanih ljudi. Što zamršeniji zaplet priče, pre će doći do smrti. ... Predosećao je da će se taj zaplet odvijati do jedne granice, razviti logičan kraj.¹⁶¹

Vin Everet na ovom mestu razmišlja o tome u kojoj meri autor ima kontrolu nad sopstvenim zapletom, i izražava bojazan da bi koncept isceniranog atentata čiji je cilj zastrašivanje, ali ne i ubistvo predsednika lako mogao da se otme kontroli. Zaplet, dakle, ne bi trebalo da se završi ubistvom predsednika, već „spektakularnim“, odnosno „hirurškim promašajem“,¹⁶² i eventualnim ranjavanjem nekog agenta tajne službe, kako ponavlja na nekoliko mesta u romanu (*Libra*, 51, 119, 148, 219), ali Everet brine o smrtonosnoj prirodi svakog zapleta i zavere, odnosno trenutku kad se zaplet otima iz ruku autora (konspiratora) i počinje da se kreće svojim tokom, razvijajući sopstvenu logiku. Kako primećuje Piter Boksal, Vin Everet otkriva kontradiktornu prirodu autorstva još dok je zaplet u začetku, ali mu ne preostaje ništa drugo do da „sa osećajem strahovite panike posmatra sopstveni tekst, svoj scenario, kako nestaje u noći“.¹⁶³ Drugim rečima, autoru zapleta, kao Viktoru Frankenštajnu, nakon postavke scenarija ostaje samo da posmatra čudovište u koje njegova priča izrasta, dok prati put sudbine koji je nezavisan od stvaraoaca. Sličnu ideju možemo prepoznati i u romanu *Podzemlje*, u sceni koja prikazuje snimak ubistva na autoputu. U

---

¹⁶¹ U originalu: “Plots carry their own logic. There is a tendency of plots to move toward death. He believed that the idea of death is woven into the nature of every plot. A narrative plot no less than a conspiracy of armed men. The tighter the plot of a story, the more likely it will come to death. ... He had a foreboding that the plot would move to a limit, develop a logical end.” (*Libra*, 221). Ovo je još jedna tema koja se ponavlja iz romana u roman. Još u *Belom šumu* Džek Gledni objašnjava studentima da „svi zapleti imaju tendenciju da se kreću ka smrtnom ishodu. To je priroda zapleta. Politički zapleti, teroristički zapleti, ljubavni zapleti, narativni zapleti, zapleti koji su deo dečjih igara.“ U originalu: “All plots tend to move deathward. This is the nature of plots. Political plots, terrorist plots, lovers’ plots, narrative plots, plots that are part of children’s games.” (*White Noise*, 26).

¹⁶² U originalu: “We don’t hit the president. We miss him. We want a spectacular miss.”; “He wanted a surgical miss.” (*Libra*, 51, 219).

¹⁶³ U originalu: “Everett experiences a ‘sensation of the eeriest panic’ as he watches his text, his script, disappear into the night” (Boxall 2006: 146).

ovom slučaju video-zapis „daje stvarima oblik i sudbinu“, jer „kad traka počne da se obrće, može da se završi samo na jedan način. Tako nalaže kontekst.“ (161, 163).¹⁶⁴

U pozadini zapleta i zavere, dakle, kriju se različite interesne sfere, ali odlučujuću ulogu na kraju igraju slučaj i sudbina, sile koje u velikoj meri oblikuju DeLilov romaneskni svet. O tome u *Vagi* razmišlja i Nikolas Branč, koji na kraju romana u zapletu priče o Kenedijevom i Osvaldovom ubistvu konačno pronalazi element koji bi mogao da poveže nepreglednu građu i protivrečne činjenice iz „Izveštaja Vorenove komisije” o atentatu:

Nikolas Branč misli da zna bolje. Saznao je dovoljno o danima i mesecima koji su prethodili 22. novembru, i dovoljno o samom trenutku od dvadeset sekundi, da bi došao do zaključka da je zavera protiv predsednika bila jedan rasplinuti događaj koji je relativno brzo uspeo najvećim delom zahvaljujući slučaju.¹⁶⁵

Naime, u pokušaju da napiše „tajnu istoriju atentata“, Branč otkriva da je sa svakim novim dokazom i izveštajem sve dalje od istine zato što se zaplet priče protivi logici i zdravom razumu. Razmatranje sila koje prevazilaze ljudske sposobnosti rasuđivanja, međutim, predstavlja njegov konačan poraz pred neukrotivom građom istorije, koju nije moguće smestiti u narativne okvire. Razume se, korišćenje sudbine i slučaja u tumačenju istorijskih događaja predstavlja antinaučne metode – u oba slučaja reč je o postuliranju sila (prisustvu ili potpunom odsustvu višeg, „božanskog“ plana) čije postojanje nije moguće ni dokazati ni osporiti, a koje stupaju na scenu kada nije moguće uočiti sve uzročno-posledične veze među događajima. U tom svetlu treba posmatrati i pomenutu postavku Džona Maklura o ulozi teorije zavere u DeLilovom stvaralaštvu, koja se svodi na skromne ljudske pokušaje razumevanja nelogičnih priča i zapleta. Teorija zavere, koja postulira učešće tajnih sila i skrivenog plana u istorijskim dešavanjima, zapravo predstavlja spas od banalnosti istine,

---

¹⁶⁴ U originalu: “...this is the nature of the footage, to make a channeled path through time, to give things a shape and a destiny”; “Because once the tape starts rolling it can only end one way. This is what the context requires.” (*Underworld*, 157, 160).

¹⁶⁵ U originalu: “Nicholas Branch thinks he knows better. He has learned enough about the days and months preceding November 22, and enough about the twenty-second itself, to reach a determination that the conspiracy against the President was a rambling affair that succeeded in the short term due mainly to chance.” (*Libra*, 441).

ona je potrebna kako bi se održao privid da život još ima nekog smisla, jer, kako Norman Mejler podseća u romanu *Osvaldova priča*, „apsurd izjeda našu vrstu“.¹⁶⁶

Ulogu zavere i sudbine u zapletu DeLilovih romana pojedini kritičari prvenstveno su posmatrali kroz prizmu njegovog katoličkog nasleđa i obrazovanja, pa tako i Džon Karlos Rou (John Carlos Rowe), koji smatra da DeLilo pogled na svet koji u svemu prepoznaje „strukture, zavere, likove, sudbine i imperije“ duguje svom prethodnom (katoličkom) obrazovanju.¹⁶⁷ Patrik O'Donel na sličan način poistovećuje svet dela sa autorom kada kaže da ideja o sveopštoj povezanosti govori o tome da je „za *DeLila* istorija istovremeno stvar slučaja i zavere ... slučaja i sudbine“¹⁶⁸ (kurziv A. V.). Međutim, predimenzionirana uloga sudbine u delima Dona DeLila zapravo poziva na preispitivanje takvog pogleda na svet, i romani se posebnim narativnim strategijama, poput naglašenog pozivanja na teorije zavere koje su se mogle pronaći u petparačkoj literaturi vremena Hladnog rata kritički postavljaju prema takvom tumačenju historiografskog diskursa. Dakle, DeLilovi romani upravo pokazuju da pogled na svet koji istorijska dešavanja objašnjava tajnim silama i strukturama javnost udaljuje od istine, indukujući sveopštu paranoju, koja pogoduje posebnim interesnim sferama. Još jedan tajni agent u *Vagi*, Gaj Banister, ilustruje ovu tezu kada govori o tome da je potrebno stvoriti društvo u kome je uvek ratno stanje (*Libra*, 64). U tom svetlu, paranoja i strah postaju nevidljivo ali snažno oružje kontrole društva, u kome se ohrabruje razvijanje teorija zavere i postuliranje nevidljivih sila koje upravljaju ljudskim životima.

DeLilo i u kasnijim romanima dovodi u pitanje ulogu sudbine u narativnom toku zapleta, posebno u romanu *Padač*, kroz priču o terorističkom napadu na Svetski trgovinski centar u Njujorku. Na jednom mestu u romanu Hamad opisuje atmosferu sastanaka kojima prisustvuje sa svojom „braćom“, ostalim teroristima: „Osećali su neodoljivu privlačnost zavere. Zavera je sužavala svet u najtanju moguću liniju vidika, u kojoj se sve sažima u

---

¹⁶⁶ U originalu: “absurdity corrodes our species” (Mailer 1995: 198).

¹⁶⁷ U originalu: “DeLillo cannot transcend his earlier education, and he still believes in the fundamental abyss, the randomness of existence that the mind transforms into patterns, plots, characters, destinies, and empires.” (Rowe 2012: 202).

¹⁶⁸ U originalu: “Such connections convey the sense that, for DeLillo, history is at once a matter of accident and conspiracy... a matter of chance and fate” (O'Donnell 2008: 116).

jednu tačku. Osećao je pritisak sudbine, da su rođeni za to.“ (*Padač*, 154).¹⁶⁹ U romanu, međutim, vidimo da Hamadov determinizam zapravo pothranjuje njegov starešina Amir Ata, koji govori o sudbinskoj predodređenosti njihovih mladih života da se završe upravo na dan terorističkog napada. Drugim rečima, kada Hamad razmišlja o tome da je zavera „istina za kojom je oduvek tragao“, i da mladići osećaju „zov naoružanog mučeništva“ (156-157),¹⁷⁰ u njegovim rečenicama lako prepoznamo tuđe skrivene interese koji nadilaze Hamada, ali i Amira. Oni su svi deo tuđeg zapleta, zavere koja nepogrešivo hrli ka jedinom mogućem, tragičnom ishodu.

Još jedno, u velikoj meri promašeno tumačenje DeLilove poetike, dolazi od poznatog književnog kritičara Džejmsa Vuda (James Wood), koji se ustremkuje na DeLilovo „nasumično“ povezivanje likova i događaja u romanima u cilju prikazivanja paranoičnog duha vremena. Naime, DeLilo je zajedno sa Tomasom Pinčonom, Salmanom Ruždijem, Dejvidom Fosterom Volasom i Zejdi Smit, pogrdno okarakterisan kao pisac „histeričnog realizma“ jer, kako Vud smatra, on gotovo opsesivno uključuje i povezuje istorijske i izmišljene ličnosti i događaje.¹⁷¹ U eseju „Ljudsko, suviše neljudsko“, Vud kritikuje preveliki broj likova, zapleta i podzapleta u DeLilovom *Podzemlju* koji po njegovom mišljenju nisu verodostojni, u skladu sa principom verovatnoće i nužnosti u pripovedanju: „...te priče su prevashodno neuverljive zbog njihove brojnosti, međusobne povezanosti. Jedan kult je uverljiv; tri kulta nisu.“¹⁷² Zbog takvog nasumičnog povezivanja likova, smatra Vud, u DeLilovim romanima, posebno u *Podzemlju*, dolazi do „krize lika“ – oni nisu verodostojna ljudska bića. Isto će mu kasnije zameriti i Džon Apdajk, komentarišući roman *Kosmopolis*,¹⁷³ ali, kako je ranije pomenuto, i Mičiko Kakutani u prikazu romana *Tačka Omega*. Naravno, reč je o ponovnom poistovećivanju autora sa svetom romana – DeLilovi romani upravo ističu nemogućnost narativnog uprizoravanja

---

¹⁶⁹ U originalu: “They felt the magnetic effect of plot. Plot drew them together more tightly than ever. Plot closed the world to the slenderest line of sight, where everything converges to a point.” (*Falling Man*, 174).

¹⁷⁰ U originalu: “This is the truth he has always looked for”; “the claim of armed martyrdom” (*Falling Man*, 176, 178).

¹⁷¹ Videti: Wood 2001.

¹⁷² U originalu: “And what above all makes these stories unconvincing is precisely their very profusion, their relatedness. One cult is convincing; three cults are not.”; “And what is *Underworld* but an old-fashioned Dickensian novel ... with an ambition to describe all of society on its different levels?” (*Ibid.*).

¹⁷³ Videti: Updike 2003.

sveta, te je u njima i sam proces stvaranja zapleta predmet parodije. Drugim rečima, takvo „histerično“ prikazivanje savremenog društva svakako igra važnu ulogu u DeLilovom stvaralaštvu, ali romani poput *Podzemlja* nipošto ne poručuju da je sve zaista povezano.

Upravo suprotno, insistiranje na sveopštoj povezanosti, tajnim strukturama i konekcijama u DeLilovim romanima često je izvor parodije na paranoičan duh vremena, ali i proces stvaranja istorije i fikcije. Konspiratori poput Vina Evereta iz *Vage* zapravo razmišljaju kao autori, tvorci zapleta:

Potreban nam je neki uzbudljiv događaj ... Hoćemo da namestimo pokušaj atentata na predsednika. Isplaniramo svaki korak, osmislimo svaki incident koji će dovesti do tog događaja. ... Izgradimo neki lik ili likove od običnih stvari iz džepa. ... Smislimo neko lažno ime, izmislimo sudbinu, poručimo pištolj poštom.¹⁷⁴

Odlomak predstavlja trenutak kada Vin Everet sa grupicom tajnih agenata osmišljava plan za izvođenje insceniranog atentata, odnosno sam početak stvaralačkog procesa koji prethodi izgradnji zapleta. *Vaga* nam na taj način u celosti prenosi „kreativni“ proces stvaranja istorije kao fikcije, od rađanja ideje, osmišljavanja priče i zapleta, do trenutka kada tekst dobija sopstveni život nezavisan od autora. U izrazu zaverenika prepoznajemo naglašenu artificijelnost koja upućuje na neizbežne elemente fikcije u stvaranju (kontra)istorijskog diskursa u kom svi detalji, kao u romanu, moraju biti povezani u čvrstu strukturu. „Zavera je sve što nije običan život“,¹⁷⁵ kaže pripovedač pred kraj romana, naglašavajući njenu veštačku strukturu koja prevashodno karakteriše diskurs fikcije.

Najzad, paralele između stvaralačkog procesa planiranja zavere i pisanja romana jasno upućuju na ideju o piscu kao zavereniku koji sa margine, rubova sveta i istorije, u svojoj „maloj sobi“ organizuje borbu protiv sistema otkrivanjem naličja historiografije. Tako je za DeLila i sam jezik jedan vid kontraistorije: „Pisac želi da izgradi jezik koji će knjizi

---

¹⁷⁴ U originalu: “We need an electrifying event. ... We want to set up an attempt on the life of the President. We plan every step, design every incident leading up to the event. ... We script a person or persons out of ordinary pocket litter. ... We invent a false name, invent a destiny, purchase a firearm through the mail.” (*Libra*, 27-28, 148).

¹⁷⁵ U originalu: “A conspiracy is everything that ordinary life is not.” (*Libra*, 440).

udahnuti životnu snagu. Želi da mu se prepusti. Da pusti jezik da oblikuje svet.“¹⁷⁶ Jezik fikcije je u tom smislu slobodniji i moćniji od istoriografije jer stvara „sopstvene pejzaže, psihologiju i obrasce ponašanja“ koji su bliži ljudskom iskustvu i istini (*Ibid.*). Dok jedan broj teoretičara u jeziku i narativnoj prirodi saznanja vidi ograničenja i nemogućnost konačne spoznaje istine, DeLilo u jeziku prepoznaje stvaralačku komponentu: kreiranjem novih pejzaža i mogućih svetova, pisac oživotvoruje zaboravljenu, izgubljenu, latentnu i apokrifnu istoriju kroz koju sagledavamo nagomilano ljudsko iskustvo jasnije nego u bilo kakvom letopisu i istoriografskoj građi. Kolaži od sećanja, činjenica, polučinjenica i glasina, poput uličnih priča i nepoznatih dijalekata iz Bronksa koje nam pisac otkriva u *Podzemlju*, donose izostavljenu istoriju, narative izgubljene u podzemljima zajedničkog nasleđa. DeLilov veličanstveni opus, koji naglašavanjem sveopšte povezanosti zapravo pokušava da dočara sveobuhvatnost ljudskog iskustva, uči nas da oslobađanje zaboravljenih sadržaja iz podzemlja svesti, to jest pretvaranje izgubljene istorije u „gusto pletivo fikcije“,¹⁷⁷ predstavlja neizostavan deo procesa definisanja kako ličnog tako i kolektivnog identiteta.

2.4 Istorija i problem autorstva

Pisanje kao čin stvaranja i oblikovanja sveta česta je metafora u DeLilovom stvaralaštvu, pa u romanu *Mao II* jedan lik zaključuje: „Mi razumemo kako nastaje stvarnost. Čovek sedi u sobi i pomisli neku misao i ona iscuri u svet. Svaka misao je dozvoljena. I više ne postoji bilo kakva moralna ili prostorna razlika između razmišljanja i delanja.“¹⁷⁸ Čije misli prodiru u svet i kako se reči pretvaraju u stvarnost? Ovo pitanje se ponavlja kroz čitav DeLilov opus, smeštajući problem autorstva u središte istorijskih

---

¹⁷⁶ U originalu: “Language can be a form of counterhistory. The writer wants to construct a language that will be the book’s life giving force. He wants to submit to it. Let language shape the world.” (DeLillo, *The Power of History*, 1997).

¹⁷⁷ U originalu: “the lost history ... becomes the detailed weave of novels” (DeLillo, *The Power of History*, 1997).

¹⁷⁸ U pitanju je Čarls Everson, bivši izdavač i prijatelj Bila Greja. U originalu: “We understand how reality is invented. A person sits in a room and thinks a thought and it bleeds out into the world. Every thought is permitted. And there’s no longer a moral or spatial distinction between thinking and acting.” (*Mao II*, 132).

tokova i njihovog razumevanja.¹⁷⁹ S druge strane, još jedan lik iz ovog romana, pesnik u zatočeništvu, razmišlja o pisanju kao imperativu postojanja: „Jedini način da bude u svetu je da samog sebe tamo upiše. ... Neka napiše deset reči i ponovo će oživeti.“¹⁸⁰ Želju za samoupisivanjem u istorijske tokove pokazuje i Li Harvi Oswald, koji preko svog „Istorijskog dnevnika“ želi da „objasni svoje postupke budućim pokoljenjima“,¹⁸¹ a čiji primer sledi Beno Levin u *Kosmopolisu*, sa ambicijom da napiše deset hiljada stranica sopstvenih „Ispovesti“. Istorija se u tom svetlu ukazuje kao otelotvorenje najluđih ideja i snova koji „cure“ u svet dok reči dobijaju svoje obličje u stvarnosti. I dok autor, kako smo videli na primeru Vina Evereta, gubi kontrolu nad sopstvenim tekstom.

DeLilo, dakle, narativnost prepoznaje ne samo u uprizoravanju i razumevanju istorije, već i u samom stvaranju istorije, odnosno istorijskih zbivanja, proširujući i preispitujući uticaj „narativnog obrta“ u književnoj teoriji i romanu. Na kraju romana *Vaga* Margaret Oswald postavlja jedno od ključnih pitanja koje pomaže rasvetljavanju odnosa istorije i fikcije u DeLilovom stvaralaštvu: „Morate se zapitati. Ko je osmislio život Lija Harvija Osvalda?“¹⁸² Njeno pitanje implicira da su zamršena narativna struktura i komplikovani „autorski“ odnosi unutar romana u središtu misterije koja okružuje tragično ubistvo Kenedija i njegovog atentatora. To je ujedno i zagonetka zbog koje „nativ ne uspeva da se poveže“ uprkos zvaničnom izveštaju kojim je završena istraga o atentatu,¹⁸³ a koju DeLilo pokušava da odgonetne u okviru fiktivnog diskursa, gradeći gustu mrežu pripovedača i „autora“, kreatora istorijskih zbivanja.

Kao u tipičnom romanu historiografske metafikcije, u *Vagi* se priča o Osvaldovom kratkom životu, od detinjstva do nerazjašnjenog ubistva,¹⁸⁴ razvija kroz mnoštvo tačaka gledišta, koje su i međusobno suprotstavljene. Neke od najistaknutijih jesu tačka gledišta sveznajućeg pripovedača, koja se na pojedinim mestima prepliće sa tačkom gledišta

---

¹⁷⁹ O pitanju „autorstva“ u kontekstu medijske kulture videti str. 175-178.

¹⁸⁰ U originalu: “The only way to be in the world was to write himself there. ... Let him write ten words and he would come into being once again.” (*Mao II*, 204).

¹⁸¹ U originalu: “explain himself to posterity” (*Libra*, 211). Piter Boksal Osvaldov dnevnik naziva „Džojsovskim portretom revolucionara u mladosti“ (“his Joycean portrait of the revolutionary as a young man”, Boxall 2006: 138).

¹⁸² U originalu: “You have to wonder. Who arranged the life of Lee Harvey Oswald?” (*Libra*, 455).

¹⁸³ Videti str. 65.

¹⁸⁴ Osvalda je ubio Džek Rubi, koji je i sam nakon toga nastradao pod nerazjašnjenim okolnostima, tako da je motiv Osvaldovog ubistva ostao nerasvetljen, dajući na taj način povod za razvijanje različitih teorija zavere.

Nikolasa Branča, penzionisanog agenta obaveštajne službe CIA zamoljenog da napiše tajnu istoriju atentata. Branč iz perspektive iz 1988. godine, kada je roman prvi put objavljen, prati Oswaldov život od rane mladosti i zaveru koja ga vodi ka atentatu. U njegovom liku se lako mogu prepoznati elementi metafikcije, pa se Nikolas Branč smatra dvojnikom autora romana koji beznadežno traga za istinom u moru dokumentarne građe (Green 2008: 98), pri čemu se može poistovetiti i sa likom bilo kog istoričara koji pokušava da izađe na kraj sa obiljem činjenica koje su uglavnom nekoherentne, kontradiktorne i haotične (Mohr 2001: 349). Kao što je pomenuto, elementi metafikcije javljaju se i u liku Voltera (Vina) Evereta, koji u romanu kreira zaveru o atentatu i na taj način unapred ispreda priču kojom se roman završava, neprestano upoređujući svoj zaplet sa zapletom romana. Važno je spomenuti i priču Oswaldove majke koja je prikazana u formi njenog svedočenja na sudu i ima istaknuto mesto u romanu kao element kontraistorije. Iako je njen autorski glas zaglušen izveštajima i „činjenicama“, Margaret Oswald ponavlja kako „mora da ispriča priču“ o svom sinu: „Mogu da napišem ono što mi pripada“, kao i „Imam pravo na svoju knjigu.“¹⁸⁵ Kako navodi Magali Kormije Mikael (Magali Cornier Michael), Margaret uprkos skromnom obrazovanju razume moć pisanog teksta, te „aktivno učestvuje u sopstvenoj konstrukciji pripovedanjem svoje životne priče ili istorije“.¹⁸⁶ I sam Oswald piše svoj „Istorijski dnevnik“, koji Nikolas Branč potom čita u transkribovanom obliku, a prisutni su i manji narativi pripadnika parapolitičkih snaga iz doba Hladnog rata, poput Ti-Džej Makija i Parmentera. Konačno, ne smemo zaboraviti ni na tajanstvenu figura Direktora, koji Nikolasu Branču neprestano šalje nove materijale koje bi trebalo uključiti u tajnu istoriju o atentatu.

Za Pitera Boksala, koji pokušava da konstruiše neku vrstu hijerarhije pripovedača u romanu *Vaga*, Nikolas Branč bi mogao da se označi kao metapripovedač, pošto on pokušava da rekonstruiše kako Oswaldov put, tako i zaveru pripadnika parapolitičkih snaga koji ga pripremaju za atentat (Boxall 2006: 137). Boksalov termin, naravno, treba shvatiti uslovno – Branč je metapripovedač u fiktivnom svetu romana, u kom kao istoričar

---

¹⁸⁵ U originalu: “I have to tell a story;” “I can write what’s mine;” “I have a right to my book;” (*Libra*, 449, 228).

¹⁸⁶ U originalu: “She actively participates in her own self-construction by narrativizing her life story or history” (Cornier 1994: 147).

pokušava da rekonstruiše tragične događaje iz Dalasa. Naime, čitalac se prvi put susreće sa Brančom dok sedi u sobi prepunoj knjiga i dokumenata: „Ima petnaest godina kako radi i ponekad se zapita da li se pretvara u bestelesnu masu.“¹⁸⁷ Već na početku čitalac oseća Brančov zamor, možda i uzaludnost posla koji obavlja u „sobi teorija i snova“, na koje upućuje Brančovo zamišljeno amorfnu, metafizičko stanje. Ova rečenica, međutim, najavljuje i definiše Brančovo mesto u romanu – budući da je „bestelesan“, njegovo prisustvo će se neprestano osećati u pozadini ostalih glasova u romanu, poput sveprisutnog glasa implicitnog autora.

Lik Nikolasa Branča, kao fiktivnog istoričara i autora, posebno je zanimljiv sa tačke gledišta historiografske metafikcije, čije konvencije *Vaga* u izvesnoj meri prati, povremeno odstupajući i prelazeći okvire ovog žanra. Delimičnim oslanjanjem na narativističke teorije u studijama istorije, roman pravi upadljive paralele između autora historiografije i romana, da bi na kraju doveo u pitanje njihovo naučno utemeljenje i svrhu. Branč je naizgled tipična figura istoričara kako je opisuje Hejden Vajt: on je prinuđen da od datih dokumenata i izveštaja napravi uverljivu priču o prošlim događajima o kojima ima samo posredno znanje. Rečeno Lotmanovim jezikom, između njega i prošlih događaja ne postoji ništa osim tekstova, sa kojima je on, kao istoričar, „osuđen“ da ima posla (Lotman 2004: 332). U procesu selekcije relevantnih „činjenica“ iz Osvaldovog života, Branč pak nije sam – iza njega se oseća prisustvo misteriozne figure direktora arhiva, koji Branču

... šalje materijal koji niko van sedišta u Lengliju nije video, materijal koji sadrži rezultate internih istraga, poverljive dosijee iz Službe bezbednosti same Agencije. Branč nije upoznao sadašnjeg Direktora i ne veruje da će ga ikad upoznati. Oni razgovaraju preko telefona, šturo ali uvek učtivo, braća po knjizi na kraju krajeva.¹⁸⁸

---

¹⁸⁷ U originalu: “Nicholas Branch sits in the book-filled room, the room of documents, the room of theories and dreams. He is in the fifteenth year of his labour and sometimes wonders if he is becoming bodiless.” (*Libra*, 14).

¹⁸⁸ U originalu: “The Curator sends him material not seen by anyone outside the headquarters complex at Langley, material that includes the results of internal investigations, confidential files from the Agency's own Office Security. Branch hasn't met the current Curator and doubts if he ever will. They talk on the telephone, terse as snowbirds but unfailingly polite, fellow bookmen after all.” (*Libra*, 15).

Od početka je, dakle, jasno da Branč istraživanje ne obavlja samostalno, već da od Direktora dobija materijal i smernice za rad, te njihova veza unutar romana podseća na odnos autora i (nepouzdanog) pripovedača. Fransoa Hep (Francois Happe) prvi je kritičar koji stavlja akcenat na sličnost između reči Direktor i Tvorac na engleskom: *Curator/Creator* (Happe 1996: 29), i u tom smislu Direktor u *Vagi* podseća na Bila Greja u romanu *Mao II*: on je još jedan autor koji, odbijajući da pokaže svoje lice, izvodi „Božji trik“.¹⁸⁹ Izborom materijala koji šalje Branču na analizu, kao i svojim nevidljivim ali osetnim prisustvom, Direktor učestvuje u pisanju tajne istorije atentata, duplirajući Brančovu ulogu u romanu: Branč je u izvesnom smislu i koautor nove historiografije, ali i pripovedač ograničenog znanja, koji uglavnom ne razume poreklo i izbor materijala koji mu se dostavlja. Branč se pita kako je moguće da Direktor uvek ima spremne odgovore na njegova pitanja, da u svakom trenutku nepogrešivo zna koje materijale da mu pošalje (*Libra*, 15), te počinje da sumnja da je uvučen u „tajnu manipulaciju istorijom“.¹⁹⁰ On, međutim, ponavlja kako „oseća obavezu da ih proučava, mada ne zna šta bi tu uopšte mogao da otkrije“.¹⁹¹

Kroz takvu hijerarhiju pripovedača i autora Osvaldove priče, roman *Vaga* zapravo preispituje autorsku ulogu istoričara u nastanku historiografije i dovodi u pitanje jedno od osnovnih distinktivnih obeležja historiografskog i fiktivnog diskursa. Da podsetimo, za Dorit Kon osnovni kriterijum po kome možemo razlikovati istoriju i fikciju jeste to što pripovedač nema istu ulogu u historiografiji i romanu: autor i pripovedač su različiti u fikcionalnom pripovedanju a isti u historiografiji.¹⁹² Roman *Vaga* ovaj kriterijum dovodi u pitanje postavljanjem figure Direktora iznad istoričara Nikolasa Branča. Na ovaj način istoričar u DeLilovom romanesknom svetu gubi deo autorstva, dok poprima karakteristike pripovedača kojim se autor („brat po knjizi“) poigrava. Videćemo, međutim, da se iznad Direktora u romanu oseća i latentno prisustvo šefa Federalnog biroa, Edgara Huvera, koji će svoj pojavni oblik dobiti tek u *Podzemlju*, nakon kog roman *Vaga* sagledavamo u novom

---

¹⁸⁹ U originalu: “The writer who won’t show his face ... is playing God’s own trick.” (*Mao II*, 37).

¹⁹⁰ U originalu: “the secret manipulation of history” (*Libra*, 377).

¹⁹¹ U originalu: “Nicholas Branch feels obliged to study them, although he doesn’t know what he can possibly learn here.” (*Libra*, 298).

¹⁹² Videti str. 30.

svetlu. Ne smemo zaboraviti ni glasove autora koji dopiru iz dvadeset šest tomova „Izveštaja Vorenove komisije“, najvažnijeg interteksta u romanu, čiji autoritativni ton u velikoj meri zaglušuje ostale glasove. Konačno, Piter Boksal smatra da, kada je u pitanju Osvaldova priča, možemo govoriti i o DeLilovom autorskom glasu, ali i prisustvu same istorije kao autora (Boxall 2006: 135).

Beskonačni niz implicitnih autora u *Vagi* naglašava utisak tajne manipulacije istorijom o kojoj Branč razmišlja, a u čijoj je pozadini ideja o istoriji kao konstrukciji, tekstu u kome se događaji „svesno“ organizuju. Vin Everet, još jedan „autor“ Osvaldove priče razmišlja kako

Vodimo mnogo uzbudljivije živote no što mislimo. Mi smo likovi unutar zapleta, lišeni sažimanja i uzvišenog sjaja. Naši životi, ako pažljivo razmotrimo sve njihove sličnosti i veze, prepuni su sugestivnih značenja, tema i komplikovanih obrta koje nismo u stanju da sagledamo u celosti.¹⁹³

Everet, dakle, najeksplicitnije u DeLilovom opusu govori o tekstualnom doživljaju sveta i istorije, odnosno o narativnoj prirodi ljudskog znanja i razumevanja. Dok, kako smo videli u prethodnom poglavlju, on i sam razmišlja kao pisac, stvaralac koji želi da „ukaže na tajne simetrije u jednom prozaičnom životu“¹⁹⁴ kao što je Osvaldov, Everet odlično razume da je i sam deo tuđeg zapleta. Najočiglednije elemente metafikcije upravo pronalazimo u njegovom liku, koji diskurs istorije dočarava kroz književne metafore, govoreći ne samo o pisanju kao činu stvaranja sveta već i o čitanju kao osnovnom načinu razumevanja prošlosti. Naime, dok korak po korak planira scenu atentata – od izgradnje lika od „stvari iz džepa“ do osmišljavanja Osvaldove strateške pozicije, školskog spremišta knjiga u Dalasu, on istovremeno razmišlja o tome kako će istražitelji „nemilosrdno pretresti svaku činjenicu,

---

¹⁹³ U originalu: “We lead more interesting lives than we think. We are characters in plots, without the compression and numinous sheen. Our lives, examined carefully in all their affinities and links, abound in suggestive meaning, with themes and involute turnings we have not allowed ourselves to see completely.” (*Libra*, 78).

¹⁹⁴ U originalu: “He would show the secret symmetries in a nondescript life.” (*Libra*, 78).

prateći svakog prijatelja, rođaka, usputnog poznanika u njegovu sobu punu senki“,¹⁹⁵ poput pažljivih čitalaca koji prate trag i najmanjih nagoveštaja u romanu. Na ovaj način Everet prikazuje istoriju kao poetsku iluziju, umetnički tekst koji tumačimo preko tekstualnih, literarnih tragova.

U DeLilovom stvaralaštvu, Vin Everet je zapravo još jedna fiktivna „reinkarnacija“ Džona Edgara Huvera, istorijske ličnosti, ali i važne figure u DeLilovom stvaralaštvu, koja polaže autorska prava na istorijska dešavanja u Americi druge polovine 20. veka. Kao čovek koji je rutinski menjao živote drugih u skladu sa svojim dosijeima, on je očigledna inspiracija za DeLilove likove koji ne prave „moralnu razliku“ između misli, reči i dela:

Dosije je bio sve, život ništa. I u tome se ogledala suština Edgarove osvete. Preuređivao je život svojih neprijatelja, njihove razgovore, čak i njihova sećanja, i usaglašavao te ljude sa detaljima svojih kreacija.

(*Podzemlje*, 569)¹⁹⁶

Huver je, dakle, prikazan kao autor koji igra „Božji trik“ dok dosijee puni imaginarnim elementima koji prodiru u stvarnost, uglavnom sa smrtnim ishodom. *Podzemlje* nam tako ukazuje na složene mehanizme stvaranja i prekrajanja istorije, u čijem je središtu upravo tajanstveno pitanje autorstva. Likovi poput Edgara Huvera i Vina Evereta žele da „sve prikrivene činjenice pretvore u stvarnost“ (*Podzemlje*, 17),¹⁹⁷ odnosno da „prošire svoju fikciju na svet“,¹⁹⁸ i o njihovom uspehu, pored Osvaldove priče, govori i ubistvo satiričara Lenija Brusa, koje je, zaključujemo iz razmišljanja prvog čoveka Biroa, rođeno „u krvi Edgarove duše“, poput drugih istorijskih i političkih dešavanja u *Podzemlju*. Zanimljivo je da o proširivanju fikcije na stvarni svet govori i Ričard Elster, ratni veteran u romanu *Tačka Omega*: „Država mora da laže. ... Pokušali smo da preko noći stvorimo nove realnosti ...

---

¹⁹⁵ U originalu: “He would create a shadowed room, the gunman’s room, which investigators would eventually find, exposing each fact to relentless scrutiny, following each friend, relative, casual acquaintance into his own roomful of shadows.” (*Libra*, 78).

¹⁹⁶ U originalu: “The file was everything, the life nothing. And this was the essence of Edgar’s revenge. He rearranged the lives of his enemies, their conversations, their relationships, their very memories, and he made these people answerable to the details of his creation.” (*Underworld*, 559).

¹⁹⁷ U originalu: “He wants ... all the rumors collected and indexed, the shadow facts made real.” (*Underworld*, 17).

¹⁹⁸ U originalu: “They wanted a name, a face, a bodily frame they might use to extend their fiction into the world” (*Libra*, 50).

Bile su to reči koje bi na kraju stvorile slike, a onda postale trodimenzionalne.“ (*Tačka Omega*, 35).¹⁹⁹ Govoreći o državi kao nevidljivom autoru istorijskih zbivanja, Ričard ponavlja ideju o istoriji kao konstrukciji koja se „preko noći“ može preurediti i usaglasiti sa trenutnim interesima, dok reči i planovi skovani u malim sobama dobijaju svoj život u „stvarnom svetu“.²⁰⁰

Paralele koje DeLilo često povlači između procesa nastajanja istorije i fikcije kroz pomenute metafikcionalne komponente, mogle bi, međutim, da nas navedu na ishitren zaključak da DeLilovi romani, posebno *Vaga*, i tematski i strukturno predstavljaju tipičan primer historiografske metafikcije, što je zapravo samo delimično tačno. Poput romana historiografske metafikcije, *Vaga* se kritički odnosi prema zvaničnoj istoriji, posmatrajući je kao umetnički tekst višestruko udaljen od istine o prošlim događajima. Osim toga, i *Vaga* izražava sumnju u mogućnost pouzdanog saznanja, preispitujući osnove na kojima se znanje zasniva, poput istorije, subjektivnosti i referencijalnosti, opet u skladu sa žanrom historiografske metafikcije.²⁰¹ Takođe, *Vaga* naglašava razliku između prošlih događaja i činjenica, kojima je naknadno pridodato značenje koje događaji sami po sebi nemaju, prikazujući proces pisanja istorije kao svesnu organizaciju događaja kao praznih znakova. Konačno, u skladu sa osnovnim postulatom historiografske metafikcije da preispituje zvanične verzije istorijskih događaja (Reeve 1999: 138), *Vaga* prikazuje „Izveštaj Vorenove komisije“ kao fiktivnu tvorevinu u čijoj su pozadini prikriveni interesi nevidljivih autora, ukazujući na niz nedoslednosti i otvorenih pitanja, izgublenu, izmenjenu i uništenu dokumentaciju, izmišljene, konstruisane i stvarne političke figure, zaplete i podzaplete.

Međutim, historiografska metafikcija je široko postavljen pojam, tako da se za veliki broj savremenih romana može reći da pripadaju tom žanru.²⁰² DeLilov opus pak prevazilazi okvire žanra uprkos tome što u određenoj meri prati njegove konvencije, poput

---

¹⁹⁹ U originalu: “The state has to lie. ... We tried to create new realities overnight... These were words that would yield pictures eventually and then become three-dimensional.” (*Point Omega* 28-9)

²⁰⁰ Procesu stvaranja i krivotvorenja istorije posebno pogoduje razvoj medijskih tehnologija, o čemu će biti govora u trećem poglavlju.

²⁰¹ Videti: Hutcheon 2005: 55-56.

²⁰² Videti fusnotu 49.

naglašavanja procesa selekcije, organizacije i konstruktivne imaginacije u pisanju istorije. Štaviše, zbog česte autoironije i parodije, za DeLilove romane bismo slobodno mogli reći da prelaze okvire svakog žanra i savremene teorije, od Bartovog viđenja istorije kao „imaginarnog izlaganja“ i poređenja figure istoričara sa ulogom pripovedača, do razgraničavanja imaginarnog i faktografskog diskursa u umerenijim teorijama. Dok Rolan Bart figuru istoričara poistovećuje sa figurom objektivnog pripovedača u realističkom romanu, DeLilo u izvesnom smislu proširuje ovu teoriju prikazujući istoričara Nikolasa Branča kao nepouzdanog pripovedača, ograničenog saznanja – svaki istoričar je višestruko udaljen od prošlosti, vremenski, prostorno, kulturološki i ideološki, pa ideja o objektivnom pripovedanju u historiografiji predstavlja povratak na Rankeovu pozitivističku definiciju historiografije kao nepristrasnog prikazivanja događaja „onako kako su se dogodili“.

Istina je, dakle, da *Vaga* oponaša diskurs historiografske metafikcije do apsurda, parodirajući začarani krug narativističkog pristupa istorijskom znanju, kako bi se njegova naučnost i krajnji cilj doveli u pitanje. Na kraju romana Branč ostaje na istom mestu gde smo ga prvobitno zatekli, u „sobi starenja, sobi istorije i snova“,²⁰³ priznajući poraz nad nesavladivom istorijskom građom i pozivajući se na slučaj i sudbinu, neobjašnjive sile koje, kako zaključuje, usmeravaju istorijska zbivanja i preuzimaju konačno autorstvo nad događajima. *Vaga* na ovaj način ističe tautološku, kružnu prirodu narativističkih argumenata, koji se u krajnjoj liniji pokazuju kao jalovi i neupotrebljivi, te nas vraćaju na početak ove diskusije: „Ko je osmislio život Lija Harvija Osvalda?“

2.5 „Soba usamljenih činjenica“

Jasno je, dakle, da DeLilov opus ne nudi spremne odgovore na nerasvetljena pitanja u američkoj istoriji, poput pozadine Kenedijevog ubistva, terorističkih napada i ratova. Umesto toga, čitaoci se suočavaju sa obiljem „činjenica“, poluinformacija i izmišljenih podataka, koji se često opiru narativnom ustrojstvu, kao u neuspeloj studiji Nikolasa Branča. DeLilo na ovaj način imitira diskurs „Izveštaja Vorenove komisije“, te „džojsovske

---

²⁰³ U originalu: “the room of growing old, the room of history and dreams.” (*Libra*, 445).

Knjige o Americi“ i „romana u kome ništa nije izostavljeno“,²⁰⁴ koji ga u izvesnom smislu opčinjava. Naime, kako navodi u jednom intervjuu: „To je jedini dokument koji obuhvata sve bogatstvo i ludilo i značenje ovog događaja, uprkos tome što izostavlja tonu i po materijala.“²⁰⁵ U obimu i rasplinitosti „Izveštaja Vorenove komisije“ Šenon Herbert (Shannon Herbert) prepoznaje „averziju prema narativnoj interpretaciji“ koja odslikava postmodernu nepoverljivost prema metanarativima (Herbert 2010: 295), navodeći da *Vaga*, poput „Izveštaja Vorenove komisije“, uključuje mnoštvo dokumenata i detalja koji nemaju jasan (pripovedački) cilj (*Ibid.*, 301). I Stiven Bernstin i Arnold Vajnstin (Stephen Bernstein, Arnold Weinstein) u obilju dokaznog materijala u DeLilovom romanu prepoznaju „postmoderno nasleđe“, odnosno „prezasićenost informacijama i preopterećenost podacima“.²⁰⁶ *Vaga* tako predstavlja odraz kulture činjenica i „forenzičkih“ dokaza, kako ih definiše Šenon Herbert (2010: 291, 304), kao i uverenje savremenog čoveka da dokazni materijal skriva istinu koja će u budućnosti izaći na videlo, uz pomoć tehnološkog napretka. U predgovoru romana *Vaga*, naslovljenom „Aura atentata“, autor se pak pita da li uopšte može biti govora o spoznaji konačne istine u društvu u kome naprednije tehnologije neprestano poništavaju prethodna saznanja (DeLillo 2005: ix), te dovodi u pitanje naučni metod koji u središte pažnje stavlja istorijsku činjenicu kao početni, nepobitni trag prošlosti. Najveća manjavost takvog metoda jeste nemogućnost da se sve činjenice, kojima se pridaje jednako značenje, postave u okvir narativne strukture, što je osnovni način promišljanja prošlosti. Drugim rečima, problem je u odsustvu priče kroz koju sagledavamo suštinu istorijskih dešavanja i prenosimo iskustva o prošlosti.

DeLilovi romani, prevashodno *Vaga*, upravo pokušavaju da prikažu kontradiktornosti društva opsednutog istorijskim činjenicama i uverenog da dokazni materijal sadrži dublji oblik istine. Roman *Vaga* obiluje činjenicama i dokumentima,²⁰⁷ poput Osvaldove slike sa naslovne strane časopisa *Lajf*, zatim video-zapisa poput

---

²⁰⁴ U originalu: “This is the Joycean Book of America ... the novel in which nothing is left out.” (*Libra*, 182).

²⁰⁵ U originalu: “This is the one document that captures the full richness and madness and meaning of the event, despite the fact that it omits a ton and a half of material.” (Begley 1993).

²⁰⁶ U originalu: “postmodern inheritance”; “information glut and data overload” (Bernstein 1994, Weinstein 1993: 311).

²⁰⁷ S obzirom na to da predstavljaju slobodnu mešavinu činjenične istorije, kontračinjenične istorije i fikcije, DeLilovi romani poput *Vage*, *Podzemlja* i *Padača* sadrže elemente romana „činjenične pripovesti“.

„Zapruderovog filma“ i snimka Oswaldovog ubistva u zatvoru, članaka u novinama i stranica Oswaldovog dnevnika, i slične građe koja je uglavnom preuzeta iz „Izveštaja Vorenove komisije“ u neizmenjenom obliku. Nikolas Branč je predstavljen kao prikupljač svih ovih podataka na osnovu kojih pokušava da dođe do istine o atentatu, uveren da je svaka pojedinačna informacija jednako važna za rešenje slučaja: „Sve se uklapa, sve je povezano, žamor opskurnih svedoka, fotografije nečitkih dokumenata ... stare cipele, pidžame, pisma iz Rusije.“²⁰⁸ Međutim, za razliku od Branča, koji od Direktora dobija precizne odgovore i smernice za rad koje sugerišu sveopštu povezanost i podjednaku važnost svih materijalnih dokaza, čitaocima ovog romana autor navodi na pogrešan trag, implicirajući „beskrajnu sugestivnost“ (*Libra*, 57) istorijskih činjenica, samo zato da bi na kraju sve zaključke i njihove početne premise doveo u pitanje. U romanu postoji čitav niz pripovedačkih postupaka koji kritički prate proces nastajanja istorije, od činjenice, preko izveštaja i dosijea, do stvaranja istorijske „istine“, ispitujući paradokse i korene krize nauke i znanja koja raste paralelno sa napretkom informacijskog društva. Za pojedine kritičare, poput Timotija Melija (Timothy Melley), do ove krize je dovela upravo zvanična istraga Kenedijevog ubistva, koja je ukazala na položaj znanja i istorije u postmodernom dobu, koji se svodi na „nepremostivu razliku između istorijskih događaja i istorijskog narativa“.²⁰⁹ Odnosno, kako navodi Nil Ferguson (Neil Ferguson):

Istoričari koji izučavaju ... prošlost prepušteni su dvostrukoj neizvesnosti: zbog toga što su artefakti koje tretiraju kao dokaze često sačuvani pukom slučajnošću, i zbog toga što proglašavanjem nekog artefakta za istorijski dokaz istoričar odmah izobličava njegov značaj. (2014: 52).

DeLilovi romani upravo govore o nemogućnosti očuvanja dokaza u izvornom obliku zbog nepremostive distance u odnosu na istorijski događaj. Štaviše, u romanima *Vaga* i *Podzemlje* u pozadini istorijskih činjenica i dokumenata prepoznaje se „stvaralački“ proces,

---

²⁰⁸ U originalu: “Everything belongs, everything coheres, the mutter of obscure witnesses, the photos of illegible documents ... old shoes, pajama tops, letters from Russia.” (*Libra*, 182).

²⁰⁹ U originalu: “the official investigation into Kennedy's death produced a crisis of knowledge . . . epitomizing the condition of knowledge and history in postmodernity because it turns on an unbridgeable gap between historical events and historical narrative.” (Melley 1999: 137).

te se i sam „izvorni oblik“ dovodi u pitanje. Ilustrativan primer možemo pronaći u *Vagi*, u odlomcima Osvaldovog „Istorijskog dnevnika“, kao, na primer, na mestu gde on navodi da je sin prodavca osiguranja, zbog čije je preuranjene smrti dobio „izraženu ctru samostalnosti zbog zapostavljanja“, a što se kasnije u romanu ponavlja u ispravljenom obliku: „Imam izraženu crtu samostalnosti zbog zapostavljanja“.²¹⁰ Naime, Osvald je zbog disleksije imao mnogo slovnih grešaka i nečitak rukopis, zbog čega su njegov dnevnik i pisma morali da se transkribuju pre uključivanja u „Izveštaj Vorenove komisije“, što je posebno naglašeno u romanu. Kako navodi Piter Boksal, Osvaldov „sluđeni jezik“ je prilikom transkripcije ujedno i preveden na „maternji jezik“ (Boxall 2006: 141), i takvi „prevodi“ na pojedinim mestima gotovo neprimetno ulaze i u svet DeLilovog romana. Međutim, dok Osvaldova razmišljanja i stranice dnevnika u fiktivnom svetu *Vage* najčešće karakteriše ispuštanje ili zamena slova, kao i često odsustvo znakova interpunkcije, iznenadna gramatička i pravopisna tačnost Osvaldove rečenice, kao u navedenom primeru, izaziva nelagodnost kod čitalaca: Osvaldov glas se odjednom meša sa glasovima autora Vorenove komisije, koji pokrivaju njegov, koji će ostati zarobljen u prošlosti, zauvek nedostupan u izvornom obliku.

Na ovaj način *Vaga* ispituje u kojoj meri možemo verovati izveštajima koji se zasnivaju na „činjenicama“, ili „prividima činjenica“, istorijskim izvorima višestruko udaljenim od istorijskih zbivanja, izmenjenim poput Osvaldovog „prevedenog“ teksta. I roman *Podzemlje* obrađuje sličnu temu, pomerajući fokus na sam problem činjenične istine:

Dosije je predstavljao dublji oblik istine, koji je nadilazio činjenice i stvarnost. Onog trenutka kada bi se nešto smestilo u fasciklu, mutna fotografija, neutemeljena glasina, to je postajalo bezobrazno istinito. Bila je to istina bez autoriteta, pa otuda i nedodirljiva. Prividi činjenica prelivali su se iz dosijea i puzali uz horizont, proždirući tela i duhove. (569)²¹¹

---

²¹⁰ U originalu: „...a far mean streak of indepenence brought on by neglect.“; “I have a far mean streak of independence brought on by neglect” (*Libra*, 213, 335).

²¹¹ U originalu: “The dossier was a deeper form of truth, transcending facts and actuality. The second you placed an item in the file, a fuzzy photograph, an unfounded rumor, it became promiscuously true. It was a

U odeljku u kome je Edgar Huver fokalizator, *Podzemlje* prikazuje proces stvaranja dosijea koji, kada se jednom arhiviraju, dobijaju status zvanične, neopozive istine. Drugim rečima, istorija koju stvaraju ljudi poput Džona Edgara Huvera „nadilazi činjenice i stvarnost“, poput fikcije, i postaje deo zajedničkog polja znanja, kao nedodirljivi istorijski narativ. U tome je nadmoć uvreženih istina koje „proždiru tela i duhove“ iz prošlosti, kao što glasovi Vorenove komisije i „žamor opskurnih svedoka“ zaglušuju Osvaldov glas, sa kojim istina odlazi u nepovrat. Huverovi dosijei, međutim, ozbiljnije narušavaju princip „objektivnosti“ jer, za razliku od prevoda Osvaldovog teksta, predstavljaju čistu fikciju, koja u izveštaje dospeva pravo iz mašte prvog čoveka Biroa. Roman *Podzemlje*, kao uostalom i *Vaga*, na ovaj način dovodi u pitanje same istorijske izvore na kojima se zasnivaju kasnija naučna istraživanja, „zvanične verzije“ koje uvek u manjoj ili većoj meri sadrže elemente fikcije.

Krajnji cilj *Vage* i *Podzemlja*, međutim, nije da dovedu u pitanje istinitost istorijske dokumentacije – jasno je da, nakon jezičkog obrta, o činjenicama možemo govoriti samo uslovno, kao o naknadnoj konstrukciji višestruko udaljenoj od istorijskih zbivanja. DeLilovi romani, dakle, navode ove očigledne primere konstruktivizma u istoriji, ne samo da izazovu nepoverenje u istorijske izvore već i kako bi ukazali na paradoks društva koje, uprkos svesti o istorijskoj činjenici kao konstrukt, polaže nerealne nade u moć materijalnih dokaza. Pat-pozicija u kojoj se nalazi Nikolas Branč možda najjasnije ilustruje ovu tezu:

Brač sedi u fotelji od fine kože i posmatra brda od papira oko sebe. Papir počinje da klizi iz sobe i kroz vrata u unutrašnjost kuće. Pod je prekriven knjigama i papirom. Ormar je prepun materijala koji tek treba da pročita. Mora da uglavi nove knjige u police, da ih ugura, ubaci sa strane, da sve sabije, sve sačuva. U sobi nema ničeg što bi mogao da odbaci kao nevažno ili zastarelo. Sve je na neki način važno. To je soba usamljenih činjenica. Materijal neprestano pristiže.²¹²

---

truth without authority and therefore incontestable. Factoids seeped out of the file and crept across the horizon, consuming bodies and minds.” (*Underworld*, 559).

²¹² U originalu: “Branch sits in his glove-leather chair looking at the paper hills around him. Paper is beginning to slide out of the room and across the doorway to the house proper. The floor is covered with

Problem je, dakle, u haotičnoj i nesavladivoj prirodi istorijske građe kojoj nema kraja, kao, uostalom, ni samom ljudskom iskustvu. Ideja o tome da je svaki pojedinačni dokaz podjednako važan kobna je po nauku jednako kao zamisao da je idealna istorija ona koja „ništa ne izostavlja“ i u kojoj je „sve povezano“, kao što ironično sugerišu romani *Vaga* i *Podzemlje*. Brančov „muzej kontradiktornih činjenica“ (*Libra*, 229), odnosno police prepune knjiga, papir koji prekriva prostoriju i klizi iz sobe, kao i materijal koji Branč nikada neće stići da pročita, simbolizuju prostorna i vremenska ograničenja svakog historičara, dok ideja o tome da je „sve važno“ govori o ograničenjima ljudske logike, kako podseća još Fuko.²¹³ Osim toga, priča Nikolasa Branča slikovito predstavlja i Fukoovu tezu da osnovna slabost društvenih nauka leži u samoj aspiraciji na objektivnu istinu. U želji da donese objektivni sud o jednom istorijskom događaju, Branč pokušava da uključi što više perspektiva i dokumenata, te ceo život posvećuje „razumevanju tog trenutka u Dalasu, sedam sekundi koje su slomile kičmu američkog veka“.²¹⁴ Ipak, on u jednom trenutku shvata da istini o atentatu zapravo nije ništa bliži nego na početku istrage (i samog romana). Objektivna istorija je, zaključujemo iz DeLilovih romana, mit, obična iluzija, ono što Derida naziva „snom o potpunom prisustvu“ (Derrida 2005: 370).

Uzrok Brančove „interpretativne paralize“ Šenon Herbert prepoznaje u samom postupku i pristupu istorijskoj građi koji postulira naučnu objektivnost i „nevinost“ činjenica (Herbert 2010: 290), dok za Stjuarta Hačinsona (Stuart Hutchinson) neuspeli pokušaj Nikolasa Branča da napiše tajnu istoriju atentata jeste simbol „postmoderne impotencije“ (Hutchinson 2001: 118). I sam DeLilo Branča u jednom intervjuu naziva „praktično impotentnim“ (Connolly 2005: 27), zbog nemogućnosti da se izbori sa aždajom „Izveštaja Vorenove komisije“, koju poredi sa „megatonskim romanom koji bi Džejms Džojls napisao da se preselio u Ajovu i doživeo stotu“.²¹⁵ Brančova „paraliza“ i

---

books and papers. The closet is stuffed with material he has yet to read. He has to wedge new books into the shelves, force them in, insert them sideways, squeeze everything, keep everything. There is nothing in the room he can discard as irrelevant or out-of-date. It all matters on one level or another. This is the room of lonely facts. The stuff keeps coming.” (*Libra*, 378).

²¹³ Videti str. 18.

²¹⁴ U originalu: “He has abandoned his life to understanding that moment in Dallas, the seven seconds that broke the back of the American century.” (*Libra*, 181).

²¹⁵ U originalu: “Branch thinks this is the megaton novel James Joyce would have written if he’d moved to Iowa City and lived to be a hundred.” (*Libra*, 181).

„impotencija“, dakle, predstavljaju odraz začaranog kruga u kome se nalazi savremeno društvo u kome prezasićenost informacijama i „činjenicama“ paradoksalno vodi u krizu znanja. Kako primećuje Nil Ferguson, zbog neprestanog umnožavanja informacija svet je „osuđen na sve veći nered, usled entropije“ (2014: 52). Kako obuzdati činjenice? Da li je moguće napraviti objektivnu selekciju informacija koje „neprestano pristižu“, kako Branč neprestano ponavlja? Branč sa jednakom pažnjom razmatra snimak Kenedijevog ubistva i stomatološki karton majke Osvaldovog ubice Džeka Rubija, u pokušaju da napravi što sveobuhvatniju istoriju koja ništa ne isključuje. Ipak, takav pristup istorijskoj građi uporno ga vraća na „Vorenov izveštaj“, kao početnu inspiraciju i tamnicu iz koje nema izlaza. Osim toga, činjenice se menjaju dok ih prikuplja, kontradiktorne su i zbunjujuće:

Kako Branč može da zaboravi na protivrečnosti i razlike? One su duša ove jogunaste priče. ... U jednoj rečenici oružje je opisano kao kalibar 45. U sledećoj je kalibra 22. Činjenice su usamljeni podaci. ... Osvaldove oči su sive, plave, smeđe. Visok je metar sedamdeset i pet, metar sedamdeset i sedam, metar osamdeset. On je levoruk, desnoruk. Vozi kola, ne vozi ... Osvald čak izgleda drugačije od jedne do druge fotografije. ... Izgleda kao svi ostali.²¹⁶

Prošlost se, dakle, menja dok on pokušava da je „ukroti“ tako da i najjednostavnija pitanja, poput Osvaldovog fizičkog izgleda i opisa pronađenih metaka, ostaju bez odgovora. Činjenice su izobličene vremenskom razlikom, pa je za Branča sve podložno sumnji, od broja prostrelnih rana na telu Džona Kenedija i broja atentatora, do Osvaldove visine i boje očiju. Zbog toga on nije u stanju da „pretoči beleške u koherentnu istoriju“ (*Libra*, 301), već neprestano sakuplja nove podatke koji poništavaju stare i produbljuju njegovu sumnju, toliko da na kraju, u želji da postigne što veću objektivnost, počinje da preispituje osnovne principe na kojima počiva „naš svet svetlosti i senki, čvrstih predmeta i običnih zvukova, i

---

²¹⁶ U originalu: “How can Branch forget the contradictions and discrepancies? These are the soul of the wayward tale. ... In one sentence the weapon is described as 45-caliber. In the next sentence it is 22-caliber. Facts are lonely things ... Oswald’s eyes are gray, they are blue, they are brown. He is five feet nine, five feet ten, five feet eleven. He is right-handed, he is left-handed. He drives a car, he does not ... Oswald even looks like different people from one photograph to the next. ... He looks like everybody.” (*Libra*, 300).

našu sposobnost da izmerimo takve stvari, da odredimo težinu, masu i pravac, da vidimo stvari onakvim kakve jesu, da ih se jasno setimo, da smo u stanju da kažemo šta se dogodilo“.²¹⁷ Preispitivanje osnovnih principa ljudske logike i razmišljanja vodi Branča u neku vrstu šizofrenije, ali on neumorno nastavlja da proučava arhive prema kojima oseća sve veći otpor. Iako Šenon Herbert kod Nikolasa Branča prepoznaje „zadovoljstvo u samim činjenicama“ (Herbert 2010: 300), istina je da njega ovaj slučaj progoni, kao, uostalom, i samog autora, čiji je opus u najvećoj meri obeležen ovim istorijskim događajem: „Ali on istrajava, nastavlja da radi, piše beleške. On zna da iz toga nema izlaza. Slučaj će ga progoniti do kraja.“²¹⁸

Pokušaj objektivnog, nepristrasnog pristupa istoriji, koji se u romanu *Vaga* naglašava do apsurda, simbolično je prikazan i kroz slike poligrafskog testiranja kome se pojedini likovi podvrgavaju. Detektor laži, kao mašina koja „posreduje između čoveka i njegovih tajni“,²¹⁹ a koja bi trebalo da predstavlja jedini „sigurni“ metod razotkrivanja istine, odnosno jasnog odvajanja istine od laži, zasigurno je jedan od važnijih motiva u romanu. Dok s jedne strane u *Vagi* posmatramo konstruisanje istorije kao fikcije, od osmišljavanja likova i zapleta do „proširivanja fikcije na svet“, uporedo sa tim pratimo dekonstruisanje istorijskih događaja, preko poligrafskih testova, forenzičkih dokaza i istorijskih analiza. Nekoliko likova iz romana, između ostalih i sam Oswald ali i agenti tajnih službi, podvrgnuti su testu poligrafa:

Kada je Vin drugi put bio na poligrafu sedeo je kraj aparature na stolu i ridao, nakon tri pitanja, sa elektrodama pričvršćenim na dlan, manžetnom

---

²¹⁷ U originalu: “He questions everything, including the basic suppositions we make about our world of light and shadow, solid objects and ordinary sounds, and our ability to measure such things, to determine weight, mass and direction, to see things as they are, recall them clearly, be able to say what happened.” (*Libra*, 300-301).

²¹⁸ U originalu: “But he persists, he works on, he jots his notes. He knows he can’t get out. The case will haunt him to the end.” (*Libra*, 445).

²¹⁹ U originalu: “The machine intervenes between a man and his secrets.” (*Libra*, 362).

oko bicepsa, gumenom cevčicom preko grudi. Bilo mu je toliko naporno da ne laže.²²⁰

Poligraf, koji ima „fin tehnički prizvuk“ (*Libra*, 362), predstavljen je kao neprijateljska mašina koja čoveka otuđuje od sopstvenih tajni, poništavajući na taj način suštinu ljudske prirode. Odgovori na pitanja su tačni ili netačni, u zavisnosti od signala koje elektrode registruju, nezavisno od volje ispitanika, pa bi detektor laži trebalo da predstavlja vrhunac objektivnosti i naučnosti, kao precizna mera tačnosti podataka i činjenica. U romanu je, međutim, posebno naglašeno koliko je teško govoriti istinu, delimično zbog toga što test uglavnom polažu likovi koji su stvarnost zamenili fikcijom, a delom zbog same prirode poligrafa i pitanja na koja nije uvek moguće dati jasan odgovor. Ipak, uprkos strahu od rezultata, pojedini likovi poligraf vide kao spas od krivice i straha. Tako tajni agent Parmenter potajno „priželjkuje šansu da ide na poligraf“, dok Džek Rubi, nakon što je ubio Osvalda, i sam „insistira da polaže poligrafski test pošto su iskrenost i autentičnost istine dragocene vrednosti za Amerikance.“²²¹ Oštra ironija, koja se u DeLilovom opusu retko javlja u ovako ogoljenom obliku, pogađa u kontradiktornosti i licemerje američkog društva, u kome istina još samo deklarativno predstavlja „dragocenu vrednost“. Osim toga, videćemo i da je „autentičnost istine“ koja se zasniva na rezultatima poligrafskog testa problematična, kao i sve potonje analize koje gube iz vida suštinu ljudske prirode.

Poligrafsko testiranje, dakle, ne vodi do dubljih uvida u istorijske događaje, pa je svrha poligrafa u romanu prvenstveno zastrašivanje ispitanika koji će biti podvrgnuti takvom nehumanom tretmanu. Govoriti istinu kratkim i jasnim odgovorima, kako zahteva poligrafski test, gotovo da je nemoguć poduhvat, i scene u kojima su likovi podvrgnuti detektoru laži najpre podsećaju na scene mučenja. Osim toga, odgovori na pitanja poput „Da li ste ikada koristili drugo ime ili identitet? Da li vam je plava omiljena boja? ... Da li

---

²²⁰ U originalu: “When Win took a second polygraph he sat at the desk apparatus sobbing, after three questions, the electrodes planted in his palm, the cuff around his bicep, the rubber tube traversing his chest. It was such an effort not to lie.” (*Libra*, 24).

²²¹ U originalu: “He feared and welcomed the chance to be polygraphed.” (*Libra*, 361); “He insists on taking a lie-detector test because the sincerity and authenticity of the truth are precious qualities to Americans.” (*Libra*, 444).

imate smeđu kosu?“²²² – ne otkrivaju ništa do niza nepovezanih činjenica, koje same po sebi nemaju značenje. A nemaju ga prvenstveno zbog toga što, kako ponavlja Oswaldova majka, „postoje priče unutar priča“ (*Libra*, 450), bez kojih nije moguće sagledati istinu o prošlim događajima.

Dakle, u središtu krize (istorijskog) znanja leži odsustvo priče – istorija bez priče je „soba usamljenih činjenica“, Brančovih kontradiktornih beleški koje nikada neće postati deo istorijskog narativa. U završnom poglavlju *Vage* Margaret Oswald upravo dovodi u pitanje takav „poligrafski“ pristup istoriji, obraćajući se sudiji:

Uvaženi sude, ne mogu da govorim istinu o ovom slučaju samo sa da i ne. Moram da ispričam priču. Reč je o dečaku koga su druga deca zadirkivala. Bilo je pocepanih i pocepanih majica i krvavog nosa. Slušajte me. Napisaću knjige o životu Lija Harvija Osvalda.²²³

Margaret Oswald jedini je lik koji, uprkos skromnom obrazovanju, razume da je istorija priča o ljudima, a ne predsednicima, tajnim agentima i atentatorima. U hladnom svetu poligrafa i forenzičkih dokaza, ona podseća da je čovek mera svih stvari, i da je u njegovoj prirodi da priča priču. Pomenuta averzija prema narativnoj interpretaciji u postmoderni, prikazana kako kroz „Izveštaj Vorenove komisije“, tako i kroz neuspeli pokušaj Nikolasa Branča da sa vođenja beležaka pređe na pisanje „koherentne istorije“, jeste izvor otuđenja čoveka od sopstvene prirode i udaljavanja od istorijske istine. Do kraja romana postaje jasno da brižljivo prikupljeni podaci, od policijskih izveštaja do uvećanih fotografija, video-snimaka, dnevnika i pisama, nemaju nikakvo značenje dok se ne pretoče u narativ. Jer nasuprot priči stoji haos.

---

²²² U originalu: “Did you ever use another name or identity? Is your favourite colour blue? ... Is your hair brown?” (*Libra*, 163).

²²³ U originalu: “Your honor, I cannot state the truth of this case with simple yes and no. I have to tell a story. This is a boy the other children teased. It was torn, torn shirts and a bloody nose. Listen to me. I will write books about the life of Lee Harvey Oswald.” (*Libra*, 449).

2.6 Narativ u ruševinama

U prethodnom delu smo videli da je za Dona DeLila, ali i teoretičare poput Fredrika Džejmsona i Timotija Melija, atentat na Kenedija prelomni trenutak u američkoj modernoj istoriji, najpre zbog toga što američka istorija početkom druge polovine 20. veka u celosti poprima auru atentata, a senka ovog događaja se nadvija nad svim potonjim dešavanjima, kako u političkoj sferi, tako i u domenu svakodnevnog života. U eseju „Aura atentata“, koji je objavljen kao predgovor Pingvinovom dopunjenom izdanju *Vage* iz 2006. godine, a koji DeLilo započinje rečenicom „Neke priče se nikada ne završavaju“,²²⁴ on govori o velikim istorijskim pitanjima koja će ostati nerasvetljena uprkos razvoju nauke i tehnologije, zbog toga što njihova aura prodire u samu „teksturu svakodnevnog života“,²²⁵ čime ona ostaju zauvek otvorena, podložna različitim tumačenjima i sumnji. Banalnost i apsurd Kenedijevog ubistva, kao i nesklad između predsednika i njegovog po mnogo čemu nedostojnog protivnika – disleksičnog i nadobudnog Osvalda, neveštog strelca, prkose zdravorazumskoj logici i stoga onemogućavaju zatvaranje konstrukcije priče. Po mišljenju Pitera Boksala, atentat sa jedne strane povezuje DeLilove romane, dok nasuprot tome Kenedijeva smrt označava istorijski trenutak u kom priča gubi nit (Boxall 2006: 133).

Ubistvo predsednika, međutim, u 21. veku dobija još tragičnijeg, ali i bizarnijeg parnjaka u američkoj istoriji – 11. septembar. Ako je atentat na Kenedija označio početak doba paranoje u Americi, nakon terorističkog napada na Njujork i Vašington, paranoja je prerasla u strepnju i opravdani strah,²²⁶ i u romanima Dona DeLila se jasno vidi ovaj prelaz, postepena promena američke, ali i globalne svesti. Dok romani 20. veka, posebno *Beli šum*, *Vaga*, *Mao II* i *Podzemlje*, odaju utisak života u smrti – likovi su opterećeni mislima o sopstvenoj smrtnosti ali i mogućem kraju civilizacije – noviji romani, poput *Bodi artista*, *Kosmopolisa*, *Padača* i *Tačke Omega* predstavljaju traumu „proživljene“ smrti, krah i kraj dotadašnje civilizacije. Tako u *Belom šumu* paranoju indukuje sam jezik i odabir reči kojima se po potrebi povećava i smanjuje anksioznost koju likovi osećaju.²²⁷ Glavni lik

---

²²⁴ U originalu: “Some stories never end.” (DeLillo, *Assassination Aura*, 2005: v).

²²⁵ U originalu: “...seeping into the texture of everyday life” (DeLillo, *Assassination Aura*, 2005: v).

²²⁶ Videti str. 5-6.

²²⁷ Videti str. 146-148.

Džek Gledni i njegova supruga Babet imaju paničan strah od smrti sa kojim se bore na različite načine, prevashodno upotrebom Dilara, tablete koja bi trebalo da ublaži osećaj anksioznosti. Opsesivne misli o smrti pohode i tajne agente parapolitičkih snaga u *Vagi*, romanu koji, kako smo videli, u celosti odslikava razvoj paranoje na globalnom nivou sa zaoštavanjem hladnoratovskih odnosa. U romanu *Podzemlje* atmosferu paranoje možda najjasnije dočarava komičar Leni Brus, koji neprestano ponavlja: „*Svi ćemo da izginemo!*“, kao i Edgar Huver, čija se paranoja manifestuje kroz strah od „nevidljivih oblika života“, dok njegova desna ruka Klajd Tolson razmišlja o „paranoičnom zadahu kojim je odisala čitava decenija“ (*Podzemlje*, 585).²²⁸ Ipak, u *Podzemlju* ne dolazi do nuklearne katastrofe, svet ne nestaje u narandžastom oblaku „atomske pečurke“,²²⁹ isto kao što u *Belom šumu* ne dolazi do akcidenta koji likovi sa strepnjom iščekuju, pri čemu izostanak katastrofe paradoksalno ne donosi utehu. Naprotiv, strepnja ostaje a mračne slutnje o terorističkim napadima kao novom vidu komunikacije, posebno izražene u romanu *Mao II*, dobijaju svoje ovaploćenje 11. septembra 2001. godine.

Roman *Bodi artist*, iako objavljen svega nekoliko meseci pre terorističkih napada, donosi atmosferu smrti i onostranog, nagoveštavajući zaokret u poetici Dona DeLila. Ako roman *Beli šum* najavljuje sunovrat tekstualnog doživljaja sveta i neadekvatnost jezika u uprizoravanju stvarnosti, DeLilovi romani objavljeni nakon terorističkog napada i strukturno prate promenu globalne svesti, u kojoj su „vreme i prostor sazdani od razvejanog pepela i sutonske tmine“, kako saznajemo na samom početku romana *Padač* (9).²³⁰ Poput njujorških „Kula blizakinja“, za DeLila i sam „nativ završava u ruševinama“,²³¹ kako navodi u eseju „U ruševinama budućnosti“ povodom 11. septembra. Tako i njegova raskošnija proza iz osamdesetih i devedesetih godina prošlog veka ustupa mesto svedenom izrazu romana 21. veka. Konačno, stilsku imploziju DeLilo kruniše romanom *Tačka Omega*, gde likovi jedva da razmenjuju poneku reč. U pomenutom eseju DeLilo upravo

---

²²⁸ U originalu: “He could smell the decade's paranoid breath.” (*Underworld*, 575).

²²⁹ Ovo je još jedan motiv koji se ponavlja u DeLilovim romanima, još od *Krajnje zone* (*End Zone*, 1972), gde narandžasta haljina izrazito gojazne devojke glavnog junaka, sa amblemom „oblaka u obliku pečurke“, podseća na atomsku eksploziju: “A very heavy girl wearing an orange dress came walking toward us across a wide lawn. There was a mushroom cloud applied on the front of her dress.” (*End Zone*, 38).

²³⁰ U originalu: “a time and space of falling ash and near night” (*Falling Man*, 3).

²³¹ U originalu: “The narrative ends in the rubble” (DeLillo, *In the Ruins of the Future*, 2001).

objašnjava ovu promenu stanja: „Postoji osećaj sabijenosti, planova koji se užurbano prave, ubrzanog i iskrivljenog vremena. Ali jezik je neodvojiv od sveta koji ga inspiriše.“²³² Svet o kome DeLilo govori je svet traume i haosa, i zato njegova proza dvadeset prvog veka najviše podseća na košmarni san u kome likovi postepeno gube moć komunikacije, nemi pred neobjašnjivim događajima, za koje je malo reći da su čudniji od fikcije. „Ali u apokalipsi nema logike“, podseća DeLilo, ističući da je narativ sada u rukama terorista.²³³

Ipak, za objavljivanje takvog romana koji bi uspešno artikulisao novo stanje svesti i posttraumatskog šoka bilo je potrebno napraviti određenu vremensku distancu. Prvi (i, za sada, jedini) roman koji direktno obrađuje napad na Svetski trgovinski centar u Njujorku DeLilo objavljuje šest godina nakon ovog događaja pod naslovom *Padač*, po fotografiji čoveka u slobodnom padu, koji je iskočio iz kule da ne bi izgoreo u požaru.²³⁴ Kao što je slučaj sa romanom *Vaga*, i *Padač* predstavlja svojevrsni omaž velikom istorijskom događaju, koji Bodrijar naziva „apsolutnim događajem“, „majkom događaja“ i „čistim događajem koji u sebi koncentriše sve događaje koji su nam se ikada desili“ (Bodrijar 2007: 7). U DeLilovom opusu *Jedanaesti septembar* predstavlja ispunjenje mračnih slutnji koje su izražene u prethodnim romanima ovog autora. Na primer, u romanu *Imena* (*The Names*, 1982) protagonist Džejms Akston razmišlja dok prolazi kroz Partenon kako će: „Bombaški napadi postati uobičajeni, eksplozije automobila, bombe u kancelarijama i robnim kućama“,²³⁵ dok u romanu *Mao II* Bil Grej najavljuje novi tragični narativ koji se „bavi vazдушnim eksplozijama i srušenim zgradama.“²³⁶ Kako primećuje Stejsi Olster, na dan terorističkog napada obistinjuje se i zloslutna poruka Lenija Brusa „*Svi ćemo da izginemo!*“ iz romana *Podzemlje* (Olster 2011: 12). Gledano iz perspektive novijih romana, doba utakmice Džajantsa i Dodžersa, Kenedija i Kastru, sovjetskog nuklearnog testa i

---

²³² U originalu: “There is a sense of compression, plans made hurriedly, time forced and distorted. But language is inseparable from the world that provokes it.” (*Ibid.*).

²³³ U originalu: “But there is no logic in apocalypse.” (*Ibid.*).

²³⁴ Fotografiju je 11. septembra 2001. godine snimio Ričard Dru (Richard Drew), fotograf novinske agencije Asošijeted pres.

²³⁵ U originalu: “Bombings will become commonplace, car bombings, firebombings of offices and department stores. ... No one claims credit for the worst of terror.” (*The Names*, 330).

²³⁶ U originalu: “... the major work involves midair explosions and crumbled buildings. This is the new tragic narrative.” (*Mao II*, 157).

teorija zavere, izgleda kao doba nevinosti, i u novom svetu, koji niče iz pepela srušenih kula, Lenijeva zajedljiva šala više nije odraz paranoje, već zastrašujuće mogućnosti.

Od svih DeLilovih romana iz prošlog veka, međutim, roman *Mao II* najjasnije prikazuje začetak društva terora, kroz likove terorista i njihovih apologeta, Abu Rašida i Džordža Hadada, koji pokušavaju da objasne novi svetski poredak:

Rašid gleda u foto aparat. Kaže: „Reći ću vam zašto zapadnjake zaključavamo u sobe. Da ne bismo morali da ih gledamo. Podsećaju nas na način na koji pokušavamo da imitiramo Zapad. Kako se pretvaramo, stavljamo odvratnu masku. ... dokle god se oseća prisustvo Zapada ono je pretnja za samopoštovanje, za identitet. ... teror nam služi da našim ljudima damo mesto u svetu koje im pripada. ... Teror otvara vrata u novu budućnost. ... mi stvaramo i menjamo istoriju iz minuta u minut. ... Istorija nije knjiga ili ljudsko sećanje. Istorijom se bavimo izjutra a menjamo je posle ručka.“²³⁷

Dok razgovara sa fotografkinjom Britom Nilson, Abu Rašid govori o Zapadu kao kolonijalnoj sili kojoj se mora pružiti otpor u cilju očuvanja sopstvenog integriteta. Zbog nametnutih „zapadnjačkih“ vrednosti, pripadnici drugih kultura se osećaju inferiorno, bezvredno, te u želji da se uklope u sistem gube svoj identitet. Međutim, želja Abu Rašida i njegovih sledbenika da se zapadnjaci „zaključaju u sobe“, da se Drugi uništi kako bi nova budućnost osvanula na njegovim ruševinama, otkriva licemerje u središtu borbe koja bi da se prikaže kao herojska.²³⁸ Bitka protiv hegemonije Zapada, dakle, podrazumeva njegovo totalno uništenje, zajedno sa istorijom i svim civilizacijskim tekovinama koje, dokle god su u vidokrugu, predstavljaju pretnju za samopoštovanje onih koji se osećaju izopšteno iz takvog društvenog sistema. Naravno, licemerje se ogleda i u tome što se „menjanje istorije

---

²³⁷ U originalu: “Rashid looks into the camera. He says, “I will tell you why we put Westerners in locked rooms. So we don't have to look at them. They remind us of the way we tried to mimic the West. The way we put up the pretense, the terrible veneer. ... as long as there is Western presence it is a threat to self-respect, to identity. ... terror is what we use to give our people their place in the world. ... Terror makes the new future possible. ... we make and change history minute by minute. History is not the book or the human memory. We do history in the morning and change it after lunch.” (*Mao II*, 235).

²³⁸ Bodrijar kaže: “Ne samo da se ti ljudi ne bore jednakim oružjem, pošto u igru uvode vlastitu smrt, na koju nema mogućeg odgovora..., nego su prisvojili i sve oružje dominantne moći. Novac i berzanske špekulacije, informacione tehnologije i vazduhoplovstvo, spektakularnu dimenziju i medijske mreže: oni su potpuno usvojili modernost i mondijalnost, ostajući pri nameri da je razore.” (Bodrijar 2007: 16).

iz minuta u minut“, prevashodno bombaškim napadima, upravo izvodi uz pomoć najnovijih tehnologija sa zapada, kako DeLilo podseća u eseju „U ruševinama budućnosti“.

Nova budućnost o kojoj Abu Rašid govori, a koja nastaje simboličnim brisanjem Drugog iz vidokruga i menjanjem istorije „posle ručka“, osvanjuje u romanu *Padač*, koji u tom smislu predstavlja nastavak romana *Mao II*.²³⁹ U *Padaču* iz vidokruga nestaje Svetski trgovinski centar, simbol američke moći i tehnološkog napretka, kada je za svega nekoliko minuta „šačica ljudi bukvalno promenila vizuru grada“.²⁴⁰ Abu Rašid predstavlja direktnu preteču DeLilovog Amira Ate i Hamada, likova iz romana *Padač* čiji mentalni sklop autor gradi produbljujući model teroriste dat u romanu *Mao II*. Nadovezujući se na Abu Rašida, Amir govori o „osećaju izgubljene istorije“ i „izolaciji“, a Hamad o Amerikancima kao „gospodarima sveta“ i „zapadnjačk[oj] izopačenost[i] duha i tela, rešen[oj] da smrvi islam u mrvice hleba za ptice.“ (*Padač* 72-74, 153).²⁴¹ Uprkos deklarativnom preziru prema zapadnim vrednostima i „izopačenostima“, kojim nespretno pokušavaju da opravdaju svoje učešće u zločinima, i Amir i Hamad rado koriste tekovine zapadne civilizacije, poput „tehničkog obrazovanja“ i kućne dostave hrane koju Hamad povremeno naručuje (*Ibid.*, 72, 153), čime se naglašava nedoslednost njihove ideologije. Međutim, iako je lament DeLilovih terorista nad gubitkom identiteta i samopoštovanja, kao i prezir prema pogodnostima koje zapravo prihvataju u suštini neiskren, romani ne odaju utisak nevinosti Zapada. Naime, i u samoj strukturi i tematskim celinama ova dva romana i likovi terorista i njihove priče osetno su marginalizovani, što se posebno jasno vidi u *Padaču*. Kako Džon Karlos Rou navodi u studiji „Don DeLilo i rat protiv terorizma“ (Don DeLillo and the War on Terrorism, 2012), u *Padaču* je manje od dvadeset stranica posvećeno terorističkoj organizaciji, motivima napada i psihologiji teroriste, i to su uglavnom prikazi sluđenog i zbunjenog Hamada. Rou smatra da DeLilo „trivijalizuje teroriste umanjivanjem prostora koji im daje u romanu“, ponavljajući argumente iz *Podzemlja* i *Kosmopolisa* da su

---

²³⁹ I DeLilov roman *Players* (1977) u izvesnom smislu najavljuje dešavanja u *Padaču*, kroz snimak terorističkog napada na početku romana (videti fusnotu 403) i sporadične diskusije o bombaškim napadima, s tim što za razliku od romana *Mao II* čitaoce tek ovlaš uvodi u terorističku vizuru.

²⁴⁰ U originalu: “Now a small group of men have literally altered our skyline.” (DeLillo, *In the Ruins of the Future*, 2001).

²⁴¹ U originalu: “There was the feeling of lost history. They were too long in isolation.“; „Everything here was twisted, hypocrite, the West corrupt of mind and body, determined to shiver Islam down to bread crumbs for birds.“; „they control our world“ (*Falling Man*, 80, 79, 173).

„hiperkapitalističke zemlje prvog sveta, posebno Amerika, sebi stvorile neprijatelja u Al-Kaidi i svim drugim vrstama ‘terora’ (domaćeg ili stranog).“²⁴² Na ovaj način roman i kroz samu strukturu, priču o dvoje Njujorčana, Kitu i Lijani, koju tek povremeno prekidaju Hamadove uskovitlane misli, odslikava odnos moći centra – zapadnih vrednosti koje su još pre pada „kula“ počele da se urušavaju – i margine, koja grozničavo pokušava da promeni istoriju.

Džon Karlos Rou u pomenutoj studiji, međutim, kritikuje DeLila zbog toga što u romanima *Mao II* i *Padač* „vesternizuje“ likove terorista, posebno kroz prikaz Hamadovih nedoumica i razmišljanja o nevinim žrtvama, deci koja učestvuju u ratovima, zabrani seksualnih odnosa i imperativu puštanja brade kod muslimana (Rowe 2012: 202). Moguće je pak da je ovo još jedan postupak u romanu koji naglašava dominaciju Zapada i nemogućnost izlaska iz zapadnjačke logike i vizure. Jasno je da autoru ne nedostaje veštine kada su u pitanju likovi sa margine društva, te da on namerno bira da događaje prikaže iz perspektive Njujorčana, za koje 11. septembar ostaje večita enigma, događaj koji se opire svakoj vrsti tumačenja. Razmatrajući moguće uzroke terorističkog napada, Lijana zaključuje da „[n]e postoje ciljevi čijem bi se ostvarenju [teroristi] mogli nadati. Oni ne oslobađaju ljude niti zbacuju nekog diktatora. Ubijaju nevine, i to je to.“ (*Padač*, 46).²⁴³ Lijanina nemogućnost da izađe iz okvira sopstvene perspektive i površno, pojednostavljeno tumačenje jednog od najvažnijih istorijskih događaja, naglašeno završnicom „i to je to“, simbolizuju nezainteresovanost superiornog Zapada, uverenog u sopstvenu izuzetnost, za razumevanje Drugog, koji će uprkos radikalnim metodama zauvek ostati na rubovima narativa. Drugim rečima, u Lijaninom odgovoru je primetno ono što Bodrijar naziva „manj[kom] imaginacije“, odnosno „nemoguće[šću] da se drugi vidi kao protivnik sa punim pravima“ (Bodrijar 2007: 49). Ovo posebno dolazi do izražaja u raspravi Njujorčanke Lijane i kosmopolite Martina Ridnora, ljubavnika njene majke koji je i sam u mladosti bio „terorista“, ali, kako razmišlja, „Zapadni, beli.“ (*Padač*, 173). Martin, u

---

²⁴² U originalu: “DeLillo trivializes the terrorists by minimizing the attention he pays to them in the novel, reinforcing his arguments in *Underworld* (1997) and *Cosmopolis* (2003) that first-world, hypercapitalist nations, especially the U.S., have created their own antagonists in al-Qaeda and any other ‘terror’ (domestic or foreign)” (Rowe 2012: 196).

²⁴³ U originalu: “There are no goals they can hope to achieve. They are not liberating a people or casting out a dictator. Kill the innocent, only that.” (*Falling Man*, 46).

mladosti poznatiji kao Ernst Hešinger, nekadašnji levičar „Komune 1“, govori o Americi kao sili „koja se meša u tuđe poslove, koja se meša u tuđe teritorije“, slepoj za milione „obespravljenih“, na šta Lijana konačno odgovara: „Oni okrivljuju nas. Nas okrivljuju za svoje neuspehe.“ (*Padač*, 46).²⁴⁴ Rasprava, dakle, ne vodi do dubljih uvida u moguće razloge napada „obespravljenih“, i obe strane ostaju zatvorene za argumente drugog. DeLilo, međutim, u fokus stavlja njemu bližu stranu, zapadnu, američku, oličenu u Lijaninim rečenicama u kojim prepoznajemo odsustvo samokritike i neprihvatanje moguće odgovornosti. Roman na ovaj način sugerše da takav pristup ne doprinosi razrešenju konflikta, te da suočavanje sa prošlošću i prevazilaženje traume nije moguće ukoliko se ne izađe izvan okvira mita o sopstvenoj izuzetnosti.

Ipak, nejednakost i nerazumevanje dveju strana, na koje se roman *Padač* fokusira kako tematski tako i strukturno, predstavljaju samo jednu stranu problema oličenog u padu dveju kula. Važno je istaći da *Padač* nipošto ne ostavlja utisak da je moguće pronaći opravdanje za zločin takvih razmera kao što je Jedanaesti septembar, i DeLilo nastoji da prikaže prazninu i laž koji se kriju iza takozvane terorističke ideologije. To se možda najbolje vidi u načinu na koji Amir Hamadu pokušava da obrazloži stradanje nevinih prilikom napada:

Šta je s ostalima, onima koji će poginuti? ... Šta je s ostalima?

Amir je jednostavno rekao da ostali ne postoje. Ostali postoje samo do onog stupnja do koga ispunjavaju ulogu koju smo im dodelili. U tome je njihova funkcija, kao ostalih. Oni koji će izginuti ne polažu nikakvo pravo na sopstvene živote izvan korisne činjenice njihovog umiranja. (*Padač*, 155)²⁴⁵

Roman, dakle, nastoji da prikaže protivrečnosti i nelogičnosti terorističke vizure – jasno je da Amirova „filozofija“ pada na testu elementarne ljudskosti, bez obzira na kulturu, religiju i hemisferu. Osim toga, iza takve borbe do smrti ne krije se ništa drugo do opasni

---

²⁴⁴ U originalu: “A power that interferes, that occupies.”; “Blame us. Blame us for their failures.” (*Falling Man*, 46-7).

²⁴⁵ U originalu: “What about the others, those who will die? What about the others? Amir said simply there are no others. The others exist only to the degree that they fill the role we have designed for them. This is their function as others. Those who will die have no claim to their lives outside the useful fact of their dying.” (*Falling Man*, 176).

fanatizam. Do kraja romana postaje jasno da pobuna protiv američke invazivne politike u vidu terora ne predstavlja nikakvu filozofiju, već samo besmisao i civilizacijski sunovrat. Dok Hamad razmišlja o Amirovim rečima: „Ne postoji svrha, u tome je svrha.“ (*Padač*, 157),²⁴⁶ DeLilo, možda nehotice, ponavlja Bodrijarovu teoriju da u teroru protiv terora „nema nikakve ideologije“ – u eseju „Duh terorizma“ Bodrijar kaže: „Već smo daleko s one strane ideologije i političkog. Energija koja napaja teror ni o kakvoj ideologiji, ni o kakvim pobudama, čak ni islamskim, ne polaže računa.“ (Bodrijar 2007: 10).

Konačno, rečenica „Ne postoji svrha, u tome je svrha“, počinje da definiše čitav svet koji se rađa na ruševinama njujorških „kula“,²⁴⁷ a koji DeLilo prikazuje u novijim romanima, u *Padaču*, ali i *Tački Omega*, romanu u kome čujemo odjeke neuspelog, promašenog rata protiv terora. Urušavanje smisla u *Padaču* simbolično je predstavljeno kroz „urušeno vreme“ romana *Tačka Omega* (67), čiji naslov, osim što označava maksimalan stepen svesti i evolucije,²⁴⁸ možda predstavlja još jedan omaž njujorškoj „Nultoj tački“ (eng. *Ground Zero, Point O*). Roman u kome su junaci okruženi tišinom i ništavilom, dok u pustinji provode dane „bez šavova“ (*Tačka Omega* 43, 101), i doslovno prenosi DeLilovu teoriju o narativu koji nestaje u ruševinama, u kojoj autor dovodi u pitanje adekvatnost narativnog pristupa događaju koji je bio „toliko veliki i užasan da se nije mogao pojmiti čak ni u trenutku dešavanja“.²⁴⁹ Premda Džon Duval DeLilov pristup strahotama 11. septembra poredi sa stavom Teodora Adorna da je „pisanje poezije nakon Aušvica varvarstvo“ (Duvall: 2011: 158),²⁵⁰ tišina i teskobna, gotovo zagrobna atmosfera romana *Padač* i *Tačka Omega*, naravno, ne znače smrt narativa u doslovnom smislu. Hipoteza o kraju narativa simbolično najavljuje da je gotovo sa zapletima, teorijama zavere i pričama koje pronalaze skrivene veze i smisao u pozadini bezumnih istorijskih događaja, te da je potrebno pronaći nov pristup svetu bez ideologije, istoriji koja nastavlja da se utrkuje sa maštom romanopisca.

---

²⁴⁶ U originalu: “There is no purpose, this is the purpose.” (*Falling Man*, 177).

²⁴⁷ Džon Karlos Rou ovu rečenicu naziva „užasnim lajtmotivom“ *Padača* (Rowe 2012: 197).

²⁴⁸ Videti str. 201.

²⁴⁹ U originalu: “But when the towers fell. ... This was so vast and terrible that it was outside imagining even as it happened.” (DeLillo, *In the Ruins of the Future*, 2001).

²⁵⁰ U originalu: “To write poetry after Auschwitz is barbaric.” (Adorno 1949: 34).

3. Istorija, fikcija i novi modeli ljudskog iskustva: DeLilo i logika medija

Ideja o istoriji kao konstrukciji i pitanje autorstva nad savremenim istorijskim narativom dodatno se komplikuju ako ih promatramo u svetlu medijske kulture, koja u DeLilovom stvaralaštvu predstavlja nezaobilazni kontekst u kom autor obrađuje temu istorije. Kako zapaža teoretičar savremenih studija kulture Douglas Kelner (Douglas Kellner), društvo i kultura su „kolonizovani“ od strane medijske kulture, koja „dominira svakodnevnim životom“, te „učestvuje u oblikovanju dominantnih shvatanja o svetu i najvišim vrednostima“ (Kelner 2004: 8, 5, 64). Kako ćemo videti u ovom poglavlju, medijska kultura na isti način „dominira“ i DeLilovim opusom, „kolonizujući“ svest njegovih junaka i njihove predstave o društveno-istorijskim dešavanjima. Dakle, medijske slike prožimaju njihov doživljaj stvarnosti, tako da oni često nisu u stanju da razdvoje medijski prikaz od sveta koji se u njemu ogleda.

Percepciju događaja koji se odigravaju u savremenoj istoriji u velikoj meri oblikuju medijske perspektive, tako da stvarnost izgleda kao da je unapred montirana, te da ustupa mesto „nadstvarnosti“. Kako navodi Žan Bodrijar: „Uvek je negde skrivena neka kamera. Možemo biti snimljeni a da to i ne znamo.“ (Bodrijar 1998: 36). U takvom svetu se oseća izvesna artificalnost, sposobnost da posmatramo sebe i svet kao kroz objektiv kamere, što bi se moglo objasniti pojačanom svešću o medijima zbog koje se čini da medijska slika prethodi stvarnoj. „[V]irtuelna kamera je u glavi“, zaključuje Bodrijar, za koga su mediji, poput kakvog virusa, „zaposeli 'realan' život iznutra“ (*Ibid.*, 36-37), i stoga svet posmatramo kao kroz oko kamere, pri čemu je naša vizura posredovana umnoženim medijskim perspektivama.

Svest o montiranoj, nameštenoj „stvarnosti“ pak dodatno usložnjava ionako nerazjašnjen odnos istorije i fikcije, pa se dinamika između ove dve discipline pojačava u vreme medija i razvoja novih tehnologija, kada granica između predstave i stvarnosti „implodira“. Obilje informacija i dokumenata postaju dostupni za različite interpretacije,

koje posredstvom medijskih strategija postaju uvreženi deo istorije i kolektivnog sećanja. U studiji „Medijski prikazi i konstituisanje društvene stvarnosti“, teoretičari poput Vilijama Gamsona (William A. Gamson) govore o tome da su predstave koje imamo o svetu, a kojima se koristimo da bismo mogli da konstruišemo značenje o političkim i društvenim pitanjima „skrojili mediji“, kao i da slika koju tako dobijamo nipošto nije neutralna, već „pokazuje moć i tačku gledišta političke i ekonomske elite koji medijima rukovode i usmeravaju ih“.²⁵¹ Takvu skrivenu ideologiju za Džona Fiska (John Fiske) najpre možemo prepoznati u običnoj vesti, koja predstavlja „montažu glasova“ (Fiske 1987: 304), dok Stjuart Hol (Stuart Hall) posebno ističe da, uprkos tome što masovni mediji nude širok spektar značenja, postoji jedno značenje koje se favorizuje, na koje se čitalac ili gledalac usmerava.²⁵² Tako montaža kreira svest o događaju usmeravajući pažnju na sadržaj koji se smatra važnim. Konačno, Daglas Kelner zaključuje da se „upravo pomoću ovakvog predstavljanja uspostavlja hegemonija političke ideologije ... i obezbeđuje saglasje sa određenim političkim pozicijama” (Kelner 2004: 104).

Jasno je, dakle, da mediji pomenute „pripovedačke“ tehnike u najvećoj meri pozajmljuju upravo od fikcije, imaginativnog diskursa, koji na ovaj način prodire u istoriju, te savremena istorija, koja se zasniva na vesti kao „montaži glasova“ jeste priča koja se oblikuje kroz proces selekcije i fabuliranja. Zauzvrat, savremeni roman inspiraciju crpi upravo iz medijske kulture i mehanizama putem kojih ona prodire u svaku poru savremenog života. Medijske tehnologije, koje obuhvataju sredstva masovnog informisanja, kao i fotografiju, film, računarske tehnologije i druge audio-vizuelne sadržaje,²⁵³ imaju važnu ulogu u romanu druge polovine 20. i početka 21. veka, o čemu svedoče kako teme tako i pripovedački postupci savremenih romana, koji počinju da podražavaju i promišljaju tehnike i tekovine medijske kulture.

---

²⁵¹ U originalu: “The lens through which we receive these images is not neutral but evinces the power and point of view of the political and economic elites who operate and focus it.” (Gamson et al. 1992: 374).

²⁵² Opširnije u: McRobbie 2005: 11.

²⁵³ Čini se da Daglas Kelner daje najprecizniju definiciju medijske kulture: „Medijska kultura sastoji se od radio-sistema, nosača zvuka... i sredstava njihovog emitovanja... filmova i načina njihove distribucije... štampanih medija, od novina do časopisa; i televizijskog sistema... Medijska kultura je istovremeno i kultura visoke tehnologije, koja primenjuje najsavremenija tehnološka dostignuća.“ (Kelner 2004: 5-6).

Tako i stvaralaštvo Dona Delila ispisuje mapu novog sveta uronjenog u medijsku kulturu, u kojoj autor, kao diplomirani komunikolog i odličan poznavalac savremenih teorija kulture, pronalazi inspiraciju. Prikazi istorijskih dešavanja u stvaralaštvu Dona DeLila često su potkrepljeni mnogobrojnim podacima i činjenicama koje prenose mediji, uglavnom televizija, novine i internet, i na taj način autor u svojim delima istražuje kako se naše viđenje sveta menja sa razvojem medijske kulture. U književnosti 20. i 21. veka, mediji predstavljaju neiscrpan izvor tema i narativnih mogućnosti, a za Dona DeLila mediji pružaju beskrajne mogućnosti poigravanja sa istinom, istorijom i fikcijom. U tom smislu, jedna od pretpostavki na kojoj se DeLilovi romani zasnivaju jeste ideja o tome da istina o istorijskim događajima nije jedinstvena i neopoziva, već da je višestruka i podložna izmenama zajedno sa tehnološkim razvojem društva. Zbog sposobnosti „umnožavanja“ istine i fabrikovanja istorije, mediji igraju jednu od ključnih uloga u savremenom romanu, što se ogleda ne samo na planu sadržaja već i na formalnom planu, pa se pluralitet i nepouzdanost istorijske istine često ogledaju u višestrukim tačkama gledišta kroz koje se kao kroz prizmu prelamaju različite verzije jednog istog događaja koje su jednako moguće i „istinite“, odnosno uverljive.

Pojedini kritičari su pak pokušali da naprave neku vrstu sistematizacije kako bi što preciznije definisali ulogu medija u DeLilovom opusu. Silvija Linardi (Silvia Linardi), na primer, uočava tri različita perioda u stvaralaštvu Dona DeLila: dok su njegovi najraniji romani prevashodno usmereni na uticaj masovnih medija na razvoj potrošačkog društva, romani objavljeni osamdesetih godina fokusiraju se na poroznu granicu između stvarnosti i medijskog simulakruma, pri čemu se kasniji romani najčešće bave medijskim spektaklom i „krizom istoričnosti“ (Linardi 2003: 234-235).²⁵⁴ Utisak je pak da takve podele unutar DeLilovog opusa nisu uvek opravdane, te da DeLilovi najznačajniji romani, poput *Podzemlja*, zapravo obuhvataju sve navedene teme. Na primer, neke od najvažnijih tema ovog romana jesu brisanje granica istorije i fikcije u medijima, uticaj medija na ljudsko sećanje, umnožavanje informacija u medijskoj kulturi, razlike između društva modernih

---

²⁵⁴ Pošto je studija objavljena 2003. godine, Silvija Linardi pod kasnijim romanima podrazumeva romane objavljene devedesetih godina 20. veka (*Mao II* i *Podzemlje*).

medija i društva novih računarskih tehnologija, odnos medijske kulture, politike i ideologije, povratna sprega između medija i nasilja, odnos stvarnosti i medijskih simulakruma, masovnih medija i pitanja identiteta, medija i umetnosti. Prisustvo medija se takođe može uočiti u strukturi DeLilovih romana, u pripovednim postupcima, priči i zapletu. Dakle, uticaj medija očitava se i u samoj kompoziciji DeLilovih romana, tako da masovni mediji, film, fotografija i nove računarske tehnologije predstavljaju kako okvir, tako i prizmu kroz koju se svet romana percipira i umnožava. Međutim, kako su mediji neodvojiv deo teksture njegovih romana, čini se da medijski prikazi prethode svakoj percepciji, te se, kako Džon Duval zaključuje, ne doživljavaju kao posredovanje već kao sama „stvarnost“ (Duvall 2002: 40). Stoga će se ovo poglavlje fokusirati na odnos istorije i fikcije u doba rađanja i razvoja medijske kulture, i to prvenstveno na promene u samom pristupu istoriji u savremenom romanu do kojih dovodi prodor medija u tokove svakodnevnog života, što se jasno vidi u DeLilovom romanesknom svetu.

3.1 Istorija kao „indiferentna nebuloza“

Nerazjašnjen odnos istorijskog i imaginarnog diskursa u medijskoj kulturi predstavlja jedan od osnovnih izvora konfuzije u svetu DeLilovih romana, u kojima likovi bespomoćno pokušavaju da razluče stvarnost od simulacije. Ideje o stvarnosti kao simulakrumu, „imploziji stvarnog“ u medijima, likvidaciji referencijala i istoriji kao mitu i „izgubljenom referencijalu“ (Bodrijar 1991: 6, 44, 49, 86) ponavljaju se iz romana u roman gotovo po automatizmu, poput aksioma koji se ne dovodi u pitanje. Međutim, kad je u pitanju stvaralaštvo Dona DeLila, upravo su takve usput spomenute „činjenice“ i društveni komentari čija se tačnost podrazumeva signali za uzbunu, čija je svrha da kod pažljivog čitaoca pobude sumnju i kritički duh. U tom smislu pojedine scene iz romana Dona DeLila predstavljaju ironičnu ilustraciju savremenih teorija kulture, odnosno različite scenarije koji bi nastali doslovnom i nekritičkom primenom teorije na svakodnevni život. Dakle, krajnji rezultat je uvek isti i ima za cilj da prikaže neodrživost svake teorije koja ne pronalazi uporište u ljudskom iskustvu.

Pomenute teorije Žana Bodrijara zastupljene su u gotovo svim DeLilovim romanima, a posebno u romanu *Beli šum*, koji, između ostalog, predstavlja i neku vrstu ogleđa o postmodernizmu.²⁵⁵ Bodrijarove teorije o relativnoj prirodi svih znakova, događajima kao veštačkim tvorevinama i istoriji koja je za sobom ostavila „indiferentnu nebulozu“ (Bodrijar 1991: 45) predstavljaju ne samo temu romana, već i predmet diskusije samih likova čije priče najviše podsećaju na dramu apsurdna, kako ćemo videti u narednim primerima.

DeLilov osmi roman, za koji je 1985. godine dobio Nacionalnu nagradu za književnost, prikazuje savremeno američko društvo u trenutku suočavanja sa pretnjom moguće katastrofe, širenja otrovnih supstanci iz vazduha zbog izlivanja toksičnog hemijskog otpada. Kroz priču o Džeku Gledniju, profesoru studija o Hitleru, i njegovoj porodici, supruzi Babet i deci iz nekoliko različitih brakova, roman donosi presek stanja u porodičnoj i akademskoj sredini Amerike osamdesetih godina prošlog veka, sugerišući da su obe sfere duboko zahvaćene krizom vrednosti. Krizu posebno naglašava apokaliptični ton drugog dela romana, u kom se Gledniji i njihovi sugrađani pripremaju za suočavanje sa najavljenom katastrofom. Takva postavka romana predstavlja polazište sa kog autor ispituje kako istinitost, tako i svrhu savremenih društvenih teorija, od ideje o „nestajanju osećaja za istoriju“ Fredrika Džejmsona²⁵⁶ do Bodrijarovih zapažanja o logici simulacije.

Gubitak osećaja za istorijske vrednosti najslikovitije je prikazan u scenama *Belog šuma* koje se bave američkom akademskom sredinom. Naime, na samom početku romana čitalac saznaje da je Džek Gledni idejni tvorac „Studija o Hitleru“, kursa koji je proslavio „Fakultet-na-brdu“ na kome predaje. Glednijev kurs je, međutim, problematičan zbog toga što on Hitlera posmatra kao kulturni fenomen, odbijajući da ga postavi u odgovarajući istorijski kontekst:

---

²⁵⁵ Bodrijarove postavke u *Belom šumu* ispituje Lenard Vilkoš u radu “Baudrillard, DeLillo's *White Noise*, and the End of Heroic Narrative” (Wilcox 1991: 346-365), uočavajući brojne intertekstualne veze između ova dva autora, ali uglavnom previđajući DeLilov ironičan pristup Bodrijarovim teorijama, koji ćemo predstaviti u narednim primerima.

²⁵⁶ U originalu: “disappearance of a sense of history” (Jameson 1989: 125).

To nije pitanje dobra i zla. Ne znam šta je to. Vidi ovako. Neki ljudi uvek nose omiljenu boju. Neki ljudi nose pištolj. Neki ljudi obuku uniformu pa se osećaju važnije, snažnije, bezbednije. Upravo je to polje mojih opsesija.²⁵⁷

Glednijevo uporno odbijanje da Hitleru pristupi kao istorijskom zločincu dostiže vrhunac u sceni u kojoj on zajedno sa kolegom, gostujućim profesorom Marijem Siskindom, drži uporedno predavanje o Adolfu Hitleru i Elvisu Presliju poredeći njihovo mesto u istoriji, uglavnom kroz paralelni prikaz njihovog odnosa sa majkama Klarom i Gledis. U nekoj vrsti improvizovanog performansa Gledni i Mari kroz niz primera objašnjavaju da su i Elvis i Hitler bili razmaženi „mamini sinovi“ (*White Noise*, 71), koji su nakon majčine smrti oboleli od teške depresije.

U tom smislu, *Beli šum* se često poredi sa romanom *Running Dog*, gde pronalazimo još jedno takvo proizvoljno, nasumično i posve nebulozno poređenje istorijskih ličnosti. U ovom romanu Hitler se poredi sa Čarlijem Čaplinom:

„Rođeni su iste nedelje istog meseca iste godine.“

„Zar je to važno?“

„Samo nekoliko dana razmaka.“

„Ali zar je to važno?“

„To je činjenica. Istina. To je istorija.“²⁵⁸

Oba romana, međutim, dovode u pitanje viđenje istorije kao skupa nepovezanih činjenica, pa je svrha takvih pseudonaučnih poređenja i diskusija u DeLilovim romanima kritika svakog naučnog pristupa koji istorijske događaje posmatra izolovano, gubeći iz vida istorijski kontekst.

U studiji „Adolfe, nismo te poznavali“ (Adolph, We Hardly Knew You, 1991), koja možda najpodrobnije obrađuje fenomen Hitlera u DeLilovim romanima, Pol Kantor govori o „savezništvu“ medija i univerziteta, koji imaju moć da čak i najvažnije istorijske

---

²⁵⁷ U originalu: “It’s not a question of good and evil. I don’t know what it is. Look at it this way. Some people always wear a favorite color. Some people carry a gun. Some people put on a uniform and feel bigger, stronger, safer. It’s in this area that my obsessions dwell.” (*White Noise*, 63).

²⁵⁸ U originalu: “They were born the same week of the same month of the same year.” “Is that a point?” “Within days of each other.” “But is that a point?” “It’s a fact. A truth. It’s history.” (*Running Dog*, 236).

fenomene svedu na trivijalne (Cantor 1991: 47). S jedne strane, Kantor u navedenim primerima prepoznaje „postmodernizaciju savremenog života“, odnosno tipičan postmoderni, akademski pristup istoriji koji sve istorijske periode posmatra kao jednako važne i vredne proučavanja. Osim toga, on ističe da takav fragmentarni pristup istoriji, koji je kod DeLila predmet parodije, jeste rezultat razvoja medijske kulture i „odomaćivanja“ istorijskih ličnosti preko televizijskih ekrana, gde one dobijaju status slavni ličnosti (*Ibid.*, 42, 45). Sugerisući da su mediji doprineli gubitku osećaja za istorijske vrednosti, Kantor zapravo ponavlja Bodrijarovo zapažanje da „televizija ... rashlađuje i neutrališe smisao i energiju događaja“ i da se „sve... rasplinjava na ekranu televizije“ (Bodrijar 1991: 53, 159). I zaista, u svetu *Belog šuma* Hitler je neprestano na televiziji: „Uvek je na ekranu. Ne bismo imali televiziju da nije njega“,²⁵⁹ što dovodi do njegovog izmeštanja iz istorijskog konteksta i prenošenja u ravan svakodnevnog i trivijalnog.

Međutim, iako za razliku od kritičara koji DeLila optužuju za nemoral u prikazu istorijskih zločinaca poput Adolfa Hitlera i Lija Harvija Osvalda Pol Kantor u DeLilovom pristupu istoriji prepoznaje parodiju i kritiku akademizma, njegovo stanovište da „DeLilo želi da ukaže na sličnosti između nemačkog fašizma i savremene američke kulture“, kao i da je „američki kult Elvise postmoderni simulakrum nemačkog kulta Hitlera“²⁶⁰ čini se jednako neadekvatnim. Naime, pronalazeći skrivene veze između nemačkog fašizma i savremene američke kulture, Kantor u pomenutoj studiji i sam upada u zamku postmoderne teorije prema kojoj je kritičan kada kaže da su Elvis i Hitler „u stvari obojica izvođači u doba masovnih medija“, te da „obojica popunjavaju prazninu u svakodnevnom životu običnih ljudi, obojica pobuđuju primitivne emocije“.²⁶¹ Poređenje Hitlera i Preslija u *Belom šumu*, kao i Hitlera i Čaplina u romanu *Running Dog*, jeste nasumično, banalno i površno, te predstavlja odličan primer „indiferentne nebuloze“ koju proizvodi medijski, fragmentirani doživljaj stvarnosti. Stoga pomenute scene, koje nose veliki autoironični

---

²⁵⁹ U originalu: “He’s always on. We couldn’t have television without him.” (*White Noise*, 63).

²⁶⁰ U originalu: “However troubling they may be, DeLillo is concerned with showing parallels between German fascism and contemporary American culture.”; “The American Elvis cult is a postmodern simulacrum of the German Hitler cult.” (Cantor 1991: 51, 53).

²⁶¹ U originalu: “... both are in fact performers in the age of mass media, both fill a void in the everyday lives of ordinary people, both appeal to primitive emotions...” (Cantor 1991: 52).

naboj, upravo tako treba razumeti – kao kritiku ideje o sveopštoj povezanosti i povezivosti istorijskih ličnosti i događaja.

Ako se za trenutak prisetimo kraja romana *Podzemlje*, u kom se istorijske ličnosti i likovi iz romana povezuju računarskom logikom banalnih asocijacija, parodija na „postmodernizaciju“ istorije postaje još izraženija:

Još jedan dodir tastera, novi link, i Sestra se pridružuje nekome ko se takođe zove Edgar. Sabrat u celibatu i manje-više srodna duša, ali biološki suprotan, njena muška polovina, upokojena još poodavno. ... Verni pas, Džej Edgar Huver, svrgnuti svetac reda i zakona, konačno u hiperlinku sa sestrom Edgar – sada tek kao malim pokretnim impulsom, delićem kodirane informacije.

Sve biva povezano na kraju.

Sestra i Brat. Fantazija u sajber prostoru i način da se sagleda onostrano i izgladivanje razlika koje nemaju toliko veze sa polom koliko sa samim razlikama, a sva sporenja i nesuglasice izbačeni su iz programa.

(*Podzemlje*, 835)²⁶²

Sestra Edgar i Džej Edgar Huver, „svrgnuti svetac reda i zakona“ kao njena ne samo biološka, već i duhovna suprotnost, povezuju se u virtuelnom prostoru interneta samo jednim dodiranjem tastera putem nasumičnih, banalnih asocijacija, koje „izgladuju razlike“ među njima. Na nekoliko mesta u romanu čitalac uviđa neke očigledne sličnosti između ova dva lika, poput imena i zajedničkog straha od bacila, „nevidljivih oblika života“ (sestra Edgar ne ide u grad bez gumenih rukavica), što ih čini „srodnim dušama“, kako pripovedač ironično sugerše. Oni su, međutim „srodne duše“ u istoj meri kao Hitler i Čaplin, ili Hitler i Elvis, koje ne povezuje ništa drugo do datum rođenja i neobična privrženost majci. Takav „nebulozni“ pristup postaje moguć u medijskoj kulturi, gde se „sporenja i nesuglasice“ izbacuju iz programa, odnosno gde se zanemaruje istorijski kontekst. Međutim, ovaj

---

²⁶² U originalu: “A click, a hit and Sister joins the other Edgar. A fellow celibate and more or less kindred spirit but her biological opposite, her male half, dead these many years. ...The bulldog fed, J. Edgar Hoover, the Law's debased saint, hyperlinked at last to Sister Edgar—a single fluctuating impulse now, a piece of coded information. Everything is connected in the end. Sister and Brother. A fantasy in cyberspace and a way of seeing the other side and a settling of differences that have less to do with gender than with difference itself, all argument, all conflict programmed out.” (*Underworld*, 826).

odlomak, kao i mantra *Podzemlja* „Sve je povezano“, koja se ponavlja u ovom delu romana, zapravo dovodi u pitanje pristup istoriji kao bazi podataka međusobno povezanih beskrajnim hiperlinkovima u kojima pitanje istorije više „nije pitanje dobra i zla“, kako Džek Gledni zaključuje u *Belom šumu*.

3.2 Istorija, mediji i iluzija

U pozadini kombinovanja istorijskih ličnosti i događaja metodom slobodnih asocijacija leži ideja o istoriji kao fikciji, mitu o prošlosti koja se zapravo nikada nije dogodila. Roman *Beli šum*, kao i drugi DeLilovi romani, najpre *Mao II*, *Podzemlje*, *Padač* i *Tačka Omega*, međutim, prikazuju zavodljivost ove teorije, ispitujući kako izgleda svet u kome je ukinut princip stvarnosti, posebno kroz scene koje doslovno ilustruju postmodernističke teorije. Ovde svakako moramo spomenuti najpoznatiju i verovatno najčešće citiranu scenu iz celokupnog DeLilovog opusa koja se, nažalost, isuviše često koristi kao ilustracija postmoderne teorije i neka vrsta dokaza o autoru kao „postmodernisti“, bez kritičkog osvrta na ironičan ton kojim je prožeta. Naravno, u pitanju je scena „Niko ne vidi ambar“ iz romana *Beli šum*, u kojoj već pomenuti dvojac, Džek Gledni i Mari Siskind, odlazi da vidi „najčešće fotografisani ambar u Americi“.²⁶³ Prizor ambara, koji je okružen automobilima i turističkim autobusima, prodavcima suvenira i razglednica, turistima i fotoaparatima, navodi Marija da započne diskusiju o konfuziji u referencijalnom sistemu, koja nastaje zbog izmenjene, medijski posredovane perspektive:

„Niko ne vidi ambar“, rekao je naposletku.

Usledila je duga tišina.

„Kad jednom vidiš znakove o ambaru, više nije moguće videti ambar. ... Mi vidimo samo ono što ostali vide. Hiljade onih koji su ovde bili u prošlosti, oni koji će doći u budućnosti. ... Oni prave fotografije fotografija. ... Kakav je bio ambar pre no što je uslikan?“, rekao je. „Kako je izgledao, po čemu se

---

²⁶³ U originalu: “the most photographed barn in America” (*White Noise*, 12).

razlikovao od ostalih ambara, po čemu je bio sličan sa ostalim ambarima?
Ne možemo da odgovorimo na ova pitanja pošto smo već pročitali znakove,
videli ljude kako škljocaju fotoaparatom. Ne možemo da izađemo iz aure.
Mi smo ovde, mi smo sada.“²⁶⁴

Jasno je da u ovom odlomku Mari „recituje“ čitav niz teorija s početka i kraja prošlog veka, od Benjaminovog paradoksa fotografije, koja prošlost prikazuje kao da je „Ovde i Sada“ i koncepta aure, „neponovljive pojave daljine, koliko god da je blizu to što je udaljeno“ (Benjamin 2011a: 169, 177), zapažanja Suzan Sontag o odnosu fotografije i turizma (Sontag 2009: 18), do Bodrijarovog koncepta stvarnosti koju je zamenio simulakrum kao „nadstvarnost“. Mari zaključuje da, uprkos tome što su junaci „ovde i sada“, medijski posredovane, mentalne slike ambara proizvode osećaj udaljenosti, te onemogućavaju neposrednost gledanja.

Zanimljivo je, međutim, da Mari iz diskusije izostavlja suštinu problema, odnosno pitanje šta uopšte čini turističku atrakciju u medijskom i potrošačkom društvu. U romanu se ovo parodira na nekoliko nivoa – ne samo da je za atrakciju izabran ambar kao jedno od najbanalnijih zamislivih mesta, već on nema nikakav istorijski značaj, njegova vrednost ogleda se isključivo u tome što je „najčešće fotografisani ambar“. Na ovaj način roman upućuje na duboko poremećen sistem vrednosti i trijumf banalnog i trivijalnog u savremenom društvu, što je tema koju profesori Gledni i Siskind zanemaruju, kako u diskusiji o ambaru, tako i u pomenutom predavanju o Hitleru i Elvisu. U oba slučaja izostavljanje vrednosnog suda i nemogućnost postavljanja teorije u konkretan društveno-istorijski kontekst upućuju na zaključak da, poput znakova koji više nisu u vezi sa označenim, ni sama teorija više nema uporište u realnosti. Ova scena, dakle, poziva na preispitivanje svakog naučnog pristupa koji gubi iz vida suštinu, pomenuto pitanje iz romana *Running Dog* – „Ali zar je to važno?“.

---

²⁶⁴ U originalu: “No one sees the barn,” he said finally. A long silence followed. “Once you’ve seen the signs about the barn, it becomes impossible to see the barn. ...We see only what the others see. The thousands who were here in the past, those who will come in the future. ... They are taking pictures of taking pictures ... What was the barn like before it was photographed?” he said. “What did it look like, how was it different from other barns, how was it similar to other barns? We can’t answer these questions because we’ve read the signs, seen the people snapping the pictures. We can’t get outside the aura. We’re part of the aura. We’re here, we’re now.” (*White Noise*, 12-13).

Kao kontrast nam može poslužiti scena iz romana *Podzemlje*, koja se takođe bavi fenomenom turističke atrakcije u savremenom društvu, ali na drugačiji način, ispitujući kako jezik teorije, tako i apsurdni fenomen turizma koji predstavlja jedan od osnovnih uzroka trivijalizacije istorije i svakodnevnog života. U sceni u kojoj turisti u okviru autobuske ture *Nadrealistički Južni Bronks* fotografišu beskućnike, zatvorene fabrike i ulične deponije Bronksa nema diskusije o teoriji simulakruma, već sestra Grejsi besno uzvikuje:

„To nije nadrealno. To je realno, realno. Vaš autobus je nadrealan. Vi ste nadrealni.“ ... „Brisel je nadrealan. Milano je nadrealan. Ovo je stvarno. Bronks je stvaran.“ (*Podzemlje* 251)²⁶⁵

Sestra Grejsi, opatica koja svakodnevno gleda bedu i bolest, učestvujući u životu nevoljnika iz Bronksa, nema nedoumica oko koncepta stvarnosti i nadstvarnosti, istorije i fikcije. Ona u jeziku teorije, odnosno samom nazivu autobuske ture, prepoznaje istu onu šizofreniju i „nebulozu“ koju teorija pripisuje savremenom društvu, dovodeći u pitanje njenu relevantnost i istinitost.²⁶⁶

Koncept „nadstvarnosti“, preko kog Bodrijar definiše kulturu medija, česta je tema u DeLilovim romanima. U *Belom šumu* ambar na fotografijama i razglednicama se čini kao stvarniji od samog ambara, iako se to protivi ljudskoj logici i iskustvu. Ova logika je, međutim zamenjena logikom simulacije, koja, kako nas podseća Bodrijar, „nema više ništa zajedničko sa logikom činjenica i nekim poretkom uzroka“ (Bodrijar 1991: 20). Dakle, kada Mari Siskind kaže da „Niko ne vidi ambar“, on zapravo sugerise da ono što ljudi vide jeste medijski posredovana slika ambara koju nije moguće razdvojiti od njegove stvarne slike. Na ovaj način Mari pokušava da dočara Bodrijarovu tezu o „paklu simulacije“ (*Ibid.*,

---

²⁶⁵ U originalu: “It’s not surreal. It’s real, it’s real. Your bus is surreal. You’re surreal.”... “Brussels is surreal. Milan is surreal. This is real. The Bronx is real.” (*Underworld*, 247).

²⁶⁶ O tome u izvesnom smislu govori i Dejvid Lodž (David Lodge), kada zaključuje da „istorija možda jeste fikcija u filozofskom smislu, ali da nemamo takav osećaj kad zakasnimo na voz ili kad izbije rat“. U originalu: “history may be in a philosophical sense, a fiction, but it does not feel like that when we miss a train or somebody starts a war” (citirano u Waugh 1984: 16).

22), gde više nije moguće odvojiti istinito od lažnog. Pozivajući se na Bodrijara, Mark O'Dej (Marc O'Day) objašnjava ovo stanje koje karakteriše medijsko društvo:

Televizija je možda doprinela promeni svakodnevne percepcije, utoliko što je naše viđenje sveta u velikoj meri posredovano ogromnom bankom mentalnih slika koju svako od nas drži u glavi. Tako, kada odemo u Pariz ili Njujork, mi smo ih već posetili u predstavama ... i mogli bismo da se razočaramo ukoliko oni nisu u skladu sa idealizovanim televizijskim slikama.²⁶⁷

U romanu *Mao II* pronalazimo sličnu ilustraciju Bodrijarove teorije o medijskom simulakrumu. Razmišljajući o predstojećem putu za London, Bil Grej takođe govori o „banci mentalnih slika“ koja prethodi percepciji stvarnosti, zbog koje imamo osećaj ranije proživljenog iskustva:

Nije ga zanimalo da vidi London. Već ga je ranije video. Ovlaštan pogled na Trafalgar Skver iz taksija, tri rutinske sekunde memorije, aure, ponavljanja, ništa se nije promenilo uprkos ogradama gradilišta i plastičnom zaklonu – lokalitet iz sna, dvostrukost tipična za poznata mesta, zbog koje deluju daleko i neprijemčivo ali istovremeno intimno i poznato, iskustvo koje oduvek nosite u sebi.²⁶⁸

Odlomak koji evocira scenu „Niko ne vidi ambar“ iz *Belog šuma* govori o već „rutinskom“ doživljaju ponovljenog iskustva, kroz jednako rutinsko ponavljanje Bodrijarovih i Benjaminovih teorijskih postavki. Naime, Bil Grej, koji i sam otelotvoruje koncept aure kao pisac koji odbija da se fotografiše i pojavljuje u javnosti kako bi sačuvali dragocenu

---

²⁶⁷ U originalu: “Television may have contributed to a mutation in everyday perception, insofar as our view of the world is increasingly mediated by the vast mental image-bank we each store in our minds. Thus, when I go to Paris or New York, I have already visited them in representation ... and may be disappointed if they don't live up to those idealized TV images.” (O'Day 2001: 113).

²⁶⁸ U originalu: “He wasn't interested in seeing London. He'd seen it before. A glimpse of Trafalgar Square from a taxi, three routine seconds of memory, aura, repetition, the place unchanged despite construction fences and plastic sheeting—a dream locus, a doubleness that famous places share, making them seem remote and unreceptive but at the same time intimately familiar, an experience you've been carrying forever.” (*Mao II*, 120).

„distanču“, ključni element aure, i koji „postaje sve veći sa produblјivanjem distance od javnosti“,²⁶⁹ isuviše dobro poznaje medijsku kulturu, te poput Marija ponavlja teorijske koncepte bez preteranog udublјivanja, naglašavajući na ovaj način logiku udvostručavanja koja rezultira utiskom ponovnog proživljavanja iskustva – osećajem *déjà vu*. Štaviše, i sam autor ilustruje ovu karakteristiku medijskog društva kroz strategiju koju Tomas Šob, kako je već pomenuto, naziva „nativni *déjà vu*“, ponavljajući iz romana u roman citate, autocitate i omaže drugim autorima i umetnicima.

I DeLilov *Beli šum* je svet *déjà vu*, bez iznenađenja, gde je „sve sinoć bilo na televiziji“.²⁷⁰ Kod junaka ovog romana, međutim, utisak *déjà vu*, unapred proživljenog iskustva, pre bi se mogao opisati kao hronično stanje, bolest od koje oni „pate“ i čije „simptome“ pokazuju. Naime, u pokušaju da se pripreme za moguću katastrofu širenja toksične materije, Gledniji neprestano prate televiziju i radio, preko kojih slušaju obaveštenja o znacima izloženosti otrovnoj supstanci iz vazduha. Simptomima poput mučnine, kome i pobačaja pridružuje se neobično upozorenje o osećaju *déjà vu*, kao jednom od nesumnjivih znaka hemijskog trovanja. Mari Siskind pokušava stručno da objasni novonastalu situaciju i učestale doživljaje *déjà vu* kada kaže:

Zašto mislimo da su se ove stvari već dogodile? Jednostavno. One su se zaista već dogodile, u našim mislima, kao vizije budućnosti. Pošto se radi o predznanjima, ne možemo da ih uklopimo u sadašnju strukturu sistema svesti.²⁷¹

Mari je, međutim, opet na pogrešnom tragu pošto njegova (nepodnošljivo) jednostavna definicija izostavlja konkretan društveni kontekst. Dok junaci pokušavaju da razumeju ovo upozorenje na različite načine, preispitujući značenje samog pojma *déjà vu*, poput Marija, ili razmatrajući razmere katastrofe i sopstvenu izloženost toksičnim materijama u odnosu na učestalost ponavljanja već proživljenih vizija, poput Džeka Glednija i njegove porodice,

---

²⁶⁹ U originalu: “Bill gets bigger as his distance from the scene deepens.” (*Mao II*, 52).

²⁷⁰ U originalu: “everything was on TV last night” (*White Noise*, 268).

²⁷¹ U originalu: “Why do we think these things happened before? Simple. They did happen before, in our minds, as visions of the future. Because these are precognitions, we can’t fit the material into our system of consciousness as it is now structured.” (*White Noise*, 151).

čitaocu postaje sve jasnije da je preteći oblak metafora medijskog oblaka, vazduha prožetog „talasima i radijacijom“ od kojih se nije moguće zaštititi, baš kao ni od toksičnih materija iz vazduha, kako roman ironično sugeriše. Dakle, iako katastrofa koju stanovnici univerzitetskog gradića sa strepnjom iščekuju posmatrajući „gusti crni oblak“ (*White Noise*, 113) ne dolazi na kraju romana, u skladu sa Bodrijarovom teorijom da u svetu simulakruma „nema više apokalipse“ (Bodrijar 1991: 156), DeLilovi junaci su je bez sumnje već proživeli kroz medijske slike koje se kao *déjà vu* javljaju kao vizije košmarne budućnosti.

3.3 „Saga o stvorenoj realnosti“

Dakle, medijske slike prethode stvarnosti i postaju deo iskustva kao da su već proživljene, prodirući iz „sna“ u javu, i mešajući se sa stvarnim sećanjima. Tako i u romanu *Podzemlje* likovi gledaju televiziju „dušom i telom“ (120), oni osećaju kao da su „odenuli ... film umesto suknje i bluže“ (454), Nikov sin Džef provodi najveći deo vremena u virtuelnom prostoru, dok Teksaski ubica sa autoputa „oživljava“ tek u člancima iz novina i televizijskim priložima. Na početku *Podzemlja* igrač bejzbola ne može da izbaciti iz misli džingl koji je čuo na radiju, dok slikarka Klara Saks u jednom trenutku shvata „kako se u poslednje vreme, kud god da krene, susreće sa ustima Mika Džegera“ (390).²⁷² Glasovi medija preplavljaju ovaj roman, u vidu poznatih džinglova, melodija, slika, snimaka, iz visoke ali i popularne kulture: „Dugonoga Vitka Sali“ Litl Ričarda i „Marš“ Sergeja Prokofjeva, film „Cocksucker Blues“ Roberta Frenka i „Unterwelt“ Sergeja Ajzenštajna, Brojgelov „Trijumf smrti“ i njujorški grafiti, koji predstavljaju medijski posredovani, odnosno, kako je ranije pomenuto, „kolonizovani“ prostor DeLilovog romana.

Autora, međutim, posebno zanima šta se događa kada medijski prikazi prestanu da se shvataju kao posredovani prostor stvarnosti, te, kako zapaža Džon Duval, počnu da se doživljavaju kao sama stvarnost (2002: 40). U romanu *Podzemlje*, dakle, medijsku perspektivu gotovo da nije moguće razdvojiti od ostalih – medijska slika prethodi svakoj

---

²⁷² U originalu: “Marian watched TV, body and soul.”; „She [Klara] felt she was wearing the film instead of a skirt and blouse.”; “She realized she'd been seeing Mick Jagger's mouth everywhere she went for some time now.” (*Underworld*, 117, 445, 382).

percepciji, ona „obistinjuje stvarnost“ (*Podzemlje*, 181). DeLilo u tom smislu predstavlja još jedan aspekt medijske kulture, ironično naglašavajući takozvanu proročku moć medija. Brojgelova slika prikazana u časopisu *Lajf*, komentari Lenija Brusa i instalacija „Zid“ Ismaila Munjosa, zloslutno predskazuju događaje koji će se odigrati u epilogu romana – Nikovu posetu Kazahstanskoj klinici za obolele od radijacije, ali i svirepo ubistvo Esmeralde Lopez, siročeta koje se krije u deponijama Bronksa. Dakle, zbog pomenutog utiska *déjà vu* čini se da mediji u DeLilovim romanima poseduju tajna predznanja o budućim događajima, te da imaju moć da ih predkažu, ali i kreiraju, čime se produbljuje konfuzija o statusu „stvarnog“ događaja i medijskog prikaza.

Romani pak istražuju i obrnut proces, kada junaci zbog banke medijskih slika dovode u pitanje stvarnost koja izostaje iz medijskih prikaza. Tako u romanu *Podzemlje* kolekcionar Marvin Landi kaže:

Grenland. Oduvek sam gajio sumnje u pogledu tog mesta... Poznaješ li ikoga ko je ikada bio tamo?... Jesi li primetila da ne postoje dve mape na kojima je Grenland iste veličine? Veličina Grenlanda menja se od mape do mape. Menja se i iz godine u godinu. ... Island smo videli na televiziji. Možeš da vidiš kuće i prirodu. ... Ali s Grenlanda ništa nisam video ni čuo. (*Podzemlje*, 322-323)²⁷³

Marvin, dakle, dovodi u pitanje postojanje Grenlanda ne samo zbog toga što izgleda drugačije na svakoj mapi, već i zbog toga što ga nikada nije video na televiziji. Jasno je da autor na ovaj način eksplicitno parodira poznatu Bodrijarovu tezu da „[t]eritorija više ne prethodi karti i ne nadživljava je“, već da sada „karta prethodi teritoriji“ (Bodrijar 1991: 5). Tako i u jednoj sličnoj sceni *Podzemlja* majka Nika Šeja odbija da ode u zoološki vrt koji je preko puta njenog stana zato što je životinje već videla na televiziji, u njihovim prirodnim staništima:

---

²⁷³ U originalu: “Greenland. I always had my suspicions about that place... Do you personally know anybody who's ever been there? ... Did you ever notice that it's never the same size on any two maps? The size of Greenland changes map to map. It also changes year to year. ... Iceland's on TV. You can see the houses and the countryside. ... But I never hear a peep from Greenland.” (*Underworld*, 315-316).

On hoće da me odvede u zoološki vrt zato što su životinje stvarne. Rekla sam mu da su to životinje iz zoološkog vrta. To su životinje koje žive u Bronksu. Na televiziji vidim životinje u tropskim šumama ili u pustinji. Šta je onda stvarno, a šta lažno... (*Podzemlje*, 211)²⁷⁴

Pitanje Nikove majke, Rozmari Šej, o konfuziji između stvarnog i lažnog u medijskoj kulturi ponavlja se na završnim stranama romana, u nešto izmenjenom obliku, kada se čitalac suočava sa paradoksom teorije simulakruma: „Da li se u sajber prostoru pojedinačna stvar nalazi unutar sveta ili je obrnuto? Šta je sadržano u čemu, i ko to može pouzdano da odredi?“ (*Podzemlje* 835).²⁷⁵ Čini se da je poruka ovog, kao i drugih DeLilovih romana, da su ova dva sveta, „stvarni“ svet i svet medijskog simulakruma, postali toliko isprepleteni da stvarnost praktično ne postoji bez medijskog parnjaka. Štaviše, Rozmarino odbijanje da ode u zoološki vrt kako bi videla prave životinje, „živa stvorenja koja dišu“ (*Podzemlje* 211),²⁷⁶ upućuje na zaključak da sa razvojem medijske kulture „stvarnost“ postaje izlišna, te počinje da se posmatra kao „višak“.

Još jedan primer koji govori u prilog ovoj tezi možemo pronaći i u liku Rasa Hodžisa, radijskog voditelja iz romana *Podzemlje*, koji nakon smrti ostaje zapamćen kao „stari glas sa radija“ (135).²⁷⁷ Po mišljenju Džona Duvala, upravo kroz njegov lik možemo posmatrati rađanje novog svetskog poretka u kom model stvarnosti prethodi i „generiše stvarnost“ (Duvall 2002: 40). Tokom utakmice Hodžis se priseća simuliranih prenosa koje je snimao u prošlosti, kada je komentarisao utakmice kojima nije prisustvovao:

Neko ti doda komad papira ispisan slovima i brojevima i ti od toga moraš da napraviš utakmicu. Izmisliš vreme, oživiš igrače, nateraš ih da se znoje i gundaju i pridižu gaće... Kad god je radio lažne prenose utakmica, voleo je da prenese radnju i na tribine, da izmisli dete koje hvata zalutalu loptu,

---

²⁷⁴ U originalu: “He wants me to go to the zoo because the animals are real. I told him these are zoo animals. These are animals that live in the Bronx. On television I can see animals in the rain forest or the desert. So which is real and which is fake...” (*Underworld*, 207).

²⁷⁵ U originalu: “Is cyberspace a thing within the world or is it the other way around? Which contains the other, and how can you tell for sure?” (*Underworld*, 826).

²⁷⁶ U originalu: “the point of living breathing creatures” (*Underworld*, 196).

²⁷⁷ U originalu: “the old radio voice” (*Underworld*, 132).

zalizanog riđeg dečaka (e jesam bestidan, je l' da) koji uzima lopticu i podiže je visoko u vazduh... (*Podzemlje* 25-26)²⁷⁸

Odlomak, koji podseća na ispovest Vina Evereta o kreiranju Osvaldovog života od „sadržaja iz džepa“, jeste komična ilustracija ideje o tome da mediji predstavljaju posebnu inspiraciju u kreiranju stvarnosti i istorije kao fikcije. Poput kakvog autora romana, Ras Hodžis „izmišlja“ vreme i „oživljava“ likove i dešavanja na terenu, koji na ovaj način, uz pomoć medija, ulaze u istoriju. Učestalost i ustaljenost prakse simuliranih prenosa, naglašene u rečenici „Kad god je radio lažne prenose utakmica...“, govore o tome da je sa rađanjem medijske kulture nastupilo vreme koje donosi nove modele „stvarnosti“ u kojoj izmišljeni detalji, poput „zalizanog riđeg dečaka“, s lakoćom prodiru u kolektivnu imaginaciju i sećanje, te tako stvorene slike „bestidno“ postaju deo istorije, kako Hodžis u šali primećuje.

Džon Duval, međutim, ovde uočava jedan problem, koji se ogleda u tome što čak i Hodžisov „stvarni“ prenos bejzbol utakmice između Džajantsa i Dodžersa koji pratimo u prologu romana posve liči na njegove simulirane prenose. Verovatno polazeći od Bodrijarove pretpostavke o potrebi za „ponovnim izmišljanjem stvarnog kao fikcije“ (Bodrijar 1991: 125), Duval objašnjava da je razlog to što Hodžis „i dalje mora da dočara sve detalje za slušaoce kako bi se igra izdigla iznad pukih činjenica i statistike“.²⁷⁹ Naime, poput Hodžisovih „nadstvarnih“ prenosa, glasovi medija u *Podzemlju* su toliko glasni da se doimaju kao konstrukcije, pre nego slike ili posredovani prostor stvarnosti. Zato Duval zaključuje da u svetu DeLilovih romana medijski prikazi zamenjuju stvarnost, tako da ona opstaje samo u vidu slabašnog eha koji je odavno zaglušen snažnim glasovima medija. Ipak, Duvalova postavka predstavlja samo jedan od više različitih uglova iz kojih možemo posmatrati odnos medija, istorije i fikcije u DeLilovom stvaralaštvu, tako da ćemo u narednim primerima videti još neke moguće pristupe ovoj temi.

---

²⁷⁸ U originalu: “Somebody hands you a piece of paper filled with letters and numbers and you have to make a ball game out of it. You create the weather, flesh out the players, you make them sweat and grouse and hitch up their pants... When he was doing ghost games he liked to take the action into the stands, inventing a kid chasing a foul ball, a carrot-topped boy with a cowlick (shameless, ain't I) who retrieves the ball and holds it aloft...” (*Underworld*, 25-26).

²⁷⁹ U originalu: “he still must flesh out all the details for his listeners if the game is to rise above the level of mere facts and statistics” (Duvall 2002: 41).

Zamisao o stvarnosti kao izlišnom konceptu u doba medija temelji se na Bodrijarovom zapažanju da je stvarnost postala „utopija“, odnosno „alibi modela u svetu kojim vlada princip simulacije“ (Bodrijar 1991: 123-124). Tako i u DeLilovom romanesknom svetu pitanje odnosa između istinitog i lažnog, stvarnog i imaginarnog često nema smisla, jer je u potpunosti jasno da mediji proizvode značenje, kreiraju stvarnost i istoriju. U *Tački Omega* ratni veteran Ričard Elster predstavlja ovo stanje kao činjenicu kada govori o načinu na koji je rat u Iraku oblikovan u medijima:

Ljudska percepcija je saga o stvorenoj realnosti. Ali mi smo izmišljali entitete izvan prihvaćenih granica prepoznavanja ili tumačenja. ... Pokušali smo da preko noći stvorimo nove realnosti, brižljivo stvorene skupove reči koji po sugestivnosti i ponavljanju podsećaju na reklamne slogane. Bile su to reči koje bi na kraju stvorile slike, a onda postale trodimenzionalne. Realnost postoji, ona hoda, ona čuči. (*Tačka Omega*, 35)²⁸⁰

DeLilo, dakle, uvodi koncept „stvorene realnosti“, fikcije koja posredstvom medija prodire u diskurs istorije i obistinjuje se. Izmaštane slike „izvan prihvaćenih granica prepoznavanja“ postaju trodimenzionalne, „stvarne“, kroz tehnike usvojene iz jezika medija: metod vođenih asocijacija i ponavljanja. Konačno, za razliku od Bodrijara, koji insistira na procesu simulacije, DeLilo ističe proces stvaranja realnosti i istorije posredstvom medija. Drugim rečima, mediji niti simuliraju niti zamenjuju stvarnost i istoriju, već je obistinjuju, aktivno učestvujući u tom „kreativnom“ procesu.

Koncept stvorene realnosti javlja se i u romanu *Podzemlje*, u trenutku kada Nikov kolega Brajan Glasik razmišlja o ulozi bilborda u kreiranju istorije. Dok se vozi ka Menhetnu, Brajan shvata:

... sve što ga okružuje, avioni koji uzleću i sleću, kolone automobila, gume na tim automobilima... – da se sve to nalazi i na bilbordima oko njega,

---

²⁸⁰ U originalu: “Human perception is a saga of created reality. But we were devising entities beyond the agreed-upon limits of recognition or interpretation... We tried to create new realities overnight, careful sets of words that resemble advertising slogans in memorability and repeatability. These were words that would yield pictures eventually and then become three-dimensional. The reality stands, it walks, it squats.” (*Point Omega*, 28-29).

sistematski povezano u nekakvom u sebe zatvorenom odnosu u kome je bilo i neke neurotične napregnutosti, neke neizbežnosti, kao da ti bilbordi stvaraju istoriju. (*Podzemlje*, 187)²⁸¹

Reklame na bilbordima imaju posebno mesto u medijskoj kulturi, jer na njima možemo očitati „društvene trendove i tendencije... fantazije, strahove, nade i želje koje ovi sadržaji artikulišu“ (Kelner 2004: 13). U romanu se pak podvlači njihova uloga u kreiranju stvarnosti, koja se sa bilborda preliva na Brajana Glasika i ostale vozače. Kako Daglas Kelner podseća, reklame predstavljaju „simboličku konstrukciju“, te posmatračke usmeravaju na određene vrednosti i značenja, tvoreći „predstave poželjnih uzora i uloga“ (2004: 415, 431). Upravo se u tome ogleda „zatvorena“ logika medija o kojoj Brajan razmišlja, a kroz koju se u *Podzemlju* fotografije sa bilborda vozačima urezuju u pamćenje. Ova nova logika gotovo neprimetno, ali, kako Brajan zapaža, „neizbežno“ počinje da se usvaja u svetu DeLilovih romana, kroz „neurotičnu napregnutost“ fotografija koje se predstavljaju u medijima.

Prisetimo li se romana *Mao II*, koji se posebno bavi fotografijom kao istorijskim artefaktom, primetićemo da fotografija, sa kojom zapravo počinje istorija modernih medija (Manovič 2015: 140) ima posebno važnu ulogu u kreiranju stvarnosti i istorije. To postaje jasno kada Bil Grej objašnjava da njegova fotografija „stvara neku vrstu sentimentalne prošlosti za buduće decenije“ i da na taj način on i fotograf (Brita Nilson) zajednički „izmišljaju“ prošlost i istoriju budućih generacija.²⁸² Mediji, dakle, ne uprizoravaju već stvaraju realnost i na taj način oblikuju istoriju za naredna pokolenja.

I Li Harvi Osvald i Ričard Henri Gilki, DeLilove mračne figure, imaju svest o tome da mediji imaju moć da kreiraju prošlost za buduće generacije, kao i da „obistine“ stvarnost. U romanu *Vaga* ovo je prikazano u sceni u kojoj Marina fotografiše Osvalda u dvorištu kuće. Dok pozira sa puškom u jednoj ruci i časopisima *Militant* i *Vorker* u drugoj,

---

²⁸¹ U originalu: „...and he realized that all the things around him, the planes taking off and landing, the streaking cars, the tires on the cars... – all these were on the billboards around him, systematically linked in some self-referring relationship that had a kind of neurotic tightness, an inescapability, as if the billboards were generating reality.” (*Underworld*, 183).

²⁸² U originalu: “We’re doing this to create a kind of sentimental past for people in the decades to come. It’s their past, their history we’re inventing here.” (*Mao II*, 42).

Osvald razmišlja o tome kako će njegova fotografija izgledati budućim pokoljenjima, i njegov „tanki osmeh putuje ponesen svetlošću i vremenom u okvir zvaničnog sećanja.“²⁸³ Poput DeLilovog Osvalda, koji po mišljenju Pitera Najta „konstruiše osećaj sopstva kroz medije“,²⁸⁴ i Ričard Gilki je pod velikim uticajem kulture medija, te se Najtovo zapažanje slobodno može proširiti i na njegov lik. U romanu *Podzemlje* lik Ričarda Gilkija poprima obrise kako u očima izmišljenih gledalaca, tako i samih čitalaca DeLilovog romana upravo na televiziji, u trenutku dok razgovara sa voditeljkom Sju En, koja mu je „potrebna da bi držala njegovo biće na okupu“ (275). Još je zanimljivije što on i sam oseća da „zaista postoji... da postaje ono što zaista jeste“ (274) u trenucima kada čuje svoj glas na televiziji ili dok čita priče o ubistvima u novinama:

U njima je on oživljavao. Živeo je u njihovim pričama, u fotografijama u novinama, preživljavao je u sećanjima članova porodice, živeo zajedno sa žrtvama, nastavljao da živi, stapao se, udvajao, učetvoruštačavao, produžavao trajanje u udvostručenim brojevima. (*Podzemlje*, 276)²⁸⁵

Za Osvalda i Gilkija, ali i Hamada, koji „voli da zamišlja sebe kako se pojavljuje na ekranu“ (*Padač*, 153),²⁸⁶ mediji predstavljaju obećanje vidljivosti i mogućnost ponovnog stvaranja identiteta. Mediji obezbeđuju sigurni upliv u istorijske tokove i mogućnost stvaranja realnosti – u njihovom slučaju kroz bizarni čin nasilja.

Konačno, i sam snimak ubistva Gilkijeve žrtve, usamljenog vozača na autoputu, eksplicitno se bavi karakteristikama medijske kulture u kojoj se proizvod medija smatra stvarnijim od same „stvarnosti“:

---

²⁸³ U originalu: „...his thin smile carried forward by light and time into the frame of official memory.” (*Libra*, 279). Ova fotografija je objavljena na naslovnoj strani časopisa *Lajf* 21. februara 1964. godine (*Life* 1964).

²⁸⁴ U originalu: „...sense of the self seems to be constructed through the media” (Knight 2008: 32).

²⁸⁵ U originalu: “He needed her to keep him whole.”; „She made him feel real...the thing of who he really was.”; “He came alive in them. He lived in their histories, in the photographs in the newspaper, he survived in the memories of the family, lived with the victims, lived on, merged, twinned, quadrupled, continued into double figures.” (*Underworld*, 270, 269, 271).

²⁸⁶ U originalu: “He... liked to imagine himself appearing on the screen.” (*Falling Man*, 173).

Ima nečeg u prirodi tog snimka... nekako vam se čini da je to stvarnije, verodostojnije no išta drugo oko vas. Stvari oko vas deluju provereno i slojevito i doterano. A ta traka je nadrealna, ili bi možda bilo bolje reći da je podrealna. ... Ta traka opako je stvarna... to je stvarnost koja leži ispod slojeva kozmetičke percepcije. (*Podzemlje*, 160-162).²⁸⁷

U odlomku ćemo lako prepoznati još jednu referencu na Bodrijarovu teoriju nadstvarnosti autentičnijoj od svog modela (Bodrijar 1991: 15), i na tom tragu kritičarka Silvija Linardi u ovoj sceni prepoznaje „mutaciju realnosti u hiperrealnost“.²⁸⁸ Ipak, glas pripovedača koji se čitaocu obraća u drugom licu zapravo dovodi u pitanje Bodrijarovu ideju o „doteranoj“ stvarnosti u medijima kada traku naziva „podrealnom“ i „opako stvarnom“. Naime, razmatrajući samu prirodu snimka, pripovedač isprva sugerše da od medija dobijamo izmenjenu, nameštenu, „kozmetički“ obrađenu sliku sveta, da bi u priču iznenada uveo koncept stvarnosti. Naglasak na „stvarnosti“ video-snimka, uz ranije pomenutu rečenicu iz romana *Tačka Omega* o tome da „Realnost postoji, ona hoda, ona čučī“, gotovo da predstavlja vapaj za povratkom „realnosti“ u diskurs teorije, naglašavajući neodrživost ideje o stvarnosti kao imaginarnom konceptu u kulturi medija.

DeLilo, dakle, preispituje ideju o stvarnosti kao iluziji razmatrajući dva procesa – otelotvorenje medijskih slika u stvarnosti, kao u prethodnim primerima, ali i navodni gubitak ontološkog statusa događaja koji nisu plasirani u medijima. Naime, u jednoj sceni romana *Padač* pojavljuje se sumnja u rušenje kula Svetskog trgovinskog centra, kada Džastin, sin protagonista romana, iznosi tvrdnju da se 11. septembar zapravo nije dogodio. U prvom delu romana, nazvanom „Bil Loton“, dečijoj verziji imena Bin Laden,²⁸⁹ Lijana i Kit razgovaraju o čudnovatom ponašanju svog sina Džastina, koji dvogledom pretražuje nebo iščekujući napad aviona:

---

²⁸⁷ U originalu: “There’s something about the nature of the tape... you think this is more real, truer-to-life than anything around you. The things around you have a rehearsed and layered and cosmetic look. The tape is superreal, or maybe underreal is the way you want to put it. ... The tape has a searing realness. ...the realness beneath the layers of cosmetic perception” (*Underworld*, 157-158).

²⁸⁸ U originalu: “mutation of reality into hyperreality” (Linardi 2003: 234).

²⁸⁹ DeLilo je na konferenciji *Don DeLillo: Fiction Rescues History* objasnio da je ime Bin Loton čuo od sina jednog prijatelja, koji je pogrešno upamtio ime Bin Laden koje je čuo na televiziji. (DeLillo 2016).

„Jedino što sam uspela da izvučem od Džastina. Kule se nisu srušile.“
„Rekao sam mu da jesu.“
„I ja sam“, reče ona.
„Bile su pogođene, ali se nisu srušile. Tako on kaže.“
„Nije to video na televiziji. Ja sam se potrudila da ne vidi. Ali sam mu rekla da su se srušile.“ (*Padač*, 68)²⁹⁰

Na ovaj način roman razmatra Bodrijarovu teoriju o istorijskoj iluziji i istorijskim događajima kao veštačkim, medijskim tvorevinama. Za Bodrijara je „događaj prikazan putem televizije nadmoćan nad nuklearnim događajem, koji ostaje neverovatan i na neki način imaginaran“ (1991: 53), o čemu i sam autor govori u eseju „U ruševinama budućnosti“, objašnjavajući da teroristički napad ostaje neverovatan još dok se odigrava.²⁹¹ Međutim, kao što za Lubomira Doležela teorija Hejdena Vajta o četiri načina uprizoravanja istorijskih događaja „pada na ispitu Holokausta“,²⁹² tako i DeLilov roman sugerise da svaka teorija o istorijskoj iluziji pada na ispitu 11. septembra, „događaja nad događajima“ čija užasna stvarnost ostaje neverovatna ali surovo istinita.

3.4 U potrazi za izgubljenim smislom

Sugestibilnost medija i moć stvaranja realnosti, obistinjanja događaja koji se prikazuju putem medija, često je predmet parodije u romanima Dona DeLila. Pomenuti simptomi hemijskog trovanja, na koje u romanu *Beli šum* ukazuje utisak *déjà vu*, možda na najbolji način odslikavaju DeLilov ironični pristup teorijskim postavkama koje princip simulacije stavljaju ispred principa stvarnosti. Kada Glednijeva kći Stefi kaže „Sve sam ovo već videla“,²⁹³ Gledni pokušava da definiše u kojoj meri mediji zaista imaju moć da

---

²⁹⁰ U originalu: “The only thing I got out of Justin. The towers did not collapse.” “I told him they did.” “So did I,” she said. “They were hit but did not collapse. That’s what he says.” “He didn’t see it on TV. I didn’t want him to see it. But I told him they came down.” (*Falling Man*, 72).

²⁹¹ U originalu: “This was so vast and terrible that it was outside imagining even as it happened.” (DeLillo, In the Ruins of the Future, 2001).

²⁹² Videti str. 28-29.

²⁹³ U originalu: “I saw all this before,” Steffie said.” (*White Noise*, 125)

kreiraju stvarnost, razmatrajući ulogu autosugestije u tom procesu. Naime, u trenutku kada Stefi pominje osećaj *déjà vu*, na radiju se on više ne navodi kao simptom trovanja – smenjuju ga „koma, kontrakcije i pobačaj“ (*White Noise*, 125). Zbog propuštenih informacija plasiranih u medijima, Stefi ne samo da veruje u ranije pomenute simptome, već ih i dalje oseća kao stvarne. Gledni se stoga pita da li je moguće imati „lažnu predstavu iluzije“:

Ali šta ako ona nije čula radio i nije znala šta je *déjà vu*? Šta je gore, stvarno stanje ili ono koje čovek sam sebi napravi, i da li je to uopšte važno? ... Da li jedna devetogodišnja devojčica može da dobije pobačaj kroz moć sugestije? Da li bi pre toga morala da bude trudna? Da li bi moć sugestije mogla da bude dovoljno jaka da u tom smislu radi unazad, od pobačaja, preko trudnoće i menstruacije do ovulacije? Šta dolazi prvo, menstruacija ili ovulacija? Da li govorimo o pukim simptomima ili duboko ukorenjenim stanjima? Da li je simptom znak ili stvar? Šta je stvar i kako da znamo da to nije neka druga stvar?²⁹⁴

Odlomak prikazuje potpuni slom značenja i logike u novom svetu u kom je ukinut princip stvarnosti i referencije znakova radi uvođenja iluzije u diskurs teorije. Verovatno u još jednoj aluziji na Bodrijara, koji se pita: „Je li simulant bolestan ili nije, budući da proizvodi 'prave' simptome?“ (1991: 7), Gledni sopstvenim pitanjem, koje se tiče neobičnog ponašanja njegove ćerke dodatno usložnjava postavku teorije simulacije i razvija je do apsurda. Preispitivanje osnovnih reči i njihovih značenja („Šta je stvar...“), međutim, dovodi do spoznaje o krajnjoj neupotrebljivosti teorije koja i sama počinje da se doima kao iluzija.

---

²⁹⁴ U originalu: “But what if she hadn’t heard the radio, didn’t know what *déjà vu* was? Which was worse, the real condition or a self-created one, and did it matter? ... Could a nine-year old girl suffer a miscarriage due to the power of suggestion? Would she have to be pregnant first? Could the power of suggestion be strong enough to work backward in this manner, from miscarriage to pregnancy to menstruation and ovulation? Which comes first, menstruation or ovulation? Are we talking about mere symptoms or deeply entrenched conditions? Is a symptom a sign or a thing? What is a thing and how do we know it’s not another thing?” (*White Noise*, 126).

U DeLilovim romanima se često susrećemo sa „Glednijevim paradoksom“, posebno u scenama u kojima likovi svesno simuliraju realnost, da bi naposljetku izgubili svest o razlici između iluzije i stvarnosti. U *Belom šumu*, na primer, stanovnici DeLilovog izmišljenog univerzitetskog grada Bleksmita, koriste pravu katastrofu za uvežbavanje simulacije u okviru programa SIMUVAK (skraćeno za „simulirana evakuacija“). Međutim, iako nakon izlivanja hemijskog otpada simulirane evakuacije postaju sve učestalije, likovi uvežbavanjem simulacija gotovo zaboravljaju da se katastrofa već dogodila, te da više ne može biti govora o modelu, već o samoj stvarnosti.

I roman *Podzemlje* razmatra teoriju simulacije u sceni u kojoj sestra Edgar uvežbava đake kako da se ponašaju u slučaju nuklearnog napada, ponavljajući „Svi u zaklon! Svi u zaklon! Svi u zaklon!“ (*Podzemlje*, 738). Ono što je posebno naglašeno u takvim scenama jeste da kroz simulaciju aktivnosti poput evakuacije postaju deo proživljenog iskustva, tako da DeLilovi junaci u iščekivanju napada – hemijske katastrofe ili atomskog udara – neprestano proživljavaju budućnost od koje žele da se zaštite. Tako i Nik, prisećajući se simulacije, odnosno „lekcije“ sestre Edgar razmišlja kako to „nije bila nekakva zaboravljena vežba, već je bila deo njih, kao i nuklearni rat.“ (*Ibid.*, 728).²⁹⁵

Paradoks „lažne iluzije“ koja se doima kao stvarnost možda je najbolje opisan u sceni *Podzemlja* kada Nikov kolega Brajan Glasik govori o svojoj ćerki Britani:

„... nećeš verovati – u školi su imali Dan simulacije aparthejda.“

„Šta mu je to?“

„To što čuješ. ... Svi su nosili trake na rukama. ... Britani se dobrovoljno prijavila u klasu potlačenih i sad odbija da skine traku. Simulacija je trajala jedan dan, ali kod nje traje već nedeljama. ...“

„Kako reaguju ostala deca?“

„Pljuju je i izbegavaju.“ (*Podzemlje*, 115)²⁹⁶

---

²⁹⁵ U originalu: “Duck and cover! Duck and cover! Duck and cover!”; “...the drill was not a remote exercise but was all about them, and so was atomic war.” (*Underworld*, 727, 718).

²⁹⁶ U originalu: “... you won’t believe this – they had Apartheid Simulation Day at her school.” “What’s that?”

Odlomak prikazuje još jednu apsurdnu situaciju u kojoj se stvarnost zamenjuje fikcijom. Naime, simulacija stvarnosti, posve nalik na nevinu dečiju igru, produbljuje konfuziju đaka koji i nakon završetka igre prihvataju Britaninu ulogu kao stvarnu. Međutim, dok je đacima takva „pomerena“ situacija sasvim normalna, Nik i Brajan izražavaju čuđenje i nevericu: Brajan uvodi temu o simulaciji aparthejda rečima „nećeš verovati“, a Nik odgovara „Šta mu je to?“ Dok su deca već priviknuta na novo stanje u kom se modeli stvarnosti i simulacije neprestano prožimaju, konfuzija oko nerazrešenog odnosa stvarnosti i simulakruma unosi osećaj nelagodnosti i besmisla kod DeLilovih odraslih junaka.

O razlici između dece i odraslih, koji drugačije reaguju na novi model društva i „stvarnosti“, govori i Glednijeva supruga Babet u romanu *Beli šum*:

Znanje se menja svakog dana. Ljudi vole da neko potvrdi njihova uverenja. Nemojte leći nakon obilnijeg obroka. Ne pijte tečnost na prazan stomak. Ako baš morate da plivate, sačekajte bar jedan sat nakon jela. Svet je mnogo komplikovaniji za odrasle nego za decu. Mi nismo odrasli sa svim tim promenljivim činjenicama i stavovima. Oni su naprosto počeli da se pojavljuju u nekom trenutku. Tako da je ljudima potrebno da im osoba od autoriteta objasni da je neki način obavljanja određenih radnji ispravan ili pogrešan, bar za neko vreme.²⁹⁷

Babet, dakle, razlog zabrinutosti i nesigurnosti odraslih ljudi pronalazi u činjenici da su oni u medijskom društvu suočeni sa obiljem informacija i mišljenja koja se neprestano smenjuju. Za razliku od dece, koja odrastaju u kulturi medija, gubitak autoriteta, hijerarhije i značenja u „nereferencijalnom“ sistemu vrednosti predstavlja traumatično iskustvo za odrasle. Ističući neophodnost svojih kurseva o „Držanju tela“ i „Jedenju i pijenju“ (*White*

“What it says. ...They all wore armbands. ... Brittany volunteered for the oppressed class and now she won't take her armband off. The official simulation lasted one day but she's been doing this for weeks now...” “How do the other kids react?” “She gets spat upon and shunned.” (*Underworld*, 112).

²⁹⁷ U originalu: “Knowledge changes every day. People like to have their beliefs reinforced. Don't lie down after eating a heavy meal. Don't drink liquor on an empty stomach. If you must swim, wait at least an hour after eating. The world is more complicated for adults than it is for children. We didn't grow up with all these shifting facts and attitudes. One day they just started appearing. So people need to be reassured by someone in a position of authority that a certain way to do something is the right way or the wrong way, at least for the time being.” (*White Noise* 171-172).

Noise, 171), Babet u izvesnom smislu ponavlja Bodrijarova zapažanja o važnosti terapija i institucija u savremenom društvu zasićenom informacijama (1991: 17). Dakle, kursevi koje Babet drži, koliko god bili „očigledni i nebulozni“ (*White Noise*, 191-2), nisu toliko neobični u svetu kontradiktornih informacija, u kom ljudi zaboravljaju kako da obavljaju osnovne radnje.

Odsustvo „osobe od autoriteta“, koja bi ljudima pomogla da se izbore sa obiljem promenljivih informacija, međutim, predstavlja osnovni izvor strepnje i straha u DeLilovom *Belom šumu*: „Ljudi u bekstvu zapravo najviše strahuju od toga da će oni koji imaju autoritet prvi pobeći i ostaviti nas da se sami pobrinemo za sav kaos.“²⁹⁸ Međutim, takva zabrinutost je potpuno promašena u svetu u kom vlasti koriste stvarnu katastrofu kao „šansu da uvežbavaju simulaciju“ (*White Noise*, 139). Glednijeva čvrsta vera u moć gradskih vlasti da se izbore sa vanrednim situacijama – „... gledaju situaciji manje-više pravo u oči. Oni drže situaciju pod kontrolom“, doživeće konačan slom prilikom njegovog susreta sa nemačkim opaticama, u koje, kao „osobe od autoriteta“, polaže poslednju nadu, i to u trenutku kada mu otkriju da je njihova privrženost veri samo privid: „Pokažite mi anđela. Hajde. Dajte da vidim.“²⁹⁹

Ipak, u DeLilovom svetu „pojačane stvarnosti“ (*White Noise*, 307), sa obiljem reči, slika, činjenica i polučinjenica, likovima je potreban bar neki trag koji bi im pomogao da pronađu svoj put, što strah od moguće katastrofe dodatno naglašava. Pošto sami nisu sigurni kako da reaguju na određene događaje, Glednijevi neprestano posmatraju druge ljude u pokušaju da definišu razmere opasnosti: „Uglavnom smo gledali ljude u drugim kolima, u pokušaju da po izrazu njihovih lica shvatimo koliko treba da budemo uplašeni.“³⁰⁰ Takva panična potraga za smislom i značenjem, dakle, predstavlja novi *modus vivendi* na koji DeLilovi junaci moraju da se priviknu, učeći ispočetka kako da „stoje, sede i hodaju“ (*White Noise*, 27).

---

²⁹⁸ U originalu: “What people in exodus fear most immediately is that those in positions of authority will long since have fled, leaving us in charge of our own chaos” (*White Noise*, 120).

²⁹⁹ U originalu: “... they are looking in the thing more or less squarely in the eye. They are on top of the situation.” (*White Noise*, 115); “Show me an angel. Please. I want to see.” (*Ibid.*, 317).

³⁰⁰ U originalu: “Mainly we looked at people in other cars, trying to work out from their faces how frightened we should be.” (*White Noise*, 120).

Nemogućnost obrade ogromne količine podataka, koji su uglavnom beskorisni, i odsustvo sistema i hijerarhije, slikovito je prikazana u sceni kada Džek Gledni čeprka po kućnom đubretu. Dok ga posmatramo kako u kanti za otpatke traga za Dilarom, lekom čija je funkcija da suzbije anksioznost i vekovni strah od smrti, Glednijeva pretraga simbolično predstavlja uzaludnu potragu ostalih likova u romanu za značenjem, ili bar nečim što bi ublažilo nelagodnost koji osećaju, uglavnom zbog nestabilnosti znakova i samog jezika:

... Pronašao sam crtež figure sa punim grudima i muškim genitalijama. ... pronašao sam koru od banane sa tamponom unutar nje. Da li je ovo bila mračna strana potrošačke svesti? Naišao sam na užasan ućebani smotuljak kose, sapun, štapiće za uši, zgažene bubašvabe, otvarače sa limenki, sterilne tufere umrljane limfom i mašću od slanine, pramenove iskidanog konca za zube, delove uložaka za hemijsku olovku, čačkalice na kojima se još videla nabodena hrana. ... Ali nigde ni traga od slomljene žučkaste ampule ili ostataka tih pljosnatih tableta.³⁰¹

Nepregledna masa odbojnih slika iz đubreta, dakle, podseća na obilje beznačajnih informacija i priča koje se u romanu pojavljuju u bizarnim kombinacijama. Nije ni čudo što Gledni u kućnom đubretu ne pronalazi „magičnu“ tabletu – upravo odsustvo tragova kod DeLilovih likova izaziva nelagodnost i strah od „bezimene pretnje“ o kom govore (*White Noise*, 94).

Takvom poretku stvari, sa obiljem nepotrebnih informacija, možemo pripisati i odsustvo osećaja za istoriju u *Belom šumu*. Odsustvo tragova, odnosno pomenuta „likvidacija referencijala“, konfuzija u referencijalnom sistemu vrednosti o kojoj govore Fredrik Džejmson i Žan Bodrijar, jeste jedan od osnovnih razloga za banalizaciju istorije u savremenom društvu. Džejmson takvo stanje objašnjava kroz pojam šizofrenije,

---

³⁰¹ U originalu: “... I found crayon drawings of a figure with full breasts and male genitals. ... I found a banana skin with a tampon inside. Was this the dark underside of consumer consciousness? I came across a horrible clotted mass of hair, soap, ear swabs, crushed roaches, flip-top rings, sterile pads smeared with pus and bacon fat, strands of frayed dental floss, fragments of ballpoint refills, toothpicks still displaying bits of impaled food. ... But no sign anywhere of a shattered amber vial or the remains of those saucer-shaped tablets.” (*White Noise*, 259).

pozajmljujući ga od Žaka Lakana, koji ovo stanje posmatra kao jezički poremećaj (Jameson 1989: 118), dok za Džejmsona „...iskustvo šizofrenije jeste iskustvo izolovanih, nepovezanih, isprekidanih materijalnih znakova koji ne uspevaju da se povežu u koherentni niz.“³⁰²

Stanje šizofrenije, dakle, na metaforičan način predstavlja prekid veze između znakova, ali i nemogućnost postavljanja informacija u odgovarajući kontekst, što je preduslov stvaranja istorijskog narativa. Okruženi „belim šumom“ sa svih strana, u nemogućnosti da izdvoje i obrade važne podatke, likovi počinju da dekonstruišu i preispituju značenje svakodnevnih reči na gotovo šizofren način. Takvo stanje najpre prepoznamo kod Babet, koja kroz ceo roman pati od neželjenih dejstava Dilara: „Šta je noć? Dolazi sedam dana u nedelji. ... Šta znači mokro?“³⁰³ ali i kod njene dece, koja su, kako Lenard Vilkok (Leonard Wilcox) primećuje, dobro upoznata sa novim, „savremenim svetom podeljenim na atome“.³⁰⁴

Za Džejmsona se šizofrenija jezika ogleda u tome što čovek počinje bukvalno da shvata reči i izraze (Jameson 1989: 120), što je u romanu *Beli šum* predstavljeno kao još jedno neželjeno dejstvo Dilara, koje se najjasnije manifestuje kroz lik Vilija Minka, odnosno gospodina Greja, koji Dilar istovremeno koristi i distribuira. Kako Lenard Vilkos zapaža, Mink pod dejstvom Dilara reči svodi na signale (Wilcox 1991: 357), što najbolje možemo videti u komičnoj sceni u kojoj Gledni dolazi kod Minka s namerom da ga ubije:

Setio sam se Babetinih komentara o neželjenim dejstvima leka. Rekao sam, kao test, „Pada avion“.

Pogledao me je, stežući ručke na fotelji, dok su prvi znaci panike narastali u njegovim očima.

„Letelica se survava“, rekao sam, izgovarajući reči odlučno, autoritativno.

---

³⁰² U originalu: “...schizophrenic experience is an experience of isolated, disconnected, discontinuous material signifiers which fail to link up into a coherent sequence.” (Jameson 1989: 119).

³⁰³ U originalu: “What is night? It happens seven times a week ... What is wet?” (*White Noise*, 301).

³⁰⁴ U originalu: “atomized contemporary world” (Wilcox 1991: 348).

Zbacio je sandale, sklupčao se u preporučeni položaj za slučaj nesreće, sa glavom napred, sklopljenih šaka iza kolena.³⁰⁵

Ispitujući moć jezika, Gledni isprva pokušava da Minka, ljubavnika svoje žene, ubije rečima pre nego što upotrebi pištolj: „Rekao sam mu tiho, 'Kiša metaka'. Držeći ruku u džepu. ... 'Rafalna paljba', prošaptao sam.“, posmatrajući Minka kako se grči u strahu.

Neželjeno dejstvo leka zbog kog „korisnik meša reči sa stvarima na koje se one odnose“³⁰⁶ slikovito predstavlja svet u kom reči, poput signala, imaju moć da usmeravaju događaje i kreiraju stvarnost. Takva konfuzija imaginarnog i stvarnog, međutim, predstavlja traumatično iskustvo u svetu DeLilovih romana, u kom junaci u potrazi za smislom otkrivaju sve veći apsurd.

3.5 Istorija, vest, spektakl

DeLilo, dakle, pozajmljuje koncepte iz postmodernističkih teorija i razvija ih do apsurdna predstavljajući ih u konkretnim situacijama. Sagledavanje teorije u komičnom i ironičnom svetlu, međutim, ne znači i njenu negaciju, pa je svet DeLilovih romana svet poremećenih vrednosti, gde likovi lutaju u potrazi za smislom. Tako i Džek Gledni i Mari Siskind, uprkos zavidnom poznavanju teorije, nisu u stanju da izađu izvan njenih okvira jer su i sami deo medijske i potrošačke kulture. Svet *Belog šuma* jeste svet prožet medijskim perspektivama, koje su postale uvreženi deo ljudskog iskustva, te se „aistoričnost“ medija u kojima se brišu granice između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti prenosi na iskustvo istorije koja počinje da se posmatra kao „večna sadašnjost“ (Jameson 1989: 125).

---

³⁰⁵ U originalu: “I recalled Babette’s remarks about the side-effects of the medication. I said, as a test, ‘Falling plane.’ He looked at me, gripping the arms of the chair, the first signs of panic building in his eyes. ‘Plunging aircraft,’ I said, pronouncing the words crisply, authoritatively. He kicked off his sandals, folded himself over into the recommended crash position, head well forward, hands clasped behind his knees.” (*White Noise*, 309-310).

³⁰⁶ U originalu: “I said to him gently, ‘Hail of bullets.’ Keeping my hand in my pockets. ... ‘Fusillade,’ I whispered.” (*White Noise* 311); “...causes the user to confuse words with the things they refer to” (*Ibid.*, 310).

DeLilo i u drugim romanima razmatra bešavno stapanje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, odnosno pomenuto „rasplinjavanje“ istorije u medijima.³⁰⁷ U romanu *Podzemlje*, na primer, DeLilo ispituje šta čini savremenu istoriju u sceni u kojoj istrgnute stranice časopisa *Lajf* „lelujavu padaju po navijačima“ (*Podzemlje*, 38) na utakmici Džajantsa i Dodžersa:

Stranice nastavljaju da padaju. Hrana za bebe, instant kafa, enciklopedije i automobili, pekači za keks i šamponi i razne vrste viskija. ... Pa onda svi ti veličanstveni proizvodi – kako se samo sjaj Pakardovog automobila preliva u članak o umetničkom blagu muzeja Prado. Sve je to deo jedne te iste stvari. Rubens i Tician i plejteks i motorola. ... Džonson i Džonson i Kveker stejt i RCA Viktor i Berlington stejt i Bristol-Mejers i Dženeral motors. Sve su to cenjeni amblemi jedne privrede u punom zamahu, lakše ih je prepoznati nego imena bojišta ili upokojenih predsednika.

(*Podzemlje*, 39-40)³⁰⁸

Dakle, stranice „lelujavu“, ali neprekidno padaju po navijačima, simbolizujući nevidljivi ali moćni jezik medija koji se gotovo neprimetno „infiltrirao“ u tok svesti (Knight 2008: 31), ali i sve pore društva, tako da likovi nisu u stanju da se odupru bujici nasumičnih reči i slika koje se bore za njihovu pažnju. Pregršt informacija, imena brendova i fotografije takozvanih „veličanstvenih proizvoda“ takmiče se sa istinski veličanstvenim umetnicima, poput Rubensa i Ticianana, koji posredstvom medija postaju „deo jedne te iste stvari“. Poremećaj vrednosti možda se najjasnije očitava u „prelivanju“ fotografije automobila u članak o muzeju Prado, koji izazivaju jednako oduševljenje pripovedača.

---

³⁰⁷ O gubitku osećaja za istoriju u tehnološkom društvu *Kosmopolisa*, romana u kom je takođe ukinut princip stvarnosti, piše Zoran Paunović u studiji “Coping with 9/11: History in the Making in Don DeLillo’s and Paul Auster’s Fiction” (2008: 151-168).

³⁰⁸ U originalu: “The pages keep falling. Baby food, instant coffee, encyclopedias and cars, waffle irons and shampoos and blended whiskeys. ... And the resplendent products, how the dazzle of a Packard car is repeated in the feature story about the art treasures of the Prado. It is all part of the same thing. Rubens and Titian and Playtex and Motorola. ... Johnson & Johnson and Quaker State and RCA Victor and Burlington Mills and Bristol-Myers and General Motors. These are the venerated emblems of the burgeoning economy, easier to identify than the names of battlefields or dead presidents.” (*Underworld*, 39).

Ironičan ton koji posebno dolazi do izražaja u poslednjoj rečenici pak sugerise da je krajnji rezultat takve kulture ne samo relativizacija istorijskih vrednosti, već i istorijska amnezija. DeLilo ovde, možda nesvesno, ponavlja ideju Fredrika Džejmsona o gubitku osećaja za istoriju zbog zasićenosti informacijama i medijskim slikama koje preplavljaju svakodnevni život, te takva sredina pogoduje „istorijskoj amneziji“ (Jameson 1989: 125). Drugim rečima, imena proizvoda – „amblemi privrede u punom zamahu“ – naprosto zauzimaju mesto važnih istorijskih događaja i ličnosti – „bojišta i upokojenih predsednika“, te postaju odrednice koje posredstvom medija mapiraju prostor ljudskog sećanja.

U takvom svetu pažnju najpre zadobija vest o spektaklu. Roman *Podzemlje* počinje prologom „Trijumf smrti“, koji prikazuje dva istorijska „spektakla“ o kojima je već bilo reči – pobedu Džajantsa i sovjetsku nuklearnu probu. Ova dva događaja, objavljena na naslovnoj strani *Njujork tajmsa*, najavljuju novo doba u kom se svaka priča objavljena u medijima razmatra s jednakom pažnjom.³⁰⁹ S druge strane, pomenuta naslovna strana *Njujork tajmsa* ujedno naglašava moć medija da od bilo kog događaja naprave spektakl i lansiraju ga u glavne istorijske tokove. Tako pobeda Džajantsa ostaje upamćena kao „Hitac koji je odjeknuo širom sveta“ (*Podzemlje*, 680), jedan od važnijih događaja u američkoj istoriji:

Možemo taj naslov shvatiti kao da se odnosi na neočekivanost tog udarca i na odgovarajuću brzinu kojom se vesti prenose u današnje vreme. Naši vojnici na Grenlandu i u Japanu svakako su čuli objavu hounrana, kako su to nazvali na Vojnom radiju. ... Sve su prenosili preko radija. Nešto je taj događaj svom silinom ubacilo u imaginaciju čitavog naroda.

(*Podzemlje*, 680)³¹⁰

---

³⁰⁹ Filip Nel u paralelnom prikazu ovih događaja u vidu novinskih članaka prepoznaje “tenziju između dve stvarnosti: euforične gomile i scene masovne smrti koju sugerise nuklearni napad” (Nel 2008: 19).

³¹⁰ U originalu: “The Shot Heard Round the World”; “We may take it that the term applies to the suddenness of the struck blow and the corresponding speed at which news is transmitted these days. Our servicemen in Greenland and Japan surely heard the home-run call as it was made on Armed Forces Radio. ... It’s all over the radio. Something propelled this event full force into the public imagination.” (*Underworld*, 669-670).

Odlomak sugerše da su mediji sredinom prošlog veka predstavljali neobjašnjivu silu koja je u izvesnom smislu prevazilazila okvire ljudskog razumevanja i sposobnosti definisanja. „Nešto“ se odnosi na novi oblik moći koji dobija zamah pedesetih godina – premda je televizija u to vreme bila nedostupna velikom broju domaćinstava, jasno je da su radio i novine imali dovoljno veliku moć da naprave spektakl od svakog događaja i da ga „ubace u imaginaciju čitavog naroda“, odnosno u zajedničku istoriju. Oba događaja najavljena u Prologu odjekuju tokom celog romana, podsećajući čitaoce na moćnu, gotovo mističnu ulogu koju mediji igraju u kreiranju „stvarnosti“ i istorije.

Objava hounrana i nuklearne probe na istoj stranici, međutim, govori o još jednoj karakteristici medijskog društva koje različitim tehnikama kreira istoriju. Naime, uz naslovnu stranu *Njujork tajmsa*, i pomenute stranice *Lajfa* svedoče o tome da u doba medija sadržaj postaje sekundaran u odnosu na način plasiranja informacije. Naime, Daglas Kelner u diskursu medija prepoznaje hibridni spoj informativnih i zabavnih sadržaja, koji označava kao „infozabava“ (Kelner 2004: 29), i upravo takav spoj, odnosno dinamika između različitih sadržaja, odlikuje i svet DeLilovog *Podzemlja*, te na ovaj način i sam roman oponaša jezik medija. Kelner dalje podseća da u medijskom diskursu centralno mesto zauzima spektakl, odnosno „senzacionalni zločini, teroristički napadi, seksualni skandali poznatih ličnosti i političara i nasilje u svakodnevnom životu“,³¹¹ dodajući da određeni spektakli imaju moć da prerastu u „megaspektakle“, poput 11. septembra i rata u Iraku, i tako postanu sinonim za čitavu epohu (Kellner 2005: 24).

Romani Dona DeLila „svesno“ se bave ovim pitanjima, postavljajući ih u kontekst savremene istorije, koja se zasniva na vestima plasiranim u medijima. U DeLilovom stvaralaštvu priče se često organizuju upravo oko različitih vrsta spektakla, odnosno vesti o katastrofama, ratovima, političkim aferama i terorističim napadima, koje se prenose putem masovnih medija. Takav postupak svakako upućuje na zaključak da se i savremeni istorijski narativi organizuju oko spektakla koji se emituju u vestima.

Osim toga, pitanje sa kojim se često susrećemo u DeLilovim romanima jeste šta čini „spektakl“ u savremenoj istoriji, odnosno koje vesti čine istorijski narativ. U romanu *Beli*

---

³¹¹ U originalu: “spectacles like sensational murder cases, terrorist bombings, celebrity and political sex scandals, and the explosive violence of everyday life” (Kellner 2005: 23).

šum Hajnrüh razgovara sa ocem o „prijatelju“ koji je osuđen na doživotnu robiju zbog ubistva, dok ga Džek nemo sluša u pokušaju da pronikne u logiku novog svetskog poretka, društva spektakla:

„Kaže da, ako bi morao opet sve da uradi, ne bi to izveo kao obično ubistvo, išao bi na atentat.“

„Pažljivije bi odabrao, ubio jednu poznatu osobu, postao primećen, istakao se.“

„On sada zna da neće otići u istoriju.“³¹²

Nasuprot ubistvu anonimne osobe, atentat ili ubistvo bilo koje poznate ličnosti garantuje „primećenost“, o čemu govori i Nikolas Branč u romanu *Vaga* kada kaže da „posle Osvalda, ljudi u Americi više ne moraju da žive kao tihi očajnici“ (181) – ubistvo prve poznate osobe omogućuje im „odlazak u istoriju“.³¹³

Dakle, „obično“ ubistvo paradoksalno prestaje da bude „dovoljno“ za ulazak u istoriju u medijskom društvu – ono mora biti spektakularno kako bi uopšte bilo primećeno i zabeleženo, kako bi se izborilo sa ostalim informacijama. Tako u romanu *Mao II* Bil Grej zaključuje: „Vest o katastrofi je jedini narativ koji je ljudima potreban. Što crnje vesti, to bolja priča“, što će Džordž Hadad kasnije u romanu ponoviti u nešto izmenjenom obliku „Što gore to bolje.“ To je ujedno i slogan zapadnih medija. Trenutno ste neosobe, žrtve bez publike. Ako poginete možda vas neko i primeti.“³¹⁴

DeLilo na takvim mestima u romanu razmatra povratnu spregu između medija i nasilja, i njegova dela ispituju u kojoj meri mediji snose odgovornost za sve brutalnije i

---

³¹² U originalu: “He says if he had to do it all over again, he wouldn’t do it as an ordinary murder, he would do it as an assassination.” “He would select more carefully, kill one famous person, get noticed, make it stick.” “He now knows he won’t go down in history.” (*White Noise*, 45).

³¹³ O tome govori i Majls u romanu *Podzemlje*, dok razmišlja o uspehu i budućoj slavi umetnice Ejsi Grin: „Kroz šest meseci, Ejsi neće više moći da živi od slave“, rekao je Majls. „Neko će je ubiti kad bude izlazila iz diskoteke.“ (405). Za Pitera Najta atentat na Kenedija predskazuje ubistva poznatih ličnosti i rađanje „društva spektakla“ (Knight 2008: 34).

³¹⁴ U originalu: “News of disaster is the only narrative people need. The darker the news, the grander the narrative.”; “The worse the better.’ This is also the slogan of Western media. You are nonpersons for the moment, victims without an audience. Get killed and maybe they will notice you.” (*Mao II*, 42, 130).

bizarnije zločine u savremenom društvu. Njegov pristup ovoj temi bismo u tom smislu mogli da uporedimo sa Bodrijarovim zapažanjima o „dubokom saučesništvu“ medija i terora, jer, kako on smatra, „terorizam ne bi bio ništa bez medija“, mediji su „deo događaja, oni su deo terora“ (Bodrijar 2007: 8, 23). Kada Džordž Hadad u romanu *Mao II* kaže da je terorizam „jezik primećivanja, jedini jezik koji Zapad razume“,³¹⁵ on upravo govori o začaranom krugu nasilja koji se pothranjuje senzacionalističkim medijskim izveštajima. Brita zaključuje da nas teroristi danas „imaju u šaci“ (*Mao II*, 41), dok Bil Grej objašnjava da uz pomoć medija teroristi „vrše invazije na ljudsku svest. Ono što su pisci radili pre nego što smo se svi stopili.“³¹⁶

O tome govori i pripovedač koji opisuje snimak ubistva na autoputu u romanu *Podzemlje*:

Sedite tako i pitate se nije li ta vrsta zločina postala lakše izvodljiva onda kada su sredstva za snimanje tog događaja i njegovu brzu reprodukciju, bez nekog neutralnog intervala, neke ravnoteže vremena i prostora, postala naveliko dostupna. Snimanje i reprodukovanje čini događaj intenzivnijim i zgusnutijim. Ono provocira potrebu da se to ponovo učini.

(*Podzemlje*, 163)³¹⁷

Medijski izveštaji o ubistvima i atentatima, dakle, ne samo što obezbeđuju vidljivost i ulazak u istoriju, već istovremeno prizivaju, odnosno „provociraju“ ponavljanje zločina. Tome posebno doprinosi gubitak „ravnoteže vremena i prostora“ u medijima, odnosno ukidanje vremenske i prostorne distance koja omogućava promišljanje događaja, jer, kako Pol Virilio (Paul Virilio) podseća u studiji *Informatička bomba*, brzina tehnologije prevazilazi brzinu misli (2005: 124). Stoga događaj prikazan u medijima postaje „intenzivniji i zgusnutiji“, pa ostavlja snažniji utisak na posmatrača.

---

³¹⁵ Videti str. 66.

³¹⁶ U originalu: “They make raids on human consciousness. What writers used to do before we were all incorporated.” (*Mao II*, 41).

³¹⁷ U originalu: “You sit there and wonder if this kind of crime became more possible when the means of taping an event and playing it immediately, without a neutral interval, a balancing space and time, became widely available. Taping-and-playing intensifies and compresses the event. It dangles a need to do it again.” (*Underworld*, 159).

U DeLilovim romanima često se susrećemo sa video-zapisima zločina, koji se ponavljaju u „petlji“ i na taj način intenziviraju užas koji prikazuju. Tako pred kraj romana *Vaga* posmatramo snimak Osvaldovog ubistva, koji se u nedelju uveče ponavlja „opet i opet“. Beril Parmenter, supruga tajnog agenta Larija Parmentera, razmišlja kako umesto da oseća zadovoljstvo, zadovoljenje pravde zbog Osvaldovog ubistva, ima utisak da snimak „samo produbljuje i prolongira taj užas. To je užas užasa.“³¹⁸ I u romanu *Podzemlje* likovi su prinuđeni da gledaju snimke nasilja koji se neprestano ponavljaju kroz roman – snimak ubistva na autoputu neprekidno se prikazuje na televiziji, u kućama i supermarketima, dok Klara Saks gleda umetničku instalaciju koja se sastoji od neprekidnog prikazivanja Zapruderovog filma Kenedijevog ubistva.

Autora, međutim, zanima i suočavanje gledalaca sa brutalnim scenama video-snimaka, te u njegovim romanima možemo posmatrati različite načine na koje se takvi snimci doživljavaju. Za razliku od Beril Parmenter, koja u reprodukciji video-zapisa ubistva vidi konradovski „užas“, za mnoge likove snimak nasilja predstavlja senzaciju, te Nikov brat Met Šej svaki put kad vidi snimak ubistva doziva suprugu da mu se pridruži: „Dženet, požuri, sad će ono.“ (*Podzemlje*, 161).³¹⁹ Takvu ravnodušnost prema tuđoj patnji ohrabruje upravo medijska kultura koja se zasniva na suprotstavljanju važnog i banalnog,³²⁰ i zbog koje inicijalni šok brutalnošću kroz ponavljanje snimaka postaje „mehanički“, kao u DeLilovoj *Vagi* (447), ali i *Podzemlju*, gde Klara gledajući Zapruderov snimak razmišlja o prirodi filma, ne komentarišući nasilje koje se ponavlja u video-petlji.³²¹

DeLilo takvu „ravnodušnost“ prema potresnim medijskim sadržajima ispituje i u romanu *Beli šum*, u scenama u kojim Glednivevi gledaju snimke prirodnih katastrofa na televiziji. U jednom od početnih poglavlja, Glednivevi su okupljeni oko televizijskog ekrana preko kog u tišini gledaju poplave, zemljotrese i erupcije vulkana. Džek Gledni kaže: „Nakon svake katastrofe želeli smo još, nešto veće, grandioznije, strašnije.“³²² Naravno, u

---

³¹⁸ U originalu: “But this footage only deepened and prolonged the horror. It was horror of horror.” (*Libra*, 446).

³¹⁹ U originalu: “Hurry up, Janet, here it comes.” (*Underworld*, 217).

³²⁰ Videti: Tomić 2008: 83.

³²¹ Opširnije o Klarinoj ravnodušnosti prema užasu koji Zapruderov film prikazuje u: Herbert 2010: 305.

³²² U originalu: “Every disaster made us wish for more, for something bigger, grander, more sweeping.” (*White Noise*, 64).

svetu u kom je moguće držati predavanje o Hitleru i Elvisu sa jednakim entuzijazmom katastrofa postaje legitiman vid porodične zabave. Poput Meta Šeja u *Podzemlju*, i Hajnrh zove ukućane da vide snimak o avionskoj nesreći: „Hajde, požurite, prilog o avionskoj nesreći.“³²³ Glednijev kolega Alfons Stompanato objašnjava da je „povremena katastrofa“ neophodna u vremenu „neprestanog bombardovanja informacijama“, kada jedino vest o katastrofi „zadobija našu pažnju“.³²⁴

Ravnodušnost savremenog čoveka prema katastrofi i patnji drugog se pak najbolje ogleda u sceni u kojoj Hajnrh opisuje svoje „prvo iskustvo“ sa požarom:

„Zanimljivo je kako možeš da gledaš i gledaš“, rekao je Hajnrh. „Baš kao vatru u kaminu.“

„Da li hoćeš da kažeš da su te dve stvari jednako uzbuđljive?“

„Samo kažem da možeš da gledaš i da gledaš.“

„Čovek je odvajkada opčinjen vatrom. Da li to hoćeš da kažeš?“³²⁵

Dakle, iako se požar odigrava u „stvarnosti“, odnosno „realnom vremenu“, a ne na televiziji, Hajnrh je fasciniran događajem kao senzacijom, ni po čemu drugačijom od video-snimaka koje gleda na televiziji. S druge strane, Džek, koji se za razliku od svog sina nije sasvim privikao na medijski društveni poredak, teško prihvata činjenicu da u savremenom društvu praktično više ne postoji razlika između gledanja požara i odmaranja kraj kamina.

Konačno, učestalo ponavljanje vesti o katastrofama koje su se već dogodile ili tek prete da unište svet, kao i eksplicitne slike nasilja date nasumično, izvan konteksta, dovode do anesteziranosti DeLilovih junaka, stanja koje se može uporediti sa pomenutim osećajem džejmsonovske „istorijske amnezije“. Roman *Padač* možda najslikovitije ilustruje ovo stanje kroz metaforu Alchajmerove bolesti, koja za Lindu Kofman simbolično predstavlja

---

³²³ U originalu: “Come on, hurry up, plane crash footage.” (*White Noise*, 64).

³²⁴ U originalu: “We need an occasional catastrophe to break up the incessant bombardment of information. ... Only a catastrophe gets our attention.” (*White Noise*, 66).

³²⁵ “It’s funny how you can look at it and look at it,” Heinrich said. “Just like a fire in a fireplace.” “Are you saying the two kinds of fire are equally compelling?” “I’m just saying you can look and look.” “Man has always been fascinated by fire. Is that what you’re saying?” (*White Noise*, 240).

stanje sveta nakon 11. septembra (Kauffman 2011: 145). Naime, u romanu *Padač* Lijana organizuje terapije za pacijente obolele od Alchajmera, gde oni vežbaju pamćenje i izražavanje emocija. U DeLilovom svetu spektakla u kom se katastrofe i brutalna ubistva neprestano smenjuju na ekranima Lijanine terapije predstavljaju logičan nastavak kurseva koje Babet drži, s tim što u *Padaču* takve scene prati mračniji ton – dok su kod Babet polaznici kurseva ljudi koji zbog ogromnog priliva protivrečnih informacija ponovo uče kako da obavljaju osnovne životne radnje, Lijanini pacijenti i bukvalno gube pamćenje, čime se simbolično najavljuje vreme istorijske amnezije i kraja istoričnosti. Konačno, pomažući svojim pacijentima da održe pamćenje i sposobnost izražavanja, Lijana i sama pokušava da se oporavi od šoka i formira sopstveni odgovor na teroristički napad, „megaspektakl“ čiji snimak DeLilovim likovima prodire „negde pod kožu“, prenoseći priču „u neku drugu daljinu, negde daleko od tih kula“ (*Padač*, 119),³²⁶ u dubine svesti i istorije.

3.6 Istorija i logika tehnologije

Reklo bi se da je kultura informacija koje su ustrojene logikom tržišta za DeLila jedinstveni fenomen u istoriji, tako da predstavlja temu kojoj se autor iznova vraća u svojim romanima, parodirajući probleme potrošačkog društva. DeLilova parodija, međutim, ima zloslutnu notu, te je svet njegovih romana avetinjska civilizacija u kojoj su ljudi prinuđeni da usvoje hladnu logiku kapitala. U prvom delu romana *Podzemlje* Nik Šej uvodi čitaoca u takav svet „tehnološkog napretka“:

Vozio sam leksus kroz šušketavi vetar. Taj automobil sastavljen je u radionici potpuno oslobođenoj ljudskog prisustva. Nema tu nigde ni kapi ljudskog znoja ... Kraj proizvodne trake nema nikoga s kofeinskim nervima ili bolničkim dosijeom kliničke depresije. ... Šrafove zatežu roboti,

---

³²⁶ U originalu: “...this was the footage that entered the body, that seemed to run beneath her skin, the fleeting spirit that carried lives and histories, theirs and hers, everyone’s, into some other distance, out beyond the towers.” (*Falling Man*, 134).

programirani težaci koji ne sanjaju mrtve članove svojih porodica.

(*Podzemlje* 65)³²⁷

Kraj 20. veka, dakle, istovremeno donosi tehnološki napredak i sumorni predosećaj da se tehnologija polako ali sigurno otima ljudskoj kontroli. Odsustvo ljudskog prisustva u fabrikama „bez kapi ljudskog znoja“, poput one u kojoj je sastavljen Nikov leksus, priziva sliku hladnog sveta tehnologije koja uzima prevlast nad nesavršenim ljudskim bićima sa „kofeinskim nervima“ i depresijom. Za razliku od Nika, koji je opsednut prošlošću i porodičnom istorijom, „programirani težaci“ su oslobođeni bremena istorije, koja se u svetu tehnologije rasplinjava u večnu sadašnjost. Nikov nostalgičan ton pak odaje pomešana osećanja koja tehnologija pobuđuje, te kod njega istovremeno prepoznajemo žal za starim vremenima koja neumitno nestaju, ali i potajnu želju za oslobađanjem od tereta prošlosti koje donosi tehnologija.

Kako Džesi Kavadlo (Jesse Kavadlo) zapaža, još početak romana *Beli šum* prikazuje novo stanje sveta u kom su ljudi sekundarni u odnosu na stvari koje poseduju:

Na krovovima automobila stajali su pažljivo pričvršćeni koferi puni lagane i tople odeće; kutije ćebadi, čizama i cipela, papira i knjiga, čaršava, jastuka, jorgana ... stereo uređaja, radio-aparata, kompjutera; malih frižidera i sklopivih stolova; ... grickalice koje su još stajale u kesama od kupovine – čips sa ukusom crnog i belog luka, tortilja čips, keks sa punjenjem od kikirikija, pahuljice *Vafelos* i *Kabum*, voćne karamele i karmelizovane kokice; lizalice *Dam-Dam*, *Mistik* dražeje.³²⁸

---

³²⁷ U originalu: “I was driving a Lexus through a rustling wind. This is a car assembled in a work area that's completely free of human presence. Not a spot of mortal sweat ...There's nobody on the line with caffeine nerves or a history of clinical depression. ... Robots tightening bolts, programmed drudges that do not dream of family dead.” (*Underworld*, 63).

³²⁸ U originalu: “The roofs of the station wagons were loaded down with carefully secured suitcases full of light and heavy clothing; with boxes of blankets, boots and shoes, stationery and books, sheets, pillows, quilts; ... the stereo sets, radios, personal computers; small refrigerators and table ranges; ... the junk food still in shopping bags – onion-and-garlic chips, nacho thins, peanut crème patties, Waffelos and Kabooms, fruit chews and toffee popcorn; the Dum-Dum pops, the Mystic mints.” (*White Noise*, 3).

Opisujući početak semestra na svom fakultetu kroz stvari koje studenti unose u kampus, Džek Gledni naizgled uopšte ne primećuje ljude kojima automobili i navedeni uređaji pripadaju, odnosno, kako Kavadlo navodi, ljudi su za Glednija „u službi stvari“ (Kavadlo 2004: 13). Istina je, međutim, da poput Nika Šeja i Gledni na ovaj način zapravo izražava bojazan od sveta koji se postepeno oslobađa ljudskog prisustva, kao i od sve veće važnosti koja se pridaje stvarima i tehnologiji, pa se nekoliko stranica kasnije pita „Zašto ove stvari nose tako turobnu težinu?“³²⁹

Gledni, dakle, daje kratak opis sveta u kom vladaju proizvodi, brendovi i reklame, Džejmsonovo „postindustrijsko potrošačko društvo“ (Jameson 1989: 113). U svetu *Belog šuma* stvari gotovo da predstavljaju pretnju, inspirišući gotovo religiozni zanos i obožavanje, ali i strepnju i strah. Stoga nije neobično što pojedini likovi upravo stradaju od strepnje koja ih opседа, poput Tredvelovih, Glednijevih komšija koji se zbog svojih „poznih godina“ osećaju „bespomoćno i dezorijentisano“ u tržišnom centru koji izaziva strah i drhtanje, i u kom ostaju da lutaju dva dana „izgubljeni, zbunjeni i uplašeni“ (*White Noise*, 59). U romanu *Beli šum*, dakle, tržišni centar i supermarket postaju metafora potrošačkog društva, sveta simulakruma, Bodrijarovo „jezgro“, ili, bolje reći, „hram“ kulture.

I sam naziv romana upućuje na važnost koju stvari i tehnologija dobijaju u savremenom društvu, gde se zvuk uređaja meša sa glasovima ljudi:

Shvatio sam da je mesto [supermarket] preplavljeno bukom. Sistemi bez tona, čangrljanje i škripa kolica, zvučnik i mašine za pravljenje kafe, dečja vriska. I preko svega toga, ili ispod svega toga, tupi i nedefinisani šum, kao iz neke košnice života, tačno van domašaja ljudskog razumevanja.³³⁰

Tupi šum uređaja kasnije u romanu dobija i svoj „glas“, te radio i televizija počinju da „govore“ i da se „obraćaju“ junacima *Belog šuma*, koji se pretvaraju u pasivne primaocе sadržaja. I svetom ostalih DeLilovih romana vlada beli šum, neprekidno hućanje uređaja

---

³²⁹ U originalu: “Things. Boxes. Why do these possessions carry such sorrowful weight?” (*White Noise*, 6).

³³⁰ U originalu: “I realized the place was awash in noise. The toneless systems, the jangle and skid of carts, the loudspeaker and coffee-making machines, the cries of children. And over it all, or under it all, a dull and unlocatable roar, as of some form of swarming life just outside the range of human apprehension.” (*White Noise*, 36).

čije prisustvo podseća likove na besmrtnost i sveprisutnost tehnologije nasuprot krhkosti ljudskih bića. U romanu *Podzemlje* Nik kaže: „...radio je bio uključen, vesti, saobraćaj, telefon je zvonio, mašina za veš je radila svoj posao.“ (*Podzemlje*, 349),³³¹ evocirajući epizode iz romana *Beli šum*, u kom uređaji poput radija i televizije gotovo da zaglušuju glasove književnih likova.

Junaci *Belog šuma* pak osećaju neizmerno divljenje i strahopoštovanje prema tehnologiji koja „prevazilazi granice ljudskog razumevanja“, te često koriste reči kao što su „strah“, „magično“, „spektakularno“, „katastrofalno“, „kosmičko“, „mistično“, „apokaliptično“, u pokušaju da definišu svoje novo iskustvo i osećaje koje tehnologija inspiriše. Mediji posebno doprinose takvom začudnom doživljaju sveta, i junaci *Belog šuma* uglavnom prihvataju sve što čuju i vide na radiju i televiziji kao mističnu, neosporivu istinu. Gledni objašnjava da je sa rađanjem medijske kulture nastupio „kraj skeptičnosti“ (*White Noise*, 27), tako da se u svetu DeLilovih romana predstave u medijima ne preispituju, već direktno sa ekrana i zvučnika ulaze u stvarnost i istoriju.

Logika tehnologije, dakle, izmiče DeLilovim junacima, koji joj često pripisuju magijska svojstva. Tako za Marija Siskinda, na primer, gledanje televizije predstavlja „mistično“ iskustvo. Grozničavo hvatajući beleške sa televizije, on kaže:

Pogledaj to obilje podataka skriveno u mreži, u drečavom pakovanju, džinglove, reklame sa insertima iz života, proizvodima koji jurišaju iz tame, šifrovane poruke i beskrajna ponavljanja, kao pojanje, kao mantra. *'Koka-kola je to, Koka-kola je to, Koka-kola je to.'*³³²

Međutim, Marijev izbor reči – podaci su „skriveni“, a poruke „šifrovane“, proizvodi „jurišaju iz tame“, dok se poruke ponavljaju „kao mantra“ – sugeriše prevaru koju tehnologija donosi u privlačnom „drečavom pakovanju“, tajne mehanizme koje ljudi ne

---

³³¹ U originalu: “... radio playing, the news, the traffic, the phone is ringing, the washer is pumping through a cycle.” (*Underworld*, 341).

³³² U originalu: “Look at the wealth of data concealed in the grid, in the bright packaging, the jingles, the slice-of-life commercials, the products hurtling out of darkness, the coded messages and endless repetitions, like chants, like mantras. ‘Coke is it, Coke is it, Coke is it.’” (*White Noise*, 51).

razumeju, te nisu u stanju da im se odupru. Tako i roman *Podzemlje* ispituje strategije koje mediji koriste, parodirajući beskrajna ponavljanja džinglova i reklamnih slogova:

Tri glasa su liturgijski pojala, a jedan sveštenik ponavljao je bez prestanka istu rečenicu, dok su dva ministranta izgovarala isti odgovor.

Bolje stvari za bolji život.

Uz malu pomoć hemije.

Bolje stvari za bolji život.

Uz malu pomoć hemije.

Bolje stvari za bolji život.

Uz malu pomoć hemije. (Podzemlje, 613)³³³

Jezik medija, dakle, posve je nalik na „liturgijsko pojanje“ – ne samo zbog toga što izgleda daleko i nedokučivo, pošto dolazi iz uređaja koji su u svetu DeLilovog *Podzemlja* još uvek novina,³³⁴ te proizvodi začudni efekat, već i zbog samog uticaja medija na kolektivnu svest i nekritičkog prihvatanja informacija.³³⁵ Sadržaj iz medija s lakoćom prodire u svest DeLilovih junaka, i oni često bespomoćno ponavljaju besmislene džinglove sa televizije, uhvaćene van konteksta. Tako u *Belom šumu* Glednijeva kći Stefi u snu izgovara ime automobila „tojota selika“ (155), dok u *Podzemlju* igrač Vili Mejs razmišlja kako mu radijski džingl „ne izbija iz glave“ dok pokušava da se usredsredi na utakmicu (41).

U romanu *Beli šum*, međutim, Gledni spominje da televizija može ljude da „ispuni besom“ ili „isprepada na smrt“ (168), iznoseći svoje zapažanje da televizija „uzrokuje strahove i potajne želje“ (85). On kasnije navodi da su „zastašujuće informacije danas posebna industrija“ i da se „različite kompanije takmiče u tome koliko mogu da nas isprepadaju“ (175).³³⁶ Dakle, nelagodnost koju još na početku romana oseća većina

---

³³³ U originalu: “Three voices chanting liturgically, a priest reciting the same line over and over and two altar boys delivering fixed responses./ Better things for better living./ *Through chemistry*./ Better things for better living./ *Through chemistry*./ Better things for better living./ *Through chemistry*.” (*Underworld*, 603).

³³⁴ Ovde se prvenstveno misli na scenu u kojoj je radijski džingl predstavljen, šezdesete godine 20. veka, ali i „sadašnje vreme“ romana, kraj dvadesetog veka, kada junaci izražavaju sličnu mešavinu divljenja i strahopoštovanja prema tehnološkim novinama poput računara i interneta.

³³⁵ O moći slogana u oblasti politike, reklama i komunikacija videti: Breton 2000: 86.

³³⁶ U originalu: “When TV didn't fill them with rage, it scared them half to death.” (*White Noise*, 168); “...it would have to be the TV set, where the outer torment lurks, causing fears and secret desires.” (*Ibid.*, 85);

stanovnika DeLilovog univerzitetskog gradića, a koja prelazi u osećanje strepnje i straha koji se graniče sa ludilom sa širenjem vesti o mogućoj katastrofi, može se samo delimično pripisati hemijskom akcidentu, pošto i sam svet *Belog šuma*, medijsko društvo „talasa i radijacije“, predstavlja svojevrsnu industriju straha.

Zaista, medijske tehnologije stvaraju i šire strahove na različite načine, što je najbolje opisano u scenama *Belog šuma* koje prikazuju medijsko izveštavanje o razmerama katastrofe. Jezik medija podstiče strepnju i strah na različite načine: izostavljanjem izveštaja: „Da li je moguće da nigde nema značajnijeg priloga o takvoj stvari? Pola minuta? Dvadeset sekundi?“ (162); korišćenjem eufemizama, poput fraze „paperjasti oblak“ (111), koja se odnosi na smrtonosni oblak toksične materije; korišćenjem zlokobnih izraza, poput „gusti crni oblak“ (113) ili „grčevi, koma, pobačaj“ (121), kao i putem ponavljanja: „Pojačani glas je rekao: 'Promena vetra, promena vetra ... Otrovnno, otrovnno. Produžite ka svom vozilu. Produžite ka svom vozilu.'“ (156). Gledni, koji i sam pokušava da prevaziđe strah poricanjem („Neće se ništa dogoditi ... Takve stvari se ne dešavaju u mestima kao što je Bleksmit“ (114)), lakonski odgovara na pitanja koja mu sin postavlja, kako bi održao privid da se ne boji moguće katastrofe, pitajući se da li i njegov sin „oseća pretnju u terminologiji koju je stvorila država“ (117).³³⁷ Međutim, iako se Gledniji nadaju da preciznost terminologije ukazuje na to da vlasti uspeavaju da obuzdaju širenje toksičnog oblaka, njihov prvobitni osećaj blage nelagodnosti postepeno prelazi u strepnju i konačno strah koji raste do apsurdna sa svakom novom informacijom o događaju koju dobijaju u medijima. Tako Stoversi, komšije Glednijevih, sve vreme drže kola ispred garaže, sa ključem u bravi, za slučaj moguće katastrofe koju, da paradoks bude veći, upravo proživljavaju.

Tehnološki napredak, dakle, ne donosi obećano olakšanje, već proizvodi dodatnu napetost u svetu DeLilovih romana. Ljudi su prinuđeni da usvoje logiku tehnologije, koja

---

“Terrifying data is now an industry in itself. Different firms compete to see how badly they can scare us.” (*Ibid.*, 175).

³³⁷ U originalu: “Is it possible nobody gives substantial coverage to such a thing? Half a minute? Twenty seconds?” (*White Noise*, 162); “feathery plume” (*Ibid.*, 111); “black billowing cloud” (*Ibid.*, 113); “convulsions, coma, miscarriage” (*Ibid.*, 121); “The amplified voice said: ‘Wind change, wind change. ... Toxic, toxic. Proceed to your vehicle, proceed to your vehicle.’” (*Ibid.*, 156); “Nothing is going to happen. ... These things don’t happen in places like Blacksmith” (*Ibid.*, 114).

im je strana jer se protivi ljudskom iskustvu. Tehnologija obećava život u večnoj sadašnjosti, u beskrajno promenljivim izveštajima i informacijama koje nemaju uporište u konkretnom društvenom i istorijskom kontekstu, tako da strah junaka *Belog šuma* koji se graniči sa ludilom, a koji naposljetku simbolično prelazi u stanje šizofrenije, predstavlja odgovor na takav anarhičan sistem.

Zapravo, logika anarhije i jeste logika novih tehnologija, u kojima sve informacije postoje istovremeno i dobijaju jednaku vrednost, te u DeLilovim romanima možemo pratiti kako osećaj dezorijentisanosti junaka raste sa tehnološkim napretkom, prelaskom sa modernih medijskih tehnologija, poput radija i televizije, na nove tehnologije, poput računarskih. Paradoks tehnološkog napretka možda je najbolje ilustrovan u romanu *Vaga* – u drugom poglavlju smo mogli da vidimo da obilje informacija i dokaznog materijala koji sa napretkom tehnologije neprestano pristižu i smenjuju se ne doprinose zatvaranju konstrukcije priče o Kenedijevom ubistvu koliko otvaranju novih pitanja. Gledano u tom svetlu, tehnologija neprestano produbljuje istorijsku „misteriju“ umesto da dovede do njenog razrešenja.

„Kompjuterizacija kulture“, kako pojedini teoretičari definišu ovu društvenu pojavu,³³⁸ prema tome, neminovno vodi u kompjuterizaciju istorije, kojom, kako je ranije pomenuto, počinje da vlada logika baze podataka.³³⁹ Naime, teoretičar novih medija Lev Manovič bazu podataka smatra „punopravnim kulturnim oblikom“ koji „nudi poseban model sveta i ljudskog iskustva“ (Manovič 2015: 79). Baza podataka jeste neuređena, anarhična zbirka podataka, u kojoj sve informacije imaju jednaku važnost i mogu se u nedogled međusobno povezivati, kao životne priče Hitlera i Elvisa, Edgara Huvera i sestre Edgar. Računarska logika, osim toga, dopušta i beskrajnu promenljivost informacija i činjenica, što dodatno doprinosi osećaju haosa, te dovodi u pitanje samu istorijsku istinu,

---

³³⁸ Videti, npr., Manovič 2015: 46.

³³⁹ Na Manovičev koncept „logike baze podataka“ u kontekstu DeLilovih romana skrenula mi je pažnju studija Šenon Herbert „Playing the Historical Record: DeLillo’s *Libra* and the Kennedy Archive“ (Herbert 2010: 292-293). Njen rad se, međutim, zaustavlja na uočavanju pomenutog koncepta u Brančovoj nemogućnosti zatvaranja konstrukcije priče o Osvaldu i Kenediju, te ne razmatra detaljnije načine na koje i sami DeLilovi pripovedački postupci, kako u *Vagi*, tako i u drugim romanima, oponašaju logiku novih medija.

koja se u medijskoj kulturi umnožava. U romanu *Vaga*, na primer, Nikolas Branč govori o promenljivosti medijskih prikaza Osvalda: „Osvaldove oči su sive, plave, smeđe. Visok je metar sedamdeset i pet, metar sedamdeset i sedam, metar osamdeset. ... prošlost se menja dok on piše o njoj“ (*Libra*, 301),³⁴⁰ ističući nemogućnost izvlačenja jedinstvenog i konačnog zaključka o prošlosti, ali i zatvaranja konstrukcije priče.

Dakle, računarsko doba sa jedne strane karakteriše obilje pojedinačnih, nepovezanih informacija, ali i odsustvo narativa – zbog prevelikog broja informacija, koje se uz to neprestano smenjuju, događaji se ne povezuju u koherentni uzročno-posledični niz. Govoreći o odnosu, odnosno „dinamici“ i „suprotstavljenosti“ baze podataka i narativa, Manović navodi da:

Mnoge stvari novih medija ne pričaju priče; one nemaju ni početak ni kraj; u stvari, kod njih nema nikakvog razvoja, tematskog, formalnog ili bilo kog drugog koji bi njihove sastojke organizovao kao neku sekvencu. Umesto toga, to su zbirke pojedinačnih stavki, od kojih svaka ima isto značenje kao i sve ostale. (Manović 2015: 262)

Međutim, u poglavlju „Soba usamljenih činjenica“ mogli smo da vidimo da istorija kao zbirka pojedinačnih, nepovezanih stavki, od kojih svaka ima jednako značenje i vrednost, predstavlja neodrživ pojam pošto je upravo priča u osnovi ljudskog poimanja iskustva i istorije. Brančov slom na kraju romana *Vaga*, kada on dovodi u pitanje osnovne postulate nauke i racionalnog mišljenja zbog nemogućnosti zaokruživanja priče, posve podseća na Babetine šizofrene ispade, trenutke u kojima ona preispituje značenje osnovnih reči i izraza. Stanje šizofrenije, dakle, ne nastupa samo zbog prekida veze između znaka i označenog u tehnološkom društvu, već i zbog odsustva priče, urušavanja narativa, što predstavlja osnovni uzrok „krize istoričnosti“ u svetu DeLilovih romana.

---

³⁴⁰ Videti str. 94. Višestrukost Osvaldovog lika dodatno je naglašena brojnim imenima i nadimcima koje on dobija tokom romana, pored zvaničnog Li Harvi Osvald, tu su imena Leon i Alek, što se nastavlja i posle njegove smrti – u romanu saznajemo da je sahranjen pod pseudonimom „Vilijam Bobo“.

Takav zaključak pak nesporno odiše paranojom, koja u DeLilovom romanesknom svetu prati tehnološki napredak. Naime, romani Dona DeLila ujedno prikazuju i paranoični duh vremena parodirajući nepoverljivost koju junaci ispoljavaju prema tehnologiji. To se najpre vidi u Marijevom razumevanju medijskih tehnologija koje koriste „šifrovane“ poruke i metode beskrajnog ponavljanja, što implicira ugroženost gledalaca, koji bespomoćno usvajaju sadržaje iz medija.

U romanu *Vaga*, zatim, likovi pokazuju bojazan da, umesto da oni posmatraju i koriste tehnološke novine, tehnologija zapravo posmatra njih, beležeći svaki pokret:

Avioni za špijuniranje, dronovi, sateliti sa kamerama koje vide sa tri hiljade milja ono što možete videti sa trideset metara. Oni vide i oni čuju. Poput starih monaha, znate, koji su beležili znanje, s mukom ga zapisivali. Ovi sistemi sakupljaju i obrađuju. Celokupan tajni jezik sveta.³⁴¹

Letelice i senzore koji nas neprestano posmatraju i „čuju u krevetu“ (*Libra*, 77) Osvald poredi sa Orvelovim Velikim bratom, kada kaže: „To nije knjiga o budućnosti. To smo mi, sada i ovde.“³⁴²

Konačno, autor kao da prepoznaje paranoičan strah od tehnološkog napretka i u samom diskursu teorije o medijskom društvu kao simulakrumu koji, usled gubitka referencijala i konfuzije oko stvarnosti i iluzije, uzrokuje sveopštu šizofreniju. DeLilo tako doslovno prenosi apokaliptični ton Bodrijarovih i Džejmsonovih zapažanja, ali i i gotovo paranoičan strah od gubitka aure pod pritiskom tehnologije koja u društvu masovne reprodukcije pretila da uništi individualnost i originalnost. Postavljanjem takvih teorija „na scenu“ svojih romana, DeLilo ih prikazuje u ironičnom svetlu, preispitujući njihovo utemeljenje u realnosti.

---

³⁴¹ U originalu: “Spy planes, drone aircraft, satellites with cameras that can see from three hundred miles what you can see from a hundred feet. They see and they hear. Like ancient monks, you know, who recorded knowledge, wrote it painstakingly down. These systems collect and process. All the secret language of the world.” (*Libra*, 77).

³⁴² U originalu: “They watch us all the time. It’s like Big Brother in *Nineteen Eighty-Four*. This isn’t a book about the future. This is us, here and now.” (*Libra*, 106). Osvald sebe doživljava kao Orvelovog Vinstona, na šta upućuje i njegov dnevnik. Opširnije u: Boxall 2006: 139.

Dakle, romani Dona DeLila nipošto ne sugerišu da tehnologija neminovno uzrokuje krizu istorije i civilizacije, već pokušavaju da sagledaju fenomen tehnološkog društva iz različitih uglova. Tako dela ovog autora često odaju utisak da tehnologija ipak ima izvesnu moć da oživi, ili bar „izbavi“ prošlost. U romanu *Podzemlje* Nikov sin Džef provodi sate sedeći pred računarnom, uveren da će mu nove medijske tehnologije pomoći da otkrije identitet Teksaskog ubice s autoputa:

Njegov računar imao je multimedijalnu funkciju koja mu je omogućavala da gleda kopiju one čuvene video-trake na kojoj se vidi kako Teksaski ubica s autoputa ubija jednog vozača. Džef se sav posvetio tim slikama, stvarao je kompjuterske rutine i programe, koristio tehnike filtriranja da bi uklonio pozadinu. Tragao je za izgubljenim informacijama. Produbljavao je sliku i usporavao je do maksimuma, pokušavao da u tom roju podataka pronađe neki piksel koji bi mogao ponuditi ključ za otkrivanje identiteta ubice. (*Podzemlje*, 121)³⁴³

Poput Džastina iz romana *Padač*, Lijaninog i Kitovog sina koji pretražuje nebo dvogledom u nadi da će mu tehnologija približavanja udaljenih slika pomoći da pronađe „Bila Lotona“, i Džef veruje u moć tehnologije da izbavi prošlost i „skine omotač sa senki“ (*Podzemlje*, 181). Za razliku od njegovog oca Nika, za koga su računarske tehnologije i internet „istinsko čudo“ (*Ibid.*, 816), Džef se odlično snalazi u tehnološkom društvu, pa s lakoćom prihvata nestabilnost i promenljivost informacija, kao novu logiku koja ne mora nužno voditi krizi, već otkrivanju znanja.

I u eseju „Aura atentata“ DeLilo govori o sposobnosti tehnologije da „izbavi“ prošlost, opisujući video igru u kojoj učesnik može da rekonstruiše čuvena tri hica koja su usmrtila Džona Kenedija zauzimajući poziciju koju je Li Harvi Oswald držao u trenutku atentata. Pomenuta video-igra simbolično predstavlja ulogu tehnologije u razumevanju

---

³⁴³ U originalu: “His personal computer had a multimedia function that allowed him to look at a copy of the famous videotape showing a driver being shot by the Texas Highway Killer. Jeff became absorbed in these images, devising routines and programs, using filtering techniques to remove background texture. He was looking for lost information. He enhanced and superslowed, trying to find some pixel in the data swarm that might provide a clue to the identity of the shooter.” (*Underworld*, 118).

istorije kao beskrajno promenljive baze podataka, i DeLila posebno zanima način na koji tehnološki razvoj društva ujedno pomaže ali u izvesnom smislu i menja naše poimanje prošlosti, kao i samog koncepta istorije. Tehnologija za DeLila predstavlja „prodor u budućnost“, ona „ima sposobnost da vrati prošlost“,³⁴⁴ kako navodi u ovom eseju, i upravo ova tema u velikoj meri obeležava njegovo stvaralaštvo. Potraga DeLilovih junaka za izgubljenim informacijama jeste potraga za izgubljenom prošlošću, istorijom koja odlazi u nepovrat, a koja sa razvojem tehnološkog društva pak može oživeti na ekranima modernih i novih medija.

3.7 DeLilo i „filmsko posmatranje sveta“

Audio-vizuelni mediji, kao najvažnija tehnološka tekovina 20. veka, predstavljaju važnu temu u romanima Dona DeLila, ali ono što je još zanimljivije jeste njihova funkcija u samoj kompoziciji romana i autorovim pripovedačkim postupcima, koji posredstvom medija, između ostalog, podražavaju i mehanizme stvaranja istorije. Veliki broj likova i događaja u svetu DeLilovih romana naizgled nemaju nikakvih dodirnih tačaka, te se upravo preko medija uspostavljaju veze između njih. Televizijski i radio prenosi, hiperlinkovi, filmske projekcije, popularne pesme i džinglovi, novinski članci i fotografije imaju višestruku funkciju: preko njih se uspostavljaju veze među delovima zapleta i podzapleta, određuje se vreme i mesto radnje, i daju korisne smernice čitaocima koji bez takvih medijski posredovanih „tragova“ često ne bi bili u stanju da prate tok priče. Ovo se posebno odnosi na roman *Podzemlje*, DeLilovo remek-delo u kom mediji imaju važnu ulogu u konstrukciji priče, a gde se upravo posredstvom medija ublažavaju iznenadne promene scena i likova koje bi inače ostale nepovezane.³⁴⁵

DeLilovu poetiku pak posebno karakteriše ono što Lev Manovič označava kao „filmsko posmatranje sveta“ (2015: 121), odnosno povezivanje vremena i priča junaka kao

---

³⁴⁴ U originalu: “Technology tends to represent a thrust toward the future ... It also has the capacity to reclaim the past.” (DeLillo, *Assassination Aura*, 2005: vi).

³⁴⁵ Takav „most“ između scena javlja se u različitim oblicima, kao na primer u vidu fotografije slikarke Klare Saks iz časopisa *Tajm*, koju najpre gleda Sestra Edgar, a potom i Nik Šej (*Podzemlje*, 255, 257), junaci kod kojih Klarina fotografija evocira različite uspomene i povezuje ih sa drugim likovima i mestima u romanu.

da se odvijaju na filmskom platnu. Na primer, strategije koje DeLilo koristi u *Podzemlju* često podsećaju na filmsku tehniku „intelektualne montaže“, koja ispituje „kako niz slika može, kada se na pravi način ukomponuju i protumače, da prizove apstraktnu ideju koja ne mora nužno biti prisutna u izdvojenim slikama koje čine niz“. ³⁴⁶ Takva mesta u romanu zapravo predstavljaju DeLilov omaž avangardnom filmu i tehnici „asocijativne montaže“ u konstrukciji priče i zapleta. Kritičari poput Džona Džonstona, Marka Ostina i Ketrin Morli (John Johnston 1989, Mark Osteen 2000, Catherine Morley 2006) već su se bavili uticajem filma na DeLilov roman, uglavnom povlačeći paralele između DeLilovih pripovednih postupaka i Godarovog i Ajzenštajnovog kinematografskog rukopisa. Štaviše, DeLilo je i sam izdvojio eksperimentalni film kao važan izvor inspiracije, hvaleći „snažnu sliku, kratku nedorečenu scenu, somnambulnu atmosferu nekih filmova, artificijelnost, arbitrarne izbore nekih režisera, rez, montažu“. ³⁴⁷

Jedna od upadljivih sličnosti između DeLilove izrazito vizuelne poetike i filmskih pripovedačkih tehnika ogleda se, dakle, u autorovom korišćenju tehnika montaže i „kino-oka“ u pripovedanju: likovi se često uvode u scenu u akciji, za čim sledi „krupni plan“, kada čitalac stiže uvid u njihove misli. Na primer, šesti deo romana *Podzemlje*, „Aranžman u sivom i crnom“, u jednoj kratkoj sceni prikazuje Nikovu majku Rozmeri Šej kako niže perlice. ³⁴⁸ Rozmeri opisuje sveznajući pripovedač, koji kao da propušta priču kroz oko kamere, koristeći u pripovedanju različite filmske planove, te sa „opšteg plana“ prelazi na „krupni plan“, odnosno same igle, materijal i okvir koji ona drži u rukama. Kroz različite uglove posmatranja, autor osvetljava različite strane njenog lika – od Rozmerine zabrinutosti za sina i njegove školske obaveze do njene uloge kao samohrane majke i planiranja kućnog budžeta. Naposljetku, tu je i niz godarovskih „džamp-katova“, skokovitih oštrih rezova koji preskaču vremenske intervale, te Rozmeri predstavljaju kako sedi na stolici, ustaje do stola, i već u narednom trenutku opet sedi i niže perlice:

---

³⁴⁶ U originalu: “how a series of images can, when correctly composed by the filmmaker and then interpreted by the viewer, produce an abstract concept not strictly present in each of the composite images” (Lindop 2007).

³⁴⁷ U originalu: “the strong image, the short ambiguous scene, the dream sense of some movies, the artificiality, the arbitrary choices of some directors, the cutting and editing” (LeClair 1982: 25).

³⁴⁸ DeLilo naslov poglavlja pozajmljuje od Vislerove čuvene istoimene slike, koja prikazuje slikarevu majku kako sedi na stolici, udubljena u misli. Rozmeri Šej je predstavljena na sličan način, ali se stiže utisak da je prikazana iz više različitih uglova.

Sedela je tamo, Rozmeri Šej, i nizala svoje perlice. ... Radila je svoj ručni rad i slušala ga kako radi to što je radio. ... Radila je svoj ručni rad, svoje rukotvorine. ... Radila je i osluškivala Nika, koji je konačno izašao. Zatim je otišla i pogledala komad papira koji je on ostavio na stolu. ... Slušala je radio i radila svoj ručni rad. ... (*Podzemlje*, 687)³⁴⁹

DeLilo prvi efekat postiže tako što ponavlja jedan isti prizor na početku svakog pasusa, koji zatim proširuje jednom dodatnom informacijom koju razvija u narednom pasusu. Nakon svakog ponavljanja rečenice čitalac sagledava Rozmeri kao u malo pomerenom kadru, koji njen lik prikazuje iz drugačijeg ugla. Kada su skokoviti rezovi u pitanju, o ovoj tehnici se može govoriti i kad je u pitanju celokupna struktura romana, u trenucima u kojima se naglašava protok vremena.³⁵⁰ Tako filmske tehnike koje DeLilo prenosi u svet romana sa jedne strane čitaocu donose nove perspektive, dok s druge naglašavaju artificijelnost narativnih prikaza stvarnosti, kroz metafikcionalne postupke koje autor pozajmljuje (i potom nadograđuje) od avangardnog filma.

U radu „DeLilov transatlantski dijalog sa Sergejom Ajzenštajnom“ (Don DeLillo’s *Transatlantic Dialogue with Sergei Eisenstein*) Ketrin Morli razmatra kinematografske postupke eksperimentalnog filma u DeLilovim romanima, zapažajući da su Ajzenštajnovne tehnike u velikoj meri uticale na DeLilovu kompoziciju *Podzemlja* (Morley 2006: 19). Morli Ajzenštajnov uticaj najpre prepoznaje u tehnikama montaže, ali i u opčinjenosti masovnim skupovima (*Ibid.*, 20). Osim toga, kao i u Ajzenštajnovim filmovima, prelaz

---

³⁴⁹ U originalu: “She sat there, Rosemary Shay, doing her beadwork... She did her beadwork and listened to him doing whatever he was doing... She did her beadwork, her piecework... She did her beadwork and listened to Nick, finally, go out the door. Then she went and looked at the piece of paper he’d left on the table. ... She listened to the radio and did her work...” (*Underworld*, 676-677).

³⁵⁰ Nadovezujući se na moj rad “Media medi(t)ations in Don DeLillo’s *Underworld*” (Marić 2011), Violeta Stojmenović u ovoj sceni prepoznaje „tzv. *cut back* – riplej gotovo identičnog kadra u više različitih konteksta, odnosno refrensko ponavljanje nekog gesta, izraza lica, poze, scene“ (Stojmenović 2014: 257-8), te kritikuje koncept „skokovitog reza“ kao neadekvatan u datoj sceni. Ipak, ova tehnika, kao i tehnika „reza u stranu“ (*cut away*), koju Violeta Stojmenović kasnije navodi (*Ibid.*, 263), svakako se može uočiti u „refrenskom“ ponavljanju pojedinih scena u romanu, kao, uostalom, i mnoge druge tehnike retrospektivne montaže, kao što su „fleš-bek“ i „fleš-forward“. Ipak, čini se da je u pomenutoj sceni sa Rozmeri naglasak na protoku vremena, te da je ovaj postupak prikladnije uporediti sa tehnikom „skokovitog reza“, kojim se narušava vremenski kontinuitet kroz upadljivi prelazak sa jedne na drugu radnju unutar jedne iste scene. Tako Rozmeri u jednom trenutku sedi i niže perlice u nizu kadrova koji se oštro smenjuju, dok iščekuje da Nik „konačno“ izađe iz kuće, a zatim je vidimo kako odlazi do stola, i odmah potom kako sedi, usredsređena na rad i misli koje se mešaju sa zvukom radija, dok su propratni pokreti „isečeni“ iz kadra.

između DeLilovih „kadrova“ je upadljiv i često nelogičan, gledalac se suočava sa „nizom neočekivanih konekcija ... koje zahtevaju intelektualno promišljanje slike“,³⁵¹ što upućuje na zaključak da DeLilo koristi tehnike asocijativne montaže u samim pripovedačkim postupcima.

U DeLilovom *Podzemlju* se pak susrećemo i sa scenama u kojima i sami junaci komentarišu estetske strategije avangardnog filma, i na takvim mestima u romanu koja razmatraju narativne postupke filma možemo prepoznati elemente metafikcije. To se najpre vidi u sceni *Podzemlja* u kojoj Klara i Majls (veliki poznavalac filma, Klarin prijatelj, a potom i ljubavnik) razmišljaju o kompoziciji Ajzenštajnovog izmišljenog filma „Unterwelt“:

Film je, naravno, ispočetka delovao čudno, bilo je teško pohvatati asocijacije i prilagoditi mu se – ali ne bi ni valjalo da je bilo drugačije.

Pretrpani krupni planovi, snažna gestikulacija, glumci za kojima se vuku ogromne povijene senke, i u svakom kadru postojalo je nešto što se moglo proučavati, položaj kamere, oblici i površine, a onda i kontrastirani prizori, osećaj ritmičkog suprotstavljanja...Kod Ajzenštajna se može primetiti da je ugao kamere nekako dijalektički. Iznose se argumenti, teorije se stvaraju na ekranu i istog trenutka bivaju poljuljane – mnogo je tu suprotstavljanja i konflikata. (437)

... Zaplet je bilo teško pratiti. Zapleta nije bilo. ... (439)

... Ajzenštajnov metod neposredne karakterizacije, nazvan tipizacijom, ovde je delovao kao da namerno podriva i parodira sam sebe. (451)³⁵²

---

³⁵¹ U originalu: “a series of unexpected connections ... obliging an intellectual engagement with the image” (Morley 2006: 22).

³⁵² U originalu: “Of course the film was strange at first, elusive in its references and filled with baroque apparitions and hard to adapt to—you wouldn't want it any other way. Overcomposed close-ups, momentous gesturing, actors trailing their immense bended shadows and there was something to study in every frame, the camera placement, the shapes and planes and then the juxtaposed shots, the sense of rhythmic contradiction... In Eisenstein you note that the camera angle is a kind of dialectic. Arguments are raised and made, theories drift across the screen and instantly shatter— there's a lot of opposition and conflict.”; “The plot was hard to follow. There was no plot”; “Eisenstein's method of immediate characterization, called typeage, seemed self-parodied and shattered here, intentionally.” (*Underworld*, 429, 430, 443).

U odlomku možemo prepoznati upadljivu sličnost između Ajzenštajnovih tehnika o kojima Majls i Klara razmišljaju i DeLilovih pripovedačkih postupaka, te književni likovi na ovaj način daju komentar o samom svetu romana kom pripadaju. Ajzenštajnova ritmička i paralelna montaža, „pretrpani“ krupni kadrovi, kontrasti, suprotstavljanja, iznošenje i osporavanje argumenata i teorija, autoparodija i odsustvo zapleta upravo su karakteristike DeLilovog *Podzemlja*. Naime, poput Ajzenštajnovog filma, i DeLilov roman zahteva punu pažnju čitaoca, od koga se očekuje da traga za skrivenim značenjima i pažljivo promatra scene koje se naizmenično smenjuju. Tako i čitalac, poput gledalaca, promišlja DeLilove teze i kontrateze, „suprotstavljanja“, „konflikte“ i autorovu autoparodiju kako bi konačno uspeo da stvori sopstvenu sintezu. Konceptualna napetost Ajzenštajnovog „Unterwelta“, odnosno „Podzemlja“, preliva se i na DeLilovo *Podzemlje*, u kom se od čitaoca traži da dobro prouči svaki „kadar“, premosti praznine i poveže naizgled nepovezane slike. Konačno, posebno je zanimljiv Klarin komentar o tome da je zaplet „bilo teško pratiti“, odnosno da „Zapleta nije bilo“, što je upravo karakteristika ovog DeLilovog romana u kom se priče junaka ne odvijaju u nekom jasno definisanom smeru.

Pojedini DeLilovi junaci, poput Majlsa, koji je „poznavao Ajzenštajna uzduž i popreko... više nego što je zdravo“ (433),³⁵³ isuviše dobro razumeju pripovedačke strategije filma, ali, kako smo mogli da vidimo, i drugih medija, te oni ujedno prepoznaju i skrivenu ideologiju koja inspiriše priču u svakom medijskom prikazu. Nisu, dakle, svi likovi koji nastanjuju DeLilov romaneskni svet pasivni primaoci medijskih sadržaja – pojedinci pružaju otpor ideologiji hegemonije koja se plasira putem medija, duplirajući na taj način ulogu autora, koji, kako je ranije pomenuto, „napada sa margine“.³⁵⁴ To su, pre svega, umetnici poput Ajzenštajna, Lenija Brusa i Ismaila Munjosa, koji podrivaju uvrežene predstave i preispituju dominantnu ideologiju kroz avangardni film, satiru i grafite. Ajzenštajn u svojim filmovima razotkriva način razmišljanja, princip asocijacija putem kog primalac usvaja ideologiju koja neminovno postoji u svakom narativu – medijskom, istorijskom ili književnom. Naime, osim očiglednih referenci izmišljenog „Unterwelta“ na

---

³⁵³ U originalu: “Miles knew Eisenstein inside and out. He knew more than was humanly healthy.” (*Underworld*, 425).

³⁵⁴ Po mišljenju Dagleasa Kelnera, mediji mogu da se koriste i kao oruđe u borbi protiv hegemonije, napadajući ili podrivajući pojedine društvene pojave. (Kelner 2004: 10, 56, 72-3, 320).

Ajzenštajnovu „Krstaricu Potemkin“ (Battleship Potemkin, 1925), čije scene likovi prizivaju u sećanje, u romanu možemo prepoznati i aluzije na Ajzenštajnov neostvoreni projekat, filmsku verziju Marksovog dela „Das Kapital“, što je ujedno naziv epiloga DeLilovog *Podzemlja*. Poput Ajzenštajna, koji u svojim filmovima, između ostalog, razmatra komunističku ideologiju koja funkcioniše po principu suprotstavljanja različitih teza i slika kako bi se gledalac usmerio na određeno značenje (Lindop 2007), i DeLilo ispituje logiku medija i način na koji predstavljeni sadržaji proizvode mentalne slike, apstraktne ideje. Tako i naslovna stranica *Njujork tajmsa* koja prikazuje vest o sovjetskoj bombi i pobedi Džajantsa (naslovi su iste veličine, članci zauzimaju jednak prostor i postavljeni su jedan do drugog, sugerišući odnos dveju snaga, SAD i SSSR) podseća na Ajzenštajnovu „dijalektiku“, odnosno tehniku suprotstavljanja različitih pojmova, koji tako postavljeni upućuju na međusobnu povezanost, te navode posmatrača da iz toga izvede sopstvene zaključke – koji zapravo nisu lični, već vođeni ideologijom montaže.³⁵⁵ Naposletku, i sam roman podseća na eksperimentalni film – DeLilo u *Podzemlju* kombinuje različite scene i prizore, te zbog toga likove sagledavamo u novom svetlu svaki put kada se nađu u novom kontekstu. Kroz takvo „suprotstavljanje“, „montiranje“ čitaocu se ukazuju apstraktni koncepti, nove perspektive koje „nisu nužno prisutne u izdvojenim slikama koje čine niz“, baš kao u Ajzenštajnovom filmu.

Dakle, film, kao „glavni kulturni oblik dvadesetog veka“ (Manovič 2015: 128), u DeLilovom romanu postaje osnovni oblik uprizoravanja ljudskog iskustva i mišljenja. Zanimljivo je pak da u DeLilovoj poetici možemo pratiti i promene u filmskim tendencijama, odnosno prelaz sa estetike modernih medija na estetiku novih medija. Lev Manovič objašnjava ovu promenu u koncipiranju filmskog narativa suprotstavljajući tehniku komponovanja tehnicima montaže:

---

³⁵⁵ Kako Daglas Kelner zapaža, „[u] američkoj imaginaciji postoji interesantna veza između rata i bejzbola, patriotizma i sporta“, i metafore iz bejzbola česte su u ratnoj retorici (Kelner 2004: 370-1). Čini se da Don DeLilo prepoznaje rađanje takve retorike upravo na pomenutoj naslovnoj strani *Njujork Tajmsa*, koja suprotstavlja snagu „američkog tima“ sovjetskoj nuklearnoj probi, u cilju održanja mita o američkoj superiornosti.

...tamo gde su se stari mediji oslanjali na montažu novi mediji primenjuju logiku kontinuiteta. Filmski rez zamenjen je digitalnim preobražavanjem ili digitalnim kombinovanjem. Na sličan način trenutne promene prostora i vremena, koje odlikuju savremene kako književne tako i filmske narative, zamenjene su kontinualnim, neprekidnim narativom u prvom licu, koji pronalazimo u video-igrama i virtuelnoj stvarnosti. (Manović 2015: 185)

U DeLilovoj poetici se ovaj prelaz najbolje očitava u razlici između romana *Podzemlje i Tačka Omega*. Dok pripovedački postupci u *Podzemlju* oponašaju tehnike montaže avangardnog filma, poput oštrog i ritmičnog smenjivanja kadrova, *Tačka Omega* je koncipirana po uzoru na nove tendencije u filmskoj umetnosti koje karakterišu „snažne antimontažne težnje“ (Manović 2015: 186), i to prvenstveno na tehniku kontinualnog narativa još jednog ruskog reditelja, Aleksandra Sokurova. Naime, kada režiser Džim Finli objašnjava Ričardu način na koji planira da snimi film o njegovom životu koristeći „jedan neprekidni kadar“, on se poziva na tehnike koje Sokurov koristi u filmu „Ruska arka“ (Russian Ark, 2002):

Postoji jedan ruski film, igrani, *Ruska arka*, Aleksandra Sokurova. Jedan jedini dugačak kadar, oko hiljadu glumaca i statista, tri orkestra, istorija, fantazija, masovne scene, scene balova, i onda negde na jedan sat od početka filma neki konobar ispusti salvetu, i nema reza, rez je nemoguć, kamera leti niz hodnike i po uglovima. (*Tačka Omega*, 28)³⁵⁶

Kao i u scenama *Podzemlja* u kojima likovi tumače estetske strategije Ajzenštajnovog filma, tako i u ovom odlomku prepoznamo elemente metafikcije, te izgleda da roman sam sebe komentariše. Naime, opisujući Sokurovljeve tehnike kontinualnog kadra, Džim Finli opisuje način na koji je koncipiran i sam roman *Tačka Omega*. Poput Sokurovljevog filma, koji je snimljen u muzeju Ermitaž s „tačke gledišta“ nepoznatog pripovedača, koga ne

---

³⁵⁶ U originalu: “There's a Russian film, feature film, Russian Ark, Aleksandr Sokurov. A single extended shot, about a thousand actors and extras, three orchestras, history, fantasy, crowd scenes, ballroom scenes and then an hour into the movie a waiter drops a napkin, no cut, can't cut, camera flying down hallways and around corners.” (*Point Omega*, 22).

upoznajemo do kraja filma, i DeLilov roman počinje i završava se u Muzeju moderne umetnosti u Njujorku, gde pratimo priču pripovedača koji ostaje „anoniman“. Podražavajući Sokurovljevu kameru koja „leti“ hodnicima Ermitaža, i DeLilova „kamera“ se zavlači u uglove Muzeja moderne umetnosti, razmatrajući značenje i značaj umetnosti u ljudskoj istoriji. Štaviše, i likovi u ovom romanu doživljavaju vreme kao neprekinuti kontinuitet, kao kada Džim kaže da:

Nije bilo ni jutara ni popodneva. Dan je bio potpuno bez šavova, svaki dan, sve dok sunce ne bi počelo da se u luku spušta i bleđi, a planine da izranjaju iz svojih silueta. Tada bismo seli i ćutke se prepustili posmatranju.

(*Tačka Omega*, 43)³⁵⁷

Dani bez jutara i popodneva, „potpuno bez šavova“, otelotvoruju pomenute antimontažne težnje u umetnosti novih tehnologija, evocirajući Sokurovljev neprekinuti kadar kao novi model predstavljanja stvarnosti i iskustva.

Konačno, s obzirom na DeLilovu „opsednutost“ istorijom sasvim je očekivan i autorov izbor režisera i filmova u kojim pronalazi inspiraciju za izgrađivanje sopstvenih pripovedačkih postupaka i osmišljavanje kompozicije romana. Osim toga što kroz tehnike montaže i kontinualnog kadra uspeva da izrazi duh vremena i promenu u percepciji ljudskog iskustva koja je nastala sa razvojem digitalnih tehnologija, DeLilo kroz slike Ajzenštajnovog i Sokurovljevog filma ističe i važnost uprizoravanja prošlosti, odnosno neprestanog vraćanja istoriji kao prostoru akumuliranog iskustva. Poput Ajzenštajna, koji u „Krstarici Potemkin“ razmatra logiku propagande i njenu ulogu u istoriji, i Sokurova, koji u „Ruskoj arci“ insistira na čudnovatom saprisustvu prošlosti i sadašnjosti, i DeLilo se bavi istorijskim temama, koje prikazuje podražavajući diskurs filmske umetnosti. Prošlost pohodi kako junake *Podzemlja*, tako i svet *Tačke Omega*, u kom prošlost, ponajviše

---

³⁵⁷ U originalu: “There were no mornings or afternoons. It was one seamless day, every day, until the sun began to arc and fade, mountains emerging from their silhouettes. This is when we sat and watched in silence.” (*Point Omega*, 36).

neuspeli rat u Iraku, „previše odjekuje“ (*Tačka Omega*, 27).³⁵⁸ Konačno, poput Ajzenštajna i Sokurova, čiji su kadrovi često „pretrpani“, prepuni ljudi, i DeLilo stavlja akcenat na istoriju kao kolektivno iskustvo, razmatrajući ulogu mase u istoriji, ali i savremeni trenutak kao „razdoblje gomila“ (Le Bon 2007: 10). „Budućnost pripada masama“³⁵⁹ je još jedna tema koja se ponavlja iz romana u roman, a preko koje DeLilo, možda i nesvesno, anarhičnu logiku novih medija prepoznaje kao novu logiku društvenog uređenja.

Takve „filmične“ prikaze masovnih scena koje razmatraju ulogu gomile u istoriji pronalazimo kako u *Podzemlju*, tako i u romanu *Mao II*, gde DeLilo osim izrazito vizuelnih opisa gomila koristi i fotografije masovnih skupova, kojim fizički razdvaja poglavlja. Bejzbol utakmica na Polo Groundsu i Marš za građanska prava iz *Podzemlja*, kao i scena masovnog venčanja na stadionu Jenkija i Homeinijeva sahrana koju Brita i Karen gledaju na televiziji u romanu *Mao II*, „snimke iz vazduha koji prikazuju mesto ukopa okruženo gomilama“,³⁶⁰ evociraju Ajzenštajnovske prikaze masovnih skupova iz „Krstarice Potemkin“. Kako Ketrin Morli zapaža, takve scene u DeLilovim romanima ispituju odnos mase i pojedinca u istoriji (Morley 2006: 25), što je dodatno naglašeno podražavanjem Ajzenštajnovih montažnih strategija, odnosno ritmičnim smenjivanjem opšteg i krupnog plana. Zanimljivo je da važnost mase u istoriji ističe i sama slika „Trijumf smrti“ Pitera Brojgela, koja istrgnuta iz časopisa *Lajf* pada na Edgara Huvera. I ova slika predstavlja jedan „masovni skup“, mnoštvo različitih narativa prikazanih iz „opšteg plana“, kao u masovnim scenama Ajzenštajnovog filma. Takve slike i kadrovi, koje DeLilo vešto inkorporira u svet svojih romana, doprinose celokupnom utisku da istorija predstavlja zajedničko, zbirno iskustvo koje se sažima i sjedinjuje u medijskim prikazima.

---

³⁵⁸ Martin Pol Iv (Martin Paul Eve) u romanu *Tačka Omega* osim referenci na rat u Iraku pronalazi i „odjeke“ Hladnog rata. On zapaža da je kći Ričarda Elstera „dete Hladnog rata“ – iz mešovitog braka Amerikanca i Ruskinje, koji su, simbolično, razvedeni. Osim toga, Džim Finli opisuje deo pustinje u kom je Džesi nestala kao „zonu udara“, što evocira nuklearne probe iz *Podzemlja* (Eve 2015: 575-592).

³⁵⁹ U originalu: “The future belongs to crowds.” (*Mao II*, 16).

³⁶⁰ U originalu: “There were aerial shots of the burial site surrounded by crowds” (*Mao II*, 189).

3.8 DeLilova „virtuelna kamera“

Poput mnogih savremenih pisaca, DeLilo iz jezika filma preuzima i perspektivu „kino-oka“, tako da je u njegovim romanima naracija često posredovana okom kamere. Međutim, takvu perspektivu u poetici Dona DeLila nije lako definisati. S jedne strane, oko kamere podseća na objektivnog pripovedača pošto je nalik na „muvu na zidu“, te ne ulazi u misli likova, već predstavlja događaje onako kako se odvijaju. Međutim, iza kamere uvek stoji neko, Vertovljev „čovjek sa filmskom kamerom“ koji snima događaje i određuje šta ulazi u kadar, a šta će biti izostavljeno, tako da u tom smislu podseća na filmskog režisera ili samog autora romana. Iz toga sledi da kamera u svetu DeLilovih romana koji koriste ovu tehniku samo posreduje u procesu pripovedanja, predstavljajući događaje onako kako se odvijaju pred njom. Najzad, uvek postoji i zamišljena publika, neko ko događaje posmatra dok se emituju na ekranu. Pa ipak, svet je drugačiji kada prođe kroz oko kamere, objektiv menja i doteruje stvarnost, koja se „namešta“ već na samo podizanje ovog uređaja.³⁶¹ Snimljeni događaj dobija na važnosti pošto zbog ograničenosti kadra kamera može da snimi samo jedan deo „stvarnosti“, dok nezabeleženi materijal neizbežno pada u zaborav.

Delovi romana *Podzemlje* koji posebno istražuju ulogu kamere u prikazu stvarnosti i istorije jesu scene u kojima se prikazuje snimak žrtve Teksaskog ubice s autoputa, koji se neprestano ponavlja u romanu, kao u petlji. Ovaj amaterski video-snimak, koji je napravila dvanaestogodišnja devojčica koju u medijima zovu „Video dete“, prikazuje četrdesetogodišnjeg čoveka kako vozi automobil i trenutak kada ga iznenada pogađa hitac serijskog ubice koji sredinom osamdesetih i početkom devedesetih godina nasumično ubija usamljene vozače na autoputu. Zanimljivo je da za Džona Duvala ovaj snimak predstavlja „jezivi pandan“ Zapruderovom video-snimku (Duvall 2002: 50), i on poredi devojčicu koja je snimila ubistvo nepoznatog čoveka na teksaskom autoputu sa Abrahamom Zapruderom, koji je slučajno zabeležio atentat na Džona Kenedija u Dalasu amaterskom kamerom.

---

³⁶¹ Kako Benjamin zapaža: „Priroda koja se obraća aparatu drugačija je od one koja govori oku; drugačija je najpre po tome što se na mestu prostora prožetog čovekovom sveću javlja nesvesno prožet prostor.“ (Benjamin 2011a: 169).

U romanu je, međutim, i sam trenutak u kom devojčica snima ubistvo porodičnim kamkorderom prikazan u formi koja oponaša amaterski snimak koji izostavlja najvažnije informacije, poput lica serijskog ubice Ričarda Gilkija. DeLilo u ovoj sceni istražuje prirodu snimka, „svest“ video-zapisa (*Podzemlje*, 160) na nekoliko nivoa: odnos između kamere i snimatelja, samu prirodu video-zapisa, vezu između kamere i sveta koji se snima, snimljeni materijal kao nadstvarnost, moć snimka da inspiriše na ponavljanje i oponašanje zločina, kao i proces oživotvorenja, obistinjavanja stvarnosti kroz snimak.

Kada je u pitanju odnos kamere i snimljenog materijala, zanimljivo je da roman dovodi u pitanje „objektivnost“ samog uređaja, pa *Podzemlje* odaje utisak da snimatelj ne upravlja kamerom, već da kamera upravlja njim. Devojčica koja snima zločin nije „ni žrtva ni izvršilac zločina, već samo sredstvo kojim je [zločin] zabeležen“, nju kamera „uteruje u priču“ (*Ibid.*, 159, 161). Drugim rečima, kamera nije instrument u rukama snimatelja, već preuzima kontrolu nad događajima u ovom delu romana, dok devojčica jednostavno „gleda ono što i vi gledate, nepripremljena“ (*Ibid.*, 162).³⁶²

Ovaj deo romana obiluje referencama na Bodrijarove teorije o nadstvarnosti i „kozmetičkoj“ prirodi medijskih prikaza, posebno u rečenici: „Svet vreba u oku kamere, unapred uokviren, iščekuje dečaka ili devojčicu koji će doći i uzeti tu spravu, naučiti da rukuje njome...“ (*Podzemlje*, 160).³⁶³ Kroz pripovedačev „vojsover“, roman na ovaj način implicira da je, nasuprot uvreženom shvatanju, čovek zapravo instrument medija koji prevazilaze njegovu moć razumevanja, kao i da aparat ima direktan kontakt sa onim što Benjamin naziva „optičko nesvesno“ (2011a: 169). Porodični snimak kao da dobija sopstveni „život“ i „tok misli“, on „daje stvarima oblik i sudbinu“ (*Podzemlje*, 161).³⁶⁴ Prema tome, iz ove scene bismo mogli da zaključimo da kroz oko kamere dobijamo „unapred uokvirenu“ sliku stvarnosti bez ikakve mogućnosti da promenimo tok događaja, jer „kad traka počne da se obrće, može da se završi samo na jedan način. Tako nalaže kontekst.“ (*Ibid.*, 163) – čovek, kako smo videli u ranijim primerima, gubi kontrolu nad

---

³⁶² U originalu: “she is neither the victim nor the perpetrator of the crime but only the means of recording it”; “it is the camera that puts her in the tale”; “watching what you’re watching, unprepared” (*Underworld*, 155, 157-158).

³⁶³ U originalu: “The world is lurking in the camera, already framed, waiting for the boy or girl who will come along and take up the device” (*Underworld*, 156).

³⁶⁴ U originalu: “gives things shape and destiny” (*Underworld*, 157).

dogadjajima koji neizbežno hrle ka smrtnom ishodu. Drugim rečima, mediji oblikuju svet DeLilovog *Podzemlja*, menjaju ga i iznova stvaraju, dok su likovi uglavnom pasivni posmatrači.³⁶⁵

Poput slučajnog snimka ubistva na autoputu, i Zapruderov snimak, koji se ponavlja u romanima *Vaga* i *Podzemlje*, odlikuju slične karakteristike, i to najpre odsustvo lika ubice. Paralelu možemo povući i između Zapruderovog filma i snimka Osvaldovog ubistva, koji u romanu *Vaga* predstavljaju primere dokumentarne građe i dokaze istine. Besomučno puštanje ovih snimaka, koje se nastavlja i u DeLilovom *Podzemlju*, kao da ima cilj da ukaže na nepouzdanost i ograničenost činjenica, pošto kamera nužno snima samo jedan izdvojeni deo stvarnosti dok sve ostalo ostaje nezabeleženo. Dok u nedelju uveče gleda snimak Osvaldovog ubistva koji se ponavlja u petlji, Beril Parmenter razmišlja kako:

Kamera ne hvata ceo događaj. Kao da nedostaju neki kadrovi, izgubljeni nivoi informacija. Samo ubistvo je kratko i jednostavno, ali ipak prevelik zalogaj, prenapregnuto nekom nametljivom energijom. Svako novo puštanje otkriva neki detalj.³⁶⁶

Kako Suzan Sontag podseća, „stvarnost koju kamera prikazuje uvek mora da skriva više nego što otkriva“ (Sontag 2009: 30), pa je u društvu medija sadržaj izostavljen iz snimka neizbežno izostavljen iz istorije – „izgubljeni nivoi informacija“ o kojima Beril govori u *Vagi* odlaze u nepovrat. Ovde između ostalog možemo prepoznati i aluziju na Rolana Barta, koji zapaža da pravougaonik ekrana „iseca“ stvarnost: „sve što ga okružuje prognano je u ništavilo, ostalo je neimenovano, a sve što je primljeno unutar njegovog polja unapređeno je u suštinu“ (Barta citira Manović 2015: 146). U romanima Dona DeLila pak upravo takvi (nepostojeći) podaci „prognani u ništavilo“ imaju posebnu vrednost. Odsustvo informacija, odnosno izostavljeni sadržaj predstavlja prostor imaginacije, koja potencijalno može da izbavi istoriju iz zaborava, što je ujedno i jedan od ciljeva samog autora i njegovih

---

³⁶⁵ U DeLilovim romanima ćemo pak pronaći i likove koji preispituju medijske sadržaje, te pružaju otpor kulturi hegemonije. Videti str. 156.

³⁶⁶ U originalu: “The camera doesn’t catch all of it. There seem to be missing frames, lost levels of information. Brief and simple as the shooting is, it is too much to take in, too mingled in jumped-up energies. Each new showing reveals a detail.” (*Libra*, 446).

romana. S druge strane, video-snimak se može beskonačno premotavati i proučavati, i na taj način otkriti nove nivoe informacija i značenja koji nisu odmah uočljivi, baš kao u svetu DeLilovih romana u kojima ponavljanje scena donosi nove perspektive i uvide.

Konačno, i sami likovi u DeLilovim romanima često se poistovećuju sa okom kamere, ili bar posmatraju svet kao da se odvija na ekranu. Mediji u jednom trenutku postaju „deo ljudske prirode, nastavak našeg prirodnog vida“ (Manović 2015: 217), što autor posebno razmatra u svojim delima. U *Podzemlju*, na primer, medijska vizura postaje osnovni oblik promišljanja stvarnosti, što se ogleda i u metaforama koje likovi koriste kako bi opisali svoje iskustvo.³⁶⁷

Inicijalno čuđenje i „strahopoštovanje“ prema modernim tehnologijama, dakle, postepeno nestaje, te ljudi počinju da usvajaju medijske vizure kao sopstvene. Takav prelaz ćemo u DeLilovoj poetici najjasnije uočiti ako razmotrimo dve scene u romanima *Beli šum* i *Podzemlje*, koje se upravo bave medijski posredovanom perspektivom u savremenom društvu. Naime, u romanu *Beli šum* Džek Gledni gleda Babet na televiziji sa mešavinom zbunjenosti, čuđenja i nelagodnosti:

Lice na ekranu je bilo Babetino ... Savladao me je neki čudan osećaj, osećaj mentalne dezorijentisanosti. To je bez sumnje bila ona, njeno lice, kosa, način na koji dvaput ili triput brzo trepne ... lice u crno-belom tehničarstvu ... To i jeste i nije bila ona.³⁶⁸

Efekat očuđenja koji televizijski ekran proizvodi kod Glednija, koji gotovo da nije u stanju da prepozna svoju suprugu, odnosno njen medijski posredovani lik, gotovo da iščezava u romanu *Podzemlje*, u kom junaci počinju unapred da posmatraju stvarnost kao da se odigrava na ekranu. Čitajući *Podzemlje* stičemo utisak da likovi još u mislima imaju Bodrijarovu „virtuelnu kameru“, te da zbog toga događaje posmatraju kao da se odigravaju

---

³⁶⁷ Na primer, Nik Šej se priseća dana utakmice kao „dana koji je u izbledelom filmu sećanja postao crno-beo.“ (*Podzemlje*, 137; kurziv A. V.).

³⁶⁸ U originalu: “The face on the screen was Babette’s. ... A strangeness gripped me, a sense of psychic disorientation. It was her all right, the face, the hair, the way she blinks in rapid twos and threes. ... the face in black and white ... It was but wasn’t her.” (*White Noise*, 104).

na ekranu i kada to zapravo nije slučaj. U sceni *Podzemlja* u kojoj Nik Šej posmatra slikarku Klaru Saks dok daje intervju, on unapred zamišlja kako će ona izgledati na televiziji:

Mogao sam da je zamislim na televiziji u Francuskoj, pretvorenu u elektronske talase. Mogao sam da joj čujem glas kako iza jednoličnog tona prevoda dopire kao izdaleka. Video sam ljude kako je gledaju u svakom deliću zemlje, zbunjeni u tami, mogao sam da joj vidim lice na ravnom ekranu koji treperi po rubovima, njene oči kao dva izbleдела meseca, pola miliona Klara koje lebde kroz noć. (*Podzemlje*, 81)³⁶⁹

Čitalac na ovaj način dobija sliku književnog lika posredovanu medijskim prikazom, odnosno prizor koji će se tek u budućnosti pojaviti na televiziji, pri emitovanju intervjua. Sliku koju vidi pred sobom Nik unapred obrađuje, tako da ona u izvesnom smislu transcendirira ljudski oblik i pretvara se u elektronske talase. Klarin glas je prigušen, kao da dopire iz drugog sveta koji je zapravo sekundaran u odnosu na svet medijskog simulakruma. Na ovaj način i sami čitaoci zamišljaju obličje koje će Klara poprimiti u hiljadama domova širom zemlje, njen lik je umnožen na „pola miliona Klara“ koje će oživeti tek u kontaktu sa televizijskim gledaocima.

Kroz romane Dona DeLila, dakle, možemo pratiti postepeno iščezavanje neposrednosti gledanja, momenat kada medijska slika počinje da prethodi svakoj percepciji, kao deo prirodnog vida. Tako i u romanu *Mao II* Skot, Bilov asistent, objašnjava da smo „naučili da posmatramo sebe kao iz svemira, kao sa satelitskih kamera, sve vreme“.³⁷⁰ Pošto zamišljeni medijski prizor prethodi stvarnoj slici, ono što zaista vidimo jeste višestruko udaljena, umnožena, medijski posredovana slika stvarnosti.

I u *Vagi se* Osvaldov lik „umnožava“ posredstvom medijskih slika: izveštaja u novinama, vesti na televiziji, starih fotografija i video-snimaka. Štaviše, Osvald se doima

---

³⁶⁹ U originalu: “I could see her in France, dotted down to reconverted waves. I could hear her voice distanced behind a monotone translation. People watching in every part of the country, their hands clustered in the dark. I could see her flat-screen face buzzing at the edges, her eyes like lived-out moons, half a million Klaras floating in the night.” (*Underworld*, 78).

³⁷⁰ U originalu: “We’ve learned to see ourselves as if from space, as if from satellite cameras, all the time” (*Mao II*, 89).

kao „čist produkt medija“ (Nicol 2009: 196), odnosno njegov lik se formira kroz medijske prikaze do te mere da on sam sebe počinje da doživljava kao proizvod medija (Knight 2008: 32). Oswald u romanu često ima osećaj da je usred sopstvenog filma, tako da u sceni u kojoj ga pogađa hitac Džeka Rubija oseća kao da je u stanju da posmatra i sopstvenu smrt na televiziji: „Video je kako ga pogađa hitac kao kroz objektiv kamere. Gledao je televiziju osećajući bol.“³⁷¹ U DeLilovom romanu Oswald ima čudnovati osećaj da može da posmatra sebe kako umire preko televizije, kao da je „podeljen na dva dela – telo na umoru i posmatrača tog bola.“³⁷² Snimak se zatim umnožava na kraju romana dok ga drugi likovi premotavaju i gledaju sve dok šok ne postane „mehanički“ (*Libra*, 447).

Oswald, međutim, ne posmatra samo sebe kao kroz oko kamere, već i svoje okruženje i druge likove, zamišljajući kako će budući događaji biti zabeleženi u medijima. Dok sedi u spremištu knjiga i posmatra Kenedijevu delegaciju, on razmišlja:

Predsednik je imao kestenjastu kosu a prva dama je blistala u ružičastom kostimu i malom okruglom šeširu. Liju je bilo drago što je tako dobro izgledala. Zbog nje same. Zbog fotoaparata. Zbog slika koje će ostati zauvek zabeležene.³⁷³

Na ovaj način Oswald unapred zamišlja način na koji će događaj ostati upamćen u istoriji, scena već izgleda „istorijski“ iako se još nije dogodila. Autor nam na ovom mestu predstavlja novu „gramatiku viđenja“ (Sontag 2009: 13) specifičnu za svet medijske kulture, jedan posve čudesan način posmatranja sveta kroz „virtuelnu kameru“, ili u ovom slučaju objektiv, koji u medijskom društvu ukida neposrednost gledanja. Još je, međutim, zanimljivije što medijske perspektive, osim budućih događaja, posreduju i prošla iskustva, te u „filmu sećanja“ svi događaji bivaju uokvireni pravougaonikom ekrana.

---

³⁷¹ U originalu: “He could see himself shot as the camera caught it. Through the pain he watched TV.” (*Libra*, 439).

³⁷² U originalu: “...he must, it seems, be divided into two, a suffering body and a spectator of that suffering.” (Green 2008: 106-107).

³⁷³ U originalu: “The President had chestnut hair and the First Lady was radiant in a pink suit and small round hat. Lee was glad she looked so good. For her own sake. For the cameras. For the pictures that would enter the permanent record.” (*Libra*, 395).

3.9 Mediji, istorija i sećanje

Videli smo da je u DeLilovom romanesknom svetu prostor prošlosti, sadašnjosti i budućnosti posredovan medijskim prizorima. Čini se, međutim, da autora posebno zanima način na koji medijske slike postaju deo kolektivnog sećanja i istorije. Kako Daglas Kelner navodi, mediji predstavljaju „dominantnu silu socijalizacije“ (Kelner 2004: 28), tako da svaki događaj koji prenesu istog trena postaje deo zajedničkog iskustva. Tako i u svetu DeLilovih romana mediji predstavljaju kako centar okupljanja i umrežavanja, tako i osnovni oblik organizacije iskustva, sećanja i istorije.

U tom smislu najpre možemo govoriti o doslovnom grupisanju DeLilovih junaka oko samih medijskih uređaja: dok se u *Belom šumu* junaci okupljaju oko televizora, u romanu *Podzemlje* Ras Hodžis ističe značaj radija, ali i gramofona:

Ras bi voleo da veruje da su oni još okupljeni na neki prepoznatljiv način, da su svi kao jedan pored radio-aparata, povezani starim vezama i sponama i bliskošću. ... Kako se samo njegova porodica okupljala oko gramofona i slušala velike opere... Sećanja na to blede, pa se opet vraćaju. (36)³⁷⁴

Junaci DeLilovih romana povezani su čudesnim „vezama i sponama i bliskošću“ upravo posredstvom medija, čiji razvoj od gramofona do radija, a potom i ličnog računara, menja i sam doživljaj stvarnosti dok likovi postepeno usvajaju logiku novih medija. Tako sa razvojem računarskih tehnologija, okupljanje prestaje da se vrši „na neki prepoznatljiv način“ o kom Ras Hodžis razmišlja, te prelazi u virtuelni prostor interneta.

U „umreženom društvu“ *Podzemlja*,³⁷⁵ dakle, internet predstavlja novi prostor okupljanja, ali i objedinjavanja svesti DeLilovih junaka. Teorija o tome da „[d]anas sve postoji zato da bi završilo na fotografiji“ (Sontag 2009: 31) u *Podzemlju* biva unapređena u ideju da danas sve postoji da bi završilo na internetu, te na kraju romana većina likova i

---

³⁷⁴ U originalu: “Russ wants to believe they are still assembled in some recognizable manner, the kindred unit at the radio, old lines and ties and propinquities... How his family used to gather around the gramophone and listen to grand opera... These thoughts fade and return.” (*Underworld*, 36).

³⁷⁵ Za mnoge kritičare *Podzemlje*, sa mantrom „sve je povezano“, otelotvoruje Kastelsov koncept „umreženog društva“ (Castels 1996).

doslovno „završava“ upravo u sajber prostoru, u ulozi „posetilaca“, ili u okviru samog sadržaja. Internet, međutim, nije samo mesto „okupljanja“ DeLilovih junaka i umrežavanja njihovih priča – ovde se prelama čitav niz različitih svesti, uključujući „svest“ samog autora i čitaoca.

Naime, za Džona Duvala internet je još jedan pripovedač u romanu, a njegova tačka gledišta približna je perspektivi sveznajućeg pripovedača (Duvall 2002: 68). Duval je primetio da pripovedanje u prvom licu prerasta u „sveznanje“ pripovedanja u trećem licu onog trena kada čitalac pristupa internet adresi. Međutim, uvek postoji neko ko pretražuje internet, tako da se ovo sveznanje prelama kroz Nika, „koji gleda u ekran umesto nas“ (*Ibid.*).³⁷⁶ Konačno, Duval i u samoj internet adresi, <http://blk.www/dd.com/miraculum>, prepoznaje elemente metafikcije (u inicijalima D.D.), ali i u virtuelnom prostoru u kom se sajt nalazi.

Duvalovu jednačinu pak možemo proširiti još jednom analogijom – ako autora romana poredimo sa tvorcom stranice na internetu, tako i čitaoca slobodno možemo uporediti sa Nikovim sinom Džefom, „skrivenim posmatračem“ koji „posećuje sajtove ali ne ostavlja postove“ (*Podzemlje*, 816). Tako i čitalac pokušava da dođe do skrivenih informacija i protumači tekst sa kojim se susreće. Kako Nik zapaža, internet je istovremeno i čudesan i pravo čudo, pošto su tu „svi istovremeno prisutni svugde, a među njima i on, neopažen.“ (*Ibid.*).³⁷⁷ Autorova opčinjenost kulturom medija možda je najeksplicitnije izražena u ovom delu romana, pošto je internet zaista čudesan ako ga posmatramo kao kolaž od bezbroj različitih tačaka gledišta gde sve postaje dostupno i beskrajno povezano.

„Veze i spona“ koje omogućavaju moderne i nove medijske tehnologije imaju važnu ulogu kako u kompoziciji romana, tako i na planu sadržaja, te DeLilo u svojim delima posebno razmatra ulogu medija u kreiranju prostora zajedničkog iskustva i sećanja. Naime, u *Podzemlju* autor često povezuje (naizgled) nasumične likove putem medija kako bi, između ostalog, stvorio iluziju da smo svi deo jedne iste Istorije. Prisetimo se na

---

³⁷⁶ U originalu: “the ‘omniscience’ is filtered through Nick, who is looking at the screen for us.” (Duvall 2002: 68).

³⁷⁷ U originalu: “Jeff is a lurker. He visits sites but does not post.”; “The real miracle is the web, the net, where everybody is everywhere at once, and he is there among them, unseen.” (*Underworld*, 808).

trenutak četvrtog poglavlja ovog romana, „Cocksucker Blues“,³⁷⁸ u kom umetnica Klara Saks iznosi svoja zapažanja o tri različite filmske projekcije kojima prisustvuje u leto 1974. godine. Dok gleda izmišljeni Ajzenštajnov film „Unterwelt“, Klara oseća kako se „kroz gledalište širi talas razumevanja, kako se prenosi iz jednog reda u drugi posredstvom one nedokučive telemetrije mase. Koja možda i nije tako nedokučiva.“ (*Podzemlje*, 452).³⁷⁹ Uzbuđenje zbog iznenadnog osećaja bliskosti i „nedokučive“ povezanosti sa ostalim gledaocima Klara deli sa prijateljem Džekom Maršalom, koji u muzičkoj pratnji Ajzenštajnovog filma prepoznaje jednu melodiju:

„To je ono nešto sa tri narandže, kako li se već zove. Čula si to hiljadu puta.“

„Jesam, dabome. Ali zašto sam ga čula hiljadu puta?“

„Zato što je to bila muzika za špicu jedne stare radio-emisije. Čije vam je emitovanje obezbedio sapun 'lava'. Sećaš se sapuna 'lava'? ... Sa-pun-la-va. Sa-pun-la-va“ (450).³⁸⁰

U društvu u kom medijski doživljaj prethodi stvarnosti, i sećanje na melodiju iz opere „Zaljubljen u tri narandže“ Sergeja Prokofjeva, posredovano je „špicom jedne stare radio emisije“, koju je Klara, poput ostalih ljudi u sali „čula hiljadu puta“. Kroz beskonačno ponavljanje, reklama za sapun 'lava' koju ova melodija automatski priziva u sećanje s jedne strane banalizuje, odnosno poništava „auru“ opere Sergeja Prokofjeva, dok istovremeno „pojačava“ njenu melodiju, urezujući je u pamćenje. Reklama stoga povezuje ljude u publici, čije su misli u tom trenutku „zaokupljene sećanjem na radio-emisiju, misli svih

---

³⁷⁸ Poglavlje nosi naziv kontroverznog dokumentarnog filma Roberta Frenka (Robert Frank, *Cocksucker Blues*, 1972) o turneji Rolingstonsa, koji prikazuje ideologiju kontrakulture Amerike sedamdesetih godina, te predstavlja neku vrstu okvira za ostale projekcije unutar poglavlja: Zapruderov film koji se u okviru umetničke instalacije pušta u petlji na različitim ekranima, i Ajzenštajnov fiktivni „Unterwelt“. Prizori Frenkovog filma, koji dekonstruiše muzičku turneju, predstavljajući dešavanja iza scene – od nekontrolisanog uzimanja narkotika do seksualnih odnosa „na granici silovanja“ (Duvall 2002: 49), ponavljaju se kroz DeLilov roman, posebno u scenama iz njujorškog Bronksa.

³⁷⁹ U originalu: „...an understanding seemed to travel through the audience, conveyed row by row in that mysterious telemetry of crowds. Or maybe not so mysterious.“ (*Underworld*, 443).

³⁸⁰ U originalu: “It’s that Three Oranges thing, whatever it’s called. You’ve heard it a thousand times.” “Of course, yes. But why have I heard it a thousand times?” “Because it was the theme music on an old radio show. Brought to you by Lava soap. Remember Lava soap?” “Yes, yes, of course.” “...El-lay-vee-ay. El-lay-vee-ay.” (*Underworld*, 442).

onih koji su imali dovoljno godina“ (450).³⁸¹ Gledaoci postaju Le Bonova „zbirna duša“ (2007: 17), te u isti mah čitava sala čudesno biva preplavljena istim osećajem nostalgije. Svet DeLilovog *Podzemlja*, dakle, iznenada objedinjuje nerazumljiva sila koja umrežava njihovu svest i podsvest, i omogućava im da dožive zajedništvo sa drugima.

Takvi trenuci čudesnog povezivanja posredstvom medija ponavljaju se kroz ceo roman, u kom zapravo možemo pratiti i proces putem kog sadržaji iz medija, poput špice za radio-emisiju, prodiru u kolektivnu svest DeLilovih junaka, te ih se junaci prisećaju jasnije nego samih događaja. U medijima svaka informacija dobija poseban značaj – izdvajajući događaj iz mase ostalih dešavanja mediji menjaju njegovu prirodu, tako da on iznenada dobija na važnosti.

Štaviše, junaci već i sami imaju svest o tome koji događaji imaju potencijalnu moć da se pojave u medijima i utisnu u kolektivno sećanje, te su u stanju da ih unapred zamišljaju kao vesti, ili da ih se kasnije prisećaju kroz medijske slike. Tako Edgar vest o sovjetskoj nuklearnoj probi poredi sa veću o napadu na Perl Harbur:

Da, Edgar urezuje sebi u svest taj datum. Pomišlja na Perl Harbur, pre nepunih deset godina, on je i tog dana bio u Njujorku, i činilo se da vest treperi u vazduhu, kao da je sve osvetljeno blicem fotoaparata, obični predmeti izgledali su vrelo i napregnuto. (*Podzemlje*, 24)³⁸²

Dakle, događaji o kojima Edgar razmišlja kroz medijske slike doimaju se kao vesti još u trenutku dok se dešavaju. Poput Perl Harbura, i vest o sovjetskoj nuklearnoj probi ima „treperavu“ moć, i Edgar unapred razmišlja o tome kako će njegovi „saveznici jedan za drugim primati vest o sovjetskoj bombi“ (*Ibid.*, 30). Takvi događaji nose veliki „istorijski“ naboj, izgledaju „vrelo i napregnuto“, dok im zamišljeni „blic fotoaparata“ daje auru posebnosti. Dok Edgar razmišlja o istorijskom potencijalu informacije o sovjetskoj bombi,

---

³⁸¹ U originalu: “...minds locked in radio recall, those of you who were old enough...” (*Underworld*, 442).

³⁸² U originalu: “Yes, Edgar fixes the date. He thinks of Pearl Harbor, just under ten years ago, he was in New York that day as well, and the news seemed to shimmer in the air, everything in photoflash, plain objects hot and charged.” (*Underworld*, 24).

ova vest se „naseljava“ u njegovoj svesti i počinje da ga „opseda, fizički ga menja“ (*Ibid.*, 24).³⁸³

Kada nuklearna proba kao potencijalna vest dobije i medijsku potvrdu u vidu naslovne stranice *Njujork tajmsa*, ona ulazi i u „imaginaciju čitavog naroda“, poput Tomsonovog houmrana koji ostaje upamćen kao „Udarac koji je odjeknuo širom sveta“. Takvi događaji koji su intenzivirani medijskim slikama potom postaju važne referentne tačke u životu DeLilovih likova, koji nastavljaju da ih se sećaju, razmišljajući o tome gde su bili u važnim „istorijskim“ trenucima. Zapravo, „Gde ste bili kada se to dogodilo?“ često je pitanje koje DeLilovi junaci postavljaju jedni drugima iz romana u roman, misleći na važne događaje u istoriji, poput Kenedijevog ubistva i smrti Džejmisa Dina, istorijske utakmice Džajantsa i Dodžersa, 11. septembra, koji su „pojačani“ medijskim slikama i izveštajima.³⁸⁴ U kulturi informacija, dakle, prostor istorije i sećanja mapiraju medijske slike, kroz odabir i plasiranje najvažnijih događaja koji na ovaj način ulaze u istoriju.

Konačno, zanimljivo je da u svetu DeLilovih romana mediji imaju sposobnost da događaj pretvore u proživljeno iskustvo, on u medijima dobija posebnu moć da navede likove da poveruju da su mu prisustvovali, „jer kako su inače mogli da sve to osećaju na svojoj koži“ (*Podzemlje*, 97). Tako i u romanu *Padač* trauma terorističkog napada, mračnog parnjaka bejzbol utakmice iz *Podzemlja*, posredstvom medija koji intenziviraju događaj postaje iskustvo koje se podvlači „negde pod kožu“ (*Padač*, 119) i počinje da se doživljava kao proživljeno iskustvo, neka vrsta kolektivne traume.³⁸⁵

U svetu DeLilovih romana, međutim, često se oseća sumnja u istinitost sadržaja koji putem medija dospeva u sećanje i zvaničnu istoriju. Mediji, koji naizgled imaju zadatak da događaje predstave „onako kako su se dogodili“, što je, uostalom, nedostižni ideal

---

³⁸³ U originalu: “He is thinking of something else entirely. The way our allies one by one will receive the news of the Soviet bomb.”; “...it works into him, changes him physically” (*Underworld*, 30, 24).

³⁸⁴ Kako primećuje Fredrik Džejmson, atentat na Kenedija je bio prelomni događaj u modernoj američkoj istoriji dobrim delom i zbog toga što je predstavljao jedinstven zajednički, medijski posredovani, doživljaj (Jameson 1991: 355).

³⁸⁵ DeLilo o tome govori još u eseju „U ruševinama budućnosti“: „U toku narednih 50 godina, ljudi koji se nisu zadesili u blizini mesta napada tvrdiće da su bili tamo. Vremenom će neki od njih u to i poverovati. Drugi će tvrditi da su izgubili prijatelje ili rođake, iako to nije bio slučaj.“ (DeLillo, *In the Ruins of the Future*, 2001).

istoriografije, u romanima Dona DeLila pre se doimaju kao fikcija, uprkos njihovoj dokumentarnoj vrednosti. Zapravo, čini se da upravo isticanje dokumentarnog karaktera „stvari“³⁸⁶ modernih tehnologija navodi autora da preispita njihov odnos prema stvarnosti. Naglašavajući nemogućnost predstavljanja celokupne istine o prošlim događajima u medijima (setimo se, pravougaonik ekrana nužno „iseca“ stvarnost i izostavlja informacije), autor ističe vremenska i prostorna ograničenja tehnologije, a time i probleme sa kojima se suočava svaki istoričar koji nastoji da prikaže prošlost onako kako se dogodila.

Ideju o nameštenoj stvarnosti koju mediji na sumnjiv način „krijumčare“ u istoriju i kolektivnu imaginaciju DeLilo najpre istražuje u scenama koje se bave fotografijom, u kojoj autor, čini se, prepoznaje najveću moć prizivanja i kreiranja zajedničkog sećanja kao prostora istorije. Odnos fotografije, sećanja i istorije predstavlja važnu temu u DeLilovom stvaralaštvu, posebno u romanima *Vaga* i *Mao II*, koji se fotografijom bave na različite načine: od preispitivanja statusa fotografije kao materijalnog dokaza prošlosti, preko nove „gramatike gledanja“ koju fotografija proizvodi u modernom svetu, do intenziviranja i rekreiranja sećanja i istorije, što fotografija kao „*memento mori*“ (Sontag 2009: 23) omogućava.

Tako fotografija u svet romana *Vaga*, u kom su likovi gotovo opsednuti materijalnim dokazima istine, ulazi kao dokaz prošlosti, „onog što je postojalo“ (Bart 2011: 77). U ranije navedenim primerima smo, međutim, mogli videti da se u *Vagi* zapravo pojavljuje sumnja u odnos fotografije i istine, te da prošlost izgleda drugačije na svakoj fotografiji, poput Osvaldove boje očiju i visine. Sumnju u istinitost fotografije dodatno produbljuje i pojavljivanje foto-montaže, kada fotografija sve više počinje da se doima kao fikcija. Suočen sa obiljem dokaza o sopstvenoj ulozi u atentatu, Osvald nakon hapšenja tvrdi da:

On nije taj čovek na fotografiji koju su pronašli u garaži Rut Pejn – čovek sa puškom, pištoljem i levičarskim časopisima. Fotografija je očigledno

---

³⁸⁶ Lev Manovič koristi reč „stvar“ umesto izraza „proizvod“ ili „delo“, kako bi opisao opšte principe svih vrsta medija, uključujući internet. (Manovič 2015: 55).

nameštena. Uzeli su njegovu glavu i nalepili je na tuđe telo.³⁸⁷

Da podsetimo, odlomak evocira scenu romana u kojoj Oswald pozira sa oružjem i časopisima *Militant i Vorker*, kada njegov osmeh posredstvom fotografije „putuje ponesen svetlošću i vremenom u okvir zvaničnog sećanja“ (*Libra*, 279). Međutim, na kraju *Vage* se pojavljuje sumnja u „dokaze“ Oswaldove krivice, odnosno u sadržaj koji je, dodatno pojačan naslovnom stranicom časopisa *Lajf*, ušao u „okvir zvaničnog sećanja“ kao slika koja simbolizuje atentat. Mogućnost „nameštanja“ fotografije, foto-montaže, otvara prostor za sumnju, te autor na ovaj način dovodi u pitanje i temelje na kojima je delo koncipirano.

I roman *Mao II*, kao neka vrsta romana-fotografije,³⁸⁸ ispituje medijske slike kao problematičan, ali ujedno i osnovni način uprizoravanja prošlosti i iskustva – od porodične istorije do Istorije. Na samom početku romana, u sceni grupnog venčanja, „mnogo sveta na tribinama fotografiše događaj ... čitave porodice grozničavo škljocaju, u pokušaju da formiraju neki odgovor ili organizuju pamćenje“, oni su istovremeno „ovde ali i onde, već u albumima i projektorima.“³⁸⁹ U očiglednoj aluziji na Benjamina, DeLilo prikazuje „vreme kad su se počeli puniti fotoalbumi ... uvezani u kožu, sa odvratnim metalnim okovom i zlatasto obrubljenim, prst debelim listovima“, odnosno vreme „kad se doživljaj promeće u 'fotografski plen'“ (2011a: 172, 180). U sceni „grozničavog škljocanja“, dakle, prepoznajemo želju da se prošli trenutak zarobi, da se prošlost „uokviri“, odnosno savlada i zaposedne fotografskim albumom.

Kasnije u romanu fotografkinja Brita Nilson, koja neumorno fotografiše pisce, objašnjava kako je fotografija za nju „oblik znanja i sećanja“ kada kaže: „Ja samo pravim

---

³⁸⁷ U originalu: “He was not the man in the photograph they’d found in Ruth Paine’s garage – the man with a rifle, a pistol and left-wing journals. The photograph was obviously doctored. They’d taken his head and superimposed it on someone else’s body.” (*Libra*, 415).

³⁸⁸ Na ovaj zaključak upućuje pregršt opisa i referenci na fotografije poznatih ličnosti, kao što su Mao Cedung, Homeini, Gorbačov, Merlin Monro i Endi Vorhol, ali i samih fotografija važnih događaja koje predstavljaju neku vrstu najave svakog narednog poglavlja. Osim toga, i sama priroda fotografije jedna je od osnovnih tema romana, ali i razgovora DeLilovih junaka.

³⁸⁹ U originalu: Mao II “many people in the grandstand are taking pictures... whole families snapping anxiously, trying to shape a response or organize a memory...”; “They’re here but also there, already in the albums and slide projectors...” (*Mao II*, 6, 10).

zapisnik. Popis vrste, kako je rekao jedan pisac.³⁹⁰ Aludirajući možda na Suzan Sontag, za koju „sakupljati fotografije znači sakupljati svet“ (Sontag 2009: 13), Brita na ovaj način ističe vrednost fotografije kao dokumenta o prošlosti, svedočanstva o prošlim vremenima. Međutim, ako se prisetimo njenog razgovora sa Bilom Grejom, „predmetom“ njene fotografije, koji govori o tome da oni zajednički stvaraju, odnosno izmišljaju „neku vrstu sentimentalne prošlosti za buduće decenije“ (*Mao II*, 42), postaje jasno da ova scena odiše sumnjom u istinitost sadržaja koji odlazi u istoriju. To je posebno naglašeno Bilovim doživljajem samog procesa fotografisanja, prilikom kog se pita: „Da li me dok radiš izmišljaš? Da li ja to sam sebe podražavam?“³⁹¹ U Bilovim pitanjima prepoznajemo zapažanja Rolana Barta, za koga je priroda fotografije uvek zasnovana na pozi: „ja (pred objektivom) ne prestajem da podražavam sebe ... imam utisak da se lažno predstavljam“ (Bart 2011: 19),³⁹² a koja se opet nadovezuju na Benjaminovu definiciju poze „čija je ukočenost odavala nemoć te generacije suočene s tehnološkim napretkom“ (Benjamin 2011a: 175). Govoreći o „izmišljanju“, „podražavanju“ i lažnom predavljanju, Bil u fotografskom uprizoravanju stvarnosti, dakle, prepoznaje elemente fikcije, koja se poput fotografije zasniva na ponovnom izmišljanju stvarnosti.

Brita, međutim, uočava još jedan paradoks fotografije, kao i medijskih prikaza uopšte, kada kaže:

Nemojte zaboraviti, onog trena kad se pojavi vaša slika, svi će očekivati da izgledate upravo kao na njoj. I ako negde nekoga sretnete, taj će apsolutno dovesti u pitanje vaše pravo da izgledate drugačije nego na slici.³⁹³

U obrnutoj logici kulture medija, prema kojoj subjekt mora ličiti na fotografiju, fotografija kao istorijski artefakt postaje vrednija od stvarnosti, što opet priziva u sećanje Bodrijarovu

---

³⁹⁰ U originalu: “For me it’s a form of knowledge and memory.” ... “I’m simply doing a record. A species count, one writer said.” (*Mao II*, 25-26).

³⁹¹ U originalu: “Are you making me up as you go along? Am I mimicking myself?” (*Mao II*, 43).

³⁹² Govoreći potom o fotografisanju kao „bdenju“ i poziranju kao „morbidnoj stvari“, Bil ponovo aludira na Barta, za koga je fotografisanje „prilično strašna stvar“, „jedno mikroiskustvo smrti“, trenutak kada postaje „sablasi“ (Bart 2011: 16, 19-20), ali i na Benjaminu, za koga fotografisanje „osciluje između egzekucije i predstave, prestone dvorane i dvorane za mučenje“ (Benjamin 2011a: 173).

³⁹³ U originalu: “Don’t forget, from the moment your picture appears, you’ll be expected to look just like it. And if you meet people somewhere, they will absolutely question your right to look different from your picture.” (*Mao II*, 43)

teoriju simulakruma i „nadstvarnosti“. Tako i u romanu *Vaga* u trenutku Kenedijevog dolaska u Dalas ljudi zapažaju kako on „liči na sebe, na fotografije“. ³⁹⁴ Zanimljivo je da Kenedijeva, kako vidimo, nameštena slika (jer blic fotoaparata menja i namešta stvarnost) potom postaje „predmet hiljadu žudnji“, on „ulazi u snove i fantazije“, i Marina, Osvaldova supruga, pita se „koliko još žena ima vizije i snove o Predsedniku“. ³⁹⁵ Poput „doterane“, „pojačane“ slike Kenedija, jasno je da će i Bilova fotografija kroz intervenciju objektivna postati „stvarnija od stvarnosti“, te da će obasjana svetlošću blica prodreti u imaginaciju naroda i postati merilo istine.

Osim toga, čini se da ova dva romana u „narativu“ fotografije, kao i svakom drugom, prepoznaju skrivenu ideologiju (zaveru, tajni plan) „autora“, koji iznova kreira stvarnost. To je posebno naglašeno u romanu *Mao II*, koji sa analize svadbene fotografije kao oblika organizacije porodičnog pamćenja, ubrzo prelazi na političku fotografiju kao jedan od najdelotvornijih načina formiranja nacionalnog pamćenja. *Mao II*, dakle, posebno razmatra moć slike u modernim društvenim uređenjima, koja su u svetu DeLilovih romana uvek otvoreno ili prikriveno totalitarna. ³⁹⁶ Fotografija u takvom društvu poprima gotovo religiozni oblik – kako objašnjava Gistav Le Bon, snažna, upečatljiva slika „ispunjava i obuzima duh“ gomila, ostavljajući snažan uticaj na njihovu maštu (2007: 42). Prizivajući opet u sećanje Ajzenštajnovu „Krstaricu Potemkin“, DeLilo i u ovom romanu razmatra način na koji ideologija putem slika prodire u imaginaciju gomila. Medijska kultura omogućava manipulaciju posredstvom slike, koja se snažno urezuje u pamćenje, te izaziva neku vrstu „operacionog uslovljavanja“ kod publike (Breton 2000: 161). Džordž Hadad objašnjava ovaj fenomen kroz ilustraciju načina na koji je Mao Cedung vladao Kinom revnosno pothranjujući sopstveni kult:

Siromašni ljudi, mladi ljudi, svašta se na njima može ispisati. Tako je govorio Mao. A on je pisao i pisao. On je postao istorija Kine ispisana na

---

³⁹⁴ U originalu: “He looked like himself, like photographs...” (*Libra*, 392).

³⁹⁵ U originalu: “She wondered how many women had visions and dreams of the President. What must it be like to know you are the object of a thousand longings? It’s as though he floats over the landscape at night, entering dreams and fantasies.” (*Libra*, 324).

³⁹⁶ U romanu *Tačka Omega* Ričard Elster kaže: „Svaka vlada je kriminalno udruženje.“ (39). U originalu: “A government is a criminal enterprise.” (*Point Omega*, 33).

gomilama. I njegove reči su postale besmrtne. Proučavane, ponavljane, upamćene od strane cele nacije. ... U Kini je narativ bio u Maovim rukama.³⁹⁷

Mediji, dakle, donose nove modele kreiranja istorije – kroz upečatljive slike i ponavljane slogane Mao postaje „istorija Kine ispisana na gomilama“, dok se njegove reči zauvek utiskuju u pamćenje nacije. Maove strategije totalitarnog sistema vladavine o kojima Džordž govori javljaju se u različitim oblicima u romanu, i simbolično predstavljaju novi svetski narativ karakterističan za medijsko društvo. Istovetne „narativne“ postupke zatim možemo prepoznati i u scenama očiglednog „ispiranja mozga“ pripadnika Crkve ujedinjenja južnokorejskog vođe San Mjung Muna, ali i u narativu vođe terorista Abu Rašida i snimku Homeinijeve sahrane na kraju ovog romana. Kombinacija jednostavnih, banalnih slogana i upečatljivih slika, dakle, postaje dominantni način kreiranja savremenog narativa i istorije u „razdoblju gomila“, koje u ovom romanu možda najbolje ilustruju Abu Rašidovi mladi sledbenici, mladići sa navučenim kapuljačama koje simbolično poništavaju njihovu individualnost i svode ih na bezličnu gomilu – Bretonovog „novog čoveka“, „biće bez unutrašnjosti“ (Breton 2000: 141-142).

Najzad, pitanje u čijim rukama je narativ jeste jedno od središnjih pitanja u DeLilovoj prozi. U romanu *Mao II* vidimo da sa razvojem medijske kulture „narativ“ iz pera pisca prelazi u ruke terorista, kako u doslovnom smislu, tako i u prenesenom značenju, pošto medijske slike „terorišu“ prostore sećanja DeLilovih junaka i oblikuju njihovu prošlost i istoriju.³⁹⁸ Ovim pitanjem se bavi i roman *Podzemlje*, gde je takav „teror“ predstavljen kroz metaforu „nasilja nad očnim jabučicama“ (443). Kako Čarls Vajnrajt, marketinški stručnjak, zaključuje: „Postoji samo jedna istina. Svetom upravlja onaj ko ima

---

³⁹⁷ U originalu: “Poor people, young people, anything can be written on them. Mao said this. And he wrote and he wrote. He became the history of China written on the masses. And his words became immortal. Studied, repeated, memorized by an entire nation. ... In China the narrative belonged to Mao.” (*Mao II*, 161-162).

³⁹⁸ DeLilo o tome govori i u jednom intervjuu, gde kaže „Teror je, bez sumnje, novi svetski narativ. Kada su te dve zgrade pogođene, i kada su se srušile, to je, zapravo, bio neverovatan udarac na svest, i tada se sve promenilo.“ U originalu: “Terror is now the world narrative, unquestionably. When those two buildings were struck, and when they collapsed, it was, in effect, an extraordinary blow to consciousness, and it changed everything.” (Ulin 2003).

kontrolu nad očnim jabučicama.“ (*Podzemlje*, 540).³⁹⁹ Ostali su prinuđeni da prisilno usvajaju medijske sadržaje u društvu koje Breton naziva „kulturom po meri Pavlova“ (2000: 160).⁴⁰⁰

Tehnike manipulacije i „ispiranja mozga“, DeLilo, dakle, ne prepoznaje samo u totalitarnim uređenjima poput Maove Kine i Abu Rašidove terorističke organizacije, ili sektama kao što je Crkva ujedinjenja, kojoj Karen pristupa. Poput Filipa Bretona, koji se u studiji *Izmanipulisana reč* pita: „Da li je moguće da manipulacija pripada prošlosti? Da li je ograničena na omrznute političke sisteme koji su danas u izumiranju?“, ili: „Da li činjenica da ne pripadamo nekoj sekti zaista jamči da ne predstavljamo moguću plen nekog pokušaja manipulacije?“ (2000: 18, 17), i DeLilo u romanima preispituje „prirodno“ vezivanje manipulacije za totalitarna, a slobode mišljenja za demokratska uređenja. O suptilnim tehnikama manipulacije kojima se publika „uslovljava“ u demokratskim društvima najeksplicitnije govori pomenuti medijski stručnjak Čarls Vajnrajt dok razmišlja o jednominutnoj reklami za „Ekvinoks oil“, u čijoj je kampanji i sam učestvovao:⁴⁰¹

Beli automobil protiv crnog automobila. Jasna poruka. SAD protiv SSSR.

Pobeđuje automobil koji prvi stigne do tačke Triniti – to je spomenik koji označava mesto gde je bomba eksplodirala. (*Podzemlje*, 540).⁴⁰²

Kroz teško uočljive mehanizme psihološke manipulacije, jednominutna reklama postaje oružje ubojitije od atomske bombe u borbi protiv arhineprijatelja, jer pobednički automobil

---

³⁹⁹ U originalu: “There is only one truth. Whoever controls your eyeballs runs the world.” (*Underworld*, 530).

⁴⁰⁰ Pojedinci ipak pokušavaju da pruže otpor takvom sistemu, imitirajući tehnike i strategije dominantne kulture. Tako Ismail Munjos grafitima pokušava da izvrši „nasilje nad očnim jabučicama“ (*Podzemlje*, 443) putnika njujorškog metroa, podražavajući jezik medija, odnosno agresivni „jezik primećivanja“. Njegovi grafiti kao elementi kontrakulture „ulaze ljudima u svest“ (*Ibid.*, 443) isto kao što se slike sa bilborda koje prenose ideologiju hegemonije urezuju u pamćenje Brajana Glasika i ostalih vozača. (U originalu: “you get inside people's heads and vandalize their eyeballs”; *Underworld*, 435).

⁴⁰¹ Filip Breton govori o rađanju nove profesije stručnjaka za medijsku manipulaciju: „Dvadeseti vek otvara novo, sasvim osobeno poglavlje u istoriji uveravanja: dvadesetih godina od trgovačkog oglasa nastaje moderna reklama, a pedesetih godina se u posao uključuju i stručnjaci za proučavanje ponašanja i „izučavanje motivacija“. (Breton 2000: 47-48).

⁴⁰² U originalu: “White car versus black car. Clear implication. U.S. versus USSR. First car to get to the Trinity site wins—this is the monument that marks the spot where the bomb went off.” (*Underworld*, 529-530).

koji prvi stiže do zone udara poništava dejstvo bombe i jača mit o nepobedivosti i superiornosti američke nacije.

Bez sumnje, snažne i upečatljive slike utiču na kolektivnu imaginaciju i pojačavaju „maštu gomila“ (Le Bon 2007: 42). DeLilo, međutim, u romanima ispituje i fenomen koji Suzan Sontag označava kao „negativnu epifaniju“, odnosno moć medija da kroz neprestano ponavljanje događaje učine manje stvarnim (Sontag 2009: 27). Naime, u DeLilovom stvaralaštvu mediji s jedne strane intenziviraju sećanje, između ostalog posredstvom naslovnih strana i ponavljanih džinglova, dok s druge strane mehaničko ponavljanje sadržaja vodi u ranije pomenutu anestezičnost i istorijsku amneziju. Stoga reportaže o katastrofama iz *Belog šuma*, snimak Osvaldovog ubistva u *Vagi* i video-zapis ubistva na autoputu iz *Podzemlja*, koji se neprestano ponavljaju u ovim romanima, ne dotiču DeLilove junake, koji nastavljaju da ih gledaju sve dok „užas ne postane mehanički“ (*Libra*, 447). Zapravo, u njihovoj ravnodušnosti možemo prepoznati još jednu aluziju na Suzan Sontag, koja objašnjava da se „šok od fotografisanih grozota troši ... ponovnim gledanjem“ (Sontag 2009: 27). DeLilo ovaj fenomen ilustruje kroz odnos likova i snimljenog materijala koji se neprestano ponavlja, čime video-zapis poprima svojstva fotografije, najpre mogućnost ponovnog gledanja.

Osim ponovljenog posmatranja, na čudnovatu distanciranost u odnosu na uznemirujuć sadržaj u medijima utiče i mogućnost posmatranja medijskih slika izvan istorijskog konteksta, kroz fokusiranje na njihovu estetsku vrednost (kao u slučaju Džeka Glednija, koga nacizam zanima kao čisto estetski i kulturni fenomen). U romanu *Mao II* Brita Nilson objašnjava ovaj paradoks kada kaže: „Šta god da sam fotografisala, koliko god užasa, stvarnosti, unakaženih tela, krvavih lica, sve je na kraju bilo tako jebeno lepo“,⁴⁰³ obrazlažući zašto je prestala da se bavi angažovanom fotografijom. U Britinom objašnjenju ponovo čujemo odjeke Suzan Sontag, koja kaže da „[v]ećinu fotografija, čak i onih

---

⁴⁰³ U originalu: “No matter what I shot, how much horror, reality, ruined bodies, bloody faces, it was all so fucking pretty in the end.” (*Mao II*, 24-25). DeLilo se ovim fenomenom bavi i u prvom poglavlju romana *Players*, gde putnici u avionu gledaju snimak terorističkog napada u formi nemog filma. Opisujući masakr koji se na ekranu odvija u usporenom snimku uz pratnju klavira, pripovedač govori o „glamuru revolucionarnog nasilja“ i „fotogeničnom teroru“ (U originalu: “the glamour of revolutionary violence”; “the photogenic terror”; *Players*, 8).

najamaterskijih, vreme konačno dovodi na ravan umetnosti“ (Sontag 2009: 28), što implicira mogućnost uživanja u fotografiji uprkos uznemirujućem istorijskom kontekstu.

Romani Dona DeLila, međutim, ispituju da li je takvo zanemarivanje sadržaja zarad uživanja u estetskim vrednostima moguće, razmatrajući najpre način na koji medijske slike prodiru u prostor sećanja. To se možda najbolje vidi na primeru fotografije „Padač“, koja je u istoimenom romanu predstavljena kroz performanse Dejvida Dženijaka, umetnika koji imitacijom pada „oživljava sećanje“ na ovu fotografiju i terorističke napade. Sama fotografija je problematična zbog toga što strahote 11. septembra ne prikazuje na očekivani način: slika je uhvaćena van konteksta, te predstavlja telo muškarca u slobodnom padu, „košulju koja pada s neba“ (*Padač*, 218)⁴⁰⁴ između kula Svetskog trgovinskog centra, pri čemu pravougaonik fotografije iseca ostatak stvarnosti, užase napada koji su izostavljeni iz slike.

Videćemo, međutim, da je uprkos izostavljenom kontekstu slika i dalje uznemirujuća, što Dejvidov performans, koji „oživljava“ fotografiju, dodatno naglašava. Dok pretražuje internet u potrazi za informacijama o „Padaču“, Lijana se priseća ove fotografije:

Čovek koji pada naglavce, iza njega kule. Kule su ispunjavale okvir snimka. Čovek u padu, a oko njega kule, pomislila je, iza njega. Ogromne linije koje se dižu uvis, vertikalne pruge stubova. Čovek sa krvlju na košulji, pomislila je, ili sa opekotinama, i efekat onih stubova iza njega, ta kompozicija, pomislila je, tamnije pruge za bližu kulu, severnu, svetlije za onu drugu, i sva ta masa, ogromna, i čovek postavljen gotovo tačno u sredini između tamnijih i svetlijih pruga. Naglavce, slobodni pad, razmišljala je, i ta joj je fotografija progorela pukotinu u umu i srcu, bože dragi, bio je to anđeo koji pada i njegova lepota bila je užasna. (196)⁴⁰⁵

---

⁴⁰⁴ U originalu: “a shirt come down from the sky” (*Falling Man*, 246).

⁴⁰⁵ U originalu: “The man headlong, the towers behind him. The mass of the towers filled the frame of the picture. The man falling, the towers contiguous, she thought, behind him. The enormous soaring lines, the vertical column stripes. The man with blood on his shirt, she thought, or burn marks, and the effect of the columns behind him, the composition, she thought, darker stripes for the nearer tower, the north, lighter for

Iz odlomka vidimo da „lepota“ fotografije koja prikazuje nesreću i ljudsko stradanje, o kojoj Brita govori u romanu *Mao II*, zapravo ne može biti ništa drugo do „užasna lepota“, i roman *Padač* kroz Lijaninu vizuru sugerise da estetski doživljaj uznemirujuću fotografiju zapravo čini još potresnijom. „Pukotina“ koju fotografija „progoreva“ u Lijaninom umu i srcu podseća na Bartov „punktum“, element fotografije koji „poleće sa scene“ i posmatrača ubada poput strele, ostavljajući „tu ranu, taj ubod, beleg napravljen šiljatim predmetom“ (Bart 2011: 30). Koliko god želela da fotografiju sagleda kao estetski predmet, fokusirajući se na kule koje „ispunjavaju okvir snimka“, „[o]gromne linije koje se dižu uvis, vertikalne pruge stubova“ (196), „čovjek sa krvlju na košulji“ gotovo agresivno „poleće“ sa fotografije i probada je. I u tom trenutku će i čitalac, preko Lijane, osetiti taj „ubod“, jer slika „progoreva pukotinu“ i u njegovom umu i potresa ga.

Moć fotografije da prizove u sećanje potresne događaje postaje još očiglednija ako dodamo da Lijana ovu sliku zapravo opisuje po sećanju. Tek će kasnije kliknuti na taster, i na samo pojavljivanje snimka skrenuti pogled ka tastaturi (*Padač*, 196). Lijanu, dakle, i samo sećanje na fotografiju potresa, „čovjek u padu“ ne prestaje da izaziva šok. Svaka pomisao na snimak „čovjeka u slobodnom padu“ priziva u sećanje i sve užase 11. septembra, i on kao kakav „anđeo“, postaje simbol napada. Štaviše, fotografija ne samo da je upamćena, već je postala i deo njenog bića: „Ona je bila ta fotografija, ta fotosenzitivna površina. To bezimeno telo koje pada, na njoj je bilo da ga zabeleži i upije u sebe.“ (197).⁴⁰⁶

Konačno, u odlomku možemo primetiti i ranije pomenutu agresivnost koja karakteriše jezik medija, nasilni sadržaji poput terorističkih napada putem medija „vrše invazije na ljudsku svest“ (*Mao II*, 41), te ih junaci bespomoćno usvajaju. Dejvid Dženijak, kao „bezdušni egzibicionista“ (*Padač*, 194), upravo otelovljuje ovo „nasilje“ fotografije, koja „na silu ispunjava pogled“ (Bart 2011: 85; kurziv R. B.) i prodire u prostore sećanja gotovo kao proživljeno iskustvo. Tako i njegovi ponovljeni performansi podražavaju mogućnost, ali i teror neprestanog gledanja fotografija i premotavanja video-snimaka.

---

the other, and the mass, the immensity of it, and the man set almost precisely between the rows of darker and lighter stripes. Headlong, free fall, she thought, and this picture burned a hole in her mind and heart, dear God, he was a falling angel and his beauty was horrific.” (*Falling Man*, 221-222).

⁴⁰⁶ U originalu: “She was the photograph, the photosensitive surface.” (*Falling Man*, 223).

Dakle, u ovoj sceni, kao i mnogobrojnim sličnim u DeLilovom stvaralaštvu, sadržaj iz medija na silu prodire u pamćenje likova. I kao što skretanjem pogleda Lijana ne može da izbriše potresno sećanje na fotografiju, tako ni likovi u ostalim DeLilovim romanima nisu u stanju da se odupru medijskim slikama koje im se urezuju u pamćenje. Iako DeLilovi junaci svođenjem iskustva na „mehanički“ doživljaj zapravo pokušavaju da umanje zabrinjavajući efekat medijskih slika, koji im ostaje nedokučiv, one zapravo pojačavaju sećanje i nastavljaju da ih pohode, da im se „podvlače pod kožu“ kao deo proživljene istorije.

4. Istorija, misterija, imaginacija

Trenutak epifanije koji Lijana, a preko nje i čitalac, doživljavaju pri pomisli na fotografiju „Padač“ svodi se na ono pradáavno pitanje graničnog područja istorije i fikcije, problema spoznaje istine, koje se prelama kroz fotografiju kao mešavinu dokumentarnog i umetničkog diskursa.⁴⁰⁷ „Užasna lepota“ čoveka u slobodnom padu, „anđela“ sa fotografije Ričarda Drua koja u DeLilovom romanu simbolizuje i sumira potresne događaje kroz sliku stradanja jednog ljudskog bića, nije ništa drugo do romantičarska lepota istine, koja se na gotovo mističan način posmatraču i čitaocu ukazuje u kontaktu sa umetničkim delom.

Problem istine, koji je u biti odnosa istoriografskog i fiktivnog diskursa, ujedno je i središnje pitanje DeLilovih romana, koji na različite načine pokušavaju da objasne čudesne puteve ljudske spoznaje, a koja se prvenstveno ogleda u poznavanju istorije, sveukupnog ljudskog znanja i iskustva. U prethodnim poglavljima smo mogli da vidimo da narativni pristup istorijskom znanju i iskustvu, koji se tradicionalno smatra i osnovnim načinom spoznaje, ne uspeva da obuhvati celokupnu istoriju, odnosno istinu koja nužno biva izostavljena iz istorijskih dokumenata, te romani Dona DeLila ispituju i alternativne mogućnosti saznanja, o kojima će biti govora u ovom poglavlju.

U stvaralaštvu Dona DeLila se, dakle, oseća opčinjenost kako obimom, tako i samom prirodom istorije, koja nije samo nacionalna, politička, globalna, već predstavlja istoriju svih bića i stvari – i, kako ćemo videti u ovom poglavlju, čak i planete i drugih nebeskih tela. Stoga romani ovog autora neprestano parodiraju skromne ljudske pokušaje narativnog uprizoravanja takvog bezgraničnog prostora. Kako je ranije pomenuto, za Dona DeLila istorija ne podražava diskurs fikcije, kako pojedine savremene teorije sugerišu, već fikcija, kao i svaki oblik umetnosti, „pokušava da pronađe nekakav smisao i logiku u ogromnoj i nepreglednoj trodimenzionalnoj konstrukciji koju zovemo istorijom“.⁴⁰⁸ U svetu DeLilovih romana istorijskom znanju se ne može pristupiti isključivo posredstvom

---

⁴⁰⁷ Za Susan Sontag fotografija ima „dvostruku moć“ – ona ujedno predstavlja dokument i delo vizuelne umetnosti (“the dual powers of photography – to generate documents and to create works of visual art” Sontag 2003: 45).

⁴⁰⁸ Videti str. 3.

narativnih prikaza, jer istorija predstavlja beskonačan prostor koji se ne može savladati i smestiti u bilo kakav okvir – kako pripovedački, tako ni okvir ekrana – nešto uvek ostaje tajna. S druge strane, intuicija, ono što Kollingrud naziva „kreativnom imaginacijom“ u naučnom pristupu istoriji, ima važnu ulogu u DeLilovom stvaralaštvu, gde likovi često ostvaruju kontakt sa istorijskim nasleđem kroz neku vrstu intuitivne spoznaje.

S obzirom na DeLilovu pripadnost savremenoj američkoj književnoj sceni, ovo je prilično neuobičajen pristup temi istorije, te upravo preispitivanje tekstualnog doživljaja stvarnosti i istorije odvaja ovog autora od postmodernističke tradicije.⁴⁰⁹ DeLilo zapravo dovodi u pitanje savremenu, posve „dogmatsku“, veru u istoriju kao tekst, „interpretaciju interpretacije“, te dopušta i neke drugačije pristupe istorijskom znanju i iskustvu, unoseći osećaj misterije u svet svojih romana. Ipak, njegova dela nikad ne prelaze u ezoteriju, pošto su „mistični“ doživljaji njegovih junaka istovremeno izvrgnuti parodiji, te „intuitivni“ pristup istoriji nikako ne bi trebalo posmatrati i kao krajnje rešenje problema neodgonetljivosti istorijske tajne u njegovim delima.

Dakle, romani Dona DeLila često sugerišu da je znanje potrebno tražiti u prećutanom, u prazninama, kroz unutrašnje iskustvo i intuiciju, koji se nalaze u dubinama čovekovog kolektivnog bića, pre nego u istorijskim dokumentima, činjenicama i arhivama. To je možda najbolje ilustrovano u romanu *Vaga*, u kom čak ni dvadeset šest tomova Vorenovog izveštaja, sa obiljem dokaznog materijala o gotovo svima sa kojima se Osvald susretao tokom svog kratkog života, ne daje zadovoljavajuće objašnjenje atentata na Džona Kenedija, pa Nikolas Branč nije u stanju da poveže sve „činjenice“, koje se neprestano menjaju dok on pokušava da napiše „istinitu“ verziju ovog istorijskog događaja. Kako nije sposoban da zaključi priču o Kenediju i Osvald, naposljetku se poziva na sudbinu i slučaj, u nadi da će na taj način doći do objašnjenja koja ne pronalazi u arhiviranim tragovima prošlosti.

---

⁴⁰⁹ Džon Maklur zapaža da jedan broj savremenih američkih pisaca, među njima i Don DeLilo, napadaju „postmoderni sekularni realizam“ u nekoj vrsti „post-sekularnog projekta resakralizacije“ (“postmodern secular realism”, “postsecular project of re-sacralization”; McClure 1995: 143-144). Piter Šnek (Peter Schneck) zatim kritikuje Maklurovu strogu podelu na sekularno i sakralno u pristupu savremenom romanu, iznoseći argument da se ova dva polja često međusobno ne isključuju, te da u DeLilovim romanima predstavljaju komplementarne sfere koje se međusobno dopunjuju (Schneck 204-205).

I drugi DeLilovi junaci se često okreću onostranom u potrazi za odgovorima na pitanja koja ne mogu da objasne zdravorazumskom logikom. U prethodnom poglavlju smo videli da oni često pripisuju magijska svojstva i medijskim tehnologijama, pošto njihovi mehanizmi, koji snažno utiču na kolektivnu svest, često ostaju „van domašaja ljudskog razumevanja“ (*White Noise*, 36). Štaviše, čini se da mediji, čije snažne i upečatljive slike gotovo čudesno prodiru u imaginaciju gomila, proizvode začudni efekat kako kod DeLilovih junaka, tako i kod samog autora. Don DeLilo pak takvo „očuđenje“ oseća i u susretu sa drugim društvenim pojavama i fenomenima. Naravno, mistični doživljaj stvarnosti neophodan je za svakog umetnika, koji ne prestaje da doživljava stvarnost kao čudo. Međutim, DeLilov romaneskni svet karakteriše često i eksplicitno pozivanje na misteriju ljudske spoznaje, posebno u kontekstu razumevanja istorije, što ipak zahteva da ovoj temi posvetimo posebnu pažnju.

Ovo poglavlje će se stoga pozabaviti pristupom istorijskom znanju i istini u DeLilovom stvaralaštvu – „mističnim“ doživljajem istorije, ali i „misterijom“ fikcije, odnosno umetnosti, u kojoj katkad možemo pronaći objašnjenja i značenja kojih nema u historiografiji. Romani koji se „najsvesnije“ bave ovom temom jesu *Ratnerova zvezda*, roman u kom put spoznaje vodi kroz intuiciju, unutrašnje, nasleđeno iskustvo, i *Tačka Omega*, koji se gotovo četiri decenije kasnije ponovo okreće konceptima postavljenim još u *Ratnerovoj zvezdi*. Videćemo, međutim, da teme i motivi iz *Ratnerove zvezde* u izvesnom smislu definišu i celokupnu poetiku ovog autora, te da i u ostalim romanima upravo intuicija, neka vrsta „kreativne imaginacije“ duše, omogućava neobjašnjivi kontakt DeLilovih junaka sa istinom.

4.1 Istorija i misterija: „Mi smo zvezdani prah, ti i ja“

U jednom intervjuu Don DeLilo je rekao da je *Ratnerova zvezda* „u orbiti ostalih knjiga“, oko kojih se ovo delo okreće „sa velike udaljenosti“.⁴¹⁰ I zaista, dok se na prvi pogled čini da je roman *Ratnerova zvezda* posve drugačiji od ostalih DeLilovih dela, on se zapravo najotvorenije bavi središnjom temom u njegovoj poetici, problemom saznatljivosti i razumevanja prošlosti, i na taj način objedinjuje i ostale romane, u kojima se koncepti uvedeni u *Ratnerovoj zvezdi* kasnije sporadično ponavljaju. To se prvenstveno odnosi na „mistični“ pristup istorijskom znanju i istini u ovom romanu, koji kroz pregled matematičkih i filozofskih teorija na granici nauke i ezoterije preispituje osnovne principe na kojima se zasniva logična misao. Većina junaka *Ratnerove zvezde* sumnja u moć razuma, pa se oni neprestano pozivaju na kolektivnu svest i podsvest kao prostore u kojima je potrebno tragati za znanjem i smislom. Štaviše, roman uvodi i koncept „predsvesti“ kao prostora u kom je znanje nekada bilo dostupno, ali je na rođenju zaboravljeno:

Kada bih samo mogao da se setim kakva je bila svetlost u tom prostoru pre nego što sam imao oči da je vidim. Kad sam umesto očiju imao kašu. Kad sam bio bezoblično tkivo. Postoji nešto u tom prostoru između onoga što znam i onoga što jesam i znam da se ono što ispunjava taj prostor ne može opisati rečima.⁴¹¹

Na prvi pogled, odlomak se odnosi na prenatalni život i znanje koje čovek zaboravlja sa rođenjem, ali tokom života oseća da bi ono moglo da bude važno, te čezne da ga se priseti. Međutim, izgubljeno znanje o životu pre rođenja ujedno predstavlja i metaforu istorije i istorijskog znanja, koje čoveku zauvek ostaje nedostupno zbog prostorne i vremenske udaljenosti od sadašnjeg trenutka, ali za kojim on nastavlja da žudi tokom celog života. Poput *Ratnerove zvezde*, i drugi romani Dona DeLila pokušavaju da premoste jaz između

---

⁴¹⁰ U originalu: „...maybe it’s in orbit around the other books. I think the other books constitute a single compact unit and that Ratner’s Star swings in orbit around this unit at a very great distance.” (Begley 1993).

⁴¹¹ U originalu: “If only I could remember what the light was like in that space before I had eyes to see it with. When I had mush for eyes. When I was dripping tissue. There is something in the space between what I know and what I am and what fills this space is what I know there are no words for.” (*Ratner’s Star*, 370).

prošlosti i sadašnjosti, između onoga što DeLilovi junaci znaju i nepoznate prošlosti od koje su sačinjeni, prostor koji se „ne može opisati rečima“.

U očiglednoj aluziji na Platona, koji u *Menonu* i *Fedonu* kroz lik Sokrata govori o učenju kao prisećanju – *anamnezisu* i besmrtnosti ljudske duše, u kojoj se znanje oduvek nalazi, ali pada u zaborav sa svakom reinkarnacijom,⁴¹² i ovaj roman sugerije da je znanje o prošlosti zapravo deo ljudske duše, koja tokom života pokušava da ga se priseti. Ideja o istini skrivenoj u dubinama duše ujedno je i referenca na Aurelija Avgustina, koji ovaj koncept proširuje znanjem o budućnosti:

„Tri su vremena, sadašnje u prošlosti, sadašnje u sadašnjosti i sadašnje u budućnosti.“ Ona su naime u mojoj duši kao neke tri stvari i drugdje ih ne nalazim: sadašnjost u prošlosti je pamćenje, sadašnjost u sadašnjosti je gledanje, sadašnjost u budućnosti je očekivanje. (Augustin 1973: XI.xx.26)

Avgustinova teorija prema kojoj se prošlost, sadašnjost i budućnost nalaze u ljudskoj duši, i definicija prošlosti kao sećanja, nadovezuje se na Platonov koncept anamneze kao mogućnosti „babičenja“ znanja koje se oduvek nalazi u duši. Dok je Platon verovao da se unutar duše nalaze saznanja iz „carstva ideja“, za Avgustina su to saznanja iz „nebeskog carstva“, što je zapravo pandan Platonovom večno istinitom svetu ideja. U pozadini obe teorije je, dakle, koncept o jedinstvenom polju znanja, istine o prošlosti, kojoj je moguće pristupiti kroz intuiciju, ili unutrašnje, lično iskustvo. Osim toga, da bi se duša „prisetila“ znanja, potrebno ju je „osvetljavati drugim svetlom“ (Augustin 1973: IV.xv.25), jer za Avgustina spoznaja istine nije moguća bez božanskog nadahnuća.

I romani Dona DeLila snažno odišu osećajem da put spoznaje vodi kroz unutrašnje iskustvo, kao i da ga je potrebno „osvetljavati drugim svetlom“ kako bi doveo do istine. Iako takvo nadahnuće kod DeLila nije nužno božanske prirode, prostor između onoga što junaci „znaju“ i onoga što „jesu“ ostaje nedokučiv.

---

⁴¹² U *Fedonu* Sokrat kaže da smo „znanje dobili pre svoga rođenja“, te bi „ono što zovemo učenjem značilo obnavljanje svoga rođenoga znanja“, kao i da „naše učenje nije u stvari ništa drugo nego sećanje“. Istinu za Sokrata „samo duša dokučuje“, jer je ona „srodna božanskom“ (Platon 2001: 75d,e, 73b, 65b, 80b). Videti i: Platon 1997: 80d-86c.

Ratnerova zvezda se, dakle, prevashodno bavi neobjašnjivim, intuitivnim pristupom znanju, koje se u DeLilovim romanima svodi na znanje o prošlosti, razumevanje istorije. Naime, čitajući njegova dela stičemo utisak da sve nauke, od matematike i fizike do filozofije, kao i celokupna ljudska delatnost, pripadaju ogromnom, sveobuhvatnom polju istorije. Takav utisak proizilazi kako iz njegovih romana, tako i iz eseja i intervjuua, u kojima uvek ističe važnost istorije kao prostora zajedničkog nasleđa svih ljudi. Štaviše, istorija je toliko snažna da je DeLilovi junaci gotovo osećaju „u kostima“, kako je to i doslovno formulisano u *Ratnerovoj zvezdi*: „Atomi sa ovih zvezda su u našim kostima i nervnom sistemu. Mi smo zvezdani prah, ti i ja.“⁴¹³

Problem saznatljivosti istorije kao „zaboravljenog“ znanja u *Ratnerovoj zvezdi* je predstavljen kroz priču o četrnaestogodišnjem matematičaru, mladom nobelovcu Biliju Tervilidžeru, čiji je zadatak da dešifruje signal koji dolazi iz svemira, sa nepoznate planete u orbiti Ratnerove zvezde. DeLilovi junaci će, međutim, kasnije ustanoviti da je poruka zapravo u pradavnim vremenima poslata sa planete Zemlje, kada je bila nastanjena izuzetno naprednom civilizacijom. Tako poruka koja zapravo dolazi iz dubina prošlosti zemlje, a koju Bili treba da protumači, predstavlja metaforu istine koja se krije u dubinama ljudske duše, potisnutog znanja, odnosno istorijske misterije koju takođe treba dešifrovati i razumeti, pa ćemo ovaj roman prvenstveno posmatrati u tom svetlu.

Roman *Ratnerova zvezda*, koji mnogi svrstavaju u žanr naučne fantastike, mada on, kako je Mark Ostin zapazio, sadrži i elemente satire, alegorije, biografije i traktata (Osteen 2000: 61), kao i dečje književnosti i matematičkih teorija (LeClair 1982: 20), nije naišao na šire interesovanje čitalaca i književnih kritičara. Jedan od mogućih razloga tome jeste to što ovde pronalazimo toliko različitih likova da čitaocu isprva nije lako da ih poveže, posebno što su u pitanju takozvani „plitki“, tek ovlašno skicirani likovi, odnosno, kako je i sam autor rekao u jednom intervjuu: „u službi strukture, forme itd.“⁴¹⁴ Likovi u romanu su, ipak, prvenstveno u službi tema, koje uglavnom ispituju granice naučne misli i mogućnosti spoznaje, koja u *Ratnerovoj zvezdi* nije moguća bez dodatka misterije.

---

⁴¹³ U originalu: “Atoms from these stars are in our bones and nervous systems. We’re stellar cinders, you and me.” (*Ratner’s Star*, 218).

⁴¹⁴ U originalu: “subservient to pattern, form and so on” (LeClair 1982: 11).

Istorija se u *Ratnerovoj zvezdi* posmatra kao istorija svemira, i predstavlja, u skladu sa Platonovom filozofijom, zajedničko polje znanja i iskustva koje ljudi zaboravljaju sa „reinkarnacijom duše“, odnosno na rođenju. Ipak, takvo znanje zauvek ostaje u podsvesti, ili „predsvesti“, kako različiti likovi u romanu objašnjavaju isuviše racionalnom Biliju, čudu od deteta koje veruje u moć nauke i zdravog razuma. Likovi matematičara, astrofizičara, mistika, sveštenika i pustinjaka iz istraživačkog centra, koje je autor uporedio sa čudnovatim likovima koji nastanjuju svet romana Luisa Kerola (LeClair 1982: 27),⁴¹⁵ međutim, pokušavaju da poljuljaju Bilijevu veru u moć razuma, i da je dopune verom u čudesnu moć intuitivnog znanja, koje je unutar ljudske duše. O tome u romanu najeksplicitnije govori Šazar Lazarus Ratner, veliki matematičar i mistik, koji Biliju objašnjava da je „[u] našem mozgu odjek malog praska“, jer:

Dolazimo sa ultra-gigantskih solarnih tela, ogromnih vrelih jonizovanih predmeta, i završavamo u središtu mrtve crne sfere. Mi smo delom zvezde, ti i ja. Naš početak i kraj su određeni zvezdama.⁴¹⁶

Odlomak, dakle, implicira da su prošlost i sva saznanja zapisani u ljudskim genima, koji su određeni zajedničkim zvezdanim poreklom. Tako *Ratnerova zvezda* (koliko god odisala autoparodijom, posebno kada Ratner ponavlja da je „B-crta-g ime svemira“⁴¹⁷) postaje kritika tradicionalnog naučnog razmišljanja, koje se zasniva na razumu i logici, ali koje nije u stanju da objasni nastanak univerzuma. Za bilo kakvu spoznaju, uključujući spoznaju istorije, neophodno je priznati misteriju ljudskog porekla, koje nije moguće utvrditi sa sigurnošću. Drugim rečima, čini se da roman poručuje da je jedina prava nauka ona koja pored racionalnog, logičnog modela razmišljanja, koristi i intuitivan, „mistični“ model.

U romanu je ova zamisao simbolično predstavljena kroz sliku spajanja dveju moždanih hemisfera, što je za Bendžamina Birda (Benjamin Bird) jedna od najvažnijih metafora *Ratnerove zvezde* (2005: 92). Naime, u jednom trenutku Bili dobija još jedno

---

⁴¹⁵ O DeLilovim referencama na romane Luisa Kerola detaljnije u studiji Marka Ostina „*Ratnerova zvezda* s one strane ogledala“ (*Ratner's Star Through the Looking Glass*), Osteen 2000: 61-98.

⁴¹⁶ U originalu: “In our brain is the echo of the little bang.”; “We come from supergiant solar bodies, great hot ionized objects, and we end in the center of a dead black sphere. We’re part star, you and me. Our beginning and end are made in the stars.” (*Ratner's Star*, 218, 224).

⁴¹⁷ U originalu: “The universe is the name of G-dash-d.” (*Ratner's Star*, 230).

uputstvo za rad, ovaj put od matematičara i astrofizičara Henrika Endora, koji se zbog neuspeha u tumačenju misterioznog signala iz sazvežđa Ratnerove zvezde simbolično povukao u dubine podzemlja, gde se podvizava i hrani isključivo larvama. Endor kaže: „Cilj tvoga rada, mladiću, jeste da udružiš dve hemisfere. Da uvedeš logiku u delirijum... značenje u nesputani dečji san“, jer su, kako i Ratner kasnije objašnjava, „sve stvari prisutne u svim drugim stvarima. Svaka u svojoj suprotnosti.“⁴¹⁸ Drugim rečima, od Bilija se očekuje da spoji racionalnu i intuitivnu misao, da spoji nauku i Avgustinovo „unutrašnje iskustvo“, kako bi dešifrovao zapis sa *Ratnerove zvezde*.

Dakle, roman na ovaj način sugerise da naučnici koji svoja istraživanja zasnivaju na zdravorazumskoj logici nisu u stanju da dođu do odgovora na mnoga pitanja upravo zbog toga što odbijaju da udruže hemisfere, da spoje nauku i intuiciju. O tome najbolje svedoči Endorov primer, i on objašnjava Biliju: „Pokušao sam da razbijem šifru, ali je šifra razbila mene.“⁴¹⁹ Zato on posle neuspeha odlazi da živi u rupi ispod zemlje, gde se simbolično okreće podzemljima ljudske svesti, nedokučivom delu bića koje nadahnjuje svaku misao.

O misteriji koja se krije u podzemljima naučne misli govori i slepi astralni inženjer Olin Najkvist, koji kaže:

Pojedini osnovni delovi našeg fizičkog sistema opiru se preciznom merenju i definisanju. Da li se tu radi o fizici ili metafizici? Možda je potrebna temeljna rekonstrukcija naših ideja prostora i vremena, ili prostor-vremena...⁴²⁰

Proročanska vizija ovog Tiresije *Ratnerove zvezde* ponavlja se i kasnije u romanu, kada Ratner objašnjava da je naučio „da uz fiziku ide astrofizika“, ili kada naučnica Edna Loun navodi da se „matematika ne može objasniti bez elemenata metafizike“,⁴²¹ ali i u drugim

---

⁴¹⁸ U originalu: “It’s the object of your labor, lad, to join the hemispheres. Bring logical sequence to delirium ... language and meaning to the wild child’s dream” (*Ratner’s Star*, 195); “...all things are present in all other things. Each in its opposite.” (*Ratner’s Star*, 219).

⁴¹⁹ U originalu: “I tried to break the code but the code broke me.” (*Ratner’s Star*, 193)

⁴²⁰ U originalu: “Certain basic components of our physical system defy precise measurement and definition. Are we dealing with physics or metaphysics? Maybe we need a fundamental reconstruction of our ideas of space and time, or space-time...” (*Ratner’s Star*, 49).

⁴²¹ U originalu: “I learned physics to go with astrophysics.”; “...mathematics can’t be explained without a touch of metaphysics?” (*Ratner’s Star*, 222, 286).

DeLilovim romanima, posebno u *Podzemlju*, gde jedan lik razmišlja o misteriji vremena i nemogućnosti da se ono objasni isključivo putem zakona fizike.⁴²² U DeLilovom romanesknom svetu ovo se posebno odnosi na historiografiju, koja je počela previše da se oslanja na činjenice i dokaze, za razliku od antičkih vremena, kada je ostavljan prostor za intuiciju i imaginaciju. Dakle, ni istinu o prošlim zbivanjima nije moguće sagledati u celosti bez „temeljne rekonstrukcije ideja prostora i vremena“, odnosno udruživanja nauke i intuicije, dokumentarnog i unutrašnjeg pristupa, „nadzemlja“ i „podzemlja“ svesti, u kom se često kriju tajne koje oblikuju istoriju.

Konačno, podzemlje, kao jedna od DeLilovih omiljenih metafora, ima posebno mesto u čudesnom svetu *Ratnerove zvezde*. Podzemni svet označava prostor nesvesnog, potisnutog znanja. Poput mnogih junaka u DeLilovim delima, i Bili se vozi njujorškom podzemnom železnicom, i to na samom početku romana:

Kada je dečak imao sedam godina, stariji Tervilidžer... ga je odveo u podzemnu čisto jeze i zabave radi, nalik nekakvoj tebanskoj inicijaciji... Činilo mu se savršeno normalnim da otac svom jedinom sinu treba da predstavi ideju o tome da se biće uglavnom hrani odozdo, iz sfere strahova, polja opsesija, najčistijeg nivoa svesnosti.⁴²³

Po mišljenju Bendžamina Birda, „u pozadini ove ekskurzije krije se očeva želja da u Bilijevo rasuđivanje uključi iracionalno i nesvesno“.⁴²⁴ Drugim rečima, Bili je na ovaj način „iniciran“ u svet iracionalnog i intuitivnog, što bi kasnije trebalo da mu pomogne da „udruži hemisfere“ u pokušaju da protumači tajanstveni signal. Boravak u podzemlju, odnosno otvaranje ka misteriji i onostranom, dakle, predstavlja nezaobilazan deo puta spoznaje, kako za Endora i Bilija, tako i za DeLilove junake iz drugih romana.

---

⁴²² Videti str. 215.

⁴²³ U originalu: “When the boy was seven the elder Terwilliger ... took him into the subways for the sheer scary fun of it, a sort of Theban initiation. ... It seemed to him perfectly natural that a father should introduce his lone son to the idea that existence tends to be nourished from below, from the fear level, the plane of obsession, the starkest tract of awareness.” (*Ratner's Star*, 4).

⁴²⁴ U originalu: “The excursion was prompted by his father's desire to expand Billy's notion of subjectivity to include irrationality and the unconscious” (Bird 2005: 101).

4.2 „Previše ironije i slučajnosti“

Ideja o istoriji kao zajedničkom prostoru znanja skrivenom u podzemljima svesti ponavlja se kako u romanu *Ratnerova zvezda*, tako i u drugim DeLilovim romanima, u kojim junaci osećaju nedokučivu moć istorije u pozadini svakodnevnih dešavanja, odnosno, „gotovo sakralnu tajnovitost“ prošlosti, kako Nikolas Branč opisuje ovaj osećaj u *Vagi*.⁴²⁵ Videli smo da pojedini likovi takav utisak objašnjavaju kao nagomilano, nasleđeno iskustvo, koje opstaje u ljudskim genima i „kostima“, a koje se čoveku na neobjašnjiv način obraća iz dubina kolektivnog bića u vidu intuicije. Ipak, kako takvo „mistično“ nadahnuće neretko predstavlja izvor parodije u DeLilovim romanima, nenaučne teorijske postavke često ne predstavljaju ništa drugo do obično sujeverje.

Naime, u *Ratnerovoj zvezdi* je i sam visokoparni ton naučnika i filozofa poput Ratnera, Najkvista i Endora predmet parodije, te podseća na ono što Žak Derida, nadovezujući se na Kanta, naziva „proročkim glasom“ u filozofiji koji je „zgodan za sve vrste tumačenja“. Derida pak ističe da takav ton filozofa koji se „namještaju na vrhovima metafizike“ zapravo „pokriva glas razuma ili, bolje, parazitira na njemu, zastranjuje ga i delirira“ (Derida 1995: 25-6). Stoga DeLilove (pseudo)naučnike možemo posmatrati i kao takozvane „mistagoge“, koji, kako Derida zapaža, „hoće da privuku, zavedu, odvedu prema tajni i kroz tajnu“ (*Ibid.*, 21).

Jedna od takvih pseudonaučnih postavki u *Ratnerovoj zvezdi*, ali i u drugim DeLilovim romanima, jeste koncept dečijeg mističnog sveznanja. Još ranije smo primetili da u svetu DeLilovih romana deca često imaju neobjašnjiva ponašanja koja za odrasle predstavljaju misteriju,⁴²⁶ i protagonista *Ratnerove zvezde* je upravo jedan takav četrnaestogodišnjak, zamoljen da se uključi u rad na razbijanju šifre zbog svojih dečjih nadnaravnih moći. Naime, nekoliko „naučnika“ u ovom romanu pokušava da objasni da su deca vremenski najbliža polju izgubljenog, „zaboravljenog“ znanja zbog svojih godina,

---

⁴²⁵ U originalu: “a strangeness that is almost holy” (*Libra*, 15).

⁴²⁶ Videti str. 129-130.

pošto „nisu imala kad da se udalje od svog duhovnog porekla“.⁴²⁷ I ovde se jasno aludira na Platonov koncept znanja kao sećanja na večno istiniti svet ideja, te DeLilovi junaci upravo iz ove teorije izvlače zaključak o dečjoj tajanstvenoj spoznaji.⁴²⁸ Dok Bilijev mentor Softli objašnjava: „U tome je moć mladih. Oni možda ne znaju gde je levo, ali znaju šta je pravo“, naučnica Edna Loun ističe da deca znaju geometriju i „pre no što nauče reči“.⁴²⁹ I Bilijev otac veruje u nedokučive sposobnosti svog sina, koji „[n]ije progovorio dok nije napunio tri godine. ... Njegov otac je smatrao da dečak zna reči ali da jednostavno ne želi da ih izgovori“,⁴³⁰ dok istraživač Lokvadro zapaža da: „Deca uvek govore pametne stvari. Ona su poznata po tome. Ljudi stalno spominju pronicljiva zapažanja svoje dece.“⁴³¹

Takva, gotovo sujeverna, vera u dečje natprirodne moći,⁴³² međutim, predstavlja predmet parodije kako u *Ratnerovoj zvezdi*, tako i u drugim DeLilovim romanima, poput *Imena*, *Belog šuma*, *Podzemlja* i *Padača*. Kada u *Belom šumu* Stefi, kći protagoniste Džeka Glednija, izgovara u snu ime automobila „tojota selika“, Gledni se automatski priseća celog džingla i počinje da razmatra značenje ovih „gotovo besmislenih reči“. Iako on razume da su to izrazi koji se posredstvom medija svima utiskuju u pamćenje, on ipak oseća da nekakva misterija „lebdi“ u vazduhu, pa opisuje ovaj doživljaj kao „veličanstvenu transcendenciju“. Gledni, međutim, shvata da je dečja svest „preduboka da bi se istražila“,⁴³³ i da su mu ta saznanja zauvek nedostupna. Sličan osećaj obuzima još jednog oca u romanu *Imena*, kada on razmišlja kako se iza reči koje njegov sin pogrešno piše i

⁴²⁷ U originalu: “Being a nonadult EEG subject,” D’Arco said, “you [Billy] haven’t had time to drift away from your psychic origins, whatever these may have been” (*Ratner’s Star*, 265).

⁴²⁸ Parafrazirajući Kanta, Derida kaže: „Platon je otac delirijuma, sve egzaltacije u filosofiji“ (1995: 31).

⁴²⁹ U originalu: “This is the power of the young. They know what’s right, if not what’s left.”; “We think we know that a child’s intuition of geometry neatly reverses the series of historical developments in this field. ...The child knows these things before it knows words.” (*Ratner’s Star*, 317, 366).

⁴³⁰ U originalu: “He didn’t talk until he was past the age of three. ... It was his father’s opinion that the boy knew words but simply didn’t want to say them.” (*Ratner’s Star*, 69).

⁴³¹ U originalu: “Kids are always saying clever things. They’re famous for it. People are always quoting their kids’ clever remarks.” (*Ratner’s Star*, 68).

⁴³² DeLilo je u jednom intervjuu rekao da „mi osećamo, možda sujeverno, da deca imaju otvoreni put, neposredni kontakt sa onom prirodnom istinom koja nama odraslima izmiče ... Postoji nešto što oni znaju ali ne mogu da nam kažu. Ili postoji nešto čega se sećaju, a što smo mi zaboravili.“ (U originalu: “I think we feel, perhaps superstitiously, that children have a direct route to, have direct contact to the kind of natural truth that eludes us as adults ... There is something they know but can’t tell us. Or there is something they remember which we’ve forgotten.” (DeCurtis 2005: 72).

⁴³³ U originalu: “It made me feel that something hovered.”; “Part of every child’s brain noise, the substatic regions too deep to probe. Whatever its source, the utterance struck me with the impact of a moment of splendid transcendence.” (*White Noise*, 155).

koristi krije nekakvo znanje koje njemu, kao odraslom, izmiče. I Nik Šej iz romana *Podzemlje* s divljenjem posmatra svog sina Džefa dok krstari nepreglednim prostranstvima interneta i pokušava da otkrije lik Teksaskog ubice s autoputa, jer su internet i računarska tehnologija za Nika „pravo čudo“. Zanimljivo je i da je sam video-zapis koji Džef uvećava uz pomoć računara napravila jedna devojčica, kao da je unapred znala šta će se dogoditi, ili kao da ima neku neobjašnjivu komunikaciju sa kamerom, koja samo „iščekuje dečaka ili devojčicu koji će doći i uzeti tu spravu“ (*Podzemlje*, 160).⁴³⁴ U romanu *Padač* deca umesto kamere koriste dvogled i iščekuju teroristički napad, pošto u njihovoj verziji priče napad na kule tek treba da se dogodi, kada dođe izvesni Bil Loton (*Padač*, 68-69). Kako smo ranije videli, ironija je u tome što deca veruju da se napad nije dogodio zato što nisu videla rušenje kula na televiziji, dok je ime Bil Loton dečja verzija imena Bin Laden. Ipak, kroz roman se provlači osećaj da dete ima neobjašnjivu moć direktnog kontakta sa istinom koju odrasli ne mogu da dokuče.

Kroz ove primere pak provejava i utisak da roditelji često veruju da se iza dečijih eliptičnih izraza krije nagoveštaj nečeg mnogo važnijeg nego što je zaista slučaj, što DeLilo parodira prenaglašavanjem mističnih svojstava koja roditelji pridaju dečjim komentarima. Takve scene ujedno podrivaju i teorije o mističnoj spoznaji, pobuđujući kod čitalaca sumnju u intuitivan pristup znanju. U kojoj meri se možemo koristiti iracionalnim, nenaučnim objašnjenjima pre nego što zađemo u zonu sujeverja? I koliko takav pristup uopšte doprinosi spoznaji istine? To su samo neka od pitanja koja DeLilovi junaci pokušavaju da odgonetnu.

Prisetimo se na trenutak romana *Vaga*, koji se takođe bavi ovom temom. Suočen sa nepreglednim poljem istorijskog znanja koje nije u stanju da pretoči u reči, Nikolas Branč počinje da preispituje osnove racionalne, naučne misli, od bazičnih pretpostavki o „svetu svetlosti i senki“ do sposobnosti „da vidimo stvari onakvim kakve jesu, da ih se jasno setimo, da smo u stanju da kažemo šta se dogodilo“.⁴³⁵ Ove obeshrabrujuće misli Branča naposljetku dovode do ludila i sprečavaju ga da dođe do bilo kakvog zaključka. U takvom

---

⁴³⁴ U originalu: “The world is lurking in the camera, already framed, waiting for the boy or girl who will come along and take up the device” (*Underworld*, 156).

⁴³⁵ Videti str. 94.

vakuumu, dakle, nije moguć napredak, te sumnja u naučnu misao ujedno predstavlja i kontraproduktivan element u potrazi za istinom.

Zapravo, romani Dona DeLila ispituju onu tanku liniju koja deli osećaj za misteriju od običnog sujeverja, što najjasnije možemo videti na primeru romana *Vaga*, u kom pojedini likovi istorijska dešavanja objašnjavaju kroz astrologiju, snove i sudbinu. I sam naziv romana, horoskopski znak, upućuje na važnost zvezda i sudbine u tumačenju prošlosti i budućnosti. Na prvi pogled se čini da oktobar, mesec Vage, jeste vreme koje objedinjuje mnoge događaje u romanu:

U oktobru mu je bio rođendan. U to doba je otišao u marince. Upucao se u ruku, u Japanu, u oktobru. Oktobar i novembar su bili vreme odluke i važnih dešavanja. Došao je u Rusiju u oktobru. To je mesec kada je pokušao da se ubije. Poslednji put je video majku pre godinu dana u oktobru. U oktobru je bila raketna kriza. Marina ga je napustila i vratila mu se prošlog novembra. Novembar je mesec kada se sa Dupardom dogovorio da upuca generala Vokera. Poslednji put je video brata u novembru.⁴³⁶

Osvald, dakle, svoj život pokušava da sagleda kroz prizmu datuma rođenja, na osnovu kog mu je, kako mu se čini, sudbina zapisana u zvezdama. U odlomku, međutim, vidimo da on ubrzo počinje da na isti način razmatra i događaje koji su se dogodili tokom novembra, te i u ovom mesecu pronalazi skrivene veze koje objašnjavaju čudnovati tok njegovog života. Nekoliko stranica ranije opsesivno razmišlja i o broju osamnaest, datumu rođenja koji ga svuda prati: „Njegova soba je broj osamnaest. Skoro je oktobar a on je rođen osamnaestog. Dejvid Feri je rođen osamnaestog marta... Godina Ferijeveg rođenja je 1918.“⁴³⁷ Osim toga, Osvald uočava i neobičnu sličnost između sopstvenog i Kenedijevog života – obojica

---

⁴³⁶ U originalu: “It wasn’t only the movies that made him feel strangeness in the air. It was the time of year. October was his birthday. It was the time he enlisted in the Marines. He shot himself in the arm, in Japan, in October. October and November were times of decision and grave event. He arrived in Russia in October. It was the month he tried to kill himself. He’d last seen his mother one year ago in October. October was the missile crisis. Marina left him and returned last November. November was the month he’d decided with Dupard to take a shot at General Walker. He’d last seen his brother in November.” (*Libra*, 370).

⁴³⁷ U originalu: “His room number is eighteen. It is almost October and he was born on the eighteenth. David Ferrie was born on March 18. The year of Ferrie’s birth was 1918.” (*Libra*, 356).

su služili vojsku na Pacifiku, imali loš rukopis, brata koji se zove Robert, a i supruge su im, kako razmišlja, zatrudnele u isto vreme (*Libra*, 318, 336).

Na takva razmišljanja Osvalda često navode i drugi likovi u romanu, tajni agenti i „kreatori“ dešavanja u njegovom životu. O nedokučivim putevima sudbine ipak najviše govori Dejvid Feri, Osvaldov „duhovni savetnik“, koji ponavlja kako „veruje u sve“ (*Ibid.*, 315), pothranjujući njegovo sujeverje:

„Zamisli dve paralelne linije“, rekao je. „Jedna je život Lija H. Osvalda. Jedna je zavera za ubistvo predsednika. Šta spaja prostor između njih? Zbog čega je ta veza neizbežna? Postoji i treća linija. Ona dolazi iz naših snova, vizija, intuicija, molitvi, iz najdubljih ponora bića. Ona nije određena uzrokom i posledicom, poput druge dve linije. To je linija koja preseca uzročnost, preseca vreme. U njoj nema istorije koju možemo prepoznati ili razumeti. Ali ona nameće neku vezu. Ona čoveka postavlja na stazu sopstvene sudbine.“⁴³⁸

U pokušaju da Osvaldu objasni da je sudbinski predodređen da izvrši atentat, Feri mu govori o neizbežnosti događaja koji se sprema, a kojim rukovodi nekakva „treća linija“, koju nije moguće objasniti logikom zdravog razuma, jer ona za razliku od druge dve linije „nije određena uzrokom i posledicom“. Za Ferija, još jednog DeLilovog „mistagoga“, upravo ta linija premošćuje ranije pomenuti prostor „između onoga što znamo i onoga što jesmo“, koji zapravo predstavlja prostor podzemlja svesti – snova, intuicija i molitvi. On, dakle, u liniji sudbine pronalazi odgovore na pitanja koja se ne mogu racionalno objasniti, te će i kasnije ubeđivati Osvalda da je atentat samo „čekao da se desi“, te da je „ta zgrada

---

⁴³⁸ U originalu: „Think of two parallel lines,” he said. “One is the life of Lee H. Oswald. One is the conspiracy to kill the President. What bridges the space between them? What makes a connection inevitable? There is a third line. It comes out of our dreams, visions, intuitions, prayers, out of the deepest levels of the self. It’s not generated by cause and effect like the other two lines. It’s a line that cuts across causality, cuts across time. It has no history that we can recognize or understand. But it forces a connection. It puts a man on the path of his destiny.” (*Libra*, 339). Možda i Marina, čiju će lojalnost suprugu Osvaldova majka na kraju romana dovesti u pitanje, namerno navodi Osvalda na takve misli kada razmišlja kako njih dvoje imaju iste ožiljke na ruci, što znači da su sudbinski predodređeni da se upoznaju i venčaju (*Libra*, 241, 324). Za nju je „[s]udbina veća od činjenica i događaja. To je nešto u šta možemo da verujemo, pošto je Bog toliko daleko od našeg života.“ U originalu: “Destiny is larger than facts or events. It is something to believe in outside the ordinary borders of the senses, with God so distant from our lives.” (*Libra*, 204).

tamo stajala i čekala da se Kenedi i Oswald na njoj susretnu“,⁴³⁹ namerno koristeći profetički ton koji zamagluje istinu o ovom slučaju.

Zanimljivo je da i Vin Everet, tvorac zavere i Oswaldove sudbine, kome je jasno da je zaplet vođen političkim interesima a ne sudbinom, razmišlja kako tu ima „previše ironije i slučajnosti“, te da bi „[n]ekakav mudrac mogao jednog dana da zasnuje religiju na osnovu koincidencija, ako već nije, i zaradi milion.“⁴⁴⁰ Ovo je, naravno, parodija na sve religije, koje su u romanu predstavljene kroz sliku Centralne obaveštajne agencije, te „najbolje organizovane crkve u hrišćanskom svetu“, čija je „misija da prikupi i pohrani sve što je iko ikada rekao i da to potom svede na mikro-tačku i nazove Bogom“.⁴⁴¹ DeLilovi junaci poput Osvalda pak nisu svesni takvih planova i „zavera“, te im ne preostaje ništa drugo do da bespomoćno nastave da povezuju nasumične događaje „trećom linijom“ koja još održava privid da život ima nekog smisla.

4.3 Credo ut intelligam

Možemo zaključiti da DeLilo kako u *Vagi*, tako i u drugim romanima u kojima likovi opsesivno povezuju događaje, zapravo parodira čovekovu želju da objasni istoriju, da sve događaje poveže u koherentni niz – upravo ono što Branč nije u stanju da uradi. Sujeverje DeLilovih junaka, dakle, predstavlja krajnju nemogućnost objašnjenja svih tajni sveta, ali i besmislenost takvih napora. Kako još jedan tajni agent u *Vagi* podseća, nešto zauvek mora ostati tajna: „Liši čoveka njegovih moćnih tajni. Oduzmi mu tajne i od njega ne ostaje ništa.“⁴⁴² O tome govori i Nik Šej u *Podzemlju* kada citira *Oblak neznanog*, „delo nekog anonimnog mistika“, te kaže:

---

⁴³⁹ U originalu: “It’s been waiting to happen, Leon. ... That building’s been sitting there waiting for Kennedy and Oswald to converge on it.” (*Libra*, 384).

⁴⁴⁰ U originalu: “There were too many ironies and coincidences. A shrewd person would one day start a religion based on coincidence, if he hasn’t already, and make a million.” (*Libra*, 79).

⁴⁴¹ U originalu: “Central Intelligence. Beryl saw it as the best organized church in the Christian world, a mission to collect and store everything that everyone has ever said and then reduce it to a microdot and call it God.” (*Libra*, 260).

⁴⁴² U originalu: “Strip the man of his powerful secrets. Take his secrets and he’s nothing.” (*Libra*, 68).

Možda i možemo da spoznamo Boga posredstvom ljubavi, ili molitve ili posredstvom vizija ili LSD-ja, ali ga ne možemo spoznati posredstvom intelekta. O tome nam govori *Oblak*. I tako sam naučio da poštujem moć tajni. (*Podzemlje*, 302)⁴⁴³

Utisak je, dakle, da je katkad potrebno zadržati osećaj misterije nauštrb znanja, koje ionako isuviše često predstavlja iluziju, i u Nikovim zapažanjima o važnosti i lepoti tajne opet možemo prepoznati odjeke *Ratnerove zvezde*. Naime, u jednoj sceni ovog romana Mirijad, žena „nepodnošljive lepote“, čije ime simbolično označava „mnoštvo“, objašnjava Biliju da je „[n]ajdražesniji aspekt mističnog heksagrama u tome što on *jeste* mističan“,⁴⁴⁴ aludirajući na Pitagorin „mistični pentagram“,⁴⁴⁵ figuru preko koje ovaj antički mistik i matematičar dočarava neobjašnjivost pojedinih matematičkih koncepata koji će za naučnike zauvek ostati zagonetka. Njeno zapažanje, međutim, slobodno možemo proširiti i na svet celokupnog DeLilovog stvaralaštva, u kom se „najdražesniji aspekt“ istorijske misterije ogleda upravo u tome što ona *jeste* misterija. DeLilovi romani, dakle, ne pokušavaju da istoriju liše njene „moćne tajne“, jer, kako Ratner primećuje: „Uvek postoji nešto što se može otkriti ... Skrivena suština. Istina ispod istine.“⁴⁴⁶ Uostalom, potpuno razrešenje misterije nije ni moguće jer nešto uvek „izmiče“,⁴⁴⁷ kako Biliju na početku romana objašnjava još jedan naučnik simboličnog imena, Bajron Dajn. Stoga se reči poput „mistično“ i „nedokučivo“ često pojavljuju u DeLilovim delima, ukazujući na to da u svetu postoji još nešto osim nauke i zdravog razuma, što će verovatno ostati tajna.

Moć tajne DeLilovi junaci prepoznaju u gotovo svemu što ih okružuje, a najpre u brojevima i slovima alfabeta, čija ih „magija“ opčinjava. Bilija u istraživačkom centru dočekuje raskošni um jednog Bajrona, koji ovog dečaka pokušava da nauči da misteriju uoči u običnim stvarima, poput celih brojeva, koji za njega „[i] dan danas predstavljaju

---

⁴⁴³ U originalu: “Maybe we can know God through love or prayer or through visions or through LSD but we can't know him through the intellect. The Cloud tells us this. And so I learned to respect the power of secrets.” (*Underworld*, 295).

⁴⁴⁴ U originalu: “The loveliest aspect of the mystic hexagram is that it *is* mystic.” (*Ratner's Star*, 258).

⁴⁴⁵ Kako je i sam autor izjavio u jednom intervjuu, Pitagorin „duh“ usmerava radnju čitavog romana *Ratnerova zvezda* (LeClair 1982: 27).

⁴⁴⁶ U originalu: “There is always something to be discovered ... A hidden essence. A truth beneath the truth.” (*Ratner's Star*, 221).

⁴⁴⁷ U originalu: “Nothing corresponds. Something eludes.” (*Ratner's Star*, 22).

čudo“.⁴⁴⁸ Kako on neće uspeti da poljulja Bilijevu veru u moć razuma (za Biliju ovde nema govora o misteriji, koja je „potpuno druga tema“),⁴⁴⁹ ulogu dečakovog „prosvetitelja“ kasnije u romanu preuzima Endor, koji mu kaže:

Ko je ono rekao da nam imena i brojevi daju moć nad svetom? Špengler, dabome. Nikad nemojte da odbacite intuiciju antičkih mislilaca, koji su verovali da je broj suština svih stvari. ... Broj je jedna metafizika, tajni izvor čitavih kultura. ... Cela istorija matematike odvija se u podzemlju, ispod same istorije, pogrešno protumačena, ignorisana, ismevana, nepročitana...⁴⁵⁰

Govoreći o tajanstvenoj moći brojeva, i Endor pravi aluzije na Pitagoru, antičkog mislioca za koga je broj predstavljao „suštinu svih stvari“, dok pominjanjem Osvalda Špenglera, istoričara čija su istraživanja obuhvatala matematiku, fiziku, filozofiju i umetnost, Endor ujedno sugerise Biliju da sve prirodne i društvene nauke, kao i umetnost, pripadaju nepreglednom polju istorije, za čiju je spoznaju potrebno priznati moć intuicije i misterije. Učenja antičkih mislilaca nepravedno su zapostavljena u savremenoj nauci, te je takvu „nepročitanu“, zanemarenu istoriju, koja se „odvija u podzemlju“, potrebno izbaviti iz zaborava i sagledati u novom svetlu.

Dok Endor, nadovezujući se na učenja pitagorejaca, govori o intuiciji antičkih mislilaca i misteriji brojeva, Ratner naglašava tajanstvenu moć alfabeta, te kaže Biliju:

„Ne gledaj s visine na ezoteriju“, kazao je Ratner. „Ako znaš pravu kombinaciju slova, možeš sve da napraviš. U tome je tajna moć alfabeta. Glasovi bez značenja, apstraktni simboli, oni nose stvaralačku moć... Sve je

---

⁴⁴⁸ U originalu: “To this day it's a mystery to me. The simple common ordinary whole numbers.” (*Ratner's Star*, 23).

⁴⁴⁹ U originalu: “I don't think we can talk about it being a mystery. There's no mystery. When you talk about difficulty, that's one thing, the difficulty of simple arithmetic. But mystery, forget about, because that's another subject.” (*Ratner's Star*, 23).

⁴⁵⁰ U originalu: “Who was it said names and numbers give us power over the world? Spengler no less. Never dismiss the intuition of the ancients, who believed that number is the essence of all things. ... Number is a metaphysic, the secret source of entire cultures... The whole history of mathematics is subterranean, taking place beneath history itself, misunderstood, ignored, ridiculed, unread...” (*Ratner's Star*, 195).

izgrađeno od dvadeset dva slova znaka. Sam alfabet je i muški i ženski.

Stvaranje zavisi od jednog anagrama.“⁴⁵¹

Brojevi i slova, dakle, imaju mistična svojstva, jer pomoću njih spoznajemo, ali i kreiramo stvarnost, i u tome se ogleda moć svakog jezika, uključujući univerzalni jezik matematike. I DeLilovi junaci iz drugih romana često su opsednuti brojevima i slovima, te u *Podzemlju* Nik Šej veruje u moć broja trinaest, koji, kako neprestano preračunava, oblikuje kako njegovu ličnu, tako i globalnu istoriju. Njegova gotovo sujeverna vera u moć ovog broja možda potiče od njegovog nekadašnjeg nastavnika poznavanja prirode, Alberta Bronzinija, koji u jednoj sceni romana govori đacima o važnosti brojeva, te kaže: „Potrebni su nam brojevi da bismo svetu dali smisao. Mi razmišljamo u brojevima. Razmišljamo u dekadama. Zato što nam je potreban princip organizovanja... da bismo bili manje zbunjeni.“ (*Podzemlje*, 744).⁴⁵² Osim toga, *Podzemlje* evocira i Ratnerovo oduševljenje jezikom i imenima, posebno u sceni u kojoj otac Paulus, jezuitski sveštenik, objašnjava Niku da ono što je neimenovano ostaje nepoznato: „Vidiš kako svakodnevnih stvari ostaju skrivene. Zato što ne znamo kako se zovu“ (*Ibid.*, 551). Za oca Paulusa, a, slobodno možemo dodati, i za samog autora, „fizika jezika“ predstavlja „ono konačno mistično znanje“ (*Ibid.*, 551-552),⁴⁵³ skrivenu istinu koju čovek pokušava da dokuči organizovanjem svog iskustva kroz jezik i brojeve.

Iako su razmatranja junaka *Ratnerove zvezde* o magiji jezika i brojeva istovremeno predmet parodije, njihovo divljenje na ivici religioznog zanosa i sujeverja pokazuje da ljudi moraju da veruju u nešto, potrebno im je nekakvo „metafizičko olakšanje“,⁴⁵⁴ kao spas od nauke koja je počela previše da se oslanja na hladnu, ali i nepouzdanu logiku razuma. U tom smislu, Bili dobija još jedan koristan savet od Endora, kada mu on kaže: „I, zapamti,

---

⁴⁵¹ U originalu: “Don’t look down your nose at esoteric,” Ratner said. “If you know the right combination of letters, you can make anything. This is the secret power of the alphabet. Meaningless sounds, abstract symbols, they have the power of creation .... Everything is built from the twenty-two letter elements. The alphabet itself is both male and female. Creation depends on an anagram.” (*Ratner’s Star*, 222-223).

⁴⁵² U originalu: “We need numbers to make sense of the world. We think in numbers. We think in decades. Because we need organizing principles ... to make us less muddled.” (*Underworld*, 735).

⁴⁵³ U originalu: “How everyday things lie hidden. Because we don’t know what they’re called.”; “the physics of language”; “This is the final arcane knowledge.” (*Underworld*, 541-542).

⁴⁵⁴ U originalu: “metaphysical release” (*Ratner’s Star*, 433).

postoji jedna tačka nakon koje je moguće prestati sa kopanjem i pustiti se u slobodan pad. Upotrebi maštu. Tako ćeš znati kad da napraviš zaokret.“⁴⁵⁵ Ono što Endor zapravo savetuje Biliju jeste da napravi „skok u veru“ i počne da koristi sopstvenu intuiciju i imaginaciju kako bi protumačio misteriozni signal iz sazvežđa Ratnerove zvezde. Drugim rečima, on mu govori da „udruži hemisfere“ – upravo ono čemu je i otac instinktivno pokušao da ga nauči kada ga je prvi put poveo u njujoršku podzemnu železnicu.

Takav mistični doživljaj spoznaje u DeLilovoj prozi pak prevashodno treba shvatiti kao poziv na razmišljanje izvan uvrežene logike zdravog razuma. Avgustinov moto „veruj da bi spoznao“ je, čini se, jedini način da se probiju granice spoznaje, bez lišavanja sveta tajne i misterije. Endorov savet, dakle, nije poziv na verovanje u Boga i priklanjanje bilo kakvoj religiji ili kultu, već na veru u moć sopstvene intuicije i imaginacije, što predstavlja jedini izlaz iz začaranog kruga sumnje i paranoje koji rastu sa napretkom nauke i tehnologije.

4.4 Istorija kao „sfera združenih ljudskih misli“

Moć intuicije, dakle, predstavlja unutrašnji osećaj koji se u DeLilovim romanima zasniva na nasleđenom, kolektivnom znanju, odnosno zajedničkoj istoriji koja tajnim mehanizmima oblikuje sadašnja zbivanja. Dok Ratnerova ideja o tome da su ljudi „zvezdani prah“, te da su atomi sa udaljenih zvezda „u našim kostima i nervnom sistemu“ postulira zajedničko „zvezdano“ poreklo, njegova teorija ujedno govori o jedinstvenoj, zajedničkoj svesti svih ljudi, što predstavlja još jedan motiv koji se ponavlja kroz ceo DeLilov opus. Kako ćemo videti u ovom delu rada, koncept „jedinstvenog planetarnog uma“⁴⁵⁶ se pojavljuje u različitim oblicima gotovo u svim DeLilovim romanima, da bi u romanu *Tačka Omega* ponovo došao do izražaja kroz metaforu „sfere združenih ljudskih

---

⁴⁵⁵ U originalu: “And, remember, there's a point after which it's possible to stop digging and take the free fall. Use your imagination. That'll tell you when to make the switch” (*Ratner's Star*, 196).

⁴⁵⁶ U originalu: “a single planetary mind.” (*Ratner's Star*, 65).

misli“ (58).⁴⁵⁷ Zamisao o združenim mislima dalje implicira i jedinstveno, zajedničko polje znanja svih bića, koje je u svetu DeLilovih romana jedna od mogućih definicija istorije.

Inspiraciju za prikaz istorije kao zajedničkog prostora znanja autor najpre pronalazi u učenjima francuskog filozofa i geologa, jezuitskog sveštenika Pjera Tejera de Šardena, čije se teorije zasnivaju na filozofiji mistika i neoplatonista. I za njega je, kao i za Avgustina, važno unutrašnje iskustvo, te on kaže: „Da bismo opisali istinsku prirodnu istoriju sveta, trebalo bi da možemo da je pratimo iznutra.“⁴⁵⁸ Poput svojih prethodnika, i Šarden postulira „dušu sveta“, i njen primer pronalazi u ljudskoj duši, odnosno svesti, koja za Šardena postoji i razvija se paralelno sa geosferom i biosferom. „Omotač“ svesti, koji je „najgušći od svih“, Šarden naziva „noosferom“, odnosno sferom ljudskih misli (Chardin 2008: 182). Štaviše, noosfera se neprestano „zgušnjava“, „konvergira“, u cilju dostizanja „tačke Omega“, koja ljudske misli sjedinjuje i apsorbuje (*Ibid.*, 259, 273). Kroz koncept konvergencije Šarden objašnjava i celokupnu evoluciju, kao težnju svih stvari i bića da dosegnu „tačku Omega“, maksimalni nivo svesti koji je za njega konačna svrha postojanja. Evolucija je, dakle, neprestano usavršavanje i „nagomilavanje“ svesti (*Ibid.*, 151, 243, 258), a završni stepen evolucije, tačka konvergencije, jeste „događaj koji se bliži sa svakim danom koji prođe: kraj svekolikog života na našoj zemlji, smrt planete, konačna faza fenomena čoveka“ (*Ibid.*, 273).⁴⁵⁹

Romani Dona DeLila često citiraju Šardenove eshatološke vizije ili prave aluzije na njih, i prepoznatljiv je apokaliptični ton njegovih predviđanja koji autor prenosi u svet svojih romana, uglavnom u ironičnom svetlu.⁴⁶⁰ Tako se teorija o linearnom progresu i usavršavanju svesti dovodi u pitanje još u romanu *Ratnerova zvezda*, gde se ranija civilizacija pokazuje savršenijom od savremene, koja nije u stanju da razbije šifru i protumači signal iz prošlosti. Arheolozi iz ovog romana neprestano otkrivaju primere progresivnije svesti u iskopinama, zaključujući da je „[č]ovek sve napredniji što dublje kopa[ju]“, jer dok razgrću sloj po sloj pronalaze dokaze „složenijih vrsta oruđa, kulture

---

⁴⁵⁷ U originalu: “the sphere of collective human thought” (*Point Omega*, 51).

⁴⁵⁸ U originalu: “To write the true natural history of the world, we should need to be able to follow it from within.” (Chardin 2008: 151).

⁴⁵⁹ U originalu: “...the event which comes nearer with every day that passes: the end of all life on our globe, the death of the planet, the ultimate phase of the phenomenon of man.” (Chardin 2008: 273).

⁴⁶⁰ Videti str. 99.

uopšte“.⁴⁶¹ Ideja napretka civilizacije i progresivnog razvoja istorije preispituje se i u ostalim DeLilovim romanima, posebno u *Kosmopolisu*, gde autor dovodi u pitanje stanovište teoretičara poput Fukujame, za koje liberalni kapitalizam predstavlja najnapredniji, a time i krajnji stupanj istorije.⁴⁶² Iz *Kosmopolisa*, ali i drugih dela, poput romana *Mao II* i *Podzemlje*, zaključujemo da se društva liberalne demokratije ne razlikuju previše od totalitarnih uređenja, možda najpre po suptilnijem načinu manipulacije koji olakšavaju savremene tehnologije, o čemu je bilo govora u prethodnom poglavlju.

DeLilo kritički promatra i Šardenov princip „konvergencije“, koji uvodi u romanu *Ratnerova zvezda*, gde je „Unutrašnja konvergencija“ (Convergence Inward) naziv jednog poglavlja. Princip konvergencije u *Ratnerovoj zvezdi* najpre razmatra pustinjač Henrik Endor, doduše nesvesno, kada kaže da je „žudnja u središtu zemlje“: „Sve je žudnja. Sve žudi.“⁴⁶³ Kako Mark Ostin zapaža, Endor na ovaj način zapravo objašnjava princip gravitacije, te je u *Ratnerovoj zvezdi* krajnja tačka „unutrašnje konvergencije“ predstavljena kroz motiv crne rupe, koja silom gravitacije apsorbuje sve što se nađe u njenom okruženju (Osteen 2000: 72). Motiv konvergencije DeLilo zatim ponavlja iz romana u roman, tako da i u drugim delima postoje stvari kojima likovi teže, ili za kojim „žude“, a koje zapravo predstavljaju središte zapleta. U *Podzemlju* je to, naravno, bejzbol loptica, „neprocenjiva dragocenost“ (26), koja predstavlja „tačku konvergencije“ različitih likova u romanu, čije se sudbine presecaju u dodiru sa ovim predmetom, dok je u *Vagi* to glava Džona Kenedija, „predmet hiljadu žudnji“ kako žena, tako i političkih i parapolitičkih snaga, i, naravno, Lija Harvija Osvalda. U *Padaču* je tačka sažimanja trenutak udara Hamadovog aviona u jednu od kula, kada se njegova svest sjedinjuje sa svešću Kita Nojdekera, koji se u trenutku napada nalazi u pogođenoj zgradi, dok u *Tački Omega* takvu „nultu tačku“ predstavlja nestanak Ričardove ćerke u pustinji, moguće ubistvo ili njen doslovni prelazak u

---

⁴⁶¹ U originalu: “Man more advanced the deeper we dig.”; “Layer by layer there is evidence of greater complexity.”; “...the deeper we went the greater complexity of the tool types, of the culture in general.” (*Ratner's Star*, 321-322, 360).

⁴⁶² Videti str. 61.

⁴⁶³ U originalu: “There is *want* at the center of the earth. ... Everything is want. Everything wants.” (*Ratner's Star*, 87).

nematerijalno stanje, stanje čiste svesti.⁴⁶⁴ U romanu *Mao II* je to smrt Bila Greja, koju prefigurira njegovo poziranje za fotografiju, što on poredi sa „sedenjem na sopstvenom bdenju“, odnosno trenutak kada umetnik i u doslovnom smislu biva „apsorbovan“ (216-217), dok u *Belom šumu* takva tačka udara izostaje, te likovi nastavljaju beskonačno da konvergiraju ka nekoj zamišljenoj katastrofi koja se zapravo dogodila i pre početka romana, pre samog toksičnog akcidenta. Konačno, kako nas DeLilovi junaci često podsećaju, svaki zaplet konvergira ka jedino mogućem smrtnom ishodu⁴⁶⁵ – to je, uostalom, čovekov usud. Smrt je, dakle, konačni ishod svakog zapleta, odnosno „zavere“, koja sužava svet „u najtanju moguću liniju vidika, u kojoj se sve sažima u jednu tačku“ (*Padač*, 154)⁴⁶⁶ – Šardenovu „tačku Omega“.

Ipak, ime ovog jezuitskog sveštenika i mistika, koji je u velikoj meri uticao na razvoj DeLilove poetike, neće biti spomenuto u njegovim delima sve do *Tačke Omega*, romana u kom Ričard Elster objašnjava Finliju kako je u studentskim danima izučavao dela Tejara de Šardena: „Pisao je kako je ljudska misao živa, kako kruži. I kako se sfera združene ljudske misli bliži svome kraju, svom poslednjem plamičku.“ (58).⁴⁶⁷ Nadovezujući se na Šardena, Elster zaključuje:

Mi smo gomila, roj. Razmišljamo u grupama, putujemo u vojskama. Vojske nose gen samouništenja. Jedna bomba nikad nije dovoljna. Maglovitost tehnologije, u kojoj proročišta smišljaju svoje ratove. Jer tu dolazi do preokreta. Otac Tejar je to znao, to je tačka Omega. Iskorak iz naše biologije. Moramo li večno da budemo ljudska bića? Svest je iscrpljena. Sad

---

⁴⁶⁴ Razmišljajući o njenom neobjašnjivom nestanku, Džim Finli razmatra mogućnost „čiste misterije“: „Da nestane u vazduhu, činilo se da je baš tako moralo da bude, da joj je to sudbina ... Da li je slučajno otišla nekud preko ruba našeg nagađanja i jesmo li uopšte bili voljni da zamišljamo šta se desilo.“ (*Tačka Omega* 89, 87).

⁴⁶⁵ Videti str. 75-6.

⁴⁶⁶ U originalu: “Plot closed the world to the slenderest line of sight, where everything converges to a point.” (*Falling Man*, 174).

⁴⁶⁷ U originalu: “He said that human thought is alive, it circulates. And the sphere of collective human thought, this is approaching the final term, the last flare.” (*Point Omega*, 51).

je vreme da se vratimo neorganskoj materiji. To je ono što želimo. Želimo da budemo kamenje na livadi. (*Tačka Omega*, 59)⁴⁶⁸

Tačka Omega je, dakle, roman koji pokušava da otelotvori Šardenove koncepte, prevashodno kroz ideju o neminovnom kraju istorije i „fenomena čoveka“. Ljudi žele, odnosno žude da budu kamenje na livadi, da dosegnu nivo „natpersonalne organizacije“.⁴⁶⁹ Ipak, dok za Šardena dostizanje „tačke Omega“ podrazumeva „hrišćanski fenomen“, jer se „Bog, Centar svih centara... tako savršeno podudara sa tačkom Omega“,⁴⁷⁰ u DeLilovom romanu ovaj koncept predstavlja tačku samouništenja, kojoj ljudski rod neprestano teži, odnosno ka kojoj „konvergira“. Iscrpljenost besmislenim ratom u Iraku, kroz koji se prelamaju i svi ostali ratovi u istoriji, predstavljena je u ovom romanu kroz sliku iscrpljene svesti kojoj se neumitno bliži kraj, ali takav koji ne obećava sjedinjenje sa božanskom dušom, već zastrašujuće ništavilo.

U ovom delu rada ćemo se pak usredsrediti na tezu o ljudskom rodu kao „gomili“ i „roju“, koju Elster izvodi na osnovu Šardenovih učenja. Zapravo, razmišljanje i kretanje u grupama i „rojevima“ pronalazimo i u drugim DeLilovim romanima, koji često razmatraju ulogu masovnih skupova u istoriji. Dakle, „razdoblje gomila“ nije samo moderno doba u kom mediji, kao pomenuta „sila socijalizacije“ umrežavaju ljudsku svest. Svet DeLilovih romana odaje utisak da se ljudi oduvek grupišu u skupove, te da je u suštini svakog ljudskog bića da žudi da bude deo gomile, kako Elster sugerise u *Tački Omega*.

Začetke takvih zapažanja o kretanju i razmišljanju ljudi u gomilama i rojevima opet pronalazimo u *Ratnerovoj zvezdi*, u scenama u kojim jezuitski sveštenik Arman Verben proučava „metafiziku crvenih mrava“, odnosno njihov model ponašanja, u kom uočava

---

⁴⁶⁸ U originalu: “We’re a crowd, a swarm. We think in groups, travel in armies. Armies carry the gene for self-destruction. One bomb is never enough. The blur of technology, this is where the oracles plot their wars. Because now comes the introversion. Father Teilhard knew this, the omega point. A leap out of our biology. Ask yourself this question. Do we have to be human forever? Consciousness is exhausted. Back now to inorganic matter. This is what we want. We want to be stones in a field.” (*Point Omega*, 52-53).

⁴⁶⁹ U originalu: “hyperpersonal organization”. Za Šardena tačka Omega ujedno predstavlja trenutak prelaska na napredniji nivo uređenja koji prevazilazi fenomen čoveka. (Chardin 2008: 254-255).

⁴⁷⁰ U originalu: “the Christian phenomenon”; “God, the Centre of Centres. In that final vision the Christian dogma culminates. And so exactly, so perfectly does this coincide with the Omega Point...” (Chardin 2008: 291-292, 294).

„božanski model“, možda opet na tragu Šardenovog zapažanja o „čudesnim organizacijama“ stvorenja koja se grupišu u „jedinstvenu živu mašinu, uzavrelu košnicu ili mravinjak“. ⁴⁷¹ Arman zaključuje da nas „[m]ravi... uče da je šema, šema, šema osnovni element u kom stvorenja iz fizičkog sveta uočavaju savršeni primer božanskog ideala“, kao i da je „sve što oni [mravi] danas ovde urade za nas deo jednog plana“. ⁴⁷² Tako je, naravno, i u svetu romana, gde model ponašanja likova otkriva „božanski“ plan autora. U DeLilovim romanima pak i sami junaci, „stvorenja iz fizičkog sveta“, u retkim trenucima transcendencije uočavaju pomenuti „božanski“ plan, koji prevazilazi okvire racionalne misli i prelazi u sferu metafizike. To se najpre dešava u scenama najveće „konvergencije“, kada DeLilo prikazuje masovne skupove, i kada se, poput tela junaka, i njihove misli združuju u Šardenovoj „noosferi“, te dostižu povišeno stanje svesti. Dok je kod Šardena takvo stanje nadahnuto božjom promišlju, koja objedinjuje sva stvorenja koja čine gomilu, u DeLilovom svetu takvo čudesno nadahnuće nije božanske prirode, već se rađa iz istorijskog nasleđa i osećanja zajedništva sa drugim ljudima. Religiozne reči i metafore kroz koje autor često daje opise gomila najčešće su predmet parodije, te pozivaju na preispitivanje svake postavke (uključujući religijsku) koja pretenduje da objasni misteriju ljudskog postojanja.

Takvo povišeno stanje svesti DeLilovih junaka najpre bi se moglo uporediti sa doživljajem epifanije, i Džon Maklur scene mističnog nadahnuća u DeLilovoj prozi upoređuje sa religijskim obredima. U studiji „DeLilo i misterija“ (DeLillo and Mystery) Džon Maklur zapaža da se trenuci mistične spoznaje, epifanije, uglavnom javljaju prilikom nekog javnog „kolektivnog obreda“ dajući junaku „snažno osećanje zajedništva sa drugim ljudima i ... nekim neimenovanim duhovnim prisustvom“. Maklur dodaje da se obred uglavnom odvija u otvorenom javnom prostoru, a ne u crkvi ili u zatvorenom, bez prisustva sveštenika, „ljudi se slobodno kreću, niko nije isključen, i okupljeni ne pripadaju istim

---

⁴⁷¹ U originalu: „...prodigious arrangements which group together in a single living machine, the swarming hive or ant-hill“ (Chardin 2008: 155).

⁴⁷² U originalu: “The ants... teach us that pattern, pattern, pattern is the foundational element by which the creatures of the physical world reveal a perfect model of the divine ideal.”, “Everything they do for us here today is part of a plan.” (Ratner’s Star, 157-158).

institucijama“ (McClure 2008: 168).⁴⁷³ Likovi u takvim trenucima doživljavaju neku vrstu kolektivne ekstaze, a pokretač takvog stanja svesti može biti bilo šta – od džingla i video klipa, grafita, bilborda i interneta do velikih umetničkih dela – ukratko, to su simboli iz popularne i visoke kulture koji ih podsećaju na to da svi oni dele zajedničku prošlost, kolektivno nasleđe.

DeLilova najpoznatija scena kolektivne ekstaze koja prati iznenadnu spoznaju istine svakako je kraj priče o Esmeraldi u *Podzemlju*. Na samom kraju ovog romana ljudi se okupljaju ispred bilborda koji reklamira sok od pomorandže, „dvesta ljudi sabijenih na jednom pešačkom ostrvu“ (826),⁴⁷⁴ kako bi u trenutku kada prođe voz i obasja bilbord na njemu ugledali lice ubijene devojke Esmeralde i tako doživeli neku vrstu prosvetljenja. U trenutku obasjavanja bilborda, sestra Edgar, opatica koja stoji u gomili vidi:

...kako se Esmeraldino lice pomalja ispod one raskošne duge od soka, i iznad malog periferijskog jezera i čini joj se kao da neko živi u tom liku, nekakav živi duh ... Oseća da joj se nešto ukazalo. Anđeo najčistije radosti ... Čini joj se kao da joj je sve nadohvat ruke, kao da joj se sve ukazuje, tuga i gubitak i otupeli materinski jad i nekakva snaga na nekom dubokom nivou žaljenja koji joj ne da da se odvoji od ljudi koji se rukuju i oplakuju ... na trenutak postaje bezimena, lišena svih pojedinosti iz svoje lične istorije, kao bestelesna činjenica u tečnom obliku, koja se izliva u gomilu.

(*Podzemlje*, 831)⁴⁷⁵

---

⁴⁷³ U originalu: “These episodes share certain features. In each of them the experience of mystery ... takes place during a collective rite and creates, for the protagonist, a powerful sense of communion with other humans and with something more, a spiritual presence that remains unnamed. In each case, this rite unfolds in an unbounded public space rather than in a church or even indoors: people come and go freely, no one is excluded, and those who gather do not share any institutional identity.” (McClure 2008: 168).

⁴⁷⁴ U originalu: “two hundred people wedged onto a traffic island” (*Underworld*, 818).

⁴⁷⁵ U originalu: “She sees Esmeralda's face take shape under the rainbow of bounteous juice and above the little suburban lake and there is a sense of someone living in the image, an animating spirit... She feels something break upon her. An angelus of clearest joy. ... Everything feels near at hand, breaking upon her, sadness and loss and glory and an old mother's bleak pity and a force at some deep level of lament that makes her feel inseparable from the shakers and mourners... she is nameless for a moment, lost to the details of personal history, a disembodied fact in liquid form, pouring into the crowd.” (*Underworld*, 822-823)

Ona zatim u transu skida rukavice koje uvek navlači u strahu od infekcije kada ide u posetu siromašnim stanovnicima Bronksa i počinje da se rukuje sa ekstatičnim ženama koje „izmaštanim rečima“ u transu „pevaju o stvarima koje su izvan njima znanih zanosa“ (*Ibid.*, 829).⁴⁷⁶ Ovo je scena njenog oslobađanja i duboke spoznaje zajedništva sa drugima, sa celim svetom. Sestra oseća kao da „postaje bezimena“ i „lišena svih pojedinosti iz svoje lične istorije“, jer napredniji nivo svesti prevazilazi personalno, kako nas Šarden podseća. Opatica koja se do tada gnušala direktnog kontakta sa ljudima, što je simbolično naznačeno gumenim rukavicama, odjednom dopušta da je okupljeni grle, osećajući prvi put da tu pripada, da su svi deo Istorije. Međutim, nakon dve večeri Esmeraldin lik se više neće ukazivati na bilbord, što će sestru Edgar ostaviti zapitanu nad ljudskom sposobnošću spoznaje istine i prevrtljivosti pamćenja. Videćemo pak da ona na kraju odlučuje da veruje u „nešto sveto što pulsira na vrelom horizontu“, u „viziju za kojom čovek žudi zato što mu je potreban nekakav znamen koji bi suprotstavio svojoj sumnji“ (*Ibid.*, 832).⁴⁷⁷

Za Džona Maklura ova scena je „najviše katolička od DeLilovih brojnih scena skupova, scena koja se najviše približava uprizoravanju katoličkog kosmosa i potvrđivanju katoličkih misterija“, iako je čudo „uokvireno reklamom na bilbord“ koji će ubrzo biti uklonjen.⁴⁷⁸ Valjalo bi, ipak, dodati da je i ovaj deo romana presvučen u nekoliko slojeva parodije tako da istovremeno podriva sam sebe, odnosno religijske, posebno katoličke rituale. Sestra Edgar tako prepoznaje „izobilje truda i tehnike“ u „prefinjeno“ iscrtanim kapljicama soka od pomorandže na bilbord, što poredi sa srednjovekovnom crkvenom arhitekturom, dok miris avionskog goriva poredi sa tamjanom (*Podzemlje*, 828, 833). Zapravo, čitav događaj je sagledan u religijskom svetlu zbog toga što je sestra Edgar fokalizator kroz najveći deo ove scene, te njena zapažanja vrve od reči kao što su „anđeo“, „duh“, „božji dah“, ali i neodređenih izraza poput „nekakva snaga“, „nešto“, koje upućuju

---

⁴⁷⁶ U originalu: “they're singing of things outside the known deliriums” (*Underworld*, 822).

⁴⁷⁷ U originalu: “...something holy that throbs on the hot horizon, the vision you crave because you need a sign to stand against your doubt” (*Underworld*, 824). Zanimljivo je da je lik sestre Edgar potpuno suprotan opaticama iz romana *Beli šum*, koje pokazuju odsustvo bilo kakve vere u čudesno kada kažu: „Pokažite mi anđela. Hajde. Dajte da vidim.“ (*White Noise*, 317).

⁴⁷⁸ U originalu: “This is the most Catholic of DeLillo’s many scenes of congregation, the one that comes closest to recreating the Catholic cosmos and affirming the Catholic mysteries.”; “...the supernatural appears in the fleeting image of a murdered girl, framed by a billboard advertisement” (McClure 2008: 175).

na neku neimenovanu mističnu silu koja je za ovu opaticu (ali ne i za samog autora) oličena u Bogu.

DeLilovi romani obiluju sličnim scenama gotovo religiozne ekstaze na banalnim mestima, poput supermarketa ili ambara, kao što je slučaj u romanu *Beli šum*. Tako će duh zajedništva obuzeti i protagonistu ovog romana, Džeka Glednija, dok stoji u redu u supermarketu, među ljudima, i sluša otkucavanje robe na kasi, prepoznajući da na isti način svi ti ljudi stoje u nekom zamišljenom redu iščekujući da otkuca njihov poslednji čas, i da se u tome ogleda misterija „božanskog plana“. Iznenađujuću spoznaju o zajedništvu sa drugima doživljava i publika prilikom projekcije Ajzenštajnovog izmišljenog filma „Unterwelt“, kada Klara i Džek instinktivno reaguju na poznati zvuk, „Marš“ Sergeja Prokofjeva, koji su čuli mnogo puta pre samog filma, zvuk koji je već postao deo kolektivnog znanja kao špica za radio emisiju (*Podzemlje*, 451). U ovom slučaju duh, odnosno „božji“ dah zajedništva donose mediji koje DeLilovi junaci doživljavaju kao tajanstvenu silu koja im putem „nedokučive telemetrije mase“ (*Ibid.*, 452) osvetljava istinu. Uostalom, kako Lijana razmišlja u romanu *Padač*, „[b]iti gomila, to je već samo po sebi bila religija.“ (164).⁴⁷⁹

Jasno je, dakle, da autor scene kolektivne mistične spoznaje ne pokušava da objasni katoličkim dogmama. Masovni skupovi, odnosno združena tela DeLilovih junaka, predstavljaju metaforu Šardenove „sfere združenih ljudskih misli“, odnosno Le Bonove „zbirne duše“. Skup „konvergira“ sve dok ne postane jedno telo, sa jedinstvenom svešću, što je u DeLilovim romanima često naglašeno opisima gomila u jedini. Štaviše, gomila (*the crowd*) zapravo je jedini „lik“ u DeLilovom stvaralaštvu koji se pojavljuje iz romana u roman.

U *Vagi*, na primer, možemo posmatrati i sam proces „konvergencije“, postepenog sažimanja i sjedinjavanja tela i misli gomile. U sceni Kenedijevog kobnog dolaska u Dalas posmatramo kako se gomila sveta priprema za njegov doček:

Odmičući ulicama, svetina je počinjala da razume zašto se tu nalazi. Ta poruka je preskakala otvoreni prostor od jedne gomile tela do druge. Neka

---

⁴⁷⁹ U originalu: “Being a crowd, this was a religion in itself” (*Falling Man*, 185).

zaraza ih je ovde dovela, nekakav misteriozni zajednički impuls, na stotine hiljada ih je došlo iz toliko mnogo istorija i sistema postojanja, došli su iz nekog iskustva prethodne noći, združenih snova, da zajedno stanu i uzvikuju dok prolazi linkoln.⁴⁸⁰ Bili su tu da budu jedan događaj, jedna svest... Bili su tu da okruže krhko telo jednog čoveka i dobiju njegov osmeh, da prime nekakav znak darežljivosti njegove duše.⁴⁸¹

Dok prolaze ulicama, ljudi se postepeno približavaju „tački konvergencije“, centru Dalasa kojim će proći Kenedijeva delegacija, i kako prilaze krajnjem odredištu, tako se i njihove misli sažimaju sve dok ne postanu „jedan događaj, jedna svest“. „Misteriozni zajednički impuls“ poput sile gravitacije privlači nekoliko stotina hiljada ljudi, čije istorije i iskustva prethodnih noći bivaju združene na tom važnom mestu. Kako gomila postepeno ulazi u „toplotu i svetlost“ mesta zbivanja, „[n]ekakvo znanje ispunjava vazduh, neka samosvest“.⁴⁸² Konačno, događaj je toliko nabijen združenom energijom da se i bukvalno završava eksplozijom u Kenedijevoj glavi. To je onaj „gen samouništenja“ o kom Elster govori u *Tački Omega*, a koji nigde ne dolazi do izražaja jasnije nego unutar masovnih skupova.

I u romanu *Padač* posmatramo proces sažimanja gomile u jedno telo u sceni u kojoj se Lijana i njen sin Džastin priključuju protestima protiv rata i agresivne politike:

Ceo put su prešli pešice, najpre nekoliko blokova na sever, potom kroz centar grada, i konačno dole prema Junion skveru... Hodali su s još petsto hiljada drugih ljudi, svetao ljudski roj pružao se od jednog do drugog

---

⁴⁸⁰ Zanimljivo je što se kroz celo poglavlje linkoln, automobil u kom se Kenedi vozi na dan atentata, gotovo predstavlja kao osoba, istorijska ličnost. Direktor Branču između ostalog nalaže da uspostavi paralele između smrti Džona Kenedija i Abrahama Linkolna (“The Curator sends a four-hundred page study of the similarities between Kennedy’s death and Lincoln’s.” *Libra*, 379).

⁴⁸¹ U originalu: “Street by street the crowd began to understand why it was there. The message jumped the open space from one press of bodies to the next. A contagion had brought them here, some mystery of common impulse, hundreds of thousands come from so many histories and systems of being, come from some experience of the night before, a convergence of dreams, to stand together shouting as the Lincoln passed. They were here to be an event, a consciousness... They were here to surround the brittle body of one man and claim his smile, receive some token of the bounty of his soul.” (*Libra*, 394).

⁴⁸² U originalu: “...The crowd brought itself into heat and light. A knowledge charged the air, a self-awareness.” (*Libra*, 394).

trotoara... Osećala je da joj je sve to nekako daleko, premda ju je pritiskalo sa svih strana ... gomila se zgusnula, rušeći se pod sopstvenom težinom.
(*Padač*, 161)⁴⁸³

U svetu DeLilovih romana, dakle, gomila predstavlja zbijenu masu tela i misli koje se neobjašnjivo sjedinjuju sve dok ne dostignu krajnju tačku sažimanja i počnu da se „ruše pod sopstvenom težinom“, kao u nekakvoj zamišljenoj crnoj rupi. Lijana se zatim priseća svog puta u Kairo, kada se sa jednom prijateljicom obrela u gužvi nekog festivala, u još jednoj „nepreglednoj gomili“: „Gomila je bila dovoljno velika da se čovek u bilo kom njenom delu osećao kao da je u sredini... Pretvorila se u ono što su oni emitovali.“ (164).⁴⁸⁴

„Misteriozni zajednički impuls“ gomile, odnosno „nedokučiva telemetrija mase“, zapravo se svodi na onaj osnovni princip DeLilovog univerzuma o kom govori još roman *Ratnerova zvezda*, kada Endor kaže da je „žudnja u središtu zemlje“, te da „sve žudi“. Tako u romanu *Mao II* u sceni masovnog venčanja na stadionu gomilu: „obuzima sila žudnje. Odmah to znaju, oni to osećaju, svi zajedno, žudnja duboko u vremenu, koja teče u krvi zemlje.“⁴⁸⁵ „Sila žudnje“ privlači i navijače koji će doći na utakmicu Džajantsa i Dodžersa, jedno „dete sa svojom ličnom žudnjom“, koje je „deo gomile koja se okuplja“. I kao što gomila neobjašnjivo „čezne“ da postane jedno, tako i „[i]storiju ispisuju velike čežnje“ (11),⁴⁸⁶ kako saznajemo na samom početku *Podzemlja*. Uostalom, čini se da i sam roman „čezne“ da predstavi sveukupnost znanja i iskustva jednog vremena, odnosno „sv[e] t[e] ljud[e] koje su oblikovali jezik i klima i popularne pesme i hrana koju jedu za doručak i

---

⁴⁸³ U originalu: “They walked the entire route, north for twenty blocks and then across town and finally down toward Union Square... They walked with five hundred thousand others, a bright swarm of people ranging sidewalk to sidewalk... She felt remote from the occasion even as it pressed upon her... the crowd became more dense, collapsing in on itself.” (*Falling Man*, 181). Proces postepenog sjedinjavanja gomile možemo pratiti i u romanu *Kosmopolis*, kada Erik razmišlja: „Najpre biste stajali po strani i posmatrali, a onda biste se odjednom našli usred svega toga, kao neko ko je zajedno sa tom gomilom, potom i kao deo nje, a onda biste postajali sama ta gomila, koja gusto zbijena pleše kao jedan.” (*Kosmopolis*, 116). U originalu: “First you were apart and watching and then you were in, and with, and of the crowd, and then you were the crowd, densely assembled and dancing as one.” (*Cosmopolis*, 126).

⁴⁸⁴ U originalu: “The crowd was large enough to make any part of it seem in the middle. ...She became whatever they sent back to her.” (*Falling Man*, 184).

⁴⁸⁵ U originalu: “They are gripped by the force of a longing. They know at once, they feel it, all of them together, a longing deep in time, running in the earthly blood.” (*Mao II*, 16).

⁴⁸⁶ U originalu: “Longing on a large scale is what makes history. This is just a kid with a local yearning but he is part of an assembling crowd...” (*Underworld*, 11).

vicevi koje pričaju i automobili koje voze“, a koji „svi zajedno jezde stazom uništenja“, kako Edgar razmišlja, strahujući od budućih atomskih udara (*Podzemlje*, 28).⁴⁸⁷

Dakle, istorija sveta je istorija gomile, jedinstvene svesti svih stvari i bića, i zajedničke prošlosti satkane od svekolikih znanja i iskustava, kako nam DeLilovi romani na različite načine sugerišu. I ovaj koncept ima uporište u Šardenovim učenjima, što možemo zaključiti iz još jedne njegove studije, u kojoj kaže:

Bez obzira na to da li razmatramo položaj stenovitih slojeva kojima je Zemlja obložena, organizaciju oblika života koji je naseljavaju, različite civilizacije koje je izrodila, ili strukturu jezika koji se na njoj govore, prinuđeni smo na to da izvedemo isti zaključak: da je sve suma prošlosti i da se stvari mogu razumeti jedino kroz njihovu istoriju.⁴⁸⁸

Poput Šardena, koji ističe važnost istorije kao prostora koji objedinjuje sva znanja, geosferu, biosferu i noosferu, i stvaralaštvo Dona DeLila upućuje čitaoca na neophodnost poznavanja sveukupne istorije. Tako i on u svojim romanima posmatra istoriju iz kosmičke perspektive, kao istoriju planete, od „položaja stenovitih slojeva“ do ljudske civilizacije, što dočarava svojim čestim „snimcima“ masovnih skupova iz vazduha, ili prizorima zemlje iz „dalekog totala“.

Najupečatljivije opise istorije zemlje pronalazimo u *Podzemlju*, posebno u scenama u kojim Nikov brat Met opisuje pustinju u kojoj se nalazi njegova organizacija „Džep“:

Peščana polja, slane doline, belina, čitav beli svet negdanjeg morskog dna, linije bele izmaglice u daljini, šest hiljada godina stara mumificirana beba pronađena u jednoj pećini blizu Vajt Sitija, tako je, a bilo je tu i životinja koje su pobebele tokom mnogobrojnih eona, nekada smeđi miš koji je svoju

---

⁴⁸⁷ U originalu: “All these people formed by language and climate and popular songs and breakfast foods and the jokes they tell and the cars they drive have never had anything in common so much as this, that they are sitting in the furrow of destruction.” (*Underworld*, 28).

⁴⁸⁸ U originalu: “Whether we consider the position of the rocky layers enveloping the Earth, the arrangement of the forms of life that inhabit it, the variety of civilizations to which it has given birth, or the structure of languages spoken upon it, we are forced to the same conclusion: that everything is the sum of the past and that nothing is comprehensible except through its history.” (Chardin 1959: 3).

boju prilagodio gipsanim dinama ne bi li izmakao pogledima grabljivica.
(*Podzemlje* 410)⁴⁸⁹

U pustinji se najjasnije ukazuje istorija planete, jer ona sadrži sva saznanja i iskustva koja su se akumulirala „tokom mnogobrojnih eona“, a koja su simbolično predstavljena kroz instinktivnu dovitljivost jednog miša. To je istorija svih stvari i bića oblikovanih nedokučivom snagom vetra „o kome su govorile sage starih naroda“, a koji je „menjao oblike dina“ (*Ibid.*, 410)⁴⁹⁰ i ljudskih sudbina. „Šest hiljada godina stara mumificirana beba“ govori o istoriji ljudskog bola skamenjenog u pustinjskoj pećini, u kojoj prošlost čudesno i potresno postoji paralelno sa sadašnjim trenutkom. Dok kasnije gleda snimke zemlje iz svemira, Met na njima vidi još i „tragov[e] erozije tla, pucanja tla i stotinu drugih dešavanja i osobina“ (*Ibid.*, 422), a koji mu otkrivaju „nekakvu prikrivenu lepotu sveta“ (*Ibid.*, 423),⁴⁹¹ istinu koja se očitava na dubokim brazdama i pukotinama stena.

I Nik razmišlja o istoriji kao zbiru svih znanja i iskustava, pronalazeći inspiraciju u nepreglednom prostranstvu svemira:

Zanimljivo je razmišljati o onom velikom nebeskom požaru u kome mi vidimo samo oblike životinja i delove pribora za jelo. ... Istorija se nije mogla svesti na propuštene minute na traci. Nisam pred njom stajao bespomoćan. Klesao sam je od jezgra svekolikog znanja, crpeo veru iz čvrste i korisne teksture iskustva. Čak i ukoliko verujemo da je istorija žrvanj pokretan ljudskom krvlju – pročitajte Musolinijeve govore – ako ništa drugo, bar smo je upoznali zajedno. Jedan narativni tok, a ne deset hiljada čestica dezinformacija. (*Podzemlje*, 85)⁴⁹²

---

⁴⁸⁹ U originalu: “The dune fields, the alkali flats, the whiteness, the whole white sea-bottomed world, the lines of white haze in the distance, the six-thousand-year-old mummified baby found in a cave near White City, yes, and there were animals that bleached themselves white over the eons, a once-brown mouse that color-matched itself to the gypsum drifts to escape the gaze of predators.” (*Underworld*, 402).

⁴⁹⁰ U originalu: “...the wind that the sages of the old nations spoke about...it recreated the dunes” (*Underworld*, 402).

⁴⁹¹ U originalu: “The pictures...revealed signs of soil erosion, geological fracture and a hundred other events and features.”; “a secondary beauty in the world” (*Underworld*, 415).

⁴⁹² U originalu: “It is interesting to think of the great blaze of heaven that we winnow down to animal shapes and kitchen tools. ... History was not a matter of missing minutes on the tape. I did not stand helpless before

Zvezde, dakle, kriju mnoge istine koje ne slutimo, te je možda u „nebeskom požaru“ potrebno potražiti odgovore koje drugde ne pronalazimo, sugerise Nik, još jedan DeLilov „jezuita“.⁴⁹³ Spram nepreglednog prostranstva svemira istorija se jasno ukazuje kao „jedan narativni tok“ – to je jedna Istorija „od jezgra svekolikog znanja“ koja obuhvata sve, od pustinjskog peska do čoveka, kao najveće misterije, i u njenom središtu je žudnja koja teče „ljudskom krvlju“ i „krvlju zemlje“.

Važno je, međutim, da Nik pred takvim veličanstvenim prostranstvom istorije ne stoji „bespomoćan“. Proganjan teretom prošlosti, nehotećim ubistvom prijatelja, on odlučuje da se iskupi prilježnom brigom o otpadu, DeLilovoj velikoj metafori istorije. Takvo razumevanje sopstvene uloge u istoriji kod Nika se najpre razvija pod uticajem doktorke Lindblad, psihologa, koja ga prilikom jedne seanse u popravnom domu podseća: „Imaš odgovornost prema toj istoriji. Ti si za nju zadužen. Od tebe se zahteva da u njoj pronađeš smisao. Duguješ joj svoju potpunu pažnju.“ (*Podzemlje*, 522).⁴⁹⁴ I kao što Nik ima odgovornost prema sopstvenoj istoriji, tako i čitav ljudski rod ima odgovornost prema Istoriji u kojoj mora da pronađe smisao – o tome, uostalom, govori i Šarden, kada kaže da neminovni kraj sveta i bizarna istorijska dešavanja nisu razlog za očajavanje, već prilika za preispitivanje.⁴⁹⁵

A smisao je, reklo bi se iz DeLilovih romana, još jedino moguće pronaći u umetnosti, svetu fikcije, koji, kako i sam autor zaključuje, „izbavlja istoriju od njenih konfuzija“.⁴⁹⁶

---

it. I hewed to the texture of collected knowledge, took faith from the solid and availing stuff of our experience. Even if we believe that history is a workwheel powered by human blood—read the speeches of Mussolini—at least we've known the thing together. A single narrative sweep, not ten thousand wisps of disinformation.” (*Underworld*, 82).

⁴⁹³ Tako ga krišom zovu majka i brat, Rozmari i Met, zbog toga što je iz popravnog doma poslat u Minesotu, „kod jezuita“ (*Podzemlje*, 458).

⁴⁹⁴ U originalu: “You have a history,” she said, “that you are responsible to.” ... “You're responsible to it. You're answerable. You're required to try to make sense of it. You owe it your complete attention.” (*Underworld*, 512).

⁴⁹⁵ Šarden ovde misli na komunizam i nacizam kao primere „izopačenja pravila noogeneze“ („perversion of the rules of noogenesis“), te kaže: “...I hold that our reaction should be not one of despair but of a determination to re-examine ourselves.” (Chardin 2008: 257). O „odgovornosti“ i „dužnosti“ prema istoriji govori i Kolvingud, kada kaže da „istorijsko saznanje nije nikakav luksuz, ili puka zabava svesti u dokolici od prećih zanimanja, nego vrhovna dužnost, čije izvršenje je suštinsko za održavanje, ne samo nekog posebnog oblika ili tipa razuma, nego i samog razuma.“ (Kolvingud 2003: 216).

⁴⁹⁶ U originalu: “Fiction rescues history from its confusions.” (DeCurtis 2005: 64).

4.5 „Teologija? Logika? Matematika? Umetnost?“

Život započinjemo u haosu, nemušto. Kako prođiremo u svet, pokušavamo da nazremo neke obrise, neki plan. Ima u tome dostojanstva. Ceo tvoj život je jedan zaplet, jedna šema, dijagram. ... Smišljati plan znači priznati život, žudeti za oblikom i kontrolom. ... Kovati plan, postaviti neki cilj, oblikovati vreme i prostor. Tako usavršavamo umeće ljudske svesti.⁴⁹⁷

Pokušaj da se istorija razume i savlada predstavlja nastojanje da se ovlada vremenom, mnogobrojnim „eonima“ spram kojih ljudski život izgleda zastrašujuće kratko i beznačajno. Poput Meta Šeja, i Ričard Elster zagledan u pustinju razmišlja o istoriji u „kosmičkim razmerama“, o „geološkom“, „dubokom“ i „epohalnom“ vremenu „koje nam prethodi i koje će nas nadživeti“ (*Tačka Omega*, 53, 25, 78, 50). Misterija vremena muči mnoge DeLilove junake, i njihova razmišljanja se zapravo svode na ono staro Avgustinovo pitanje: „A što je vrijeme? Tko bi to mogao lako i ukratko razjasniti? Tko bi to mogao i samo misliti shvatiti pa da to onda riječju izrazi?“ (Avgustin 1973: XI.xiv.17). Njegovo pitanje odzvanja u mnogim DeLilovim romanima, a najpre u *Podzemlju*, u trenucima kada se Albert Bronzini pita „Koliko je duboko vreme?“, razmišljajući potom o odnosu „vremenskog toka i ljudske jedinice, te naše krhke grudvice tela i duše“ (230, 239). Štaviše, i sam Albertov život, koji je „neodređen kad je reč o vremenu“ (*Podzemlje*, 230), kao da otelotvoruje problem tajne vremena.⁴⁹⁸

Nedokučivost i neukrotivost vremena u DeLilovoj prozi prevashodno upućuju na nesavladivost istorije i ljudskog iskustva, koji se beskonačno protežu u vremenu, pa im nije moguće odrediti ni početak ni kraj. I kao što nas Avgustin podseća da je vreme, u skladu sa

---

⁴⁹⁷ U originalu: “We start our lives in chaos, in babble. As we surge up into the world, we try to devise a shape, a plan. There is dignity in this. Your whole life is a plot, a scheme, a diagram. ... To plot is to affirm life, to seek shape and control. ... To plot, to take aim at something, to shape time and space. This is how we advance the art of human consciousness.” (*White Noise*, 291-292).

⁴⁹⁸ U originalu: “How deep is time?”; “There is a balance, a kind of standoff between the time continuum and the human entity, our frail bundle of soma and psyche.”; “Albert was vague lately on the subject of time.” (*Underworld*, 226, 235, 226). Njegovo ime ujedno asocira i na Alberta Ajnštajna i njegove postavke o relativnosti vremena. Ajnštajn se pominje još u prologu romana, gde su najavljene najvažnije teme u romanu, između ostalog i tema neobjašnjivosti vremena.

ljudskim iskustvom, neprestana sadašnjost (sadašnjost u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti), i u svetu DeLilovih romana ono je „prošlost koja nikad ne prestaje da se događa“ (*Podzemlje*, 205),⁴⁹⁹ jer, kako Albert zaključuje, vreme „nosimo u svojim mišićima i genima, predajemo ga narednom skupu stvorenja“ (*Ibid.*, 239).⁵⁰⁰ Albertova razmišljanja, koja podsećaju na ranije pomenutu Ratnerovu teoriju o tome da se atomi sa zvezda nalaze „u našim kostima i nervnom sistemu“, zapravo predstavljaju poziv na povratak duhovnosti u nauku, jer je čovek „krhka grudvica tela i duše“, pri čemu se ovaj drugi, jednako važan aspekt ljudskog bića, u nauci često ignoriše i zanemaruje. Naučnici, kako on zaključuje, mogu da izmere „život i smrt najmanjeg srebrnog trilionitog dela sekunde“, ali ne i da objasne beskonačnost vremena koje se proteže u ljudskoj duši, pa on u nastavku kaže: „Razmisli o tome, Ajnštajne, imenjače moj“ (*Ibid.*, 239).⁵⁰¹ On je, dakle, još jedan DeLilov junak koji govori o neophodnosti „udruživanja hemisfera“ i produhovljenja nauke.⁵⁰²

Kako je ranije pomenuto, razumevanje i predstavljanje vremena ujedno je i jedan od osnovnih problema odnosa istorije i fikcije. Da podsetimo, za Pola Rikera ljudsko vreme predstavlja „ono što historiografija i književna fikcija *zajednički* preoblikuju, ukrštajući u njemu svoje referencijalne moduse“ (Riker 1993: 108, kurziv P. R.). Ipak, dok za Rikera „vreme postaje ljudsko vreme u onoj meri u kojoj je organizovano na pripovedni način“ (Riker 1993: 73, kurziv P. R.), u DeLilovom romanesknom svetu put spoznaje ne vodi nužno kroz priču i neke prepoznatljive oblike razumevanja. Za DeLilove junake, kao i za

---

⁴⁹⁹ U originalu: “the past that never stops happening” (*Underworld*, 201).

⁵⁰⁰ U originalu: “We carry it in our muscles and genes, pass it on to the next set of time-factoring creatures“ (*Underworld*, 235).

⁵⁰¹ U originalu: “Never mind the time theorists, the cesium devices that measure the life and death of the smallest silvery trillionth of a second. ...Think about it, Einstein, my fellow Albert.” (*Underworld*, 235). Albert na ovom mestu ponavlja zapažanja još jednog junaka *Ratnerove zvezde*, slepog astralnog inženjera Olina Najkvista, koji kaže da se pojedini koncepti „opiru preciznom merenju i definisanju“, te predlaže “temeljnu rekonstrukciju naših ideja prostora i vremena”. Videti str. 189.

⁵⁰² O tome govori i umetnica Loren Hartke u romanu *Bodi artist*, kada kaže da vreme mora da se oseti, a ne samo da se izučava, te kaže: „Čovek je sazdan od vremena. Vreme je sila koja ti objašnjava šta si. Sklopi oči i oseti to. Vreme je ono što određuje prirodu tvog postojanja.“, ili: „Prošlost, sadašnjost i budućnost nisu odlike jezika. Vreme se razmotava u šavove postojanja. Ono prožima čoveka, stvara ga i oblikuje.“ (*Bodi artist*, 93,100). U ovom romanu je misterija vremena predstavljena kroz lik gospodina Tatla, koji, kako Loren razmišlja, „možda živi u nekoj vrsti vremena koje nije podložno naraciji.“, prelazeći „iz jedne stvarnosti u drugu, nezavisno od logike vremena“ (*Ibid.*, 65, 93). U originalu: “You are made out of time. This is the force that tells you who you are. Close your eyes and feel it. It is time that defines your existence.”; “Past, present and future are not amenities of language. Time unfolds into the seams of being. It passes through you, making and shaping.”; “She thought maybe he lived in a kind of time that had no narrative quality.”; “he drifts from one reality to another, independent of the logic of time.” (*The Body Artist*, 92, 99, 65, 92).

Avgustina, vreme je u ljudskoj duši, tako da je za pronalaženje smisla potrebno duhovno nadahnuće koje najčešće izostaje iz istoriografskih pripovesti. Zato u svetu DeLilovih romana fikcija, kao i svi oblici umetnosti, imaju prednost u odnosu na historiografiju, što ima uporište u s razlogom ponavljanoj Aristotelovoj definiciji pesništva „opštijeg“ i „filozofskijeg“ od istorije. Put spoznaje, dakle, vodi kroz umetničku produkciju, trenutak susreta sa umetničkim delom kada čovek doživljava ono neobjašnjivo nadahnuće nalik na bogojavljenje.

Opčinjenost umetnošću prožima celokupno stvaralaštvo Dona DeLila, i, kako Džon Duval zapaža, neobjašnjivi momenti transcendencije u njegovim romanima često su povezani upravo sa umetničkom produkcijom (Duvall 2008: 4). U jednom intervjuu DeLilo objašnjava da je zadatak fikcije da unese nagoveštaj reda u nasumičnost svakodnevice i da je umetnost za njega „utešna nagrada“, kompenzacija za to što živimo u teškom i haotičnom svetu – „U umetnosti tragamo za smislom koji nam izmiče u prirodnom iskustvu“,⁵⁰³ kaže on.

DeLilo, međutim, umetnost prepoznaje u gotovo svemu što ga okružuje – videli smo da se u romanu *Vaga* čak i „Vorenov izveštaj“ poredi sa knjigom koju je Džejms Džozs mogao napisati posle *Fineganovog bdenja* da se „preselio u Ajovu i doživeo stotu“ (*Libra*, 181). U svet svojih romana DeLilo uključuje najrazličitije oblike umetnosti, od uličnih grafita, performansa i multimedijalnih instalacija do fotografije, arhitekture, filma, muzike i slikarstva. I sami likovi su često umetnici, kao, na primer, slikarka Klara Saks i crtač grafita Ismail Munjos iz *Podzemlja*, umetnici performansa Loren Hartke iz romana *Bodi artist* i Dejvid Dženijak iz romana *Padač*, pisac Bil Grej i fotografkinja Brita Nilson iz romana *Mao II*. Ranije smo videli da DeLilo posebno ceni filmsku umetnost, te da se tehnike montaže, poput skokovitog reza i kontinualnog kadra, mogu primetiti i u narativnoj strukturi pojedinih romana. Kako zaključuje još jedan njegov umetnik, režiser Rej Robls iz romana *Bodi artist*: „Rešenje tajne života je u filmovima.“ (28),⁵⁰⁴ i mnogi DeLilovi junaci, od Dejvida Bela iz *Amerikane*, do Džima Finlija iz *Tačke Omega*, traže odgovore upravo u

---

⁵⁰³ U originalu: “Well, strictly in theory, art is one of the consolation prizes we receive for having lived in a difficult and sometimes chaotic world. We seek pattern in art that eludes us in natural experience.” (DeCurtis 2005: 74).

⁵⁰⁴ U originalu: “The answer to life is the movies.” (*The Body Artist*, 28).

filmskoj umetnosti. Stoga ćemo se u ovom poslednjem delu rada fokusirati na čudesno svojstvo umetnosti u svetu DeLilovih romana i na njenu neobjašnjivu moć da likovima osvetli put spoznaje i pomogne im da „pronađu smisao“ u istoriji.

U prethodnom delu rada videli smo da još junaci *Ratnerove zvezde* pronalaze „mistični“ element znanja tek u dodiru nauke i umetnosti. Pustinjak Henrik Endor neprestano govori o neophodnosti „udruživanja hemisfera“, objašnjavajući Biliju da su mašta i umetnost u suštini svih naučnih otkrića: „To je čista umetnost, mladiću. Umetnost i nauka. Umetnost, nauka i jezik.“ I sveštenik Arman Verben sugerise da je umetnost mogući odgovor na misteriju „metafizike crvenih mrava“, koja u romanu predstavlja očiglednu metaforu ljudske civilizacije, te kaže: „Teologija? Logika? Matematika? Umetnost? Razmisli o tome, dečake.“⁵⁰⁵ Takva razmišljanja o pronalaženju smisla kroz mešavinu religioznog, naučnog i umetničkog zanosa autor zatim prenosi i u svet drugih romana, a, čini se, najeksplicitnije u roman *Tačka Omega*, u čijem je središtu upravo umetnost i njena moć da čoveka približi sveukupnom znanju i iskustvu koje se u DeLilovim romanima zove istorija.

Ako je *Ratnerova zvezda* „somnambulni eksperiment“ (Boxall 2006: 60), strukturisan po uzoru na dela Luisa Kerola, *Alisa u Zemlji čuda* i *Alisa s one strane ogledala* (LeClair 1982: 11), onda je *Tačka Omega*, sa atmosferom posve nalik na snoviđenje, nastavak takvog eksperimenta. Roman počinje u Muzeju moderne umetnosti u Njujorku, usred projekcije instalacije Dagleasa Gordona *Dvadesetčetvoročasovni Psiho*, koja predstavlja Hičkov kultni film usporen tako da traje dvadeset četiri sata.⁵⁰⁶ Na samom početku romana čitalac je gotovo hipnotisan, dok anonimni posmatrač u muzeju opisuje spiralno kruženje vode u čuvenoj „sceni pod tušem“: „krvava voda koja je vijugavo i u sve jačem mlazu tekla u slivnik, iz minuta u minut i na kraju nestajala u vrtlogu“ (*Tačka Omega*,

---

⁵⁰⁵ U originalu: “It’s pure art, lad. Art and science. Art, science and language.” (*Ratner’s Star* 85); “Reflect and ponder. Deliberate a while. Theology? Logic? Mathematics? Art? Think upon it, it boy.” (*Ibid.*, 161)

⁵⁰⁶ U pitanju je instalacija “24 Hour Psycho” koju je DeLilo zaista posećivao u Njujorku u leto 2006. godine (*Tačka Omega*, 126), pa se u liku anonimnog pripovedača koji opsesivno dolazi u galeriju na početku i kraju romana mogu prepoznati i elementi metafikcije. DeLilo kaže: „Uglavnom sam bio jedini posetilac, ako ne računamo čuvara i nekoliko ljudi koji bi došli i ubrzo otišli.” (U originalu: “Most of the time I was the only one there except for a guard and the few people who came in and left quite hastily.” Citirano u: Cowart 2012: 42-43).

15).⁵⁰⁷ Hipnotišući efekat se pojačava i kroz sećanje samog čitaoca, jer, kako nas pripovedač podseća, „taj film je bio poznat ljudima širom sveta“ (*Ibid.*, 18),⁵⁰⁸ i pomenute slike iz filma su deo opšte kulture. Zato se pri pomisli na vodu koja kruži u slivniku čitalac istovremeno priseća i završnog kadra ove scene, oka glumice Dženet Li, prikazanog u krupnom planu koji lagano počinje da kruži, poput vode koja otiče u vrtlogu. Nakon takvog prologa, čitalac kao da ulazi u nekakav prostor između sna i jave, da poput Alise prolazi s one strane ogledala, te iznenada sa Menhetna biva prebačen u pustinju Ansa-Borego u Kaliforniji, u kojoj mladi filmski režiser Džim Finli želi da snimi film o ratnom veteranu Ričardu Elsteru: „Samo jedan čovek i jedan zid“ (*Ibid.*, 27).⁵⁰⁹

Po analogiji sa Godarovim zapažanjem da je film „istina dvadeset četiri slike u sekundi“,⁵¹⁰ instalacija Daglase Gordona, u kojoj je svaka radnja „razložena na sastavne delove“ (*Tačka Omega*, 14) tako da predstavlja „čisti film, čisto vreme“ (*Ibid.*, 12),⁵¹¹ u izvesnom smislu omogućava „zamrzavanje“ i razumevanje istine koja izmiče sa brzim smenjivanjem slika. Tako anonimni pripovedač razmišlja: „...dvadeset četiri slike u sekundi. Negde je jednom pročitao da je to brzina kojom opažamo stvarnost, i kojom mozak obrađuje slike. Promenite format i otkrićete greške.“ (*Ibid.*, 111).⁵¹²

Takvu „promenu formata“ najpre omogućavaju tehnologije fotografije i filma, u kojima, kako Valter Benjamin zapaža, najlakše uočavamo „međusobno prožimanje umetnosti i nauke“ (2011b: 275). U studiji „Umetničko delo u razdoblju njegove tehničke reproduktivnosti“ Benjamin ističe moć kamere i njenih tehničkih mogućnosti, najpre usporavanja i ubrzavanja, uvećavanja i umanjanja slike, te kaže: „Zahvaljujući njoj [kameri], tek otkrivamo optičko nesvesno, kao što smo pomoću psihoanalize otkrili nagonско nesvesno.“ (*Ibid.*, 277). Fotografija i film, koji imaju moć doslovnog usporavanja i zamrzavanja vremena, ujedno predstavljaju metaforu svih drugih oblika umetnosti u

---

⁵⁰⁷ U originalu: “the bloody water curling and cresting at the shower drain, minute by minute, and eventually swirling down.” (*Point Omega*, 9)

⁵⁰⁸ U originalu: “movie known to people everywhere” (*Point Omega*, 12).

⁵⁰⁹ U originalu: “Just a man and a wall.” (*Point Omega*, 21).

⁵¹⁰ U originalu: “The cinema is truth twenty-four times a second.” (Godard 1972: 262).

⁵¹¹ U originalu: “every action was broken into components”; “pure film, pure time”. (*Point Omega*, 8, 6).

⁵¹² U originalu: “...twenty-four frames per second. He’d read somewhere that this is the speed at which we perceive reality, at which the brain processes images. Alter the format and expose the flaws.” (*Point Omega*, 103).

DeLilovom stvaralaštvu. Benjaminovo „optičko nesvesno“, te „slike koje naprosto izmiču prirodnoj optici“ (*Ibid.*, 250), za Dona DeLila jesu onaj „smisao koji nam izmiče u prirodnom iskustvu“, a koji pronalazimo u susretu sa umetničkim delima, jer ona na čudesan način usporavaju vreme, tražeći da im se prepustimo.

Dakle, iako Benjamin žali za propadanjem aure i autentičnošću, obezvređivanjem „Ovde i Sada“ u razdoblju tehničke reprodukcije (2011b: 251), on ipak priznaje umetnički potencijal modernih medija, te kaže:

S krupnim planom proširen je prostor, kretanje je prošireno usporenim snimkom. I kao što sa uvećanjem nije reč o sve jasnijem viđenju onoga što se „ionako“ vidi nejasno, nego o potpuno novom strukturisanju materije, tako ni usporeni snimak ne čini vidljivim samo poznate podstreke kretanja nego u tim poznatim otkriva potpuno nepoznate. (2011b: 276)

Aluzije na Benjaminove postavke najpre možemo prepoznati u mislima anonimnog posetioca izložbe u romanu *Tačka Omega*, odličnog poznavaoца filmske umetnosti, koji svakodnevno dolazi u muzej da gleda Gordonovu instalaciju, „očaran time, tim dubinama koje su bile moguće u usporenom kretanju, onim što se moglo videti, dubinom svega onoga što se tako lako propušta u onoj plitkoj navici gledanja.“ (19).⁵¹³ Zapravo, on izložbu ne posećuje, već „pohodi“ iz dana u dan u želji da „uroni u tu usporenost, u bezmalo statični ritam slike“, da se „prizori pred njim probiju u samu krv, u zgusnut osećaj, da postanu deo njegove svesti“ (*Ibid.*, 123)⁵¹⁴ – možda u još jednoj aluziji na Benjaminu, koji kaže da „onaj ko se sabire pred umetničkim delom tone u njega, ulazi u to delo“ (2011b: 281). Naš pripovedač, čitaočeve „oči i uši“ na projekciji, zapravo se nada da će kroz pomno posmatranje, usporeno vreme filma koji ujedno usporava i njegovo vreme, uspeti da uhvati smisao „stvari čije mu je značenje izmicalo“ (*Tačka Omega*, 17), ali i da pronade smisao sopstvenog „anonimnog“ života. Naime, dok čeka da ga film upije „poru po poru“, on

---

⁵¹³ U originalu: “He was mesmerized by this, the depths that were possible in the slowing of motion, the things to see, the depths of things so easy to miss in the shallow habit of seeing.” (*Point Omega*, 13)

⁵¹⁴ U originalu: “He wanted the film to move even more slowly, requiring deeper involvement of eye and mind, always that, the thing he sees tunneling into the blood, into dense sensation, sharing consciousness with him.” (*Point Omega*, 115).

očekuje kako će se „rastvoriti“ u liku nikog drugog do Normana Bejtsa, što je samo jedna u nizu bizarnih misli za koje on, kako smatra, „ne snosi odgovornost“ (*Ibid.*, 124).⁵¹⁵ Jasno je, dakle, da se film obraća njegovom „nesvesnom“ delu bića u kom se, po svemu sudeći, krije izvitopereni duh budućeg ubice koji pronalazi žrtvu u posetiteljki izložbe čiji opis odgovara Ričardovoj ćerki Džesi.⁵¹⁶

I režiser Džim Finli neprestano razmišlja o prirodi filma, te se nada da će kroz „[j]ednostavan krupni plan“ i „[j]edan neprekidni kadar“ (*Tačka Omega*, 27-28) ratnog veterana Ričarda Elstera uspeti da prikaže istinu o arhitektama rata, Ričardovu „javnu ispovest“, ali i sam „osvit čoveka“ (*Ibid.*, 27, 60, 78).⁵¹⁷ Osim toga, Džim u filmu pronalazi „nešto religiozno“ jer, kako zaključuje dok se priseća svog prvog dokumentarca, filmska građa u montaži „izlaz[i] izvan granica informacije i objektivnosti“ (32).⁵¹⁸ Takav „religiozni“ doživljaj kod njega upravo izaziva onaj Benjaminov „nesvesno prožet prostor“ koji kroz ekran neobjašnjivo stupa „na mesto prostora prožetog čovekovom svešću“, jer film „krupnim kadrovima ... širi uvid u zakonitosti koje upravljaju našim životom“ (Benjamin 2011b: 276). U tome se zapravo i ogleda misterija umetnosti, koja donosi nadahnuće, a ono je za Finlija „nešto religiozno“ zbog toga što nije u stanju da ga racionalno objasni.⁵¹⁹

Poput Hičkokovog filma, koji je predstavljen u usporenom snimku, i sam roman pokušava da uspori vreme u pokušaju da prevaziđe pokaznu prirodu stvarnosti i prodre u

---

⁵¹⁵ U originalu: “He kept feeling things whose meaning escaped him.”; “He is not responsible for these thoughts.” (*Point Omega*, 11, 116).

⁵¹⁶ I sećanja na majku, „njih dvoje u malom stanu“ (*Tačka Omega*, 124), koja kod njega pobuđuju slike Majke Normana Bejtsa, smeštaju ga u ravan sa ostalim DeLilovim likovima očajnika iz „malih soba“ koji pronalaze smisao u činu nasilja koji ih „izbavlja“ iz nepodnošljive anonimnosti. Takav zaključak pak ostaje na nivou čitaočeve slutnje, pošto u romanu nije jasno naznačeno ni da je Džesi ubijena ni da je posetilac izložbe počinilac bilo kakvog zločina.

⁵¹⁷ U originalu: “A simple head shot.”; “One continuous take.”; “a public confession”; “The dawn of man.” (*Point Omega*, 21-2, 53, 71).

⁵¹⁸ U originalu: “This was social and historical material but edited well beyond the limits of information and objectivity and not itself a document. I found something religious in it...” (*Point Omega*, 25).

⁵¹⁹ Zanimljivo je da su u romanu i Džimova razmišljanja posredovana filmskom perspektivom, te on posmatra automobil koji se kreće „kao u kakvom dugačkom usporenom kadru, u trenutku usporenog iščekivanja“, a sopstvene pokrete „kao u isprekidanoj senci“ (*Tačka Omega*, 87, 101), nalik na pokrete glumaca u usporenom filmu. I u tom smislu *Tačka Omega* predstavlja eksperiment, jer ispitujući način na koji opažamo stvarnost ujedno razmatra način na koji umetnost komunicira sa čovekovim nesvesnim bićem.

ravan nepoznatog, nesvesnog, kako bi pronašao neki viši smisao u svakodnevicu.⁵²⁰ Objašnjavajući koncept ovog romana, DeLilo kaže: „Počeo sam da razmišljam o tome kako gledamo i šta vidimo, i šta propuštamo da vidimo kad stvari posmatramo u nekom uobičajenijem formatu.“⁵²¹ Usporeni ritam *Tačke Omega*, dakle, treba da nas približi ideji o poroznoj granici između svesnog i nesvesnog, stvarnosti i sna, stvari koje nam neprestano izmiču, a koje je moguće spoznati tek kroz umetnost.

U tom smislu, *Tačka Omega* kao da predstavlja ogled o vremenu, odgovor na pitanje o kom Džesi razmišlja prilikom posete projekciji: „Kako li bi to bilo, živeti u usporenom snimku?“ (115),⁵²² te je radnja ovog romana usporena do krajnjih granica, gotovo do tačke mirovanja, kako bi dočarala takvo iskustvo. Nečujna instalacija kojom roman počinje, bez muzike i dijaloga, određuje atmosferu romana, u kom će biti razmenjena tek poneka reč, retki isprekidani pokret – likovi uglavnom sede u „mrtvom vremenu“ pustinje i „mrtvački“ mirnim sobama (*Ibid.*, 43, 37), koji oponašaju „bezmalo statični ritam slike“ Gordonove projekcije (*Ibid.*, 123) koje Ričard Elster doživljava kao „[m]rtvorodene slike, urušeno vreme“ (*Ibid.*, 67).⁵²³ Na ovaj način autor s jedne strane razmatra mogućnosti neverbalne komunikacije, u pokušaju da ostvari neku vrstu romana tišine, dok ujedno ispituje kako bi svet izgledao kada bi vreme moglo da se zamrzne kao na filmu.

Odlaskom u pustinju „negde južno od nigdine“ (*Tačka Omega*, 26), Džim se upušta u „avanturu“ koja će sasvim izmeniti njegovu percepciju stvarnosti, vremena i ljudske istorije.⁵²⁴ Od Elstera, zaljubljenika u tekstove mistika, on saznaje da je pustinja „vidovita“,

---

⁵²⁰ DeLilo pokušava da proizvede efekat usporenog vremena i „mrtve prirode“ još u romanu *Bodi artist*, u kom umetnica Loren Hartke razmišlja o misteriji vremena „sama u velikoj kući na pustoj obali“, „izvan grada...izvan kalendara“ (*Bodi artist*, 38, 21). Ona kaže: „Možda je stvar u tome da se zaustavi vreme, ili da se rastegne, ili otvori. Da se napravi mrtva priroda koja je živa, ne naslikana. Kada vreme zastane, stanemo.“ (*Ibid.*, 108). U originalu: “alone in a large house on an empty coast”; “out of the city...off the calendar”; “Maybe the idea is to think of time differently...Stop time, or stretch it out, or open it up. Make a still life that's living, not painted. When time stops, so do we.” (*The Body Artist*, 36, 21, 107).

⁵²¹ U originalu: “I began to wonder about how we see and what we see, and what we miss seeing when we're looking at things in a more conventional format.” (Alter 2010).

⁵²² U originalu: “What would it be like, living in slow motion?” (*Point Omega*, 107).

⁵²³ U originalu: “dead time”; “It was dead still in the room, in the house, everywhere out there”; “the near static rhythm of the image”; “Stillborn images, collapsing time” (*Point Omega*, 36, 31, 115, 61).

⁵²⁴ U originalu: “somewhere south of nowhere” (*Point Omega*, 20). U ovoj priči možemo prepoznati upadljive paralele sa DeLilovim debitantskim romanom *Amerikana*, gde Dejvid Bel, mladi direktor televizijske mreže, poput Džima Finlija odlazi iz Njujorka da snimi dokumentarac u kome bi ljudi koje susreće na proputovanju

da „zna budućnost isto kao i prošlost“ (*Ibid.*, 93-4), i on pokušava da „oseti“ predeo i beskonačno protezanje vremena i istorije, „Elsterov[u] istorij[u], vreme i vetar, otisak ajkulinog zuba na pustinjskom kamenu“ (*Ibid.*, 104).⁵²⁵ Za razliku od grada, koji je sagrađen „zato da bi se njime merilo vreme, kako je Elster rekao, podmuklo vreme časovnika, kalendara, preostalih minuta života“ (*Ibid.*, 65),⁵²⁶ u pustinji, kao u usporenom filmu, vreme usporava i postaje „slepo“ (*Ibid.*, 30, 70), što omogućava izoštravanje percepcije, te uočavanje onoga što propuštamo u „plitkoj navici gledanja“. Svakodnevnih stvari, poput zalaska sunca, u gotovo zamrznutom vremenu pustinje postaju „elementi čuda“, te Džim razmišlja za sebe: „Gledali smo i čudili se.“ (*Ibid.*, 24). Iako pustinja ostaje „izvan [njegovog] domašaja“, jer ona je „strano biće, naučna fantastika, u isti mah sveprisutna i daleka“ (*Ibid.*, 26)⁵²⁷ – baš kao i „Elsterova istorija“ – boravkom u njenom usporenom vremenu Džim dobija ono iskustvo neophodno za svakog umetnika, koje je još Henri Džejms, kako je ranije pomenuto, definisao kao „moć da se u gledanom vidi ono što se ne može videti“.⁵²⁸

I drugi DeLilovi junaci, kao i sam autor, pronalaze inspiraciju u beskrajnom i nedefinisanim vremenu i prostoru pustinje, što najpre možemo zaključiti iz romana *Podzemlje*, koji obiluje scenama pustinjačkog „podvizništva“ Nika i Meta Šeja, kao i slikarke Klare Saks.⁵²⁹ U *Podzemlju* slike pustinje pak najpre podsećaju na „pustu zemlju“, tako da ovaj roman predstavlja i neku vrstu omaža Eliotovom istoimenom delu.⁵³⁰ I mnogi

---

igrali prave i izmišljene scene iz njegove prošlosti. Kao i Džim Finli, i Dejv dobija inspiraciju u usporenom vremenu pustinje u kojoj su „sadržane sve tajne“, gde se linije „presijecaju u pijesku“. (*Americana*, 355).

⁵²⁵ U originalu: “it knows future as well as past.”; “Elster's history, time and wind, a shark's tooth marked on desert stone.” (*Point Omega*, 87, 96).

⁵²⁶ U originalu: “the city that was built to measure time, in Elster's formulation, the slinking time of watches, calendars, minutes left to live.” (*Point Omega*, 59).

⁵²⁷ U originalu: “We looked and wondered.”; “The desert was outside my range, it was an alien being, it was science fiction, both saturating and remote” (*Point Omega*, 18, 20).

⁵²⁸ Videti str. 12.

⁵²⁹ Klarino oslikavanje bombardera u pustinji, u blizini mesta prve atomske eksplozije u svetu, podrazumeva naporan fizički rad, u teškim pustinjskim uslovima. Kod Meta razmišljanja o radu u pustinji pobuđuju sećanja na sestru Edgar, koja je đacima „pričala o svecima iz pustinje“ (*Podzemlje*, 420). Konačno, Nik Šej kroz rad sa otpadom u pustinji pokušava da se iskupi za grehe iz prošlosti, koji zapravo prevazilaze ubistvo prijatelja i sežu duboko u porodičnu istoriju.

⁵³⁰ O referencama na *Pustu zemlju* u *Podzemlju* opširnije u studiji Pola Glisona “Don DeLillo, T.S. Eliot and the Redemption of America's Atomic Waste Land” (Gleason 2002: 130-143). Odjeke *Puste zemlje* možemo prepoznati i u *Tački Omega* - Elsterova vizija o kraju sveta, pojačana „mrtvim vremenom pustinje“, u velikoj meri je inspirisana užasima rata s početka novog milenijuma, baš kao što je Eliotova apokaliptična vizija

drugi prizori u romanu, poput siromašnog i prljavog Bronksa i Kazahstanske klinike za obolele od radijacije, predstavljaju pustu zemlju – deponiju istorije, iz koje DeLilo pokušava da povрати neispričane priče odbačenih i zaboravljenih. Autor, dakle, upravo na takvim mestima prepoznaje umetnički potencijal, jer je umetnik taj koji u pustinji pokušava da pronade neki viši smisao i skrivenu logiku.

Kako Pol Glison (Paul Gleason) zapaža, DeLilo takvu ulogu najpre dodeljuje Klari Saks, koja u *Podzemlju* oslikavanjem avionskog otpada, bombardera iz epohe Hladnog rata, daje novo viđenje istorije, spasavajući od zaborava nezabeležene priče „malih ljudi“ (Gleason 2004). Strahovanja i nade pilota bombardera, oličeni u slici „Dugonoge vitke Sali“, talismanu na trupu aviona, pojačani su vizijom ove umetnice, koja njihove priče izmešta iz istorijskog konteksta i predstavlja u novom svetlu. Zapravo, za Klaru je prefarbavanje otpada „samo način da se nešto pomnije osmotri“ (*Podzemlje*, 401)⁵³¹ – upravo ono što za Džima Finlija predstavlja film. Za Bila Greja to je pisaca mašina, jer on „otkucane reči bolje vidi“,⁵³² dok Brita pokušava da pronade smisao istorije posmatrajući svet kroz objektiv fotoaparata. Iako u *Padaču* čitalac nema uvid u misli Dejvida Dženijaka, očigledno je da i on kroz umetnost performansa pokušava da pronade smisao u užasima istorije.

Umetnici, dakle, imaju važnu ulogu u DeLilovom svetu apsurdna jer u besmislu pronalaze tračak smisla, te je u susretu sa njihovim delima moguć onaj „mistični“ osećaj spoznaje koji se gubi sa navikom gledanja. Tako će i Nik iznenada shvatiti moć istorije kao jedinstvenog i sveobuhvatnog toka tek kad iz balona bude ugledao Klarinu „avionsku umetnost“. Kako Glison zaključuje, Nik dolazi do ovog zaključka upravo preko Klarine umetničke vizije, kao što čitaoci dolaze do sličnog zaključka preko DeLilove „vizije“ u *Podzemlju* (Gleason 2004), koja je opet posredovana Eliotovim proročanskim predstavama. Sličan osećaj će Nika obuzeti i u trenutku kad ugleda „Vots Tauer“ arhitekta Sabadija Rodije, tu „džez katedralu“ nastalu od otpada, „mesto krcato epifanijama“ (*Podzemlje* 283,

---

proizašla iz ratnih strahota s početka dvadesetog veka. Osim toga, sumorna predviđanja i gotovo zagrobna atmosfera ova dva dela ujedno predstavljaju i potvrđuju tezu o „genu samouništenja“ koji čovek nosi u sebi, jer, kako Elster kaže, „Jedna bomba nikad nije dovoljna.“ (Videti str. 203).

⁵³¹ U originalu: “It was just a way of looking at something more carefully.” (*Underworld*, 393).

⁵³² U originalu: “He could see the words better in type...” (*Mao II* 160).

501), koje u romanu predstavlja pandan Klarinim avionima, a koje za Nika ima posebnu „moć“ i „duboku dirljivost“, jer je „u tim zidovima živeo duh [njegovog] oca“ (*Ibid.*, 283).⁵³³ Kako je ranije pomenuto, umetnik izmešta stvari iz podrazumevanog (istorijskog) konteksta, te na ovaj način „proširuje svest“ i omogućava da se „ljudska istina posmatra u novom svetlu“.⁵³⁴

I u romanu *Mao II* Bilovom asistentu Skotu se čini da istoriju, naizgled paradoksalno, počinje da razume tek u susretu sa umetničkim delom koje „nema svest o istoriji“,⁵³⁵ Vorholovim slikama Mao Cedunga, koje njegov lik predstavljaju u novom, savremenom kontekstu. Najzad, i Lijana doživljava neku vrstu katarze, osećaj „sažaljenja i straha“, tek nakon promišljanja fotografije „Padač“ i performansa Dejvida Dženijaka, tog „hrabrog novog hroničara epohe straha“ (*Padač*, 194),⁵³⁶ koji svojim „statičkim“ padovima oponaša uznemirujuću fotografiju i izmešta je iz očekivanog konteksta. DeLilovi junaci, dakle, osećaju moć umetnosti da „izbavi istoriju od njenih konfuzija“, i zato gotovo opsesivno pohode muzeje i mesta umetničkih znamenitosti i dešavanja, koja, kako za njih, tako i za samog autora, predstavljaju hramove znanja, „katedrale“, mesta „krcata epifanijama“, u kojima vreme usporava a istorija dobija smisao.

Naposletku, kao i sam DeLilo, koji se neretko pominje kao svojevrsan prorok savremenog doba,⁵³⁷ i umetnici iz njegovih romana su „vizionari“ (Gleason 2004), te njihova dela često imaju čudesne efekte. Umetnost najavljuje budućnost, pa tako Hičkokova „scena pod tušem“ i ubistvo Merion Krejn u tumačenju Dženet Li, o kom nepoznati pripovedač razmišlja u *Tački Omega*, najavljuje kasniji nestanak i moguće ubistvo Ričardove ćerke u romanu.⁵³⁸ U DeLilovom svetu junaci su povezani u Šardenovoj

---

⁵³³ U originalu: “A place riddled with epiphanies, that's what it was.”; “...a jazz cathedral, and the power of the thing, for me, the deep disturbance, was that my own ghost father was living in the walls.” (*Underworld*, 492, 277).

⁵³⁴ Videti str. 51.

⁵³⁵ U originalu: “Work that was unwitting of history appealed to Scott. ... Had he ever realized the deeper meaning of Mao before he saw those pictures?” (*Mao II*, 21).

⁵³⁶ U originalu: “Brave New Chronicler of the Age of Terror” (*Falling Man*, 220).

⁵³⁷ Videti, npr., Passaro 2002: 68-71.

⁵³⁸ U romanu je nagovešteno da je ona možda ubijena nožem koji je pronađen u pustinji, ali sledeći Džimova razmišljanja možemo doći do zaključka da je ona zapravo prešla u stanje čiste svesti, ili da nikada nije ni postojala: „Ličila je na vilenjaka, njen element bio je vazduh.“; „Ona je sama sebi bila imaginarna.“ (*Tačka Omega* 55, 77). U originalu: Dejvid Kauart (David Cowart) u ovom romanu prepoznaje „omaž“ još jednom Hičkokovom filmu, „Dama koja nestaje“ (Cowart 2012: 34).

noosferi, sferi „združenih ljudskih misli“, koja se neprestano približava krajnjem stepenu evolucije, a umetnost im u retkim trenucima predanosti omogućava neposredan uvid u prošlost i budućnost. Nepoznati pripovedač u *Tački Omega* kaže: „Potrebna je izuzetna pažnja da biste videli ono što se događa pred vama. Potreban je trud, posvećenički predano nastojanje, da biste videli ono u šta gledate“ (19),⁵³⁹ i takvo pomno promatranje stvarnosti upravo je karakteristika DeLilove proze. Umetnost je ta „mistična“ sila koja čoveku pomaže da preskače stepenice evolucije u kretanju ka nekoj zamišljenoj „tački Omega“, da sažima vreme i prostor, i neprestano pomera granice znanja, zauvek inspirisan tajnama istorije.

---

⁵³⁹ U originalu: “It takes work, pious effort, to see what you are looking at.” (*Point Omega*, 13).

ZAKLJUČAK

Na samom kraju ovog rada možemo postaviti pitanje – da li istorija zauvek ostaje tajna u svetu DeLilovih romana? Ovo bi svakako bio zavodljiv zaključak koji bi mogao da obuhvati celokupno stvaralaštvo ovog velikog pisca, u kom tajna i misterija imaju važnu ulogu, posebno u kontekstu istorijskih zbivanja, koja često ostaju izvan domašaja razumevanja. Ipak, u poslednjem poglavlju ovog rada ustanovili smo da elementima misterije u DeLilovom romanesknom svetu moramo pristupati sa rezervom, pošto ih autor neprestano parodira. To je posebno važno zbog izražene tendencije da se elementi čudnog olako pripisuju autorovom katoličkom nasleđu, koje se često učitava u njegovu poetiku, iako DeLilova proza, kako smo u ovom radu mogli da se uverimo, pruža otpor takvim, kao, uostalom, i svim pojednostavljenim tumačenjima. U DeLilovoj poetici, dakle, možemo prepoznati otpor prema svim školama i pravcima, jedinstven stil koji gotovo otelovljuje Hasanov ideal „nezavisne kritike“ o kom je bilo reči na samom početku rada, a koji karakteriše veština balansiranja između mnoštva sučeljenih perspektiva.

Takav stil, koji obeležavaju kontrasti, suprotstavljanja i beskrajno osporavanje argumenata i postavljenih teorija koje „istog trenutka bivaju poljuljane“ kao u Ajzenštajnovom fiktivnom *Unterweltu*, opire se i izvođenju konačnih zaključaka, jer bi se uvek mogla pronaći izvesna doza ironije koja opovrgava gotovo svaku postavljenu tezu. Zato ni razmatranja predstavljena u ovom radu ne iscrpljuju pitanje istorije i fikcije u romanima Dona DeLila, koje zbog beskrajnih slojeva autoironije i autoparodije ostaje otvoreno za nova tumačenja. Ipak, na osnovu prethodnih zapažanja možemo zaključiti da pokušaji razumevanja istorije, kako DeLilovih junaka, tako i samog autora, predstavljaju

potragu za smislom u svetu koji izgleda haotično i apsurdno izvan naučnih i umetničkih okvira, kao i okvira vere. Osim Nika Šeja, koji pokušava da pronađe smisao u prošlosti koja ga opседа, i drugi DeLilovi junaci tragaju za smislom koji im neprestano izmiče. Mnogi od njih, poput Bilija Tervilidžera, Džeka Glednija, Marija Siskinda, Nikolasa Branča i Alberta Bronzinija, odgovore traže u naučnim teorijama, koje često produbljuju njihovu sumnju umesto da donesu željeno olakšanje. S druge strane, mnogi junaci *Ratnerove zvezde*, kao i Nik Šej i Ričard Elster, pronalaze smisao i neku vrstu utehe u učenjima srednjovekovnih i modernih mistika. U takvoj potrazi za „metafizičkim olakšanjem“ Bilova asistentkinja Karen pristupa Crkvi ujedinjenja u romanu *Mao II*, dok se u *Padaču* Lijana okreće katoličkoj veri kako bi pronašla unutrašnji mir i odgovore na nerazumljiva istorijska dešavanja. Međutim, kako ni nauka niti ezoterične teofanijske vizije ne uspevaju da oslobode DeLilove junake „bezimenog straha“ i delirijuma – naprotiv, njihov „apokaliptični“ ton samo produbljuje konfuziju – čini se da tek umetnost donosi osećaj smisla, istinu koja nije zamagljena prikrivenim interesima i „zaverama“. Dakle, objašnjenja koja ne pronalaze u istorijskim arhivima, (pseudo)naučnim istraživanjima i teorijama, DeLilovi junaci, a preko njih i čitaoci, naziru u umetnosti, u kojoj nerazumljiva, bolna i traumatična istorijska dešavanja dobijaju značenje i smisao. Autor i sam kaže: „Ako ne možemo da pronađemo rešenje, hajde da ga zamislimo“,⁵⁴⁰ i upravo umetnička imaginacija obećava spas, izbavljenje iz haosa i besmisla.

Zato se čini da je upravo vera u moć imaginacije vezivna nit koja objedinjuje dela ovog velikog autora. Prevažodno imaginacija romanopisca, ali i svih drugih umetnika koji detaljno posmatraju stvarnost, pa preko njihovih vizija dobijamo uvide koji se propuštaju u „plitkoj navici gledanja“. Takvu umetničku crtu DeLilo pronalazi i u profilu istoričara, koji takođe posredstvom svoje „konstruktivne imaginacije“ pokušava da razume, a potom i dočara prošlost kroz tehnike selekcije i fabuliranja svojstvene diskursu fikcije. Međutim, u drugom poglavlju smo mogli da primetimo da iz DeLilovih romana ne proizlazi da su historiografija i fikcija istovetne vrste diskursa, jer uprkos zajedničkom cilju – pokušaju pronalaženja smisla u akumuliranom ljudskom iskustvu kroz čin pisanja – do (istorijskih)

---

⁵⁴⁰ U originalu: “If we can’t find a solution, let’s imagine one.” (Don DeLillo: *The Word, the Image, and the Gun*, 1991).

saznanja ne dolaze istovetnim putevima. Putevi istorije i fikcije se ukrštaju, i tehnike i postupci koji se koriste u istoriografiji mogu biti izvor inspiracije za romanopisca, isto kao što pojedine pripovedačke tehnike u romanu predstavljaju uzor za istoričara. Ipak, videli smo da romanopisac ima izvesnu prednost, jer prikazuje istoriju skrivenu od zvaničnih izveštaja razmatrajući naslućene i imaginarne misli ljudi u istoriji, poput Lija Harvija Osvalda i Edgara Huvera, kojima se „podvlači pod kožu“, te kroz njihove neispričane priče dolazi do opštijih istina i zakonitosti, izgubljenih u podzemljima zajedničkog nasleđa. Osim toga, pisac istorijska dešavanja prikazuje u novom i neočekivanom svetlu, u kom čak i najbizarniji atentati i teroristički napadi, koji ostaju neshvatljivi u kontekstu istoriografije, dobijaju obrise smisla.

U radu smo pak pokušali da razmotrimo postupke preko kojih autor dočarava svoj „osećaj“ istorije, prateći elemente različitih tradicija i teorija koje smo prepoznali u njegovim delima, od istoriografske metafikcije, poređenja figure istoričara sa ulogom pripovedača i ideje istorije kao „imaginarnog izlaganja“, do potpunog razgraničavanja imaginarnog i faktografskog diskursa. Sasvim očekivano, uvideli smo da romani Dona DeLila oponašaju diskurs svih navedenih teorija do apsurdna, te parodiraju kako pozitivističko uverenje da je moguće doći do pouzdanog saznanja o prošlim događajima kroz objektivno, „poligrafsko“ ispitivanje istorijskih „činjenica“, tako i narativističke pristupe istorijskom znanju, čija kružna argumentacija uzrokuje sveopštu paranoju i „šizofreniju“. Istorijska građa je, poput samog ljudskog iskustva, haotična i nesavladiva, tako da se ne može postaviti u narativne okvire. Ipak, kako zaključujemo iz DeLilovih romana, prvenstveno *Podzemlja*, čovek ima zadatak da u takvom haosu pronade smisao, a priča, kao jedan od osnovnih načina promišljanja prošlosti i prenošenja iskustava, predstavlja preduslov takve potrage.

Stoga jedan od najvećih problema u DeLilovom romanesknom svetu predstavlja nemogućnost zatvaranja konstrukcije priče, odnosno „urušavanje“ narativa, kako pod teretom tragičnih zbivanja tako i zbog brzine tehnološkog napretka. S jedne strane, na tragu zapažanja Pitera Boksala, takvo „pucanje“ narativa može se objasniti razmerama užasnih istorijskih dešavanja koja se ne mogu pretočiti u reči. S druge strane, u trećem poglavlju smo videli da „krizi“ priče u velikoj meri doprinosi i razvoj medija i tehnologija, koji

menjaju istorijsku svest i iskustvo. Mnoštvo različitih i nepovezanih informacija koje se neprestano smenjuju na ekranima modernih i novih medija, i brzina tehnologije koja, kako Pol Virilio zapaža, prevazilazi brzinu misli, otežavaju povezivanje takvih promenljivih podataka u uzročno-posledični niz, odnosno u okvire priče. To je jedan od osnovnih uzroka zbunjenosti DeLilovih junaka, i to posebno onih koji još nisu usvojili logiku medija, pa ne mogu da prihvate višestrukost istine i neprestanu smenu protivrečnih „činjenica“ i izveštaja. Takvo stanje je najslikovitije prikazano u romanima *Beli šum* i *Vaga*, u kojima je dočaran preloman, za mnoge likove traumatičan, trenutak prelaska sa tehnologija modernih medija na tehnologije novih, računarskih medija, koje nameću promenu (istorijske) svesti.

Sa razvojem medijske kulture, dakle, raste i napetost između istorije i fikcije, jer se diskurs medija umeće između istorijskog i imaginarnog, te preko „pripovedačkih“ postupaka i tehnika koje pozajmljuje od fikcije „obistinjuje“ stvarnost i istoriju. Štaviše, posredstvom medija istorijski događaji počinju da se doimaju kao lični doživljaji, te ih DeLilovi junaci „osećaju tako snažno na svojoj koži“ kao da su ih uistinu proživeli. U takvom svetu medijima se, pomalo sujeverno, pripisuju čudotvorna svojstva jer sažimaju prostor i vreme, te se doimaju kao nekakva nedefinisana i neimenovana sila, odnosno „nešto“ što donosi nove „veze i spona i bliskost“, kako smo imali priliku da vidimo na primeru romana *Podzemlje*. Zapravo, DeLilo prepoznaje važan uticaj fotografije, filma, televizije, računara, i medijskih sadržaja uopšte, na ljudsku svest i predstave o društveno-istorijskim dešavanjima, tako da u romanima razmatra nove modele iskustva koji se ubrzano menjaju sa razvojem tehnologije, ostavljajući junake zapitane nad odnosom stvarnosti i iluzije. Ipak, za razliku od kritičara poput Žana Bodrijara, koji ističu proces simuliranja stvarnosti, u DeLilovom medijskom društvu možemo pratiti „kreativan“ proces stvaranja realnosti i istorije. Stvarnost i istorija nisu iluzija, simulakrum, već „stvorena realnost“, pa je u središtu ovog problema pitanje autorstva, koje je, kako smo videli u drugom poglavlju ovog rada, od ključne važnosti za razumevanje istorijskih dešavanja. DeLilo u radu romanopisaca, istoričara, kao i medijskih magnata, koji vrše „invazije na ljudsku svest“, prepoznaje zaverenički duh, tajni plan i skrivenu ideologiju koji se čitaocima manje ili više svesno podmeću različitim strategijama. Zato je pitanje u čijim rukama je narativ toliko važno u DeLilovoj poetici. Pitanje autorstva pak ostaje otvoreno,

iako se katkad čini da narativ iz pera pisca u savremenoj istoriji prelazi u ruke terorista, kao što roman *Mao II* naizgled sugerije. Ipak, u DeLilovom romanesknom svetu, teroristi i atentatori nisu „autori“ istorijskih zbivanja, već, u izvesnom smislu, žrtve poremećenih vrednosti društva u kome bizarna simbioza medija i nasilja omogućava sigurni upliv u istorijske tokove. Obradujući ovu temu, DeLilo ne pokušava da počinioce najstrašnijih zločina, poput terorista, atentatora i serijskih ubica, oslobodi krivice, već da kroz kritiku problematičnih vrednosti na kojima počiva savremena civilizacija proširi opseg odgovornosti, koji nadilazi pojedince u istoriji.

U romanima Dona DeLila, dakle, možemo primetiti ambivalentan odnos prema medijskoj kulturi. S jedne strane, osetna je nostalgija za prošlim vremenima, i mnogi likovi pokazuju paranoičan strah od tehnološkog razvitka, dok drugi priželjkuju da se putem tehnologije, koja „rasplinjava“ istoriju, oslobode tereta prošlosti. DeLilo pak prikazuje i jednu i drugu tendenciju u ironičnom svetlu, prepoznajući paranoju i u samom jeziku savremenih teorija, poput onih o simulakrumu i gubitku aure, dok istovremeno preispituje mogućnosti tehnološkog napretka, sa kojim ne dolazi olakšanje već dezorijentisanost i zbunjenost. Naime, videli smo da DeLilovi junaci paradoksalno ostaju uskraćeni za važna istorijska saznanja i uvide uprkos razvoju modernih i novih tehnologija koje obećavaju „oživljavanje“ istorije na ekranima medija.

Međutim, važno je ponavljati da u romanima autor zapravo ne daje vlastiti komentar o medijskom društvu, što je često uzrok pogrešnih tumačenja DeLilovih romana. Jedino što možemo sa sigurnošću ustanoviti jeste da za Dona DeLila kao autora mediji predstavljaju inspiraciju i, u izvesnom smislu, uzor za pripovedanje, i da on koristi bezgranične mogućnosti koje mediji i medijska kultura pružaju kako na planu sadržaja, u poigravanju idejom istorije i fikcije, tako i na planu naracije, u pripovedačkim postupcima. U pokušaju da predstavi nove modele ljudskog iskustva, DeLilo doslovno preuzima novu „gramatiku“ gledanja iz medijske kulture i prenosi je u svet svojih romana, najpre kroz tehnike filma, koji je u svetu DeLilovih romana jedan od osnovnih oblika predstavljanja ljudskog iskustva, ali i fotografije, koja u modernoj istoriji oblikuje prostore kolektivnog sećanja.

No, kako medijski okviri nužno izostavljaju, odnosno „isecaju“ i „deformišu“ delove stvarnosti, oni ne uspevaju da obuhvate celokupnu istoriju, koju autor posmatra u „geološkim“, pa čak i kosmičkim razmerama, u šta smo mogli da se uverimo u četvrtom poglavlju ovog rada. Poput umetnika iz svojih romana, DeLilo istoriju prikazuje kao svekoliko akumulirano znanje, „nagomilanu svest“, ili kolektivno nasleđe svih ljudi, koje prevazilazi kako pripovedački okvir, tako i okvir ekrana. Stoga pojedini likovi počinju da sumnjaju u moć razuma i narativnih prikaza svake vrste, te odbacuju naučnu misao i okreću se religiji i mistici. Međutim, iako unutrašnje iskustvo i intuicija imaju važnu ulogu u DeLilovoj poetici, autor u svojim delima parodira i takav „ezoteričan“ pristup istoriji, koji predstavlja primamljivo rešenje za njegove junake u večnoj potrazi za izgubljenim smislom – iza njega se često ne krije ništa drugo do obično sujeverje. Dakle, pristup koji istorijska dešavanja objašnjava linijom „sudbine“ ili „božanskim planom“ jednako je problematičan kao i onaj koji polaže prevelike nade u nauku i racionalnu misao, koji svet lišavaju pokretačke, „libidinozne“ moći tajne, kako nas DeLilovi junaci često podsećaju. S druge strane, izraženo prisustvo misterije u DeLilovim romanima poziva na ponovno promišljanje uvreženih naučnih teorija, odnosno „temeljnu rekonstrukciju ideja prostora i vremena“, i povratak duhovnosti u nauku. Stoga je zdravorazumski pristup znanju, koji pokreće sumnja, a koja sa tehnološkim napretkom lako prelazi u paranoju, potrebno upotpuniti unutrašnjim pristupom, koji je u znaku vere, i to pre svega u moć sopstvene intuicije i imaginacije. Razdvajanje naučnog i umetničkog, imaginativnog diskursa, dovelo je do „krize znanja“ u modernoj istoriji, koja je počela previše da se oslanja na činjenice i dokaze i, za razliku od antičkih vremena, zanemarila važnost imaginacije. DeLilovi romani stoga podsećaju čitaoca da je neophodno učvrstiti veru u intuiciju, maštu i umetničku viziju, jer se upravo posredstvom imaginacije mogu produbiti ustaljeni načini gledanja i sticati novi uvidi o prošlosti, kojoj umetnost daje novo značenje i smisao.

LITERATURA

PRIMARNA LITERATURA

Izvorni tekstovi:

- DeLillo, Don. *Americana*. Boston: Houghton Mifflin, 1971.
- . *End Zone*. 1972. London: Picador, 2011.
- . *Great Jones Street*. 1973. London: Picador, 1998.
- . *Ratner's Star*. New York: Knopf, 1976.
- . *Players*. 1977. London: Vintage, 1991.
- . *Running Dog*. 1978. London: Picador, 1999.
- . *The Names*. 1982. London: Picador, 1987.
- . *White Noise*. 1985. London: Penguin Books, 1986.
- . *Libra*. 1988. London: Penguin Books, 2006.
- . *Mao II*. 1991. London: Penguin Books, 1992.
- . *Underworld*. 1997. London: Picador, 1999.
- . *The Body Artist*. New York: Scribner, 2001.
- . *Cosmopolis*. New York: Scribner, 2003.
- . *Falling Man*. 2007. London: Picador, 2008.
- . *Point Omega*. New York: Scribner, 2010.

Prevodi:

- DeLillo, Don. *Americana*. Prev. Marijana Javornik Čubrić. Zagreb: Hena com, 2003.
- DeLillo, Don. *Kosmopolis*. Prev. Zoran Paunović, Beograd: Geopoetika, 2004.
- . *Bodi artist*. Prev. Zoran Paunović, Beograd: Geopoetika, 2005.
- . *Podzemlje*. Prev. Zoran Paunović, Beograd: Geopoetika, 2007.
- . *Padač*. Prev. Zoran Paunović, Beograd: Geopoetika, 2008.
- . *Tačka Omega*. Prev. Zoran Paunović, Beograd: Geopoetika, 2010.

SEKUNDARNA LITERATURA

Naučne studije o stvaralaštvu Dona DeLila:

- Aaron, Daniel. "How to read Don DeLillo." *Introducing Don DeLillo*. Ed. Frank Lentricchia. Durham, NC: Duke University Press, 1999. 67-82.
- Bawer, Bruce. "Don DeLillo's America." *Don DeLillo*. Ed. Harold Bloom, Philadelphia: Chelsea House Publishers, 2003, 21-28.
- Bernstein, Stephen. "Libra and the Historical Sublime." *Postmodern Culture*, 4.2, January 1994. http://muse.jhu.edu.proxy.kobson.nb.rs:2048/journals/postmodern_culture/v004/4.2bernstein.html (10.01.2016).
- Bird, Benjamin. *Modes of Consciousness in the Novels of Don DeLillo*. University of Leeds School of English, 2005. (doctoral dissertation). http://etheses.whiterose.ac.uk/163/1/uk_bl_ethos_422045.pdf (10/01/2016).
- Bloom, Harold. Introduction. *Don DeLillo*. Ed. Harold Bloom. Philadelphia: Chelsea House Publishers. 2003, 1-4.
- Boxall, Peter. *Don DeLillo: The Possibility of Fiction*. New York: Routledge, 2006.
- . "DeLillo and Media Culture." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*, Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 43-52.
- Cantor, Paul A. "Adolf, We Hardly Knew You." *New Essays on White Noise*. Ed. Frank Lentricchia. Cambridge University Press, 1991, 39-62.
- Conte, Joseph. "Conclusion: Writing amid the ruins: 9/11 and Cosmopolis." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*. Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 179-192.
- Cowart, David. "The Lady Vanishes: Don DeLillo's *Point Omega*." *Contemporary Literature*, Vol. 53, No.1, Spring 2012, 31-50.
- Duvall, John. *Don DeLillo's Underworld: A Reader's Guide*. New York/ London: The Continuum International Publishing Group Inc, 2002.
- . "The power of history and the persistence of mystery." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*. Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 1-10.

- . "Witnessing Trauma: *Falling Man* and Performance Art." *Don DeLillo: Mao II, Underworld, Falling Man*. Ed. Stacey Olster. London/ New York: Continuum International Publishing Group, 2011, 152-168.
- Eve, Martin Paul. "'Too many goddamn echoes': Historicizing the Iraq War in Don DeLillo's *Point Omega*." *Journal of American Studies*, VI. 49, Issue 03, August 2015, 575-592 <http://journals.cambridge.org.proxy.kobson.nb.rs:2048/action/displayFulltext?type=1&fid=9800865&jid=AMS&volumeId=49&issueId=03&aid=9800860&bodyId=&membershipNumber=&societyETOCSession=> (21/01/2016).
- Fernandes, Gisele Manganelli. "DeLillo's Reevaluation of History." *Intercultural Communication studies*, XIV-3. 2005, 76-82. <http://web.uri.edu/iaics/files/magna.pdf> (20/01/2015)
- Gleason, Paul. "Don DeLillo, T.S. Eliot and the Redemption of America's Atomic Waste Land." *Underwords, Perspectives on Don DeLillo's Underworld*. Eds. J. Dewey, S.G. Kellman and I. Malin. Newark: Associated University Presses, 2002, 130-143.
- . "History as Accretion and Excavation." *Electronic Book Review*, 24 August, 2004, <http://www.electronicbookreview.com/thread/criticalecologies/accretive> (16/04/2014)
- Green, Jeremy. "Libra." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*. Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 94-107.
- Happe, Francois. "'Jade Idols' and 'Ruined Cities of Trivia': History and Fiction in DeLillo's *Libra*." *American Studies in Scandinavia* 28, 1996, 23-35.
- Herbert, Shannon. "Playing the Historical Record: DeLillo's *Libra* and the Kennedy Archive." *Twentieth Century Literature*, Vol. 56, No. 3, fall 2010, 287-317. <http://www.jstor.org/stable/41062479> (13/01/2015).
- Hungerford, Amy. "Don DeLillo's Latin Mass." *Contemporary Literature*, 47.3, 2006, 343-80. <http://www.jstor.org/stable/4489166>. (20/12/2015).
- Hutchinson, Stuart. "DeLillo's *Libra* and the Real." *The Cambridge Quarterly* 30.2, 2001, 117-31. <http://camqtly.oxfordjournals.org.proxy.kobson.nb.rs:2048/content/30/2/117> (25/01/2015).
- Johnston, John. "Generic Difficulties in the Novels of Don DeLillo." *Critique*, 30, Summer 1989. 261-275.

- Kauffman, Linda S. "Bodies in Rest and Motion in *Falling Man*." *Don DeLillo: Mao II, Underworld, Falling Man*. Ed. Stacey Olster. London/ New York: Continuum International Publishing Group, 2011, 135-151.
- Kavadlo, Jesse. *Don DeLillo: Balance at the Edge of Belief*. Frankfurt: Peter Lang, 2004.
- Knight, Peter. "DeLillo, Postmodernism, Postmodernity." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*. Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 27-40.
- Lentricchia, Frank. "The American Writer as Bad Citizen." *Introducing Don DeLillo*, ed. F. Lentricchia, Durham, NC: Duke University Press, 1999, 1-6.
- Linardi, Silvia de Menezes. "All the World's a Screen: The Power of Media Simulacra in the novels of Don DeLillo." *Belo Horizonte* 6, 2003, 233-243. <http://www.periodicos.letras.ufmg.br/index.php/emtese/article/viewFile/3560/3521> (15/02/2016).
- Marić, Aleksandra. "DeLillo's White Noise: Language as a Mirror and Catalyst of Existential Anxiety in a World of Simulacra." *Maribor International Review*, Vol. 3, No. 1., 2010. 1-8.
- . "Media medi(t)ations in Don DeLillo's Underworld." *Philologia*, No. 9, Beograd: Svelto, 2011, 111-121.
- McClure, John A. "Postmodern Romance: Don DeLillo and the Age of Conspiracy." *Introducing Don DeLillo*. Ed. Frank Lentricchia. Durham, NC: Duke University Press, 1999, 99-115.
- . "DeLillo and Mystery." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*. Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 166-178.
- Michael, Magali Cornier. "The Political Paradox within Don DeLillo's *Libra*." *Critique* 35.3, Spring 1994, 146-56.
- Mohr, Hans Ulrich. "Cold War History and Systemic Patterns." *European Journal of English Studies*. Vol. 5, No. 3, 2001, 349-365.
- Morley, Catherine. "Don DeLillo's Transatlantic Dialogue with Sergei Eisenstein." *Journal of American Studies* 40/I, 2006, 17-34.

- Nadel, Ira. "The Baltimore Catechism: or Comedy in Underworld." *Underwords: Perspectives on Don DeLillo's Underworld*. Ed. Joseph Dewy, Steven G. Kellman, Irving Malin. Newark and London: University of Delaware Press, 2002, 176-198.
- Nel, Philip. "DeLillo and Modernism." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*, ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 13-26.
- O'Donnell, Patrick. "Underworld." *The Cambridge Companion to Don DeLillo*. Ed. John Duvall. Cambridge: CUP, 2008, 108-122.
- Olster, Stacey. "Introduction: Don DeLillo and the Dream Release." *Don DeLillo: Mao II, Underworld, Falling Man*. Ed. Stacey Olster. London/ New York: Continuum International Publishing Group, 2011, 1-13.
- Osteen, Mark. *American Magic and Dread: Don DeLillo's Dialogue with Culture*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2000.
- Passaro, Vince. "Don DeLillo and the Twin Towers." *Before and After: Stories from New York*. Ed. Thomas Beller. New York: Mr. Beller's Neighborhood Books, 2002, 68-70.
- Paunović, Zoran. „Objava broja 9/11.“ *Šta čini dobru knjigu?* Prir. Svetlana Gavrilović. Beograd: Narodna biblioteka Srbije, 2007, 155-173.
- . "Coping with 9/11: History in the Making in Don DeLillo's and Paul Auster's Fiction." *History, Politics, Identity: Reading Literature in a Changing World*. Ed. Marija Knezević and Aleksandra Nikcević-Batricević. Newcastle: Cambridge Scholars Publishing, 2008, 151-168.
- Radin-Sabadoš, Mirna. *Slike posredovanog prostora u prozi Dona DeLila: Popularna kultura kao prostorni i vremenski okvir pripovedanja*. Univerzitet u Beogradu, 2008. (doktorska disertacija).
- Reeve, N. H. "Oswald Our Contemporary: Don DeLillo's *Libra*." *An Introduction to Contemporary Fiction*. Ed. R. Mengham. Oxford: Polity Press, 1999, 135-149.
- Rowe, John Carlos. "Don DeLillo and the War on Terrorism." *The Cultural Politics of the New American Studies*. University of Michigan Library: Open Humanities Press, 2012, 181-210. <http://quod.lib.umich.edu/o/ohp/10945585.0001.001> 15/08/2015 (10/05/2015).

- Schaub, Thomas Hill. "Underworld, Memory, and the Recycling of Cold War Narrative." *Don DeLillo: Mao II, Underworld, Falling Man*. Ed. Stacey Olster. London/ New York: Continuum International Publishing Group, 2011, 69-82.
- Schneck, Peter. "'The Great Secular Transcendence': Don DeLillo and the Desire for Numinous Experience." *Terrorism, Media and the Ethics of Fiction: Transatlantic Perspectives on Don DeLillo*. Ed. Peter Schneck and Philipp Schweighauser. New York/ London: Continuum, 2010, 204-222.
- Stojmenović, Violeta. *Hronotopi i karnevalizacija u romanima Dona DeLila*. Univerzitet u Beogradu, 2014. (doktorska disertacija).
- Tanner, Tony. "Don DeLillo and 'The American Mystery'." *The American Mystery: American Literature from Emerson to DeLillo*. Cambridge: CUP, 2000, 201-221.
- Vukotić, Aleksandra. „Istina, istorija i priča u romanu Vaga Dona DeLila.“ *Jezik, književnost, vrednosti: književna istraživanja*. Ur. Vesna Lopičić i Biljana Mišić Ilić. Filozofski fakultet Niš, 2013, 247-256.
- . „Don DeLillo: Na talasu razumevanja.“ *Kultura*, br. 143, Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka, 2014, 69-85.
- Weinstein, Arnold. *Nobody's Home: Speech, Self, and Place in American Fiction from Hawthorne to DeLillo*. New York: Oxford University Press, 1993.
- Wilcox, Leonard. "Baudrillard, DeLillo's *White Noise* and the End of Heroic Narrative." *Contemporary Literature*, Vol. 32, No. 3, autumn 1991, 346-365. <http://www.jstor.org/stable/1208561> (19/03/2009).

Novinski članci o delima Dona DeLila:

- Alter, Alexandra. "What Don DeLillo's Books Tell Him." *The Wall Street Journal*, Jan. 30, 2010, <http://www.wsj.com/articles/SB10001424052748704094304575029673526948334>
- Baxter, Charls. "A Different Kind of Delirium." *New York Books*, February 9, 2012. <http://www.nybooks.com/articles/archives/2012/feb/09/different-kind-delirium/> (10/02/2012).

- Kakutani, Michiko. "Make War. Make Talk. Make it All Unreal." *The New York Times*, February 1, 2010. <http://www.nytimes.com/2010/02/02/books/02book.html> (16/04/2014).
- Updike, John. "One-way street: a new novel by Don DeLillo." *The New Yorker*, March 31, 2003. http://www.newyorker.com/archive/2003/03/31/030331crbo_books1 (01/03/2011).
- Will, George. "Don DeLillo's *Libra* From JFK Killing, Ideological Debilitation Of Literary Talent." *Philly News*, September 24, 1988. http://articles.philly.com/1988-09-24/news/26233871_1_don-delillo-conspiracy-lee-harvey-oswald (27/01/2016).
- Wood, James. "Human, All Too Inhuman." *The New Republic Online*, August 30, 2001, <http://www.newrepublic.com/article/61361/human-all-too-inhuman> (15/03/2015).

Intervjui i eseji:

- Begley, Adam. "Don DeLillo: The Art of Fiction." *Paris Review* 35.128, Fall 1993. (Interview). <http://www.theparisreview.org/interviews/1887/the-art-of-fiction-no-135-don-delillo> (01/03/2016).
- Connolly Kevin, "An Interview with Don DeLillo." *Conversations with Don DeLillo*. Ed. Thomas DePietro. Jackson: University of Mississippi Press, 2005, 25-39.
- DeCurtis, Anthony. "An Outsider in this society." *Conversations with Don DeLillo*. Ed. Thomas de Pietro, University Press of Mississippi, 2005, 52-74. (Interview).
- DeLillo, Don. "The Power of History." *New York Times Magazine*, Sept. 7, 1997. <http://www.nytimes.com/library/books/090797article3.html> (27/01/2015).
- . "In the Ruins of the Future: Reflections on terror and loss in the shadow of September." *The Guardian*, Dec. 22, 2001. <https://web.archive.org/web/20150522121403/http://www.theguardian.com/books/2001/dec/22/fiction.dondelillo> (19/01/2015).
- . "Assassination Aura." 2005. In: *Libra*. London: Penguin, 2006.
- LeClair, Tom. "An Interview with Don DeLillo." *Contemporary Literature* 23/1, 1982. 19-31. <http://www.jstor.org/stable/1208140> (27/01/2016).

- Passaro, Vince. "Dangerous Don DeLillo". *The New York Times*, May 19, 1991. (Interview). <https://www.nytimes.com/books/97/03/16/lifetimes/del-v-dangerous.html> (25/01/2016).
- Silverblatt, Michael. "An interview with Don DeLillo on Underworld." *Bookworm on KCRW*, January 15, 1998. http://www.kcrw.com/etc/programs/bw/bw980115don_delillo (12/03/2012).
- Ulin, David L. "Finding reason in an age of terror." *Los Angeles Times*, April 15, 2003. (Interview). <http://articles.latimes.com/2003/apr/15/entertainment/et-ulin15> (27/01/2016)

Opšte teorijske studije i članci:

- Adorno, Theodor W. "Cultural Criticism and Society." 1949. *Prisms*, transl. by Samuel and Shiery Weber. Cambridge: The MIT Press, 1983, 17-34.
- Aristotel, *O pesničkoj umetnosti*. Prev. Miloš N. Đurić. Beograd: Dereta, 2008.
- Augustin Sv. Aurelije, *Ispovjesti*. Prev. Stjepan Hosu. Zagreb: Kršćanska sadašnjost, 1973.
- Bahtin, Mihail. *O romanu*. Prev. Aleksandar Badnjarević. Beograd: Nolit, 1989.
- Bart, Rolan. „Efekat stvarnog“. *Treći program*, br. 85, 1990, 190-196.
- . „Diskurs istorije“. Prev. Marija Panić. *Txt*. br. 9/10, 2005, 38-44.
- . *Svetla komora: Beleška o fotografiji*. 1980. Prev. Slavica Miletić. Beograd: Kulturni centar Beograda, 2011.
- Baudrillard, Jean, *The Gulf War Did Not Take Place*. 1991. Trans. Paul Patton. Sydney: Power Publications, 1995.
- Bečanović-Nikolić, Zorica. *Hermeneutika i poetika: Teorija pripovedanja Pola Rikera*. Beograd: Geopoetika, 1998.
- Benjamin, Valter. „Mala istorija fotografije“. 1931. Prev. Jovica Aćin. *Valter Benjamin: Izabrana dela I*. Prir. Jovica Aćin. Beograd: Službeni glasnik, 2011a, 165-184.
- . „Umetničko delo u razdoblju njegove tehničke reproduktivnosti“. 1936. Prev. Jovica Aćin. *Valter Benjamin: Izabrana dela I*. Prir. Jovica Aćin. Beograd: Službeni glasnik, 2011b, 246-285.
- Bodrijar, Žan. *Simulakrumi i simulacija*. 1981. Prev. Frida Filipović. Novi Sad: Svetovi, 1991.

- . *Duh terorizma*. 2002. prev. Dejan Ilić. Beograd: Arhipelag, 2007.
- . *Savršen zločin*. 1995. Prev. E. Ban. Beograd: Čigoja štampa, 1998.
- Breton, Filip. *Izmanipulisana reč*. 2000. Prev. Marijana Ivanović. Beograd: Clio, 2000.
- But, Vejn. *Retorika proze*. 1961. Prev. Branko Vučićević. Beograd: Nolit, 1976.
- Castells, Manuel. *The Rise of the Network Society*. Oxford and Malden, Mass.: Blackwell Publishers, 1996.
- Chardin, Pierre Teilhard. *The Future of Man*. New York/Evanston: Harper & Row, 1959.
- . *The Phenomenon of Man*. 1955. New York: Harper Collins Publisher, 2008.
- Chatman, Seymour. *Story and Discourse: Narrative Structure in Fiction and Film*. Ithaca and London: Cornell University Press, 1978.
- Cohn, Dorrit. *The Distinction of Fiction*. Baltimore: Johns Hopkins UP, 1999.
- Coleridge, Samuel Taylor. *Biographia Literaria*. New York: Leavitt, Lord & Co., 1834.
- Derida, Žak. *O apokaliptičnom tonu usvojenom nedavno u filosofiji*. 1983. Prev. Jelena Miljanić. Podgorica: Oktoih, 1995.
- Derrida, Jacques. *Of Grammatology*. 1967. Trans. Gayatri Chakravorty Spivak. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1997.
- . *Writing and Difference*. 1967. Trans. Alan Bass. London and New York: Routledge Classics, 2005.
- Doležel, Lubomir. „Fikcionalna i istorijska pripovest: u susret postmodernističkom izazovu“. Prev. Vesna Bogojević. *Txt*. br. 3/4, 2003, 63-81.
- Duvall, John. *American Fiction After 1945*. Cambridge: CUP, 2012.
- Džejms, Henri. „Predgovor za *Portret jedne leđi*“. Prev. Krinka Vidaković. *Radanje moderne književnosti: roman*. Prir. Aleksandar Petrov. Beograd: Nolit, 1975, 56.
- . „Umetnost romana“. Prev. Marta Frajnd; *Budućnost romana*. Prir. Biljana Dojčinović-Nešić, Beograd: Službeni glasnik, 2012, 49-76.
- Elias, Amy. “Postmodern Metafiction.” *American Fiction After 1945*. Ed. John Duvall. Cambridge University Press, 2012, 15-29.
- Ferguson, Nil. „Virtualna istorija: ka ‘haotičnoj’ teoriji prošlosti“. Prev. Ivan Radosavljević. *Gradac*, br. 196-197. Dom kulture Čačak i Umetničko društvo Gradac, 2014, str. 5-58.

- Fiske, John. *Television Culture*. London/New York: Routledge, 1987.
- Fuko, Mišel. *Riječi i stvari*. Prev. Nikola Kovač. Beograd: Nolit, 1971.
- . *Arheologija znanja*. Prev. Mladen Kozomara. Beograd: Plato, 1998.
- Fukujama, Frensis. *Kraj istorije i poslednji čovek*. 1992. Prev. Branimir Gligorić, Slobodan Divjak. Podgorica: CID, 2002a.
- . „Refleksije o kraju istorije, pet godina kasnije“. 1995. *Kraj istorije i poslednji čovek*. Prev. Branimir Gligorić, Slobodan Divjak. Podgorica: CID, 2002b.
- Gamson, William A. et. al. “Media Images and the Social Construction of Reality.” *Annual Review of Sociology*, Vol. 18, 1992, pp. 373-393. <http://www.jstor.org/stable/2083459> (18.01.2015).
- Hassan, Ihab. *The Dismemberment of Orpheus: Toward a Postmodern Literature*. Madison: The University of Wisconsin Press. 1982.
- . *Rumours of Change: Essays of Five Decades*. Tuscaloosa and London: The University of Alabama Press. 1995.
- Hutcheon, Linda. *A Poetics of Postmodernism: History, Theory, Fiction*. New York and London: Routledge, 1988.
- . *The Politics of Postmodernism*. 1989. London: Routledge, 1991.
- Jameson, Fredric. *U tamnici jezika: Kritički prikaz strukturalizma i ruskog formalizma*. 1972. Prev. Antun Šoljan. Zagreb: Stvarnost, 1978.
- . *The Political Unconscious: Narrative as a Socially Symbolic Act*, Ithaca, NY: Cornell University Press, 1981.
- . “Postmodernism and consumer society.” *The Anti-Aesthetic: Essays on Post-Modern Culture*. Ed. Hal Foster. Seattle: Bay Press, 1989, 111-125.
- . *Postmodernism, or, The Cultural Logic of Late Capitalism*. Durham: Duke UP, 1991.
- Kellner, Douglas. “Media Culture and the Triumph of the Spectacle.” *The Spectacle of the Real: From Hollywood to 'reality' TV and Beyond*. Ed. Geoff King. Bristol: Intellect Books, 2005, 23-36.
- Kelner, Daglas. *Medijska kultura: Studije kulture, identitet i politika između modernizma i postmodernizma*. 1995. Prev. Aleksandra Čabraja. Beograd: Clio, 2004.

- Kolingvud, Robin Dž. *Ideja istorije*. 1946. Prev. Risto Tubić, Aleksandar Gordić. Beograd: Službeni list SCG. 2003.
- Kompanjon, Antoan. *Demon teorije*. Prev. Milica Kozić, Vladimir Kapor, Branko Rakić. Novi Sad: Svetovi, 2001.
- Kvas, Kornelije. *Istina i poetika*. Novi Sad: Akademska knjiga, 2011.
- Le Bon, Gistav. *Psihologija gomila*. 1895. Prev. Aleksandra Mančić. Čačak: Gradac, 2007.
- Lotman, Jurij M. *Semiosfera*. Prev. Veselka Santini. Novi Sad: Svetovi, 2004.
- Liotar, Žan-Fransoa. *Postmoderno stanje*. Prev. Frida Filipović. Novi Sad: Bratstvo-jedinstvo, 1988.
- Manović, Lev. *Jezik novih medija*. 2001. Prev. Aleksandar Luj Todorović. Beograd: Clio. 2015.
- Marčetić, Andrijana. *Istorija i priča*. Beograd: Zavod za udžbenike, 2009.
- Marić, Aleksandra. „Najava apokalipse u diskursu masovnih medija“. *Kultura*, br. 128, Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka, 2010, 233-250.
- McClure, John A. “Postmodern, Post-secular: Contemporary Fiction and Spirituality.” *Modern Fiction Studies*, 41.1, 1995, 141-63.
- McHale, Brian. *Postmodernist fiction*, London and New York: Methuen, 1987.
- McRobbie, Angela. *The Uses of Cultural Studies: A Textbook*. London: SAGE Publications, 2005.
- Melley, Timothy. *Empire of Conspiracy: The Culture of Paranoia in Postwar America*. Ithaca: Cornell UP, 1999.
- Nel, Philip. *The Avant-Garde and American Postmodernity: Small Incisive Shocks*. University Press of Mississippi, 2002.
- O’Day, Marc. “Postmodernism and Television.” *The Routledge Companion to Postmodernism*. Ed. Stuart Sim. London: Routledge 2001, 112-120.
- Platon. *Menon*. Prev. Filip Grgić. Zagreb: KruZak, 1997.
- . *Fedon*. Prev. Miloš Đurić. Vrnjačka Banja: Eidos, 2001.
- Rifater, Majkl. „Referencijalna iluzija“. *Treći program*, br. 85, 1990, 196-202.
- Riker, Pol. *Vreme i priča*, prvi tom. 1983. Prev. Slavica Miletić, Ana Moralić. Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića, 1993.

- Roth, Philip. "Writing American Fiction." *The Novel Today*. Ed. Malcolm Bradbury, London: Fontana, 1977, 32-47.
- Sontag, Susan. *Regarding the Pain of Others*. New York: Penguin, 2003.
- Sontag, Suzan. *O fotografiji*. 1977. Prev. Filip Filipović. Beograd: Kulturni centar Beograda, 2009.
- Šeli, Persi Biš. „Odbrana poezije“. Prev. Ranka Kuić. *Poezija*. Beograd: Zavod za izdavanje udžbenika, 1964, 66-104.
- Tomić, Zorica. *New\$ Age*. Beograd: Službeni glasnik, 2008.
- Veyne, Paul. *Writing History: Essay on Epistemology*. Trans. Mina Moore-Rivoluceri. Middletown: Wesleyan University Press, 1984.
- Virilio, Paul, *The Information Bomb*. 1998. Translated by Chris Turner, London/New York: Verso, 2005.
- Waugh, Patricia. *Metafiction: The Theory and Practice of Self-Conscious Fiction*. London and New York: Routledge, 1984.
- White, Hayden. *Tropics of Discourse: Essays in Cultural Criticism*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1978.
- . *The Content of the Form: Narrative Discourse and Historical Representation*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1987.
- Windelband, Wilhelm, *Povijest filozofije*, knjiga I, prev. Nada Šašel, Danko Grlić, Danilo Pejović. Zagreb: Naprijed. 1978.
- Wolterstorff, Nicholas. *Works and Worlds of Art*. Oxford: Clarendon Press, 1980.

Ostalo:

- Battleship Potemkin*. Dir. Eisenstein, Sergei. Goskino. 1925. (DVD).
- Cocksucker Blues*. Dir. Robert Frank. 1972. (DVD).
- DeLillo, Don. Pozdravni govor na otvaranju konferencije *Don DeLillo: 'Fiction Rescues History'*. Paris: University Paris Diderot, February 18, 2016.
- Don DeLillo: The Word, the Image and the Gun*. Directed by Kim Evans. BBC. Broadcast Sept. 27, 1991. <https://www.youtube.com/watch?v=0DTePKA1wgc> (01.02.2016).

- Drew, Richard. *The Falling Man*, *Associated Press*, 2001. (Photograph).
<http://classic.esquire.com/the-falling-man> (01.03.2016).
- Fitzpatrick, Colleen. "Juxtaposition." *Ancestry Magazine*, July/August 2008, 21.
- Godard, Jean Luc. *Godard on Godard*. Ed. Jean Narboni, Tom Milne. Translated by Tom Milne. New York/ London: Da Capo Press Inc, 1972.
- Kohlke, Marie-Luise. "Into History through the Back Door: The 'Past Historic' in *Nights at the Circus* and *Affinity*," *Women: A Cultural Review* 15:2, Special Issue: *Hystorical Fictions*, 2004, 153-166.
- Life Magazine*, February 21, 1964. (Cover). <http://www.oldlifemagazines.com/february-21-1964-life-magazine.html> (01.02.2016).
- Lindop, Jason. "Eisenstein: 'Intellectual Montage', Poststructuralism and Ideology." *Offscreen Journal*, Vol. 11, Issue 2. February 2007. Available at: http://offscreen.com/view/eisenstein_intellectual_montage_poststructuralism_and_ideology (20/11/2015).
- Mailer, Norman. *Oswald's Tale: An American Mystery*. New York: Random, 1995.
- Naas, Michael. "DeLillo's Contraband." Plenary lecture at the conference *Don DeLillo: 'Fiction Rescues History'*. Paris, University Paris Diderot, February 19, 2016.
- "Oswald: Myth, Mystery, and Meaning." Don DeLillo, Edward J. Epstein, and Gerald Posner respond to questions about Oswald. *Frontline*, Nov. 20, 2003: <http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/oswald/forum/> (27/15/2015). (Forum).
- Psycho*. Dir. Alfred Hitchcock. Paramount Pictures. 1960. (DVD).
- Russian Ark*. Dir. Alexandr Sokurov. Wellspring Media. 2002. (DVD).
- The New York Times*, October 4, 1951. <https://www.nytimes.com/books/97/10/05/home/frontpage.html> (27/01/2016).
- Wag the Dog*. Dir. Barry Levinson. New Line Cinema. 1997. (DVD).
- Zapruder Film of Kennedy Assassination*. Abraham Zapruder, 1963. <https://www.youtube.com/watch?v=iU83R7rpXQY> (01/03/2016).

BIOGRAFIJA AUTORA

Aleksandra Vukotić (rođ. Marić) rođena je 1984. godine u Beogradu. Na Katedri za anglistiku Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu diplomirala je 2007. godine. Od oktobra iste godine angažovana je u nastavi na matičnom fakultetu, najpre kao honorarni saradnik i saradnik doktorand, a od oktobra 2014. zaposlena je kao lektor na Katedri za anglistiku. Do sada je izvodila asistentske i lektorske vežbe na predmetima Američka književnost II, Engleska književnost – specijalni kurs: Šekspir, Savremeni engleski jezik G6 i Savremeni engleski jezik kao izborni predmet. Od 2008. do 2014. godine bila je zaposlena u zvanju predavača za engleski jezik na Fakultetu informacionih tehnologija Univerziteta Metropolitan. Oblasti njenog interesovanja obuhvataju savremenu anglofonu književnost, kulturološke studije, studije književnosti i filma. Objavila je više naučnih radova i redovno učestvuje na domaćim i međunarodnim konferencijama, od kojih izdvaja učešće na naučnom skupu *Don DeLillo: 'Fiction Rescues History'*, održanom od 18. do 20. februara 2016. na Univerzitetu Sorbona i Pariz Didro, gde je počasni gost bio Don DeLillo. Pored naučnog rada bavi se stručnim prevodjenjem, a osim engleskog govori španski i služi se ruskim jezikom.

Прилог 1.

Изјава о ауторству

Потписани-а Александра Вукотић

број индекса 08209Д

Изјављујем

да је докторска дисертација под насловом

Историја и фикција у романима Дона ДеЛила

- резултат сопственог истраживачког рада,
- да предложена дисертација у целини ни у деловима није била предложена за добијање било које дипломе према студијским програмима других високошколских установа,
- да су резултати коректно наведени и
- да нисам кршио/ла ауторска права и користио интелектуалну својину других лица.

Потпис докторанда

У Београду, 10.03.2016.

Александра Вукотић

Прилог 2.

Изјава о истоветности штампане и електронске верзије докторског рада

Име и презиме аутора Александра Вукотић

Број индекса 08209Д

Студијски програм Докторске академске студије

Наслов рада Историја и фикција у романима Дона ДеЛила

Ментор проф. др Зоран Пауновић

Потписани/а Александра Вукотић

Изјављујем да је штампана верзија мог докторског рада истоветна електронској верзији коју сам предао/ла за објављивање на порталу **Дигиталног репозиторијума Универзитета у Београду**.

Дозвољавам да се објаве моји лични подаци везани за добијање академског звања доктора наука, као што су име и презиме, година и место рођења и датум одбране рада.

Ови лични подаци могу се објавити на мрежним страницама дигиталне библиотеке, у електронском каталогу и у публикацијама Универзитета у Београду.

Потпис докторанда

У Београду, 10.03.2016.

Александра Вукотић

Прилог 3.

Изјава о коришћењу

Овлашћујем Универзитетску библиотеку „Светозар Марковић“ да у Дигитални репозиторијум Универзитета у Београду унесе моју докторску дисертацију под насловом:

Историја и фикција у романима Дона ДеЛила

која је моје ауторско дело.

Дисертацију са свим прилозима предао/ла сам у електронском формату погодном за трајно архивирање.

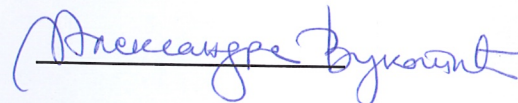
Моју докторску дисертацију похрањену у Дигитални репозиторијум Универзитета у Београду могу да користе сви који поштују одредбе садржане у одабраном типу лиценце Креативне заједнице (Creative Commons) за коју сам се одлучио/ла.

1. Ауторство
2. Ауторство - некомерцијално
3. Ауторство – некомерцијално – без прераде
4. Ауторство – некомерцијално – делити под истим условима
5. Ауторство – без прераде
6. Ауторство – делити под истим условима

(Молимо да заокружите само једну од шест понуђених лиценци, кратак опис лиценци дат је на полеђини листа).

Потпис докторанда

У Београду, 10.03.2016.

1. Ауторство - Дозвољавање умножавање, дистрибуцију и јавно саопштавање дела, и прераде, ако се наведе име аутора на начин одређен од стране аутора или даваоца лиценце, чак и у комерцијалне сврхе. Ово је најслободнија од свих лиценци.
2. Ауторство – некомерцијално. Дозвољавање умножавање, дистрибуцију и јавно саопштавање дела, и прераде, ако се наведе име аутора на начин одређен од стране аутора или даваоца лиценце. Ова лиценца не дозвољава комерцијалну употребу дела.
3. Ауторство - некомерцијално – без прераде. Дозвољавање умножавање, дистрибуцију и јавно саопштавање дела, без промена, преобликовања или употребе дела у свом делу, ако се наведе име аутора на начин одређен од стране аутора или даваоца лиценце. Ова лиценца не дозвољава комерцијалну употребу дела. У односу на све остале лиценце, овом лиценцом се ограничава највећи обим права коришћења дела.
4. Ауторство - некомерцијално – делити под истим условима. Дозвољавање умножавање, дистрибуцију и јавно саопштавање дела, и прераде, ако се наведе име аутора на начин одређен од стране аутора или даваоца лиценце и ако се прерада дистрибуира под истом или сличном лиценцом. Ова лиценца не дозвољава комерцијалну употребу дела и прерада.
5. Ауторство – без прераде. Дозвољавање умножавање, дистрибуцију и јавно саопштавање дела, без промена, преобликовања или употребе дела у свом делу, ако се наведе име аутора на начин одређен од стране аутора или даваоца лиценце. Ова лиценца дозвољава комерцијалну употребу дела.
6. Ауторство - делити под истим условима. Дозвољавање умножавање, дистрибуцију и јавно саопштавање дела, и прераде, ако се наведе име аутора на начин одређен од стране аутора или даваоца лиценце и ако се прерада дистрибуира под истом или сличном лиценцом. Ова лиценца дозвољава комерцијалну употребу дела и прерада. Слична је софтверским лиценцама, односно лиценцама отвореног кода.